

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

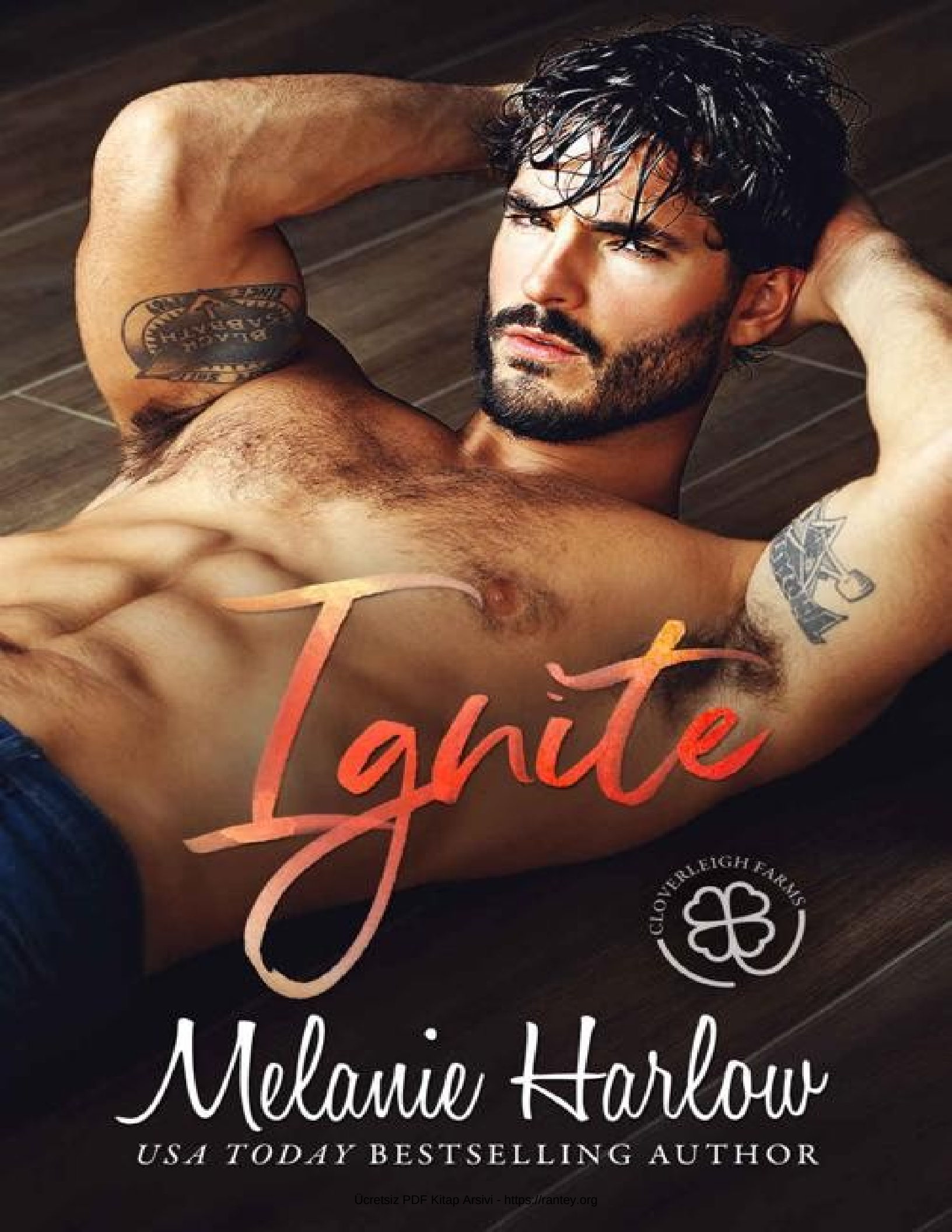
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ignite

Melanie Harlow

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

IGNITE

CLOVERLEIGH ÇİFTLİKLERİ
ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

MELANIE HARLOW

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2021 by Melanie Harlow

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımcısı: Hang Le

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Model: Andrew Biernat

Editörler: Nancy Smay, Julia Griffis

OceanofPDF.com

*Cloverleigh iftlikleri Serisi'nin hayranları,
bu dünyayı benim gibi sevdiğiniz için
teşekkür ederim.*

Tekrar hoş

geldiniz.

OceanofPDF.com

Seni yıldırım çarpmış gibi hissettirecek birini hak ediyorsun. Sakın iyi biriyle yetinmeye kalkma.

ROY KENT, "TED LASSO"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

1. [Dex](#)
 2. [Winnie](#)
 3. [Winnie](#)
 4. [Dex](#)
 5. [Winnie](#)
 6. [Dex](#)
 7. [Dex](#)
 8. [Winnie](#)
 9. [Dex](#)
 10. [Winnie](#)
 11. [Winnie](#)
 12. [Dex](#)
 13. [Winnie](#)
 14. [Dex](#)
 15. [Winnie](#)
 16. [Dex](#)
 17. [Dex](#)
 18. [Winnie](#)
 19. [Dex](#)
 20. [Winnie](#)
 21. [Dex](#)
 22. [Winnie](#)
 23. [Dex](#)
 24. [Winnie](#)
 25. [Dex](#)
 26. [Winnie](#)
 27. [Dex](#)
 28. [Winnie](#)
 29. [Dex](#)
 30. [Winnie](#)
- [Sonsöz](#)

[Fahişе Tadında](#)

[Olun](#)

[Ayrıca Melanie Harlow](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BĪR

OceanofPDF.com

DEX

"Baba," diye fısıldadı küçük bir ses.

Tamamen hareketsiz yattım ve gözlerimi kapattım. Alarmım altıya kuruluydu ve henüz çalmamıştı ama kızlarım en az yirmi dakikadır ayaktaydı. Berbat dairemde paylaştıkları yatak odasıyla benimkini ayıran ince duvardan konuştuklarını duymuştum. Şimdi en sevdikleri oyunu oynuyorlardı; ben uyurken yanımda durup hakkımda ileri geri konuşuyorlardı.

"Baba." Ses şimdi biraz daha yüksekti ve onu tanıdım - beş yaşındaki kızım Luna. "Horladığını duyduk."

Possum oynamaya devam ettim.

(Ve bilgin olsun, horlamıyorum.)

"Babam uyurken hep çok komik görünüyor." Luna oyunu başlattı. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet." Arayan Hallie'ydi, sekiz yaşındaki kızım. "Huysuz suratlar yapıyor." "Ve garip nefes alma sesleri."

"Evet. Ve çok kıllı."

"Babam *o kadar* kıllı değil," diye fısıldadı Luna savunmacı bir tavırla. "Sadece şurada biraz var."

Battaniyeler belimde olduğu için küçük parmağının göğsümü gösterdiğini hayal ettim, her ne kadar sık sık kıllı bacaklarım ve kirli çenemle dalga geçseler de. "Evet, ama hiç koltuk altlarını gördün mü?"

Hallie sordu. "Onlar

süper kıllı."

Onlarla dalga geçmek için bir kolumu başımın üzerine atarak koltuk altımı sergiledim.

"Ew." Luna kıkırdadı. "Haklısın. İğrenç."

"Asla dövme yaptırmayacağım," diye açıkladı Hallie. Kızlar pazılarındaki dövmele karşılarında hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüşlerdi.

"Ben de öyle."

"Bir insan neden kendisine *iğne* yapılmasına izin verir ki?"

"Bilmiyorum."

"Sadece kalıcı bir kalem kullanabilirsin ve canın yanmaz."

"Bu iyi bir fikir," dedi Luna coşkuyla. "Bunu daha sonra birbirimize yapalım."

Tam ayağa kalkıp onlara saatimde kalıcı kalemlerle dövme yapılmayacağını söylemek üzereydim ki - annelerinin bunun için bana bağırıldığını şimdiden duyabiliyordum - Hallie, "Hadi onu dürtelim," dedi.

İçlerinden biri kemikli parmağıyla kaburgalarımı dürttü.

"Grrr." Uzun ve alçak sesle homurdandım ve tek gözümü açtım. "Ayıyı kim dürttü?"

"O yaptı." Yatağımın yanında durarak birbirlerini işaret ettiler.

Koridorun ışığı onları arkadan aydınlatıyor, dağınık saçlarını ve yazlık geceliklerini aydınlatıyordu -Hallie'ninkinin her yerinde baykuşlar, Luna'ninkinin önünde ise tek boynuzlu bir at vardı. Ayaklarını göremiyordum ama Luna'nınkilerin çıplak olduğunu ve Hallie'nin çorap giydiğini biliyordum çünkü yazın bile yalınayak olmaktan nefret ederdi.

"Ne istiyorsun?" Yorganı tuttum ve başımın üzerine çektim. "Kış uykusuna yatıyorum."

"Kış uykusu kış içindir baba," dedi Hallie. "Şu anda Ağustos ayındayız. Sen sadece uyuyorsun."

"Öyle miyim?" Battaniyenin altından

söyledim. "Evet, öyleydin."

"Neden biliyor musun?" Yorganın altından çıkıp komodine uzandım ve telefonumun ekranına dokundum. "Çünkü saat sabahın beşi bile değil ve normal insanlar bu saatte bunu yapar."

Hallie bana, "Annem bizim yanımızda o kelimeyi kullanmaman gerektiğini söylüyor," diye hatırlattı.

"Annem burada değil." Donanmada geçirdiğim on iki yıldan sonra küfretmemeyi hatırlamak zor bir işti, eski sevgilimin takdir etmediği bir şeydi bu.

"Artık kalkabilir miyiz baba?" Luna sabırsızca battaniyeleri çekiştirdi. "Hayır. Acemi birliğinde bile bu kadar erken kalkmamıştım."

"Ama uyuyamayız." Luna yatağıma atladı, üzerime tırmandı ve yorganın altına girdi.

"Neden olmasın?"

"Yeni ev için çok heyecanlıyız."

"Oh." Bugün taşınacağım için ben de heyecanlıydım, bu daireyi hiç sevmemiştim. Adı Lüks Liman Kompleksi olmasına rağmen burası ne lükstü ne de limana yakındı.

Ancak Naomi iki yıl önce taşınmamı istedikten sonra yaşayacak bir yer ararken fazla zamanım ya da seçeneğim yoktu. Tek istediğim ilkokula yakın, maddi olarak karşılayabileceğim ve çalıştığım itfaiye istasyonuna çok uzak olmayan bir yerdi. Taşınır taşınmaz peşinat için para biriktirmeye başladım.

Yeni ev hiçbir ölçüye göre büyük değildi; iki katlı, bitişik nizam bir konaktaydı. Ama son kattaydı, apartmandan çok daha geniş ve yeniydi ve çevresi çok daha iyiydi. Arka tarafta kızların oynayabileceği çimenlik bir alan, yürüme mesafesinde bir park ve bir havuz vardı. İki tam banyomuz, bir garajımız olacaktı ve duvarlardan başkalarının tartışmalarını, tuvaletlerini veya televizyonlarını duyamayacaktım.

Çocukluklarının geri kalanında iki yer arasında gidip gelmek zorunda kalacakları gerçeğini telafi etmek için yeterli miydi? Ya da anne ve babalarının neden artık birbirlerini sevmediklerini merak etmeleri? Ya da duydukları tüm kavgaları hafızalarından silmeye?

Muhtemelen hayır.

Ama yeni bir başlangıç yapabileceğimiz bir yerdi, ev diyebileceğimiz kalıcı bir yerdi ve olmak istediğim gibi bir baba olabileceğimi kanıtlamam için bir şanstı.

Bu benim için yeterliydi.

"Dinleyin kızlar." Yüksek sesle esnedim. "Yeni eve taşınmak heyecan verici ama söz veriyorum güneş doğduğunda da öyle olacak, o yüzden biraz daha uyumaya çalışalım."

Hallie de yatağa atladı ve ikisini de yerleştirmek için beni ortaya geçmeye zorladı. "Burada uyuyabilir miyiz?"

"Seçme şansım var mı?"

"Hayır."

"O zaman sanırım yapabilirsin. Ama önce git koridorun ışığını kapat."

Hallie itaatkâr bir tavırla yataktan kalktı, ışığı kapattı ve aceleyle yorganın altına geri döndü.

"Ve gerçekten uyumak zorundasın, tamam mı? Konuşmak yok," diye emrettim. "Tamam."

Sırt üstü uzanarak gözlerimi kapattım, sessizliğin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Luna konuşana kadar on saniye bile geçmemişti.

"Baba, bugün kamyonu binebilir miyiz?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü zamanımız yok. Justin Amca ve ben büyük eşyaları taşıırken siz Bree Teyze ve kuzenlerinizle kalabilirsiniz."

"Peki ya büyük eşyalar taşındıktan sonra?" Luna umutla sordu.

"Göreceğiz bakalım. Sen uyu."

Kızlar yanımda değilken taşınmak daha kolay olurdu ama zamanlama bu şekilde gelişti ve onlarla geçireceğim günlerden vazgeçmeyi reddettim. İş programım -yirmi dört saat çalışıp üç gün tatil yapmam- ve velayet düzenlemem, onları haftada sadece iki gün görebilmem anlamına geliyordu ve bu iki gün sürekli değişiyordu.

Naomi esnek olmaya istekliydi, ancak kuafördeki müşteri randevularını benim çalışma programıma göre ayarlamak zorunda olduğu için, takvim bir ay için ayarlandıktan sonra değişiklik istemeyeceğime dair ona söz vermiştim - yine de bu onu günlerimde onları görmeye çalışmaktan veya Luna'nın fındık alerjileri veya Hallie'nin kompulsif eğilimleri veya herhangi bir şekilde planlanmış randevular gibi başa çıkamayacağımı düşündüğü şeyler hakkında bana dırdır etmekten asla alıkoymadı.

"Eşyalarımızı getireceğiz ve bu gece yeni yataklarımızda kalacağız, değil mi?" Hallie bastırdı.

"Evet." Kaşlarımı çatarak bu gece yapmam gereken bir şey daha olduğunu hatırladım: Liseden en iyi arkadaşım Chip Carswell'in nişan partisine katılacaktım.

Başka biri olsaydı görmezden gelirdim ama Chip'i birkaç yıldır görmemişim ve sadece bir geceliğine şehirdeydi. White Sox'ta top koşturuyordu ve sezon boyunca izinleri son derece kısıtlıydı. Partiye kızları da götürmem gerekecekti ama belki de bu iyi olacaktı çünkü içeri girip hızlıca çıkmak için bir bahanem olacaktı. Partiler pek bana göre değildi.

Ama Chip'e orada olacağımı söylemişim ve sözümü hafife almadım.

"Baba?" Şimdi Hallie'ydi.

"Hm."

"Ben de merak ediyordum."

Kız hep merak ederdi. Tanıdığım herkesten daha fazla soru sorar ve hoşuna gitmeyen bir cevabı asla kabul etmezdi.

"Merak etmek için çok erken," dedim ona. "Sabah altıdan önce merak etmek yok.

Kural budur."

"Merak etmeyi öylece kapatamazsın baba. Bu bir televizyon gibi değil." "En azından sesini kapatabilir miyim?"

"Merak ettiğim şey," diye devam etti, beni duymamış gibi davranarak - muhtemelen annesinden öğrendiği özel bir yeteneği

-"Acemi birliğinde bot giymek zorunda mıydın?"

"Evet."

"Bu yüzden mi böyle deniyor?" Tekrar esnedim.

"Elbette."

"Yaz kampı gibi miydi?"

"Hayır. Sıcak olması dışında." "Orada ne yaptın?"

"Bir sürü sınav."

"Kasların böyle mi gelişti?" "Bir kısmı."

"Ve suyun altında uzun süre nefesinizi tuttunuz, değil mi?" "O SEAL eğitimiydi."

Bir an sessiz kaldı. "Annem bana Donanma Müfrezesi olduğunu ilk söylediğinde, seni koyu mavi bir mühür kostümü içinde hayal etmişim."

Gözlerim kapalı, gülümsedim. "Öyle mi?"

"Evet. Ve bıyıkların açık maviydi. Ve Deniz Dünyası gibi bir yerde çalıştığını hayal ettim. Bir tankın içinde yüzüp insanlara numaralar yapıyordun ve onlar da seni alkışlıyordu."

"Bu benim yaptığımdan daha eğlenceli olurdu."

"Ne yaptın?"

"Pek çok şey." Çoğunlukla ekibimi hayatta tutmaya ve teçhizatımızı sağlam tutmaya çalıştım. Bu da bekâr bir baba olmaktan pek farklı değildi aslında.

"Annem senin nerede olduğunu ya da ne yaptığını hiç bilmediğini söylüyor." "Çünkü ona her zaman söyleyemiyordum."

Arkasına yaslanıp tekrar yorganın altına yerleşti ve yüzünü bana dönmek için yan tarafına döndü. "Uzun zamandır yoktun."

"Biliyorum." Her zaman olduğu gibi, gerçekle yüzleştiğimde kendimi parçalanmış hissettim. Kariyerimle gurur duyuyordum ama bunun bir bedeli vardı: evliliğim, çocuklarımın doğuşunu görmek, onların ilk adımlarını

atmalarını izlemek, ilk kelimelerini duymak.

Üç yıl önce, temelli olarak eve döndüğümde, Hallie bana sarılmak istememişti - babası olduğumu biliyordu ama ona şahsen yabancıydım. Ve küçük Luna onu kucağıma aldığımda avazı çıktığı kadar bağırdı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Orduda bu tür şeylere omuz silkebilen adamlar tanıyordum ama ben onlardan biri değildim. Onlardan biri olmak istemedim.

"Ama artık gitmiyorsun, değil mi?" Hallie uzanıp kolumu tuttu ve pelüş bir hayvan gibi sıkıca sarıldı.

"Hayır. Artık gitmiyorum." Sağ bacağımdaki kurşun yaraları beni SEAL olmaya elverişsiz hale getirdiği için Donanma kariyerim sona ermişti. Sıkıcı bir masa başı işi kabul etmemin imkanı yoktu. Keskin nişancı okulundan bir öğretmenlik teklifi almıştım ve bunu düşünmüştüm ama Naomi bu işi kabul edersem benimle Indiana'ya gelmeyeceğini, kızlarımızla birlikte büyüdüğümüz Michigan'da kalacağını açıkça belirtmişti. Tanıdık bir ev istiyordu, yakınlarda bir aile istiyordu, kendisi ve kızlar için istikrar istiyordu ... ve onu suçlayamazdım.

Donanmaya ayrıldığımı söyledim ve buraya geri taşındım, itfaiyeci olarak işe girdim ve sivil hayata ve aile hayatına geri dönmeye çalıştım. Ama evliliğimiz yürümedi ve ben artık bekâr bir babaydım.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu şekilde daha çok sevdim.

Çok fazla küfür etmeme, pek çok yemeği yakmama ve Hallie'nin saç örgülerini hayatımı kurtarmak için bile yapamamama rağmen çoğu gün bu işi iyi yaptığımı düşünüyordum.

Ama buradaydım, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ve çocuklarımı her zaman ilk sıraya koydum

-Babamın yaptığından daha fazlasını.

Kömürleşmiş hamburgerlere ve sürekli F-bombalarına rağmen, kızlar benimle olmaktan hoşlandılar ve annelerine dönme zamanı geldiğinde bana her zaman ekstra uzun sarıldılar.

Bana sık sık beni sevdiklerini söylüyorlardı ve ben hala bunu duymaya ve söylemeye alışmaya çalışıyordum.

Bir yanımda Hallie daha da sokuldu ve dizlerini kaldırarak kalçama acıyla vurdu. Diğer tarafımda ise uyuyan Luna yuvarlandı, elini göğsüme vurdu ve beni tekmeledi. Ama hala nefes alıyorlardı, bu da iki insanı bir gün daha hayatta tutmayı başardığım anlamına geliyordu.

Ben buna zafer dedim.

Alarm çalmadan önce uyandım ve kızları uyandırmadan dikkatlice yataktan çıktım, bu da keskin nişancı eğitiminde öğrendiklerime rakip olan gizlilik ve nefes kontrolü taktikleri gerektiriyordu. Ama bugün telaşlı geçecekti ve ben fırtına öncesi sessizlikte sadece bir fincan kahve içmek istiyordum. Onlara son bir kez baktıktan sonra sessizce TCFD tişörtümü giydim ve eşofman altımı bir kot pantolonla değiştirdim.

Mutfakta, makineye bir kapsül yerleştirdim ve demlenirken bir mutfak kutusunu paketlemeyi bitirdim. Kira kontratım hafta sonuna kadar bitmiyordu, bu yüzden evi tamamen boşaltmam gerekmiyordu ama bugün mümkün olduğunca çok şey yapmak istiyordum. Benimle aynı vardiyada itfaiyeci olarak çalışan kız kardeşimin kocası Justin de bu sabah büyük eşyaların taşınmasına yardım ediyordu. Planımız kızları evlerine bıraktıktan sonra kamyonu almaktı. Küçük kız kardeşim Bree onları daha sonra getirecekti.

Kızlar hala odamda uyurken, ikiz yataklarını soydum ve yatak takımlarını büyük çöp torbalarına doldurdum. Sonra yatakları bir kenara çektim ve bir tornavida alarak yatak başlıklarını çerçevelerinden ayırdım. Benim dairemde kullandıkları şifonyer zaten boştu ve her birinin bavulu hazırды. Bugün giyecekleri kıyafetler şifonyerin üstüne serilmişti.

Odaya girdiklerinde dolabın boş olup olmadığını iki kez kontrol ediyordum.

"Artık kalkma vakti geldi mi?" Luna karnını kaşıyarak umutla sordu.

"Evet," dedim. "Giyin ve Bree Teyze'ye giderken yolda donut yemeye gidelim."

"Annem çörek yememize izin vermiyor," dedi.

"Annem burada değil," diye cevap verdi Hallie.

"Hey!" Büyük kızıma sert bir bakış attım. "Küfür etmek yok."

"Ama sen her zaman yapıyorsun."

"Çünkü ben huysuz bir ihtiyarım ve bu hakkı kazandım."

Hallie ellerini sıska küçük kalçalarının üzerine koydu. "Nasıl oluyor da annem hâlâ genç olduğunu söylerken sen yaşlı olduğunu söylüyorsun ama ikiniz de otuz dört yaşındasınız?"

"Annem genç olduğunu mu söylüyor?" Luna geceliğini çekiştirerek çıkarırken sesi şaşırılmış gibiydi.

"Evet," diye cevap verdi Hallie, duvara dayadığım şiltelere bakarak. Onlara doğru son sürat koşmaya ve tekrar zıplamaya başladı. "Geçen hafta bize Bryce'la evleneceklerini söylediğinde, gelinlerin onun kadar yaşlı olabileceğini bilmediğimi söyledim, o da sonsuza dek mutlu olacaklarına inandıkları sürece gelinlerin her yaşta olabileceğini söyledi."

Naomi'nin erkek arkadaşından, liseye birlikte gittiğimiz ve hiç hoşlanmadığım zengin bir çocuktan bahsedilince homurdandım. Benim başarısız olduğum yerde o pisliğin başarılı olma düşüncesi bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı.

Ve sonsuza kadar mutlu yaşamaya gelince, iyi şanslar.

"Peki ya sen baba?" Hallie kendini tekrar yatağa atarak sordu.

"Peki ya ben?"

"Sonsuza kadar mutluluğa inanır mısınız?"

"Hayır." Luna'ya çoraplarını uzattım. Tam o sırada saçında sakız olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak, kızların dün dükkânda bana yalvardıkları karpuz Hubba Bubba'nın kalıntılarını inceledim.

"Neden olmasın?"

Sinirlenerek yüzümü ona döndüm. "Çünkü çoğu yetişkin çocuk gibi düşünmeyi bıraktığında peri masallarını unuttur. Ben de onlardan biriyim."

Hallie yüzünü buruşturdu. "Bu çok aptalca. Kimse mutlu olmak için çok yaşlı değildir." "Boş ver." Hallie'nin şortunu ve gömleğini ona fırlattım. "Giyin.

Ben de makası bulayım. Eğer o sakızı Luna'nın saçından çıkaramazsam, kesmek zorundayım."

Luna nefesini tuttu ve keçeleşmiş sarı buklelerini elleriyle kapattı. "Hayır! Geçen sefer, sen onu düzensiz yaptın ve annem bana bağırdı çünkü sakız almamam gerekiyordu. Ve senin bunu bilmen gerekiyordu."

"Özür dilerim." Ellerimi kaldırdım. "Bu sefer daha iyisini yapacağım."

"Söz veriyor musun?" Bana temkinli bir şekilde baktı, başını bırakmaya isteksizdi. "Evet."

Hallie şortunu yukarı çekerken, "Serçe parmağına yemin ettir," dedi.

Serçe parmağımı uzattım ve Luna minik parmağını benimkinin üzerine geçirdi. "Bu sefer daha iyi bir iş çıkaracağıma yemin ederim," dedim ona. "Şimdi aynı anda hem sakız çiğnemeye hem de saçını yemeye çalışmayacağına yemin ediyorsun."

Güldü. "Söz veriyorum."

Sekizden hemen sonra, kızları aceleyle kapıdan çıkardım, programın biraz gerisindeydiler. Yeni evlerine taşınmak için ne kadar endişelenseler de, bu bir olimpiyat sporuymuş gibi oyalanabiliyorlardı.

Ama pes edip kesmeden önce Luna'nın saçındaki sakızla uğraşmam tam yirmi dakikamı almıştı ve sonra Hallie şanslı kuruşunu bulamamıştı. Dairenin altını üstüne getirip gözyaşlarını sildikten sonra - "ama geçen yıl okulun ilk gününde bana o şanslı kuruşu vermiştin ve bu yıl için de ona ihtiyacım var yoksa iyi olamayacağım!"- ona daha sonra geri dönüp bakacağıma söz verdim ama kamyonu zamanında almak için yola çıkmamız gerekiyordu. Onları aceleyle otoparka götürürken hâlâ hıçkırıyordu, Luna'nın ayağı gevşek bir asfalt parçasına takıldı ve dizinin derisi yüzüldü.

Şimdi iki kız da ağlıyordu.

Luna acı içinde inlerken onu daireye geri taşıdım, Hallie de hemen arkasından takip etti, kanlı dizinin ışığında kayıp kuruş bir anlığına unutuldu.

Luna'yı tezgâhın üzerine koyarak üzerini temizledim ve bir bandaj bulana kadar BANYO etiketli kutuyu karıştırdım.

"Bunlar sade." Luna gözyaşları içinde bej yara bandımı kokladı. "Annemin üzerinde Hello Kitty olan pembe yara bantları var."

Dişlerimi sıktım. "Bir tane almak için annemin evine gitmek ister misin?" "Çörek için hâlâ vaktimiz var mı?"

"Muhtemelen hayır."

Kızlar birbirlerine baktılar. "O zaman ovayı ben alayım," dedi Luna. "Ama önce öp onu."

Bandajı öptüm ve o da kıkırdadı. "Yara bandını değil, babacığım. Benim çileğim."

Eğilerek dizindeki kırmızı sıyrığı öptüm, sonra sıkıcı bej bir yara bandıyla nazikçe kapattım. "Mağazadan daha iyilerini alırım, tamam mı?"

"Tamam. Anneme Hello Kitty'leri nereden aldığını sor," dedi ben onu aşağı indirirken.

"Bunu düşüneceğim."

Yirmi dakika sonra, kız kardeşimin evine doğru gidiyorduk, sırlı çörekler yiyor ve kızların "baba müziği" dediği sert rock'a kafamızı vuruyorduk. Dikiz aynasından kızlarıma baktım ve her zamanki gibi onları arkada otururken görünce yarı afalladım - yoksa ben mi

ve onları ne kadar çok sevdiğimi görünce tamamen kendimden geçmişim. Bazen onlara baktığımda kalp krizi geçirebileceğimi düşünüyordum. Bu duygu o kadar güçlüydü.

Hallie benim siyah saçlarıma ve kahverengi gözlerime, inatçı çizgime ve ukala ağzıma sahipti. Naomi'nin hafif çilli burnuna ve durmak bilmeyen soru sorma ihtiyacına sahipti. Fiziksel olarak Luna, sarı buklelerinden gamzeli gülümsemesine kadar her şeyiyle annesine benziyordu ama çok daha yumuşak başlıydı ve şakalarım hep gülerdi.

Müziğin sesini kısıtım. "Peki bu sabah nasıldım?" Bu da sevdikleri bir oyundu; sabahı ne kadar iyi idare ettiğime göre bana bir puan veriyorlardı. Bunu, ayrılığın ilk günlerinde annelerini özlemelerini engellemek için icat etmişim. "On, değil mi?"

"On puandan emin değilim," dedi Hallie. "Bence Luna'nın saçını kesmenin bir puanı olmalı."

"Ama bu *onun* sakızıydı," diye itiraz ettim.

"Hala. Ve sonra şanslı kuruşum kayboldu." "Kuruşu kaybettin!"

Luna ellerini gömleğinin ön tarafına silerken, "Ve Hello Kitty yara bantların da yoktu," diye ekledi.

"Bu üç şey eder," dedi Hallie. "Ve on eksi üç yedi eder." "On üzerinden yedi mi?" Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Bana en azından bir sekiz."

"Yatağında uyumamıza izin verdin," diye izin verdi Hallie. "Sanırım bunun için size bir puan verebiliriz."

"Ve sana kamyonda gezmen için bir tane daha vereceğiz!" Luna ekledi.

"Hmmm." Tekliflerini değerlendiriyormuş gibi yaptım. "Yani on üzerinden dokuz mu alacağım?"

"Evet," diye cevap verdiler.

"İyi. Ama sürekli babamın müziğini çalıyorum." Aerosmith'in sesini açtım ve camları indirdim.

On üzerinden dokuzu mükemmel değildi ama yine de kabul ederdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

iki

OceanofPDF.com

WINNIE

İyi yetiştirilmiş bir erkeği diğer kız kadar severim, ama yan komşum taşınana kadar kendimi hiçbir zaman *gerçekten* bir sürüngen olarak *görmedim*.

O gün saat bir civarında -Cumartesi- yatak odamın zemininde oturmuş ayak parmaklarımı boyuyordum ki park yerinde gürültülü frenleri olan bir kamyonun sesini duydum. Pencerelerim açıktı ve kamyonun motoru kapandıktan sonra iki erkek sesi duydum.

Merakla ayağa kalktım ve topuklarımın üzerinde ön pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi kenara iterek dışarı baktım ve kot pantolon ve tişört giymiş iki kaslı adamın kamyonun kapısını açıp yükleme rampasından çıktığını gördüm.

İçlerinden birini tanıdım; uzun boylu, beyzbol şapkalı, koyu renk çeneli ve gri tişörtlü olanı. Dün öğleden sonra, iş çıkışı garaj yoluma girerken onu yan dairemden çıkarken görmüştüm. Son daire birkaç aydır boştu ama yakın zamanda satılmıştı; belki de yeni sahibi oydu? O anda kendimi tanıtacaktım ama acelesi varmış gibi görünüyordu, sadece hızlıca başını salladı ve bir sonraki garaj yolundaki tozlu, siyah, eski model bir SUV'ye atlayıp uzaklaştı.

Ama bu kesinlikle o adamdı. Buradan kaç yaşında olduğunu söylemek zordu - belki yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında - ama uzun boyluydu, büyük omuzları ve gömleğinin kollarının içinde şişen pazuları vardı. Arkadaşına bir şeyler bağırdı ve derin, hırçın sesini fark ettim.

Merakla, onu ve arkadaşını kamyonun mobilya indirirken izledim. Kahverengi beyaz tekir kedi, sanki onu da görmek istiyormuş gibi burnuyla bileğini dürttü.

"Seni suçlamıyorum Piglet," dedim eğilip kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Çok arkadaş canlısı görünmese bile çok seksi."

Adam hiç gülümsemedi. Zaman kaybetmek istemiyormuş gibi hızlı ve amaçlı hareket ediyordu ve arkadaşıyla fazla etkileşime girmiyordu. Ancak sıkılmış çenesi, geniş göğsü ve asık suratlı tavrıyla ilgili bir şey ilgimi çekti - üzerinde TCFD yazan tişörtüyle birlikte.

Traverse City İtfaiye Departmanı mı?

Hemen beni eskiden Woodland North Townhomes olarak bilinen cehennemden taşıdığını hayal ettim, is yüzünü karartıyordu, kollarım onun sağlam boynuna dolanmıştı. Beni nazikçe yangından güvenli bir mesafeye indirdikten sonra Piglet'i kurtarmak için içeri koşar, binanın bizim tarafı çökmeden önce zar zor dışarı çıkabilirdi.

Beş dakika içinde ona yarı aşık olmuşum.

Kedime, "Bahse girerim sert kabuklu ve yumuşak kalpli adamlardan biridir," diye rapsodide bulundum. "Sert görünen ama zırhının altında kocaman bir kalbi olan biri. Güzellliğini bekleyen bir canavar!"

Piglet kabul etmiş gibi miyavladı ya da belki de bu bir uyarıydı. Çünkü benim sorunum bu.

İnsanları okumakta iyi olduğumu düşünüyorum, oysa aslında iyi olduğum şey hüsnükuruntu. Erkeklerin gerçekte kim olduklarını görmek yerine onlarla ilgili fantastik düşüncelerin beynimi ele geçirmesine izin vermek. Kalbimin kırılmasından hoşlandığım için değil -çoğu zaman sonuç bu olsa da- umutsuzca romantik olduğum ve kendimi nasıl dizginleyeceğimi bilmediğim için.

Bunun için bir isim bile var-emofili.

Kulağa bir hastalık gibi geliyor, değil mi? Kanınızda olan bir şey gibi? Ama terapistim bana bunun aslında bir kişilik özelliği olduğunu ve insanlara hızlı, kolay ve sık aşık olduğunuz anlamına geldiğini söyledi. İnsanlar için en derin, en savunmasız duygularınızı sinemadaki patlamış mısır gibi ortaya döküyorsunuz.

İşte kalbim, efendim. Yanında tereyağı ve tuz ister misiniz?

Kendimi bildim bileli böyleyim. İlkokuldayken, en iyi arkadaşım Ellie yeni bir çocuktan *hoşlanabilirdi*, ama ben evleneceğim çocukla tanıştığımı duyururdum. Ortaokulda, o gizli defterimize aşık olduğu çocuğun adını yazarken, ben Yaşam Becerileri dersinde yanımda oturan sevimli çocukla yapacağım tüm çocukların adını söylerdim. Balo elbisesi bulmak için gelinlikçiye gittiğimizde en az altı gelinlik denedim, çünkü erkek arkadaşım ile sonsuza dek birlikte olacağımızdan emindim - sadece bir aydır çıkıyor olsak bile.

Tabii ki üniversiteye gitmeden hemen önce benden ayrıldı ve Michigan State'teki ilk ayımı onun hasretiyle geçirdim.

Ta ki tarım işletmeciliği okuyan ve evine dönüp ailesinin mandırasını devralmayı planlayan Wisconsin'li Andrew'a aşık olana kadar. Birinci sınıfın geri kalanı, her sabah ineklerimizi sağdığım ve sonra gelip B & B'de kalan tüm misafirler için sıfırdan waffle hazırladığım çiftlikteki hayatımız hakkında rapsodiler yaparak geçti. Fantezi bir Pinterest vizyon panosuyla tamamlandı ve çiftlik kıyafetlerim, altı çiftlik çocuğumuzun ve iki çiftlik köpeğimizin her biri gibi çok güzeldi.

Ne yazık ki, Andrew iki kez evlenen bir pislik çıktı ve pötikareli elbiseler ve kırdan yürüyen bebeklerle ilgili altın hayallerim romantik umutlarımla birlikte yıkıldı.

Ancak umutlarım dirençliydi ve üniversite sırasında en az üç kez daha çılgınca aşık olmuştum. Hatta son senemde nişanlandım - Wall Street'te işe girecek olan bir finans yüksek lisans öğrencisiyle.

Sol elime baktım, tam altı haftadır elmas bir yüzük takıyordum, Merrick'in beni yanına alma fikrini değiştirmesi de bu kadar uzun sürmüştü. Ellie ve iki ablam, Merrick'in sahiplenici, talepkâr ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşündükleri için ucuz atlattığımı söylemişlerdi ve ben de onların tarafını görebilsem de onun kendine güvenini her zaman çekici bulmuştum.

Ancak aldatması öyle değildi ve bana hayatının geri kalanında sadece bir kişiyle seks yapmaya hazır olmadığını fark ettiğini açıkça söyledi, özellikle de New York'a giderken ve orada çok sayıda ateşli model varken.

Pislik.

Büyük Elma'ya taşınmak yerine Kuzey Michigan'daki evime geri döndüm, bir kedi evlat edindim ve Cloverleigh Çiftliği'nde çalışmaya başladım.

Bu harikaydı, Sawyer ailesine ait olan Cloverleigh Çiftliklerini her zaman sevmişimdir. Neredeyse orada büyümüştüm çünkü babam CFO'ydu ve ben henüz dört yaşındayken beş Sawyer kız kardeşin en küçüğü olan ve beni büyüten muhteşem üvey annem Frannie ile evlenmişti.

Han çok güzeldi; yirmi konuk odası, bir bar ve restoranı ve katedralli muhteşem bir lobisi olan zarif, eski moda bir mülktü.

tavanlar, geniş bir merkezi merdiven ve kış aylarında her zaman yanan dev bir şömine, mekanı sıcak ve rahat hissettiriyor.

Ayrıca, yüzlerce dönümlük üzüm bağları ve meyve bahçeleri arasında yer alan bir şaraphane ve bir düğün ahır da vardı. Eski kırmızı at ahır da hala oradaydı ve babamız çalışırken kız kardeşlerimle orada oynadığımız çocukluğumun yaz öğleden sonralarını hatırlıyorum.

Resmi unvanım Ağırhama Uzmanıydı, bu da her şeyden biraz yaptığım anlamına geliyordu. Yaz boyunca çocuklar için bir haftalık yaz kampları düzenledim, şaraphanenin verandasında canlı müzik geceleri organize ettim, hem tesis içinde hem de dışında şarap tadımlarına yardımcı oldum ve kız kardeşim Millie'nin fazladan bir çift ele ihtiyacı olduğunda düğünlere yardım ettim - o orada etkinlik koordinatörüydü. Ayrıca resepsiyonda da epeyce çalıştım ve birkaç kez bara bile baktım.

Ailem, büyüdüğüm evden sadece on dakika uzaklıkta olan bu apartman dairesini satın almama yardım etmişti. Babam Frannie ile evlendikten birkaç yıl sonra doğan ve şimdi on altı yaşında olan en küçük iki kız kardeşim, ikizler Audrey ve Emmeline ile birlikte hâlâ orada yaşıyorlardı. Onları her pazar aile yemeğinde görüyordum.

Gerçek amacımı henüz bulamamış olsam da burada mutluydum.

Telefonum oturduğum yerde vızıldadı ve cevap vermek için kendimi pencereden uzaklaştırdım. Ellie arıyor, diyordu ekranda. Aramayı cevapladım ve pencereye doğru geri döndüm.

"Alo?"

"Hey. Ne yapıyorsun?"

"Tırnaklarımı boyuyorum ve seksi komşumu gözetliyorum." Güldü. "Seksi bir komşun olduğunu biliyordum."

"Bugüne kadar bilmiyordum. Şu anda taşınıyor." Büyük bir karton kutuyu rampadan aşağı taşımasını izledim. "En azından ben seksi olduğunu düşünüyorum. İkinci katın penceresinden takip ettiğim için kesin bir şey söylemek zor."

"Neye benziyor?"

"Uzun boylu, esmer ve düşünceli." "Ooh. Bana daha fazlasını anlat."

"Üzerinde TCFD yazan bir tişört giyiyor. Çok dar."

"Bir itfaiyeci! Aşağı yukarı kaç yaşında?"

"Emin değilim. Belki otuzlu yaşlar?" Kamyona doğru yürümesini, duraklamasını ve kasketini çıkarıp iç koluyla alındaki teri silmesini izledim. Nefesim kesildi. "Az önce şapkasını çıkardı."

"Ve?"

"Seksilik onaylandı."

"Karısı ya da kız arkadaşı var mı?" "Gördüğüm kadarıyla yok."

"Peki, ne bekliyorsun? Git kendini tanıt."

Birden bana doğru baktı ve ben de ekrandan uzaklaştım. "Kahretsin. Az önce beni pencerede Gladys Kravitz gibi davranırken gördü."

"Gladys kim?"

"Gladys Kravitz! *Bewitched* dizisindeki komşu kadın, her zaman penceresinin önünde durup herkesi gözetliyordu."

"*Bewitched* da ne?"

"Klasik bir sitcom! Comfort TV! *Bewitched*'i hiç izlemedin mi?" Günaha girmemek için aşağıya, mutfığa indim.

"Hayır, doksan yaşında olmayan herkes gibi rahatlamak için *Friends*'i tekrar izliyorum. Dinle, yeni bir komşuya arkadaşça davranmak garip değil. Git merhaba de ve hoş geldin de. Ona turta falan getir." Güldü. "Ama ona aşık olmak yok. En az bir hafta bekleyin."

"Haha." Buzdolabını açtım ve muhtemelen başıboş bir turta bulma umuduyla içindekilere baktım. Ama içindeki tek tatlı şey, dünden kalma yarısı yenmiş çikolatalı Frosty'mdi ve içinden plastik bir kaşık çıkıyordu ki bunun pek de hoş bir karşılama hediyesi olacağını düşünmüyordum. "Bahsi kazanabilmek için beni sabote etmeye çalışıyorsun."

"Nasıl olsa bahsi kazanacağım," dedi kendinden emin bir şekilde. "İlk etapta bunu yaptığına inanamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ben de yapamadım. Votkadan olmalı.

Üç ay önce - nişanım bozulduktan hemen sonra - Ellie ile bir şeyler içmeye gittik ve erkeklere tövbe ettiğimi açıkladım.

Ellie gülmüştü. "Ha! Altı ay bile dayanamazsın."

"Bahse var mısınız?" İkinci martinimin kalanını geri atarken ve bambu kazmanın üzerindeki son zeytinin üzerindeki votkayı yalarken meydan okudum.

Tek kaşını kaldırmıştı. "Mayıs ayındayız, Winifred. Aşık olmadan *Kasım*'a kadar dayanabileceğini mi sanıyorsun? *Sen* mi?"

"Kesinlikle," diye cevap verdim ve sonra hıçkırdım.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Ellie telefonda bana, "4 Temmuz'a bile yetişebileceğini düşünmemiştim."

"Gördün mü?" Genelde ulusal bayramlarda sevgilimin olması hoşuma gitse de, bundan keyif alıyordum. Ve resmi tatillerde. Ve özellikle de Hallmark

Tatiller.

"Ama sonbahar geliyor," dedi imalı bir şekilde. "Kucaklaşma havası."

"Fark etmez." Buzdolabını kapatmadan önce Frosty'den hızlıca bir ısırık aldım. "Duygularımın patronu benim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama Şükran Günü'nden önce aşık olursan, bana hala borçlusun."

Ürperdim. Ona bu şeyi borçlu olmak istemiyordum. "Şükran Günü'ne kesinlikle katılabilirim. Hatta Noel'e bile gelebilirim."

"Noel!" Bir kahkaha patlattı. "Şimdi çılgınca konuşuyorsun. Yedinci sınıftayken Noel'de bekar olmaktan bile hoşlanmıyordun."

"Bu yepyeni bir Winifred konuşması. Ve ben aşık *olmama* konusunda son derece yetenekliyim - yeni ateşli itfaiyeci komşuma bile." Ama görünüşe göre, kendi işime bakacak durumda değildim, bu yüzden gidip postanın gelip gelmediğini kontrol etmeye karar verdim.

Ön kapıyı açtım, yarım saniyeliğine posta kutuma baktım, sonra park yerine doğru baktım. Kamyonetin yanında durmuş, telefonuna bakıyordu.

İşte o anda iki küçük kızın bir minibüsten atlayıp ona doğru koştuklarını gördüm. "Baba!"

Muzaffer bir edayla gülümsedim. "Tahmin et ne oldu?" Fısıldadım. "Bekâr değil, o yüzden fark etmez. Karısı az önce iki çocuğuyla birlikte geldi - aslında dört çocuk." Siyah saçlı bir kadının arabadan inişini ve yürümeye başlayan bir çocukla bebek koltuğundaki bir bebeği alışını izledim.

"Dört çocuk mu?"

"Evet. İki kız, bir erkek ve bir bebek." Rahatlamış bir şekilde postayı aldım ve içeri girdim. "Kriz önlendi."

Ellie iç çekti. "Lanet olsun. O şeyi bana borçlu olmanı gerçekten istiyorum."

"Asla olmayacak." Ama en azından şimdi kendimi tanıtabilir ve yeni komşularla arkadaş olabilirdim. Ne kadar kolay aşık olsam da evli erkeklerden *hoşlanmıyordum*. Kendimi teselli etmek için bir kaşık daha Frosty aldım, sonra da buzdolabına geri koydum. "Bu gece hâlâ benimle geliyor musun?"

"Evet. Aslında ben de bu yüzden aradım. Kıyafet kuralı nedir?" Ellie, kuzenim Chip'in nişan partisinde benim eşimdi.

"Kokteyl gündeliği diyebilirim," dedim ve yukarı çıktım. "Eminim orada kot pantolonlu insanlar da olacaktır, ama şık giyinmiş olanlar da."

"Ne giyiyorsun?"

Yatak odama ulaştım ve dolabımın kapağını atımd. "Koyu renk İspanyol paa kot, askılı bluz ve topuklu ayakkabı dűřünüyorum."

"Hangi űst? izgili olan mı?" Ellie ve ben birbirimizin en sevdiđi kıyafetleri biliyorduk.

"Evet."

"Tamam, ben de o yűne gideceđim. Seni saat kaçta alayım?" "Parti yedide bařlıyor," dedim. "Yani eyrek gibi?" "Tamam. Bugűnűn geri kalanında ne yapacaksın?"

"Pek bir řey yok. Yapmam gereken bazı iřler var ama onun dıřında sadece tırnaklarımı boyuyorum ve yandaki iyi insanları takip ediyorum." Bir kez daha bakmaya dayanamayarak yatak odamın penceresine gittim ve tekrar dıřarı baktım; gűrdűđűm iki kűűk kız kamyon rampasında bir ařađı bir yukarı kořuyordu. "Belki řehir merkezine gitmiřken Plum & Honey'den bir řeyler alıp oraya gűtűrűrűm. Eminim o çocuklar annemin keklerini severler."

"İyi fikir." "Peki ya sen?"

"Bu sabah hasada bařladık ama içeri girip ortalıđı toparlamam gerekti űnkű Mia űđleden sonra műstakbel bir dűđűn çiftiyle bir toplantı yapıp yapamayacađımı sordu - ki bunu gerçekten yapmak istemiyorum űnkű bu benim iřim deđil."

Gűlűmsedim. Ellie annesine her zaman ilk ismiyle hitap ederdi ve bu onu ıldırtırdı. "Ama bu çok eđlenceli, birinin dileklerini gerçekleřtirmek. Hayallerini gerçeđe dűnűřtűrmek."

"Bu *benim* eğlence anlayışım değil. Gelinler delidir. Tamamen normal kadınlar bile o yűzűk parmaklarına takıldığında akıllarını kaybediyorlar. Ben asla evlenmeyeceğim."

"Annenle kafa bulmayı seviyorsun."

"Elimde deđil. Bana sűrekli hayat *planımın* ne olduđunu soruyor." İçimi ektim. "Annen her zaman bir plan yapmayı severdi."

"Ona sűrekli planımın Abelard'da on beř yıldır çalıřan műkemmел bař řarap űreticisini kovup beni terfi ettirmek olduđunu sűylűyorum, űnkű yirmi iki yařındayım ve her řeyi biliyorum."

"Sağlam strateji."

"Aslında, sanırım sadece misafir odalarından birini iřgal etmeyi bırakıp ne zaman tařınacađımı merak ediyor. Onlara eđer bir yerde kira űdeyebilecek durumda olmamı istiyorlarsa bana daha fazla űdeme yapmaları gerektiđini sűyleyip duruyorum."

Ellie, neredeyse tüm son yılımızı Fransa'nın güneyinde, babasının ailesine ait bir üzüm bağında staj yaparak geçirdikten sonra kısa bir süre önce eve geri dönmüştü. Akıcı bir şekilde Fransızca konuşuyordu çünkü babası orada doğmuştu ve büyürken onunla ve kardeşleriyle Fransızca'dan başka bir şey konuşmamıştı. Şimdi ise ailesinin Old Mission Peninsula'da bulunan ve sadece yirmi dakika uzaklıktaki şaraphanesi Abelard Vineyards'da yaşıyor ve orada çalışıyordu.

"Ell, buralarda bir yer tutabilirsin," dedim ona. "Sadece Abelard'daki misafir odaları kadar süslü olmayacak."

"Dinleyin, Mia ve Lucas'a da açıkladığım gibi, alıştığım yaşam tarzını sürdürebilmem gerekiyor. Beni buna alıştırdıkları için bu onların suçu, değil mi?"

Güldüm. "İşlerin böyle yürüdüğünden emin değilim." Alt katta, birinin ön kapımı çaldığını duydum. "Hey, gitmem gerek. Kapımda biri var."

"Tamam. Akşama görüşürüz."

OceanofPDF.com

ÜÇ

OceanofPDF.com

WINNIE

Telefonu kapattıktan sonra, yeni komşularımdan biri olup olmadığını merak ederek aceleyle merdivenlerden indim. Ön kapının yanındaki duvarda bir ayna asılıydı ve ona baktım.

Bugün henüz taramadığım kirli sarı saçlarım gelişigüzel bir atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Makyaj yapmamıştım ve pijamalarımı daha önce değiştirmiş olmama rağmen, giydiğim yırtık kot şort ve kırpılmış beyaz üst iyi bir ilk izlenim bırakmak için seçtiğim kıyafetler değildi. Şortun paçaları parçalanmıştı ve gömleğin önünde kahve lekesi vardı. Ayrıca yalınayaktım.

Her kimse kapıyı tekrar çaldı.

At kuyruğumu sıktım ve kapıyı açtım. Sonra gülümsedim, çünkü perdenin arkasından, daha önce verandamda yan yana duran iki küçük kızı gördüm.

"Şey, merhaba," dedim paravan kapıyı açarken.

"Merhaba," dedi uzun boylu olan. Koyu renk saçları iki atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı.

-biri diğerinden oldukça yüksekti- ve güzel kahverengi gözleri vardı. Küçük kız kardeşinin elini tutuşu çok tatlıydı. "Artık yan dairede oturuyoruz ve Hello Kitty yara bantlarınız var mı diye merak ettik."

"Benim bir çileğim var." Kıvrık sarı bukleleri yuvarlak bir Kewpie bebek yüzünü çerçeveleyen daha genç olan bir dizini kaldırdı. "Gördün mü?"

Eğilip kırmızı lekeyi inceledim. "Olamaz! Bunu nasıl yaptın?"

"Otoparkta koşuyordum," dedi utanıyormuş gibi. "Sonra babam bana bir yara bandı verdi ama ben onu kaybettim."

"Hello Kitty değildi," diye açıkladı siyah saçlı kız kardeş. "Düz kahverengiydi."

"Hello Kitty bandajım olduğundan emin değilim ama eminim bir şeyler bulabilirim." Arkalarına baktım ama yetişkin kimseyi göremedim ve kamyonet de otoparkın uzak bir köşesine çekilmişti. "İçeri girmenizde bir sakınca var mı?"

Kızlar birbirlerine baktılar. "Sanırım öyle," dedi büyük olanı temkinli bir şekilde.

"Ailen nerede?"

"Burada değiller," dedi küçük sarışın.

"Oh." Ebeveynlerinin onları yeni bir yerde kendi hallerine bırakmış olmalarının tuhaf olduğunu düşünerek -büyük olan henüz on yaşında bile değildi- onları içeri davet ettim. "Pekâlâ, onları beklerken neden içeri girmiyorsunuz? Benim adım Winnie."

"Winnie the Pooh gibi mi?" diye sordu küçük olan ve çocukken bu sözden nefret etmiş olsam da, bir yetişkin olarak onu kucaklamayı öğrendim. Genellikle bir gülümseme getirirdi ve bu iyi bir şeydi.

"Aynen öyle." Onlar içeri girerken sırttım. "Ve Piglet adında bir kedim bile var."

Gülümsemeleri genişledi. "Ben Hallie, bu da Luna," dedi abla.

"Kedinizi sevebilir miyiz?" diye sordu Luna.

"Elbette," dedim koridorda ilerlerken. "Yeni insanların yanında utangaç oluyor ama nereye saklanmayı sevdiğini biliyorum."

Kızlar hevesle beni takip ederek oturma odasına açılan mutfığa girdiler. Sürgülü bir cam kapı arka taraftaki verandaya açılıyordu. "Burası tıpkı bizimki gibi," dedi Hallie etrafına bakınarak. "Ama ters çevrilmiş."

"Sanırım bu binadaki tüm birimler aynı," dedim ona, kilerdeki saklandığı yerden korkak bir Piglet'i kandırarak çıkarırken. Hallie ve Luna hemen dizlerinin üzerine çöküp onun üzerine kapandılar ve sonunda Piglet onu sevebilmeleri için yeterince yaklaştırmaya cesaret etti.

"Vay canına, senden gerçekten hoşlanıyor olmalı," dedim omuz çantamı karıştırırken. Orada bir yerde derme çatma bir ilk yardım çantası vardı ve yaz kamplarını yönettiğim haftalarda oraya birkaç prenses yara bandı sıkıştırmış olabileceğimi düşündüm.

Luna etrafına bakınarak, "Ailen var mı?" diye sordu.

Çantadan kiti çıkarıp karıştırırken gülümsedim. "Var ama onlar burada yaşamıyor."

"Evli misin?" "Hayır.

Burada yalnız
yaşıyorum."

"Evlenmek *istiyor* musun?" diye sordu Hallie. "Bir
gün."

"Bu sonsuza kadar mutlu yaşamaya inandığın
anlamına mı geliyor?" Güldüm. "Herkes inanmıyor
mu?"

"Babam değil," diye yanıtladı Hallie,
"ama ben seviyorum." "Ben de," diye
ekledi Luna.

"Hey, bakın ne buldum!" Pembe bir bandaj tuttum. "Hello Kitty değil
ama düz olmasından iyidir, değil mi?"

Luna başını Piglet'ten kaldırdı ve gülümsedi. "Çok daha iyi. Ben
alabilir miyim?" Hallie kız kardeşine dirsek attı.

"Lütfen?" Luna kışının üzerinde bana doğru kayarak ekledi.

"Elbette." Dizlerimin üzerine çöktüm ve yara bandını dikkatlice
dizindeki izin üzerine koydum. "Peki siz kaç yaşındasınız kızlar?"

"Beş." Luna dizini bükte ve gülümsedi.

"Sekiz," dedi Hallie. "Bu yıl üçüncü sınıfa
gideceğim." "Ben de anaokuluna gideceğim!"

"Bu çok heyecan verici!" Ayağa kalktım ve ambalajı attım. "Senin de
küçük bir kardeşin var, değil mi? Ve yeni bir bebeğin?"

Hallie ve Luna'nın kafası karışmış görünüyordu. "Hayır," dedi Luna.

"Ama biz *istiyoruz ki*
bir bebek. Ya da bir hamster."

"Ön tarafta anneni küçük bir çocukla gördüğümü sandım," dedim. "Bir
de bebek arabası."

"Annemiz burada mıydı?" Hallie yüzünü buruşturarak sordu. Sonra bir
şey fark etti. "Oh! O annemiz değil. O bizim Bree teyzemiz. Ve çocuk da
kuzenimiz Peter. Bebek de öyle. Onun adı Prescott. Sadece iki aylık."

"Şu anda babamın iki günü," dedi Luna.

"Bize haftada iki gün geliyor," diye açıkladı Hallie. "Boşanma
yüzünden."

"Oh." Anlayışla başımı salladım ve onlara sempati duydum. Annem ben
Luna'dan daha küçükken çekip gitmişti. Boşanmış bir anne babanın çocuğu
olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. "Yani buraya sadece baban mı
taşınıyor?"

"Evet." Hallie içini çekti. "Ve babamızı seviyoruz ama şu anda çok
huysuz çünkü kanepenin ayaklarından biri kırıldı ve

Bu yüzden aletlerini bulup kendisi tamir etmeye çalışmak zorunda kaldı. Bu yüzden ondan başka bir yara bandı istemedik."

"Çok huysuzlanıyor," diye ekledi Luna. "Ve horluyor." Güldüm. "Pek çok baba böyle yapar."

"Ayrıca çok kıllı ve çok fazla küfür ediyor," diye açıkladı Hallie.

Küçük kız kardeşi başını sallayarak bunu doğruladı. "Bunun SEAL olduğu için olduğunu söylüyor."

"Deniz Dünyası'ndaki türden değil," diye hemen açıkladı Hallie. "Üniforma giyen türden. Ama çok iyi bir yüzücüdür."

"Tahmin edin ne oldu?" Onlara gülümsedim. "Benim babam da bekâr bir babaydı ve o da çok küfür ederdi."

"O bir SEAL mıydı?" Luna sordu.

"Hayır, ama o bir denizciydi," dedim. "Ve bize her zaman bir kez denizci oldun mu her zaman denizci kalırsın derdi, bu yüzden onun küfürlerine katlanmak zorundaydık."

"Annemi kızdırdı mı?" Hallie merak etti. "Annemiz buna çok kızıyor."

"Onun bildiğini sanmıyorum," dedim dikkatle, "ama benim de kız kardeşlerim vardı ve ne yaptık biliyor musun?"

"Ne?" diye sordular.

"Bir küfür kavanozumuz vardı ve her kötü söz söylediğinde kavanoza para koymak zorundaydı."

"Ne kadar para?" Hallie kara gözlerini kocaman açarak sordu.

Omuz silktim. "Küfre göre değişir. Çoğu kelime elli sentti."

Luna, Piglet'in kulaklarının rahatsız olabileceğinden korkuyormuş gibi kediye bakarak, "Babamız F-kelimesini çok kullanıyor," diye fısıldadı.

"F-kelimesi tam bir dolardı," dedim onlara.

Kız kardeşler sevinçle birbirlerine baktılar.

"Sonra her ay kız kardeşlerim ve ben sırayla parayı nereye bağışlayacağımızı seçerdik. Sıra bana geldiğinde, ben her zaman bir hayvan hayır kurumunu seçerdim."

"Babamız burada bir havuz olduğunu söylüyor," dedi Hallie heyecanla ve sekiz yaşındaki bir çocuğun hızıyla yeni bir konuya girdi. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Bize gösterebilir misin?"

Durakladım. "Evet, ama bence babandan izin almak için beklemeliyiz."

Paravan kapımın alüminyum çerçevesine şiddetli bir vuruş hepimizi zıplattı ve Piglet'in koşarak kilere geri dönmesine neden oldu.

"Eminim babamdır," dedi Hallie. "Buraya geleceğimizi ona söylemedik. Kızmış olabilir."

Telaşla mutfaktan kapıya doğru koştum, ekrandan onun heybetli erkeksi siluetini görebiliyordum; geniş omuzları, kalın kolları, ince gövdesi. Kapıyı iterek açtığımda düşündüğüm kadar yakışıklı olduğunu gördüm.

Ve açıkça üzgün.

Koyu renk gözleri endişeyle bulutlanmış, kaşları çatılmış ve çenesi sıkılmıştı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama gördünüz mü-"

"Baba!" Luna, Hallie'nin arkasından koşarak koridora çıktı.

Adam kızları görünce omuzlarını ve yüz ifadesini biraz gevşetti. "Öylece kaçıp gidemezsiniz. Nerede olduğunuzu bilmiyordum."

"Özür dilerim," dedi Luna pişmanlıkla. "Yeni bir yara bandına ihtiyacım vardı."

Hallie, "Ve sana sormak istemedik çünkü zaten kanepede mızızlanıyordun," diye ekledi.

"Hey, bu kafiyeli. Huysuz ve kanepede." Luna ablasına hayranlıkla gülümsedi. "Babam *kanepede* konusunda çok *huysuzdu*."

Gülümsedim ama yüz ifadesine bakılırsa babaları hiç eğlenmemişti.

"Lütfen içeri gelin," dedim ona yer açmak için geri çekilerek. Elimi uzattım. "Ben Winnie."

"Tıpkı Pooh gibi!" Luna söyledi.

Bu şakaya alışık olmama rağmen yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Ben Dex." Tam olarak gülümsemedi ama en azından çenesini açıp bana başıyla selam verdi. Tahmin ettiğimden biraz daha yaşlı görünüyordu; şakaklarında biraz kırışma ve alnında birkaç hafif çizgi vardı. Ama kaşlarını çatmadığı zamanlarda, koyu renkli saçları, alt dudağı biraz daha dolgun olan güzel bir ağız çerçevesiyordu.

"Memnun oldum," dedim, elimi sıkarken nabzım hızlandı. Kızları işaret etti. "Bu iki sokak köpeği benim kızlarım, Hallie ve Luna."

"Bizi zaten tanıyor baba," dedi Hallie sabırsızlıkla.

"Yara bandını bana o verdi." Luna dizini gösterdi. "Seninkinden çok daha iyi."

Dex gözlerini devirdi ve tekrar bana baktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Hiç de değil. Kanepe için üzgünüm ve umarım taşınmanın geri kalanı iyi geçer. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler." Çocuklarına baktı. "Hadi gidelim kızlar."

"Artık yüzmeye gidebilir miyiz baba?" Hallie gömleğini çekiştirerek sordu. "Hayır. Yapacak çok iş var. Ben yataklarınızı yerleştirirken siz de bavullarınızı açabilirsiniz."

birlikte." Paravan kapısını iterek açtı.

"Kamyona binmeye ne dersin?" Luna onun elini tutarak sordu. "Söz vermiştin."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Dex onları verandadan çıkarırken. Gülümsemeden bana baktı. "Tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Ön kapıyı kapattım, arkama yaslandım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Kahretsin, yakışıklıydı. Kalbim hala çarpıyordu.

"Sorun değil," dedim kendi kendime. "Yeni kapı komşumun ateşli bir itfaiyeci ve günlerce kasları ve karanlık, düşünceli gözleri olan bekar bir baba olması sorun değil. Sorun değil, çünkü duygularımın patronu benim."

Yavaşça merdivenleri çıkmaya başladım, avucumu tırabzanın üzerinde gezdirdim ve karın kaslarının çenesi kadar sert ve yontulmuş olup olmadığını merak ettim. Sonra sanki sıcakmış gibi parmaklarımı tahtadan çektim.

"Ben de *ellerimin* patronuyum." Tırnaklarını yanağımda hissetmenin, belki de alt dudağını ısırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek basamakları tekrar çıkmaya başladım.

"Ve dişlerim," dedim meydan okurcasına. "Dişlerimin patronu kesinlikle benim. Yeni komşumu ısırmayacağım."

Ama tepeye ulaştığımda durakladım. "O istemediği sürece."

OceanofPDF.com

DÖRT

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DEX

Evimize geri dönerken, "Siz ikiniz bu şekilde dolaşamazsınız," diye azarladım. Sadece yirmi dakikalığına gitmiştim, üstelik kamyoneti yolun dışına park ettikten sonra kırık kanepa ayağı için metal bir destek almak üzere nalbura koşmuştum. Geri döndüğümde kızlar hiçbir yerde yoktu. "Evden çıkmak için izin alman gerektiğini biliyorsun."

Garaj yolundan geçerken Hallie savunmacı bir tavırla, "Seni bulamadık," dedi. "Ve Justin Amca otoparka girmediğimiz sürece dışarı çıkmamızda bir sakınca olmadığını söyledi, ki girmedik."

"Bree Teyze nerede?"

"Çocukları kestirmek için eve götürmesi gerekti." "Senin de onunla gitmen gerekiyordu."

"İstemedik."

"Bir dahaki sefere beni bekleyin." Onlar için ön kapıyı açtım ve eve girdiler. "Anladın mı?"

"Evet baba," dediler birlikte ama Hallie'nin gözlerini devirdiğini gördüğüme yemin edebilirim. İyi bir önlem olsun diye saç örgülerinden birini çekiştirdim. "Bunların eğri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hey! Onları *sen* yaptın!" Kıkırdarak benden uzaklaştı ve merdivenlerden yukarı fırladı.

"Ben böyle seviyorum," diye takıldım, onu takip edip ikincisini çekiştirdim. "Seni arkadan tanımayı kolaylaştırıyor."

Kızların odasında, Justin ve ben kızların ikiz yataklarını birleştirirken, onlar da giysilerini şifonyere yerleştirdiler.

"Baba, kavanozumuz var mı?" Hallie, giysilerini düzgün bir yığın halinde kendisinin olarak belirlediği çekmecelere taşıırken sordu.

"Bir kavanoz mu?" Luna'nın yatağının başlığını çerçeveye bağlayan cıvatayı sıktım. "Ne için?"

"Her kötü söz söylediğinde para toplamak için."

Justin güldü. "Küfür kavanozu mu?"

"Evet," diye yanıtladı Hallie. "O da öyle diyordu."

"*Kim öyle diyordu?*" Sinirlenerek sordum.

"Winnie."

"Winnie kim?" Justin sordu.

"Yan dairede yaşayan yeni arkadaşımız." Hallie birkaç şeyi yeniden katlayıp çekmeceye yerleştirdi.

"Bana bir yara bandı verdi," dedi Luna, belli ki hiçbir şeyi katlamayı umursamıyor ve çekmecelere bir şeyler tıktırıyor. "Gördün mü?"

Justin onun gösterdiği dizi dikkatle inceledi. "Çok güzel."

"Babasının da sürekli kötü sözler söylediğini, bu yüzden kız kardeşleriyle birlikte bir küfür kavanozu yaptıklarını söyledi."

"Siktir et," dedim.

"F kelimesi bir dolar, baba. Artık bunu söylemek istemeyebilirsiniz." Hallie ayakkabılarını dolaba *tam* istediği gibi dizerken ses tonu ciddiydi.

Kayınbiraderim yine güldü. "Yan komşunuzda oynamanız için çocuklar olması ne güzel. Winnie kaç yaşında?"

Luna kıkırdadı. "O bir çocuk değil." "Çocuk gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Hallie düşünceli bir ifadeyle, "Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum," dedi. "Belki ergenlik çağındadır?"

"Bu iyi olabilir," dedi Justin, çerçevenin ve yatak başlığının sağlamlığını test ederken. "Hemen yan tarafta bir bebek bakıcınız olur."

"Sanırım ondan daha yaşlı, ama çok değil." Ayağa kalkarken dizlerim çatırdadı. "Tamam, hadi yatakları yerleştirelim."

Luna, "Bence güzel bir kız," dedi.

"Öyle mi?" İkiz yataklardan birini Hallie'nin yatağına taşıyıp üzerine atarken Justin bana alaycı bir bakış attı. "Bu doğru mu?"

Omuz silktim ve ikincisini almak için arkamı döndüm. "Onu sadece bir dakika gördüm." Bu süre zarfında şortunun ne kadar kısa olduğunu fark etmemeye ya da üstünün altından görünen çıplak tene bakmamaya çalıştım.

Hallie kendinden emin bir tavırla, "Doğru," dedi. "Çok güzel bir kız."

"Ve hayvanları seviyor," dedi Luna, yatağına şilteyi yerleştirmemizi izlerken. "Buraya bir evcil hayvan alabilir miyiz baba?"

"Hayır." Çarşaf ve battaniyeleriyle dolu çöp torbalarını aradım. Hâlâ alt katta mıydılar?

"Ama neden olmasın?" Hallie yatak odasından çıkıp merdivenlerden inerken beni takip etti. "Eski dairenin evcil hayvanlara izin vermediğini söylemiştin ama burası veriyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Winnie'nin bir kedisi var. Adı Piglet. Ve kediler çok temizdir, bunu okumuştum."

"Sana söyledim Halsy dostum, yirmi dört saat vardiyalı çalıştığım için evcil hayvan alamayız. Burada onu besleyecek kimse olmaz." Merdivenin dibindeki iki çantayı gördüm ve birini ona uzattım. "Bunu yatak odana götür."

"Belki Winnie sen burada yokken onu besleyebilir," diyerek çantayı merdivenlerden yukarı taşıdı.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü evimizde bir yabancı istemiyorum." "O bir yabancı değil. O bir arkadaş."

"Onu tanımıyoruz bile, Hallie." Kaşlarımı çatarak onu yatak odasına kadar takip ettim ve çantanın içindekileri halının üzerine boşalttım. "Delinin teki olabilir. Ya da bir seri katil."

"Ama onun prenses yara bantları var. Ve sonsuza dek mutlu yaşamaya inanıyor!" diye bağırdı Luna.

"O zaman kesinlikle bir deli."

"Onu daha iyi tanıdıktan sonra sorabilir misin?" Hallie yalvardı. "Kedi falan almayacağım. Soracak bir şey yok."

"Baba, buranın duvarlarını pembeye boyayabilir miyiz?" Luna yatağının üzerine atlayıp zıplamaya başlayarak sordu.

"Pembe değil, mor!" Hallie de yatağında bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı.

Luna'nın lastikli çarşafını elime aldım ve inceledim. "Önce bunları yıkamalı mıyım?"

"Belki. Kokla," diye omuz silkti Justin.

Çarşafı kokladım; akçaağaç şurubu gibi kokuyordu. "Sanırım yapmalıyım. Hadi kızlar. Size çamaşır yıkamayı öğreteceğim. Deterjan kutusunu bulan kamyonu binecek."

Heyecandan ciyaklayarak yataklarından fırladılar ve koşmaya başladılar, merdivenlerden aşağı inerken öne geçmek için birbirlerini dirseklediler.

BİRKAÇ SAAT SONRA çamaşırlar yıkanmış, temiz çarşaf lar yatakların üzerine serilmiş ve kamyonet geri getirilmişti. Justin benim SUV'umla beni takip ederken kızların kamyonu na binmesine izin vermiştim ve tüm bu süre boyunca saksağanlar gibi cıvıldaşmışlardı. Başım *çatlayacak gibiydi*.

Kayınbiraderimi bıraktıktan sonra yeni evimize döndüğümüzde yan komşumuzun kızını verandada gördük.

"Winnie kapımızı çalıyor!" Luna heyecanla arka koltuktan seslendi. "Acele et, baba!"

Garaja girer girmez kızlar emniyet kemerlerini çözüp verandaya fırladılar. Sanki ünlü birini görmüş gibiydiler.

Arabadan yavaşça indim, mutfağa açılan kapıya baktım ve kimseyle konuşmadan içeri girebilmeyi diledim. Ama ön kapıya doğru yürüdüm.

Kızın üzerinde hâlâ o minicik şort vardı ve gözlerim hemen yine bacaklarına takıldı. Kızlarla konuşurken yüzü bana dönük olduğu için, kendimi ayaklarıma bakmaya zorlamadan önce kazara kotun kıcını nasıl sardığını iyice görebildim.

Kes şunu, yaşlı adam. Bir yıldır seks yapmamış olman sana a val a val bakma izni vermez. O senin için çok genç.

"Winnie bize kek getirmiş," diye seslendi Luna ben yaklaşırken, Winnie'nin elindeki beyaz fırın kutusunu göstererek. "Ve içinde fındık olmadığını söylüyor!"

"Annemin pastanesinden, Plum & Honey." Basamakları çıkarken Winnie bana ışı l ışı l gülümseyerek göğsümün sıkışmasına neden oldu. "Küçük kız kardeşlerimden birinin de fındık alerjisi var, o yüzden çok dikkatli."

"Kutuda her birimiz için iki tane olduğunu söyledi." Hallie heyecanla ellerini çırp tı.

"Hangi tatları seveceğinizden emin değildim, bu yüzden en sevdiklerimden bazılarını seçtim-şekerli kurabiye, çikolatalı krep, akçaağaçlı pastırmalı tarçın

."

"Pastırma!" Hallie ve Luna birbirlerine baktılar ve genellikle berbat ettiğim ve yine de yemelerini istediğim yemekler için ayrılmış olan o *iğrenç suratlarını yaptılar*.

"Kekin üzerinde pastırma mı?" Hallie inanmamıştı. "Bu kulağa hiç de hoş gelmiyor."

Winnie güldü. "Muhtemelen bir çocuğun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama benim hoşuma gidiyor." "Bunu alabilirsin baba," dedi Luna yardımsever bir tavırla.

Aslında kulağıma harika geliyordu, pastırmayı her şeyin üzerine koyup yedim. Ama ön kapının kilidini açmak için üçlünün etrafında dolanırken hiçbir şey söylemedim.

"Kedimizi besler misin?" Luna'nın arkamdan Winnie'ye sorduğunu duydum. "Kediniz mi var?"

"Hayır," dedim Luna'ya omzumun üzerinden tehditkâr bir bakış atarak. "Yapmayacağız."

"Ama ileride bir tane bulabiliriz," dedi Hallie.

Luna tekrar denedi. "Gelecekteki kedimizi besleyecek misin?"

Bu Hallie'yi güldürdü. "Geleceğin Kedisi kulağa bir çizgi film ya da süper kahraman gibi geliyor. Hey, belki bizim kedimizin de süper güçleri olur!"

Luna, "Ve ona küçük bir pelerin alabiliriz," dedi.

"Süper güçleri olsun ya da olmasın kedi olmayacak," diye duyurdum.

Hallie, "Kanepe konusunda hâlâ huysuz," dedi Winnie'ye. gülmemek için. "Ve çünkü bu gece bir partiye gitmesi gerekiyor ve onlardan hoşlanmıyor."

"Şimdi içeri girin kızlar," diye emrettim, kapıyı sırtımla destekleyerek açtım. "Bir an önce temizlenmeye başlamalıyız. Yediden önce gitmek istiyorum."

Luna Winnie'ye gülümsedi. "Biz de partiye gideceğiz."

"Ne kadar heyecan verici! Sizi tutmayayım, sadece bunları bırakmak istedim." Gözlerime baktı ve gülümseyerek kutuyu uzattı. "Mahalleye hoş geldiniz."

Nefesim yine kesildi, sanki gevşek bir iplik takılmış gibi. Kızlar haklıydı - güzeldi. Gözleri koyu maviydi ve kalın siyah kirpiklerle çevriliydi, koyu sarı saçları altın sarısı çizgiler taşıyordu. Kalp şeklinde olan saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Kutuyu ondan aldığım da parmaklarım ellerinin arkasına değdi ve bunun kollarımda yarattığı sıcaklık hiç hoşuma gitmedi. "Teşekkürler."

"Benim için zevkti." Bir kez daha gülümsedi ve yanımdan geçip ön

kapılarımızı ayıran garaj yolunda enerjik bir şekilde zıpladı.

Tanrım, çocuk gibi *hareket ediyordu*.

Ama gözlerimi ondan ayırmakta zorlandım ve bana bakmak için geri döndüğünde beni bakarken yakaladı.

Utanarak hemen arkamı döndüm ve eve girdim.

"Baba, şimdi bir kek alabilir miyiz?" Hallie mutfak lavabosunda ellerini yıkarken sordu.

"Sanırım."

Kutuyu mutfak tezgahının üzerine koydum ve bir bıçak bularak kutuyu kapatan etiketi kestim. Kızlar Noel sabahı gibi ciyaklayarak üstünü açtılar. Her biri devasa bir kek kaptı ve içine çekmeye başladı.

"Mmmm," dedi Hallie, neredeyse parıldıyor gibi görünen pembe kremasından büyük bir ısırık alırken. "Bunun tadı pamuk şeker gibi."

Luna'nın burnunun ucunda koyu kahverengi bir krema vardı. "Benimki çikolatalı."

"Bir tane alacak mısın, baba?"

Ellerimi yıkadım ve kutunun içine bakmak için yanına geldim. Dört tane kek kalmıştı, hepsi birbirinden farklıydı ve bir tanesinin üzerinde karamel renginde kremanın üzerine ufalanmış pastırma vardı. "Belki yaparım."

Ambalajı çıkarıp ağzımı ikiye bölüp ısıracak kadar açtığımda kızlar gülüştü. "Mmmm," diye inledim ve numara yapmıyordum - bu şey çok lezzetliydi. Kekin tamamını tezgâhta ayakta yedim. Kızlar kendilerininkini tam olarak bitiremediler ve parti kıyafetlerini seçmek için yukarı çıkarken ortalığı temizlemem için beni bıraktılar.

"Bir dakika içinde kalkıp duşu açacağım," diye bağırdım ve bir rulo kâğıt havlu aramaya koyuldum. Keşke Chip'in partisi bu gece olmasaydı diye düşündüm, daha eşyalarımın yarısını bile yerleştirmemiştim. Bir tarak ve deodorant bulabilirsem şanslıydım.

Ama eski arkadaşımı görmek istiyordum ve o da bana çocukları getirmenin hiç sorun olmayacağını mesajla bildirmişti. Onlarla tanışmayı dört gözle beklediğini söyledi, nişanlısı Mariah da öyle. Onunla hiç tanışmamıştım ama Chip'in ne kadar hızlı evlenme teklif ettiğine bakılırsa, oldukça havalı biri olduğunu düşünmüştüm. Chip acele karar verecek türden bir adam değildi.

Kek kutusunu buzdolabına koyarken arka cebimdeki telefonum titredi. Çıkardım.

"Acele kararlardan bahsetmişken," diye mırıldandım.

Naomi ve ben lisede sevgiliydik ve mezun olduktan sonra ayrılmıştık ama birkaç yıl sonra ben turneler arasında eve döndüğümde tekrar bir araya gelmiştik. Evlenmek, çoğunlukla nostalji ve birayla beslenen düşüncesiz bir hareketti.

Sesli mesaja yönlendirmeyi düşündüm ama kızlar yanımda olduğu için aramayı kabul ettim. Kızlar yanımdayken, arayıp iyi geceler dilememe izin verme konusunda oldukça iyiydi.

"Merhaba."

"Selam. Taşınma nasıldı?" diye sordu rahatça.

"İyiydi."

"Yerleştiniz mi?" "Evet."

"Çünkü bu gece uyuyacakları bir yer yoksa, onları her zaman buraya geri getirebilirsiniz. Eminim yapacak çok işiniz vardır."

"Yatakları bir araya getirilmiş, Naomi. Üzerlerinde temiz çarşaflar bile var."

"Şu haline bak." Güldü. "Akşam yemeği için ne yapıyorsun? Mutfağınız hazır mı?"

"Aslında bu akşam Chip'in nişan partisi var."

"Onları bir partiye mi götürüyorsun?" Sanki onları striptiz kulübüne götüreceğimi söylemişim gibi sesinin tonu dramatik bir şekilde yükseldi. "Bunu yapmak istemezsin. Neden onları buraya getirmiyorsun?"

"Çünkü bu benim onlarla geçireceğim zaman Naomi. Ve onlar da gitmek istiyor." "Orada yemek yiyecekler mi?"

Baş ağrım şiddetle geri döndü ve ibuprofen bulmak için mutfak kutusunu karıştırmaya başladım. "Eminim yemek olacaktır. Bu bir parti."

"Luna'nın fındıklı bir şey yemediğinden emin olun."

"Yemeyecek. Zaten bir süre acıkmayacaklar, daha yeni kek yediler."

"Yemekten *önce* mi?"

"İstediğin bir şey var mı, Naomi?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum. "Yoksa yukarı çıkıp onları duşa sokmam gerek. Geç kalmak istemiyorum."

"Sen iyi misin? Sesin stresli geliyor."

"Başım ağrıyor ve ibuprofen bulamıyorum. Şimdi ne istiyorsun?"

"Onlarla konuşmak isteyecektim ama boş ver," dedi. "Bunaldığınızı görebiliyorum ve işlerin üstesinden gelemediğinizde nasıl olduğunuzu biliyorum."

"Bunalmadım, başım ağrıyor!" Havladım. "Ve şu anda kızlarla geçirdiğim zamana burnunu sokmaya çalışman dışında her şeyle başa çıkabilirim! Onları yarın sana geri getireceğim ve o zamandan önce beni arama!" Aramayışı sonlandırdım ve merdivenlere doğru hışımla yürürken telefonumu arka cebime soktum.

"Affedersiniz?"

İrkilerek soluma baktım ve paravan kapıdan Winnie'yi verandada gördüm.

Lanet olsun. Muhtemelen Naomi'ye bağırdığımı duymuştur. Nefes vererek kapıya doğru ilerledim ve açtım.

"Yardımcı olabilir miyim?" Niyetimden daha ters bir şekilde sordum.

Biraz gergin görünüyordu, onu suçladığımdan değil, küçük pembe bir kutu yara bandını uzatırken. "Bunlar etrafta duruyordu ve Luna'nın dizi için isteyebileceğini düşündüm. Yara bantları bazen duşta çıkıyor, o yüzden ..."

Uzanıp elinden aldım, bu kez parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ettiğini fark ettim. "Teşekkürler."

"Hepsi bu, sadece-um, tamam, iyi geceler." Gitmek için döndü ve muhtemelen ona izin vermeliydim.

"Bekle bir saniye."

Yüzü yine bana dönüktü, ifadesi hâlâ temkinliydi.

"Bunun için özür dilerim." Omzumun üzerinden pembe kutuyu gösterdim. "Eski karım -kızların annesi- beni nasıl sinirlendireceğini iyi bilir."

"Oh, sorun değil. Beni ilgilendirmez ve gerçekten hiçbir şey duymadım." Her şeyi duymuş olduğu belliydi.

Yavaşça başımı salladım. "Yara bantları için teşekkürler. Luna takdir edecek o."

Göğsümdeki o kekremeyeyle birlikte gülümsemesi de geri gelmişti.

"Güzel. İyi eğlenceler geceniz."

"Sen de."

Arkasını döndü ve merdivenlerden indi, adımlarında aynı gençlik zıplamasıyla çimlerin üzerinden geçerek evine doğru ilerledi. Kutuya bakarak başımı salladım -tabii ki pembe prenseslerden oluşan bir şeyi vardı

Yara bandı. Kapıyı kapattım ve çocukları temizlemek için merdivenlerden yukarı çıktım.

Hallie önce duşta çorap giymesine izin vermem için kısa bir girişimde bulunduktan sonra gitti. Her zamanki gibi reddettim, taşınmadan önce tüm evin baştan aşağı temizlendiğini ve bundan emin olmak için dün buraya geldiğimi tekrar açıkladım.

O giyinirken ben de Luna'nın saçlarını yıkadığından ve sabun kullandığından emin oldum, sonra da kurulanmasına yardım ettim. Havlularını astıktan sonra uygun kıyafetleri seçip seçmediklerini iki kez kontrol ettim ve tam kendi duşuma girmek üzereydim ki bir dizi tiz bip sesi duydum.

"O da ne?" Hallie yüzünü buruşturarak söyledi.

Anında alarma geçerek elimi kaldırdım. "Şşşt."

Sesi tekrar duydum ve bir duman detektörünün çalıştığını fark ettim ama bizim evde değil, duvarlardan duyuyorduk. "Burada kal."

Odalarından koşarak çıktım ve merdivenleri üçer üçer inerek beş kala aşağıya atladım. Ön kapımdan hızla çıkarak Winnie'nin evine koştum ve kapıyı çaldım. Alarmin onun dairesinden geldiği belliydi ve kapıyı açmayınca bir anlık bir kararla içeri daldım.

Neyse ki kapı kilitli değildi.

Kapıyı omuzlayarak açtım, duman kokusu ya da duman görmeyince rahatladım. Winnie'nin konağı da tıpkı benimki gibi düzenlenmişti ve dedektörün üst katta olduğunu hemen fark ettim. Merdivenleri üçer üçer çıkarken, Winnie'nin bir bavulun üzerine tırmandığını, bir eliyle de ünitenin bağlantısını kesmek için tavana doğru uzandığını görmek için tam zamanında ebeveyn yatak odasının kapısına ulaştım.

Çenem düştü.

Tamamen çıplaktı ve sırılsıklamdı.

Bir eliyle göğsünde *hiçbir şeyi* gizlemeyen küçük bir havlu tutuyordu. Arkasında, banyosundan duş buharı yükseliyordu, alarmı çalıştıran da bu olmalıydı - bazı dedektörler bu kadar hassastır. Arkamda merdivenlerden gelen sesleri duydum ve bir saniye sonra hem Hallie hem de Luna yatak odasına koştular.

Winnie irkilerek başını çevirdi ve bizi gördü. Çılgılık atarken gözleri fal taşı gibi açıldı, ayağı kaydı ve bavulun üzerinden geriye doğru devrildi. Sert bir şekilde kıcının üzerine düştü, kolları ve bacakları bir bez bebek gibi sallanıyordu.

Gözlerimi kaçırarak yanına gittim ve ünitenin bağlantısını kestim, o ise muhtemelen daha büyük bir havlu bulmak için elleri ve dizleri üzerinde banyoya doğru koşuşturuyordu.

Ama sonra kapıyı çarptı ve dışarı çıkmadı.

Seksen beş desibellik alarm kesilmişti ama kafamın içindeki siren sesleri devam ediyordu.

Kızlara baktım. Luna elleriyle ağzını kapatmıştı. Hallie'nin gözleri kocaman açılmıştı ve banyo kapısını işaret etti. "Winnie çıplaktı," diye fısıldadı. "Poposunu gördük."

"Sessiz olun," diye azarladım öfkeyle. "İkinizin bizim evde kalmanız gerekiyordu.

Emirlerime uymadın."

"Ama baba, korktuk," dedi Luna. Saçları hâlâ ıslaktı ve birbirine karışmıştı. "Seni bulmaya geldik."

"Bunu sonra konuşuruz ama sana olduğun yerde kalmanı söylediğimde olduğun yerde kalacaksın, özellikle de acil bir durumda. Anladın mı?"

Başlarıyla onayladılar.

"Şimdi ikiniz de evimize dönün." "Peki ya Winnie? O iyi mi?"

Banyo kapısına gittim ve onu çıplak hayal etmemeye çalışarak kapıyı çaldım. Duş artık çalışmıyordu. "Winnie? İyi misin?"

"Ben iyiyim!"

"Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim!" diye tekrarladı aynı sahte, parlak tonda.

Dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi. "Emin misin?" "Uh huh!"

"Duman dedektörünüzü çalıştıran buhar olmalı."

"Evet, bazen buradaki pencereleri açmayı unuttuğumda oluyor." "Hassas olması iyi, ama şimdi aç, tamam mı? Kanca takmalıyım

Bunu geri al."

"Yapacağı m."

Tereddüt ettim, sonra tekrar konuştum. "Böyle daldığım için özür dilerim. Ben bir itfaiyeci ve babayım, bu yüzden duman dedektörlerini ciddiye alırım. Onlar benim olayım."

"Haha, sorun yok!" Hâlâ cesur ve neşeli görünmeye çalışıyordu ama sesi çatallaştı ve beni tekrar gülümsetti.

Belli ki onu çıplak gördükten sonra gözlerimin içine bakma riskine girmeyecekti ve onu gerçekten suçlayamazdım. İki pencerenin de kapalı olduğundan emin olduktan sonra

dedektörün pilini yeniden bağladım. Sonra kapıya gittim ve bir kez daha konuştum. "Tekrar bağladım. Çıkarken kapıyı kilitleyeceğim."

"Teşekkür ederim!"

"Tamam, kızlar. Hadi gidelim." Kızları odasından çıkarmadan önce hızlıca etrafıma bakındım; duvarlar yumuşak griye boyanmıştı, beyaz yorganlı yatak özenle hazırlanmıştı, pembenin her tonundan on bin yastık vardı, ahşap zeminde tüylü beyaz bir halı vardı. Yere düştüğünde halının üzerine düşseydi iyi olurdu ama halının biraz ötesine düşmüştü.

Merdivenlerden inerken, elleri ve dizleri üzerinde tuvalete doğru çılgınca koşuşunu hatırladıkça kıkırdamadan edemiyordum. Hiç kimsenin bu kadar hızlı emeklediğini görmemiştim; anaokulu öğrencilerinin bile evden kaçış ve çıkış tatbikatları sırasında yangın kurtarma ziyareti için istasyona geldiklerinde. Ama onun için üzülüm - kalçasında çok kötü bir çürük olacaktı.

Çıplak kıcının anısını zihnimden kovarak kapıdan aceleyle çıktım ve arkamdan kilitlendiğinden emin oldum.

"Gürültü duman alarmından mı geliyordu?" Evimize geri dönerken Luna sordu.

"Evet."

"Yangın yoksa alarm nasıl çaldı?" Hallie sordu. "Tatbikat gibi bir şey miydi?"

"Hayır, duştan çıkan buhardı. Ama alarmın çalması iyi oldu, çünkü bu işe yaradığı anlamına geliyor. Bu bana yarın ilk iş olarak acil durum planımızı yapmamız ve bir buluşma noktası belirlememiz gerektiğini hatırlattı, tamam mı?"

"Tamam."

Evimizin kapısını açtım -büyük kapıyı kapatma zahmetine bile girmemişlerdi- ve onları içeri kışkırttım. "Söylediklerimi yapmamanın sonuçlarının ne olacağını da konuşacağız."

Merdivenlerden yukarı çıkarken ciddiyetle başlarını salladılar.

"Onun kıcını gördüğümüze hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı Hallie Luna'ya. "Bu kadar yeter." Onları içeri almadan önce kıcına hafifçe vurdum.

yatak odalarına. "Temizlenmem gerekiyor, saçını tara, ayakkabılarını bul ve on dakika içinde gitmeye hazır ol."

"Ama yardıma ihtiyacım var baba," dedi Luna. "Düğümleri kendi başıma çözemem."

"Bebeğim," diye kıs kıs güldü Hallie, fırçasını kaptı ve pürüzsüz, nemli saçlarından kolayca geçirdi.

"Kapa çeneni! Seninki daha kolay çünkü düz!"

"Dur," diye emrederek Hallie'nin yatağının ayak ucuna çöktüm. "Bana tarağı getir, Loony Toon. Ben yaparım. Saç düğümlerini çözme konusunda harikayımdır."

"Ama sakız değil," dedi Hallie.

Rupert adını verdiği bir penguen olan doldurulmuş bir hayvanı aldım ve ona fırlattım. Yere düştüğünde, şifonyerin altından bir madeni paranın yuvarlandığını duydum.

"Şanslı kuruşum!" Hallie paranın yuvarlandığı şifonyerin altına uzanarak paranın peşine düştü. "Dün gece Rupert'ın karnındaki deliğe koyduğumu unutmuşum!"

"Onu bulduğum için bir puan geri alıyorum." Luna'nın elindeki tarağı aldım ve alt kısımdaki düğümleri çözmeye başladım.

"Bu onu *bulmak* sayılır mı bilmiyorum," dedi Hallie, "ama tamam."

"Yani bugün için on üzerinden on mu?"

"*Sanırım*," dedi, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi. Yumruğumu sıktım. "Aynen öyle."

"Bir dolar daha baba," dedi Luna. "Küfür kavanozunu unutma." "Bu evde küfür kavanozu bulundurmamın imkanı yok kızlar. Ben giderim. kırıldı."

"Ya da belki küfretmeyi bırakırsın," dedi Hallie.

Ona bir bakış attım. "Hayır. Sikeyim. Muhtemelen."

Ama daha sonra, anahtarlarımı almak için mutfığa gittiğimde, kızlardan birinin -ya da belki ikisinin birden- ben duştayken buzdolabından kek kutusunu çıkardığını ve üzerine DADDYS SWAIR BOX (MONEY FOR FUCHUR CAT) yazdığını fark ettim.

İçeriye bir göz attım ve en azından kekleri buzdolabında bıraktıklarını gördüm. Başımı sallayarak tekrar kapattım.

Onlar için tek bir şey söyleyebilirim: Akıllarına bir fikir geldiğinde, peşini bırakmadılar.

BEŞ

OceanofPDF.com

WINNIE

Ellie'ye mesaj atıp geç kalacağımı ve yediği on beş dakika *geçene* kadar beni almamasını söyledim.

Bu bir yalandı ama Dex ve kızların o zamana kadar gitmiş olacaklarını biliyordum ve onlarla dışarıda karşılaşma riskini göze alamazdım.

Daha önce olanlardan *dolayı çok utanmışım*.

Mahcup ve acılı bir haldeydim, kıcımda Teksas büyüklüğünde bir çürük vardı.

Yanaştığını gördüğümde, arabasına görünmeden varabilmek için son bir kez dua ettim, hasır plaj şapkamı başıma çektim, en koyu renk güneş gözlüklerimi taktım ve ön kapıyı açtım. Etrafın temiz olduğundan emin olduğumda kapıyı arkamdan çekip kapattım ve çenemi göğsümden kaldırmadan beyaz Honda'sına doğru koştum.

Kendimi yolcu koltuğuna atarak kapıyı kapattım ve eğildim. "Yirmi dört Maple Lane! Ve üzerine bas!"

"Sakin ol, o kadar geç bile kalmadık. Ve neden o şapkayı takıyorsun?"

"Bir dakika içinde açıklayacağım." Emniyet kemerimi bağlamak için koltukta kayarken yüzümü buruşturdum. "Ahh."

"Neyin var senin?"

"Yaralıyım."

"Neyden?"

Koltuğa daha da gömüldüm. "Sadece sür, tamam mı? Otoparktan çıktıktan sonra sana anlatırım."

Dediğimi yaptı. "Tamam, otoparktan çıktık. Şimdi ne oldu?"

Başımı yolcu camından dışarı bakacak kadar kaldırdım.
Kaçmayı başardığımdan emin bir şekilde dik oturdum. "Bir bavuldan düştüm." "Neden bir bavulun üzerindeydin?"
"Yatak odamdaki gülünç derecede hassas duman dedektörünün bağlantısını kesmeye çalışıyordum, bazen duş aldığımda buhardan dolayı ötüyor."
"Merdiveniniz yok mu?"
"Alt kattaydı, çıplaktım ve sırlıslıklamdım." Güldü.
"Oh, çoktan duşa mı *girmiştin*?"
"Evet." Şapkamı çıkarıp arka koltuğa attım ve saçlarımı kabarttım.
"Ama henüz en kötü kısmına gelmedim bile."
"Bavuldan düşmekten daha mı kötü?"
"Çok daha kötüsü." Ürperdim. "Dex bunun olduğunu gördü." "Dex kim?"
"Yeni komşum."
"Ateşli itfaiyeci mi?" Sesi şaşkınlıkla yükseldi.
"Evet." Onu yatak odamın kapısında dikilirken hayal ettim, karanlık gözleri çıplak bedenimdeydi, çenesi neredeyse göğsünde idi.
"Peki *neden* yatak odanızdaydı?"
"Görünüşe göre duman alarımını duvardan duymuş ve iyi olup olmadığını görmek için gelmiş."
"Oh, Yüce İsa. Neden bir havlu almadın?"
"Aldım! Ama daha çok el havlusu gibiydi."
Ellie güldü. "Böylece görebildi-"
"Her şeyi," diye onayladım, tekrar koltuğuma çöktüm. "Her şeyi gördü. Hepsi gördü."
"Kim onlar?"
"Küçük kızları da oradaydı."
"Ne olmuş yani?" Ellie omuz silkti. "O bir ilk müdahale görevlisi. Bu pratikte bir doktor gibi, Win. O adamlar böyle şeylere alışıktır. Kızları da daha çocuk."
"Dahası da var."
Kırmızı ışıktaki durduk ve bana baktı. "Daha mı?"
"Kıçımın üstüne düştükten sonra, el havlusu havada uçuşurken, tüm organlarım sergilenirken, güvende olmak için o kadar çaresizdim ki *sürünerek* banyoya gittim."
Ellie bir elinin topuğunu direksiyona vurarak kahkahayı patlattı. "Tıpkı dur, bırak ve yuvarlan gibi! Eminim etkilenmiştir!"

"Benimle dalga geçmeyi bırakın, bu ciddi! Hayatım boyunca hiç bu kadar travmatize olmamıştım. Şimdi gitmeliyim."

"Tanrı aşkına, hareket etmek zorunda değilsin Winnie." Işık yeşile döndü ve tekrar ilerlemeye başladık. "Adam da muhtemelen en az senin kadar utanmıştır."

"Belki de. Ama benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Kendimi banyoya kapattıktan sonra, alarmı yeniden bağlamak ve iyi olup olmadığını sormak için bir dakika kaldı." Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Çılgın bir papağan gibi 'İyiyim!' deyip durdum ve yerin yarılıp beni yutmasını diledim."

"Bu kadar dramatik olmayı bırak. Adam seni çıplak görmüş, kimin umurunda?" "Çıplak ve yerde sürünürken," diye hatırlattım ona.

"Güzel. Çıplak ve yerde sürünerek. Şu anda travmatik ama harika bir hikaye ve bir gün buna gülebileceksiniz."

"On altı yaşındayken anne babanızın yatağının altında bulduğunuz seks oyuncakları kutusuna gülebildiğiniz gibi mi?"

"Hayır. Bu bambaşka bir travma seviyesiydi." Ellie ürperdi. "Bu konuyu açtığına inanamıyorum bile."

"Oh, hadi ama. Komikti."

"Winnie, o kutuda bir kırbaç vardı! Ve bir göz bağı!"

"Biliyorum." Bir an için dikkatim dağılmıştı, başımı salladım. "Hala aileni hayal edemiyorum-"

"Lütfen konuşmayı kes." Güldüm. "Özür dilerim."

"Acaba eve gidip karısına yeni komşu kadını çıplak gördüğünü söyledi mi?"

"Meğer karım yokmuş."

Bana baktı. "Onu gördüğünü sanmıştım."

"Bu onun kız kardeşiydi. Bekar bir babaydı ve o çocuklardan sadece ikisi onundu.

Hallie ve Luna." Tekrar ürperdim. "Beni çıplak görenler."

"Ateşli bir bekâr baba, ha?" Ellie'nin ilgisini çektiği belliydi. "Ve hemen yan komşumuz. Düşünsene."

"Aslında bekâr olduğunu bilmiyorum. Sadece evli olmadığını biliyorum. Bir kız arkadaşı olabilir."

"Ve olmayabilir de."

"Aklına bir şey gelmesin," dedim ona, oysa daha altı saat önce taşınmış olan yan komşumuz ateşli bekâr baba hakkında zaten bir *sürü* fikrim vardı.

"Ama ben fikirleri severim," dedi Ellie, April Teyzem ve Tyler Amcamın evinin önünde dururken.

"Sen sadece bahsi kazanmak istiyorsun," dedim. "Ama sana söyledim, duygularımın patronuyum ve Şükran Günü'ne kadar romantizmden uzak duracağım."

"Noel," dedi sırtarak. "Noel olarak değiştirmiştin, hatırladın mı?"

"Doğru. Noel."

"Buranın kimin evi olduğunu hatırlat bana," dedi garaj yoluna döndüğümüzde. "Bütün teyzelerini ve amcalarını karıştırıyorum."

"April ve Tyler Shaw, Chip'in biyolojik ebeveynleri. Çok küçükken onu evlatlık vermişler ama Chip on sekiz yaşındayken yeniden bir araya gelmişler. Ona kuzenim diyerek büyüdüm."

"April annenin kız kardeşlerinden biri, değil mi?" Verandanın merdivenlerinden çıktık ve kapıyı çaldık.

"Doğru." Birinin cevap vermesini beklerken yeni komşumu tekrar düşündüm. "Islak ve çıplak fiyaskosundan önce evine bir şey bırakmak için gittiğimi ve eski karısına bağırdığını duyduğumu söylemeyi unuttum."

"Orada mıydı?" Ellie'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Hayır, telefonda. Kızlarla geçirdiği zamana burnunu sokmaya çalışması dışında her şeyle başa çıkabilmesiyle ilgili bir şey. Çocukken babamın Carla'yla telefonda konuşmasını dinlediğim anılar canlandı gözümde." Carla benim biyolojik annemdi ama ben daha bezden çıkmadan Georgia'ya taşınmıştı ve ben büyürken onu yılda sadece bir kez görebiliyordum.

"Boşanmalarının ne kadar yeni olduğunu merak ediyorum."

"Ölmek istemeden onunla bir daha ne zaman yüzleşebileceğimi merak ediyorum."

Beni çıplak gördüğünü unutmaması ne kadar sürer sence?"

Güldü. "*Cherie*, yirmi iki yaşındasın ve harika bir vücudun var."

Seni çıplak gördüğünü asla unutmayacak."

Ne yazık ki, on dört yaşındaki kuzenim Frankie tam o sırada kapıyı açtı ve Ellie'nin cümlesinin sonunu yakaladı. Kahverengi gözleri büyüdü. "Seni kim çıplak gördü?"

"Hiç kimse," dedim, Frankie'ye sarıldım ve Ellie'ye sessiz kalmasını sağlayacak bir bakış attım.

"Hadi ama, kim?" Kuzenim hevesle Ellie ve benim aramda bir ileri bir geri baktı. Ellie dudaklarını büktü ve anahtarı fırlatıp attı.

İçimi çektim. İçeri girerken, "Şu yan komşuma taşınan seksi çocuk," dedim. "Yanlışlıkla evimdeki duman dedektörünü çalıştırdım ve-"

Ama sonra düşüncelerimin izini kaybettim, çünkü tam orada, oturma odasında Dex vardı, daha az terli görünüyordu ama öğleden sonra olduğu kadar muhteşemdi. Hallie ve Luna maymunlar gibi ona asılmışlardı, sanki çoktan hayır dediği bir şey için yalvarıyorlardı.

Dex ve ben göz göze geldik ve konuşamadım. Tüm vücudum sıcaktan kızarmıştı ve yüzümün kıpkırmızı olması gerektiğini biliyordum.

"Winnie!" Kızlar beni gördüler ve koşarak yanıma geldiler. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben davet edildim." Gözlerimi Dex'ten ayırarak onlara baktım ve gülümsemeye çalıştım ama kalbim çarpmaya devam ediyordu. "Burası teyzem ve amcamın evi ve parti kuzenim Chip için. Siz ikinizin burada ne işi var?"

"Chip babamın liseden arkadaşı," dedi Hallie. "Birlikte beyzbol oynamışlar."

"Gerçekten mi?" Başlarının üzerinden Dex'in gözleriyle tekrar karşılaştım ve zayıfça gülümsedim. "Dünya küçük."

Başını salladı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Chip odaya girdi ve Dex'e bir bira uzattı. "Al bakalım. Taşınma gününün yorgunluğunu alır."

Chip orada dikildiğimi fark ettiğinde Dex onu kaptı ve birkaç uzun yudum alarak hemen geri çevirdi.

"Winnie, hey!" Öne doğru gelerek bana sarıldı. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Uzun boylu, yakışıklı kuzenime sarılmak için parmak uçlarımda yükselirken aklımı başıma toplamak için mücadele ettim. "Seni görmek çok güzel Chip. Nişanımı da tebrik ederim."

"Teşekkürler. Seni Mariah ile tanıştırmam gerekiyor - April onu bir dakikalığına kaçırdı ama ben onu geri çalmak üzereyim."

Chip'i bırakarak bir yetişkin gibi davranmaya çalıştım. "Arkadaşım Ellie'yi hatırlıyor musun?"

"Sanırım öyle." Chip sıcak bir şekilde gülümsedi ve Ellie'nin elini sıktı. "Gelebilmene sevindim."

"Benim için zevkti," dedi. "Tebrikler."

"Bu benim arkadaşım Dexter Matthews." Chip iki kızı işaret etmeden önce elini Dex'in geniş omzuna koydu. "Bunlar da onun kızları,

Hallie ve Luna. Çocuklar, bunlar kuzenim Winnie ve arkadaşı Ellie."

"Winnie'yi zaten tanıyoruz," diye bilgi verdi Hallie.

"Öyle mi?" Chip şaşkınlıkla ona sırttı.

"Evet, yan dairede oturuyor," dedi Luna heyecanla, bir aşağı bir yukarı zıplayarak. "Bugün onun kışını gördük!"

Kayıt çizik.

Korkunç bir

sessizlik.

Chip şaşkın görünüyordu. "Onun neyi?"

"Poposu." Ben nefesimi tutup kendimi yok etmeye çalışırken Luna kendi poposunu okşadı. "Bugün yatak odasında gördük."

"Luna!" Hallie kız kardeşine dirsek attı. "Babam arabada bize bu hikayeyi bu gece anlatmamamızı söyledi. Başımızı belaya sokacaksın ve yarın yüzmeye gidemeyeceğiz."

"*Unutmuşum.*" Luna omzunu ovuşturdu ve başını kaldırıp Dex'e baktı. "Özür dilerim baba."

Dex kelimeleri bulmakta zorlandı ve "Lanet olsun Luna," dedi.

"Bir kadeh şaraba gerçekten ihtiyacım var," dedi Ellie parlak bir sesle ve elini koluma soktu. "Peki ya sen Win?"

"Evet, lütfen," diye ciyakladım.

Chip odadan ve sohbetten çıktığı için rahatlamış görünüyordu. "Benimle gel. Mutfakta bir bar var, April ve Mariah da orada. Sizi tanıştırayım."

Bir yanım kapıya doğru koşmak istese de, Ellie'nin bana komuta etmesine izin verdim ve Chip'i odadan çıkana kadar takip ettik. Kendimi durduramadan, Dex'in hâlâ orada durup durmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım.

Öyleydi ve kışma bakıyordu.

Ama bunu yaparken yakalandığını fark eder etmez arkasını döndü ve diğer yöne doğru yürüdü.

BÜYÜK DİKDÖRTGEN mutfak masası tabaklar, tepsiler ve sıcak ve soğuk ordövrlerin çok katmanlı servis standlarıyla doluydu ama gözlerim doğrudan adaya dizilmiş şarap şişelerine gitti.

Self servis olduğu için Chip Mariah'yı April'dan uzaklaştırmaya giderken Ellie bizim için bir roze seçti ve iki bardak doldurdu. Birini bana uzattı. "Al. Bu yardımcı olur."

Minnettarlıkla birkaç yudum aldım. "Teşekkürler. Ama sanırım bu içkiden sonra gitmem gerekiyor. Gidip arabanın arka koltuğundan kılığımı alır mısın?"

Güldü. "Duracak mısın? Sorun değil. Aslında çok komik. Kim daha çok utandı bilmiyorum, sen mi Dex mi?"

"Ben." Bir yudum daha aldım.

"Bu arada onun hakkında haklıymışsın. Adam muhteşem. Ve yapılı." Şarabını yudumladı. "Pek gülmüyor ya da konuşmuyor ama o çene ve o omuzlarla bunun bir önemi var mı?"

"Dur."

"Belki de skoru eşitlemek için kıcını görmek istemelisin."

"Hayır!"

"Neden olmasın? Eminim güzel bir serseri." "Hiç yardımcı olmuyorsun, Ellie."

Neyse ki Chip yanında nişanlısı olduğunu hemen anladığım genç ve güzel bir kadınla çıkageldi, çünkü hem onun elini tutuyordu hem de ona o güne kadar gördüğüm en büyük köpek yavrusu gözleriyle bakıyordu. "Mariah, bunlar kuzenim Winifred ve arkadaşı Ellie," dedi ona.

"Merhaba," dedim elimi uzatarak. "Sizinle tanışmak çok güzel. Ailemize hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ve elimi sıktı, sonra dudağını ısırdı. "Sen ... Frannie'nin kızı mısın? Mack'in kızlarından biri?"

Etkilendiğim için gülümsedim. "Çok iyi."

Gülerken biraz kızardı. "Deniyorum. Chip havaalanından buraya gelirken tüm aile isimlerini gözden geçirdi."

Chip onun omzunu sıkarak, "Notlar almış," dedi. "Ve sanki daha sonra bir sınav olacakmış gibi onlara çalıştı."

"Evet," diye itiraf etti Mariah. "Ama isimlere yüzler eklemek gerçekten çok güzel. Sizden çok var!"

Ellie elini uzattı. "Merak etme, ben aileden biri değilim, o yüzden beni ezberlemene gerek yok. Ama nişanınız için tebrikler."

"Çok teşekkür ederim." Mariah Ellie'ye gülümsedi. "Bu civarda mı yaşıyorsun?"

"Ellie'nin ailesi Old Mission Yarımadası'nda Abelard Üzüm Bağları'nın sahibi," dedim. "Gerçekten çok güzel, vaktiniz olursa ziyaret etmelisiniz."

"Yeni restoranımızın henüz açılmamış olması çok kötü," dedi Ellie. "Akşam yemeği için gelebilirdiniz."

Ellie ve benden çok da büyük görünmeyen Mariah başını kaldırıp Chip'e baktı. "Keşke burada daha fazla zamanımız olsaydı. Sadece bir gecemiz var."

"Geri geleceğiz, bebeğim." Onu alnından öptü. "Söz veriyorum." Bize, "Mariah'nın ailesi de Michigan'dan, buranın biraz güneyinden" dedi.

Mariah, "Bellamy Creek'te büyüdüm," dedi.

"Oh, o bölgeyi biliyorum!" Ellie heyecanla başını salladı. "Çok şirin bir kasaba. Buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta, değil mi?"

Mariah başını salladı ve gülümsedi. "Evet."

"Ailen bu gece burada mı?" Ben sordum.

"Hayır, birkaç hafta önce ailemi ziyaret ettik ve yakında herkesin bir araya gelmesini istiyoruz ama Chip'in geniş ailesi oldukça büyük olduğu için, tonlarca tanıştırmak yapmak zorunda kalmadan önce herkesle tanışma şansını istedim." Mariah bana gülümsedi. "Annen ve babanla yeni tanıştım. Çok iyiler -herkes öyle," dedi gülerek. "Sadece tüm isimleri doğru hatırlamak istiyorum."

"İyi gidiyorsun. Sana bir kadeh şarap daha getireyim mi?" Chip nişanlısına sordu.

Mariah, "Evet, bardağımı dışarıda bir yere bıraktım, sanırım Mack ve Frannie'nin masasına," dedi.

"Ben bulurum. Hemen dönerim."

Mariah onun hayranlıkla uzaklaşmasını izlerken, Ellie ve ben birbirimize tiksintiyle baktık.

"Ne zaman evleneceksin?" Ona sordum. "Henüz karar vermediniz mi yoksa sormak için çok mu erken?"

Güldü. "Eğer Chip'e kalsaydı, çoktan evlenmiş olurduk. büyük ve süslü bir düğün yapmak umurumda *değil*."

Ellie gülümseyerek, "Muhtemelen çoğu erkek bilmez," dedi. "Abelard'da pek çok düğün yapıyoruz ve bugün bir çiftle düğünleri hakkında görüşmek zorunda kaldım ve adam bunların hiçbirini umursamadı. Bu arada gelin, 'Çarşafklar için istediğim fildişi tonu bu değil. Ekruya daha yakın bir renk var mı? Belki daha çok krem brüle?"

Mariah güldü. "Bu ben olmayacağım. Her şeyi kafamda canlandırmış falan değilim ve çok büyük olması da gerekmiyor. Sadece aile ve yakın arkadaşlardan oluşan samimi bir şey istiyorum. Bir nevi sınırlıyız

Bunu ne zaman yapabileceğimiz beyzbol takvimine bağı, bu yüzden Şubat ayını düşünüyoruz."

"Bu Şubat mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Başını salladı. "Sadece altı ay olduğunu biliyorum ve çoğıu gelin en az bir yıl sonrasını planlar, ama bir şeyler başarabileceğimizi umuyorum."

"Eminim yapabilirsin," dedi Ellie kendinden emin bir şekilde. "Ve bahse girerim kışın bir yer bulmakta daha kolay vakit geçirirsiniz."

"April, Millie ile Cloverleigh Çiftlikleri hakkında konuşmam gerektiğini söyledi." Mariah bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Yapmalısın," diye kabul ettim. "Arabasını sokakta gördüm, yani buralarda bir yerde. Ve eğer Cloverleigh o sırada tamamen doluysa, Abelard'a bir göz atın. Buradan çok uzakta değil ve muhteşem. Cloverleigh daha çok Amerikan rustik şıklığı, ama Abelard Fransa'nın güneyinde." Parmak uçlarımı öptüm. "*Très belle*."

"Kulağı çok güzel geliyor. Demek düğün planlayıcısısın?" Mariah Ellie'ye sordu.

"Hayır, ben şaraphane için çalışıyorum. İstedığınız kişi annem, adı Mia Fournier. Abelard'ın müdürü ve tüm düğünleri koordine ediyor."

"Teşekkürler," dedi Mariah. "Bir dahaki sefere buraya geldiğimizde kesinlikle bir göz atacağım."

Chip elinde dolu bir bardak beyaz şarapla döndü ve bardağı Mariah'ya uzattı. "Nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi. "Düğün hakkında konuşuyoruz."

Bize baktı. "Elvis taklitçisinin yönettiğı Vegas için oy kullandım ama istediğimi elde edeceğimi sanmıyorum."

Göğsünü şakacı bir şekilde ittim. "Sen değilsin."

Sırıttı. "Bir bira daha alacağım ve Dex'i kontrol edeceğim çünkü burada başka kimseyi tanımıyor."

"Winnie'yi tanıyor," dedi Ellie. "Son zamanlarda onu çok gördü." Ona öldürücü bir bakış attım.

"Yanınıza taşınması çok çılgınca." Chip duraksadı. "Ve sormayacaktım ama bugün yatak odanızda olmalarıyla ilgili şey neydi?"

İç çekerek şarabımdan uzun bir yudum daha aldım ve onlara hikayeyi anlattım. Luna'nın salondakilere

Mariah gözyaşlarını siliyordu. "Özür dilerim, gülmemeliydim. O düşüş canını yakmış olmalı."

"Gururum daha büyük yara aldı," dedim, "ama iyi olacağım. Şarap yardımcı oluyor."

"Sana bir bardak daha getireyim." Chip boş bardağını aldı ve adaya doğru yola çıktı. Bir süre sonra bardağı alıp geri geldi ve Dex'i aramaya koyuldu.

Ellie ve ben Mariah ile birkaç dakika daha sohbet ettik ve ona White Sox'taki işi hakkında sorular sorduk. "Medya ilişkilerinde çalışıyorum," dedi, "yani takımla basın arasında irtibatı sağlıyorum."

"Beğendin mi?" Ellie sordu.

"Evet, seviyorum. Sporu her zaman sevmişimdir ve bir noktada gazetecilik yapmayı düşünmüştüm, ancak perde arkasında olmayı sevdiğim ortaya çıktı." Omuz silkti. "İleride her zaman yayıncılığı deneyebilirim ama sanırım bu Chip'le nereye gideceğimize bağlı."

"Bir süre daha oyunda kalmayı mı planlıyor?" Merak ettim.

"Emin değilim," dedi Mariah. "Atıcılık vücut için gerçekten zor. Çoğu atıcı otuz yaşından önce emekli olur. Chip otuz dört yaşında, yani dede gibi." Güldü.

"Onu genç tutacaksın," dedim ona gülümseyerek. "Ben de hep böyle derim!"

"Kaç yaşındasın sen?" Ellie sordu.

"Yirmi dört yaşındayım." Mariah Chip'e baktı ve sırtıttı. "İnsanlar ona hep beşiği çaldığı için takılıyorlar."

"On yıllık bir boşluk çok da çılgınca değil," dedi Ellie. "Bu senin baban ve üvey annen gibi bir şey, değil mi Win?"

Başımı salladım. "Evet. Ve on sekiz yıldır birlikteler." Mariah gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu."

"Belki o emekli olur ve siz de buraya taşınırsınız," dedi Ellie.

"Aslında bunu konuşmuştuk." Sesini alçalttı. "Gerçi kimseye bir şey söylememi istemiyor, çünkü henüz bir karar vermedi. Ama evlendikten kısa bir süre sonra çocuk istiyoruz ve bu gerçekleştiğinde eve daha yakın olmak istiyorum. Aile benim için gerçekten çok önemli."

Mariah ve Chip için mutlu olsam da bir an kıskançlık hissettim - birlikte bir gelecek planlıyor ve kendi ailelerini düşünüyor olmak ne kadar heyecan vericiydi. Benim yaşımdaki çoğu insanın bu tür şeyleri otuz yaşına ya da daha da ileri yaşlara kadar ertelediğini biliyordum ama ben hep

Genç bir eş ve anne olarak kendimi. Verecek çok fazla sevgim ve enerjim vardı ve bunu vermek beni mutlu ediyordu, öyleyse neden kendime saklayayım? Sadece bunu paylaşabileceğim doğru kişiyi bulmam gerekiyordu.

Noel'den sonra tabii ki.

Chip elinde bir birayla yaklaştı ama yanında Dex yoktu.

"Arkadaşını mı kaybettin?" Mariah sordu.

"Ben attım. Az önce bana mesaj attı." Chip kaşlarını çattı. "Görünüşe göre kızlardan birinin ağaç yemişlerine alerjisi varmış ve yediği bir şey ona tepki vermiş."

Nefesim kesildi. "Olamaz, bu Luna! O iyi miydi?"

"İyi olduğunu ama onu eve götürüp ilaç vermesi gerektiğini söyledi."

"Zavallı şey," dedi Ellie.

"Geri geliyorlar mı?" Ben sordum.

"Olabileceğini söyledi," diye yanıtladı Chip. "Sadece yarım saat içinde nasıl olduğunu görmesi gerekiyormuş. Umarım yaparlar."

Küçük kız için endişelenerek başımı salladım. "Ben de."

Verandaya çıktık ve orada babamla Frannie'ye, kız kardeşim Millie'ye ve diğer pek çok akraba ve aile dostuna merhaba dedim. Chip'le birlikte etrafta dolaşırken Mariah için üzüldüm çünkü çılgınca herkesin ismini hatırlamaya çalıştığını biliyordum.

Arada bir kalabalığı tarayıp Dex ve kızları arıyordum ama hiç geri dönmediler. Luna'yı düşünmekten ve iyi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ellie o gece saat on buçuk civarında beni bıraktığında, kapılarını çalıp onu kontrol etmek için çok geç olup olmadığını merak ettim. Dex'in numarası falan bende yoktu, yoksa hemen bir mesaj atardım.

Sonunda, ön pencerelerinde herhangi bir ışık görmediğim için kapıyı çalmamaya karar verdim. Bunun yerine, Ellie'ye el salladım ve yüksek topuklu sandaletlerimi ön kapıya bırakarak içeri girdim.

Mutfakta, Piglet saklandığı yerden çıkıp ilgi istedi ve ben de ona biraz vermek için eğildim. "Ne dersin, yatma vakti geldi mi?" Kulaklarının arkasını kaşıyarak ona sordum.

Ama henüz yorgun değildim, bu yüzden bir kaşık ve Frosty'nden kalanları alıp verandaya çıktım. Orada küçük bir masam, iki sandalyem ve son birkaç gündür sulamayı unuttuğumu fark ettiğim birkaç saksı bitkim vardı.

Bardağı masanın üzerine koyup sivrisinekleri uzak tutmak için citronella mumumu yaktım ve lavabomun altındaki plastik sürahiyi doldurmak için içeri döndüm. Tekrar verandaya dönüp saksılardan birine su doldurmaya başladım. "Özür dilerim çocuklar," dedim bitkilerime. "Sizi beslemeyi unuttum, değil mi?"

"Benim başıma hep gelir," dedi solumdan gelen derin bir ses.

OceanofPDF.com

ALTI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DEX

"Oh!" Winnie irkilerek saksının kenarına su döktü ve bir elini göğsüne götürdü. "Seni orada görmedim."

"Özür dilerim," dedim, betondan kalkarak. Son yarım saattir orada oturuyor, sırtımı tuğlaya yaslıyor, biramı yudumluyor ve sessizliğin tadını çıkarıyordum. "Seni korkutmak istememiştim. Burada henüz hiç mobilyam yok. Ya da mum."

"O zaman muhtemelen canlı canlı yeniyorsundur," dedi. "Geceleri burada sivrisinekler korkunç oluyor."

Omuz silktim. "Tüm ışıkları kapattım, bu yüzden beni pek rahatsız etmediler."

"Luna nasıl?"

"O iyi. Çok hafif bir reaksiyondur, sadece bir antihistamine ihtiyacı vardı."

"Oh, iyi," dedi rahatlamış bir sesle. "Geri gelmediğinde endişelenmişim."

"Antihistaminik uykusunu getirdi, biz de pizza sipariş edip film izledik. İkisi de dişlerini fırçalamadan kanepede uyuyakaldılar - annelerine söylemeyin - ve ikisini de yatağa taşımak zorunda kaldım."

Dudaklarını sıkıyormuş gibi yaptı.

"Ama partiyi kaçırdıkları için üzgündüler. Onlara yarın kiliseden hemen sonra yüzmeye gideceğimize söz vermek zorunda kaldım."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Şuraya oturmak ister misin?" diye sordu, verandasındaki sandalyeleri işaret ederek.

İlk içgüdüm hayır demekti - her ne kadar inkar etmek istesem de, ondan etkilenmişim ve burada karanlıkta birlikte vakit geçirmek kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Ama sonra tekrar düşündüm - belki onu daha iyi tanıyarak gerginliği azaltabilir, kıvılcımı söndürebilirdim. Ağzından çıkan her kelime bana onun ne kadar genç olduğunu hatırlatacaktı, değil mi? Tanrı aşkına, burada çikolatalı milkshake içiyordu. Ve benim bir pislik olduğumu düşünmesini istemiyordum, özellikle de telefonda Naomi'ye bağırdığımı duyduktan sonra. Bir süre yan yana yaşamak zorunda kalacaktık. Arkadaşça davranmak en iyisi.

Arkama baktım, seslenirlerse kızların sesini perdeden duyabilirdim. Onların yatak odasının penceresi de üstümüzde açıktı. "Tabii. Ben gidip bir bira daha alacağım. Sana da getireyim mi?"

Tereddüt etti ve bir an panikledim. "Bekle, sen içki içebilecek yaştasın, değil mi?"
Güldü. "Evet."

"Milkshake'i gördüm ve emin olamadım."

"Hayır, bu sadece çünkü çikolatalı Frosty'im. Bunlar en sevdiğim şeyler ama bu kesinlikle en iyi zamanını geçmiş. Bira teklifini kabul edeceğim, teşekkürler. Ve endişelenme, yirmi iki yaşımdayım."

Hay sikeyim. Yirmi iki.

"Hemen döneceğim." Yine de reşit olmayan birinin suç işlemesine katkıda bulunuyormuşum gibi hissederek sürgülü kapıdan evime girdim, boş şişemi tezgâha koydum ve buzdolabından iki soğuk bira aşırdım. Kız kardeşim daha önce Justin ve benim için altılı bir paket getirmişti ama ona dokunmamıştık.

Dışarı çıkmadan önce şişeleri yere bıraktım ve kızların yatak odasına bakmak için merdivenlerden yukarı süzüldüm - ikisi de mışıl mışıl uyuyordu. İkisinin de hala nefes aldığından emin olmak için hızlıca kontrol ettikten sonra, olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden geri indim.

Ama verandaya dönmeden önce alt kattaki banyoya girdim, ışığı açtım ve yansımamı kontrol ettim. Hemen bakmamış olmayı diledim, çünkü saçlarım hatırladığımdan daha gri ve alnım daha kırışık görünüyordu. Yüz kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Saçlarımla uğraştım. Düz beyaz tişörtümü giydim.

Sonra kaşlarımı çatarak bardağa baktım. Ne halt ediyordum ben?

Kendime onun *benim için çok genç olduğunu* tekrar hatırlattım, görmek zorunda kalacağı bir kadınla uğraşacak türden bir adam olsam bile

Sürekli gelip gidiyordum, ki gitmiyordum. Ve yeni bir başlangıç için buraya taşınmışken ihtiyacım olan son şey garip bir durumdu. Bu da ellerimi kendime saklamam anlamına geliyordu.

Çok uzun zamandır gördüğüm en güzel kadın olsa bile.

Gözlerimi her kapattığımda onun çıplak teninin anısı benimle alay etse bile.

Daha önce duşta onu düşünürken çılgınca otuz bir çekmiş olsam bile - ki bu bir daha *olmayacaktı*.

Gömleğimi tekrar çıkardım, ışığı kapattım, iki birayı aldım ve dışarı çıktım. Verandasında milkshake bitmişti ve küçük masanın üzerine üzerinde akçaagaçlı pastırmalı kek olan bir tabak koyuyordu.

"Bunlardan sadece bir tane vardı ama istersen senin olsun," dedi ve sandalyelerden birine çöktü.

"Daha önce bir tane içmiştim." Diğer sandalyeye oturdum ve iki şişenin de kapağını açtım.

"Karar verin lütfen. Pastırmanın bir keke ait olmadığı konusunda kızlarınızla hemfikir misiniz?"

"Hayır. Çok lezzetliydi." Ona bir bira uzattım. "Al bakalım. Çikolatalı Frosty değil ama soğuk ve ıslak."

Güldü. "Teşekkürler." Şişesini benimkiyle tokuşturarak, "Yeni komşulara" dedi.

O içtiğinde ben de içtim, şişenin üzerindeki dudaklarına bakmamaya çalışarak.

Birasını masaya bırakıp bacaklarını uzattı, çıplak ayaklarını gösterip esnetti. "Yüksek topuklar," dedi iç çekerek. "Güzel görünüyorlar ama çok acıtıyorlar."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim ama o topuklu ayakkabılar, kot pantolon ve o küçük bluzun içinde çok güzel *görünüyordu*. Onu partiye girerken gördüğüm andan itibaren doğru düzgün düşünemiyordum ve bunun nedeni sadece duşta onunla yatma konusunda aklımdan geçenleri okuyabileceğinden korkmam değildi.

Boğazımı temizledim. "Daha önce olanlar için tekrar özür dilerim."

Bileğini çevirdi. "Sorun değil. Bir gün bunun ne kadar utanç verici olduğunu unutacağım."

"Utanacak bir şey yok," dedim hemen.

"Sadece yeni komşularımın popomu görmüş olması," diye şaka yaparak birasına uzandı.

Kaşlarımı çattım. "Kızların hiç filtresi yok."

Bana yan yan gülümsedi. "Senin için de öyle dediler." "Öyle mi?"

"Evet. Bugün geldiklerinde bana senin hakkında bir sürü ilginç şey anlattılar."

İnleyerek biramı kaldırdım. "Ne gibi?"

"Ohhh, ne kadar huysuzsun, ne kadar çok horluyorsun ..."

"Pislikler," diye mırıldandım.

"Ayrıca ne kadar kıllı olduğundan ve çok fazla küfrettiğinden de bahsettiler." "*Bu* lanet bir yalan."

Güldü -şirin bir kız çocuğu kıkırdaması- ve "Onlara kız kardeşlerimle birlikte babamın her küfür ettiğinde içine para koymasını sağladığımız küfür kavanozundan bahsettim" dedi.

"Duymuştum," diye homurdandım. "Çok teşekkürler."

"Bu gece babamla tanışmış olabilirsin; adı Declan MacAllister ama herkes ona Mack der."

"Sanmıyorum," dedim, bu gece babasının gözlerinin içine bakmak zorunda kalmadığım için memnun gibiydim. "Peki Chip'le nasıl bir akrabalığın vardı?"

"Aslında kan bağıımız yok ama onu kuzenim olarak görüyorum. Biyolojik annesi April Sawyer ve üvey annem - ki dört yaşından beri babamla evli - Frannie Sawyer. Onlar kardeş."

"Ah." Bir an karanlığa baktım ve Chip'le tanıştığım yıl yaşananları hatırladım. Lise son sınıftan hemen önce Traverse City'ye taşınmıştı ve hemen kaynaşmıştık. İkimiz de beyzbol takımındaydık ve o yıl sadece rekorumuz çok iyi olduğu için değil, aynı zamanda Tyler Shaw - MLB'den yeni emekli olmuş ve lisemizin en ünlü mezunu - şehre geri döndüğü ve koçluk ekibine yardım ettiği için gerçekten heyecan vericiydi.

"Koçumuzun aslında Chip'in biyolojik babası olduğunu keşfetmek oldukça çılgıncaydı," dedim, "*Tyler Shaw olmasından* bahsetmiyorum bile."

Winnie başını salladı. "Evet. O zamanlar neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçüktüm ama hikayeyi duymuştum."

Kendimi hazırladım. "Biz mezun olduğumuzda sen okulda mıydın?" "Zar zor," dedi yine kıkırdayarak.

"Anaokulundaydım." *Tanrım.*

Bir yudum daha aldım. "Luna'nın yaşında. Bu yıl anaokuluna başlıyor." "Heyecanlı mı?"

"Sanırım öyle. Hallie'nin zaten orada olması yardımcı oluyor, her ne kadar bazı konularda endişeli olsa da."

"Nasıl yani?"

"Biraz mikroplardan korkar, kafeteryada yemek yemeyi sevmez, ayrıca masasında her şeyin yerli yerinde olmasını ister ve eğer bir çocuk renkli bir kalemi ödünç alır ve tam olarak doğru şekilde yerine koymazsa, kendini kaybeder."

Winnie başıyla onayladı. "Bu onun için zor olmalı."

"Olabilir, çünkü davranışları diğer çocuklara garip geliyor. Yalınayak olmaktan nefret ediyor, bu yüzden ayağına her zaman bir şeyler giyiyor. Havuzda bile yüzme çorabı giyiyor."

"Peki ya evdeki duşta?"

"Kızların annesi Naomi bazen kavgadan kaçınmak için buna izin veriyor ama ben vermiyorum. Muhtemelen bu beni kötü ebeveyn yapıyor ama tutarlılığa inanıyorum ve doktor bu zorlayıcı davranışa izin vermememizin onun için daha iyi olacağını söyledi."

"Doktor bunun geçeceğini düşünüyor mu?"

"Şu anda bunu söylemek çok zor ama mümkün." Tereddüt ettim, sonra devam ettim. "Naomi, Hallie'nin endişesinin ben yokken benim için endişelenmesinden kaynaklandığını düşünüyor."

"SEAL olduğunu duydum. Ama Deniz Dünyası'ndakilerden değil."

"Deniz Dünyası'ndaki türden değil. Bunu daha çok severlerdi." Bira şişemin üzerindeki etiketi inceledim, başparmağımla kenarını karıştırdım. "Onlar küçükken çok sık giderdim. Arka arkaya turlar."

"Ama bu konuda seçme şansın yoktu ki."

"Hayır, ama gerçek şu ki, ikisi de doğduğunda yanlarında değildim ve ondan sonra bir sürü dönüm noktasını kaçırdım. İkisinin de ilk adımlarını videoda izlemek zorunda kaldım." Durakladım. "Seçimlerimden pişman değilim ama kaçırdığım şeyler için kendimi kötü hissediyorum."

"Ve eski eşiniz Hallie'nin kaygılarından sizin yokluğunuzu mu sorumlu tutuyor?"

"Tam olarak böyle ifade etmiyor ama durumun böyle olduğu oldukça açık." Duraksadım ve ekledim: "Sanırım pek çok şey için benim yokluğumu suçluyor."

Bunun üzerine sustu ve ben de utandım.

Neden Winnie'ye bundan bahsediyordum ki? Bırakın yakınımıdaki bir yabancıyı, hiç kimseyle böyle şeyler konuşmazdım. Konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum ki Winnie zarif bir şekilde sohbeti farklı bir yöne kaydırdı.

"Tatlı, kibar, sevimli kızlara benziyorlar - kığım hakkında konuşmadıkları sürece." Topuklarını sandalyesinin kenarına getirdi ve kollarını bacaklarına dolayarak çenesini bir çocuğun yapacağı gibi dizlerinin üzerine koydu. "Umarım küfür kavanozu konusunda seni çok fazla üzmezler."

Kükredim. "Bunun için çok geç. Zaten bir tane yapmışlar, ama daha çok bir küfür *kutusu*."

Güldü. "Öyle mi?"

"Evet, kek kutusunu kullandılar. Üzerine de yazmışlar. 'Babanın yemin kutusu-gelecekteki kedi için para' yazıyor."

Bir kahkaha patlattı, başı geriye düştü ve ben ağzımı boğazına dayamayı düşündüm. Parfüm kullanıyor muydu? Teni nasıl kokardı? Çabucak gözlerimi kaçırdım ve biramı tekrar kaldırdım.

"Yani bir kedi mi almak istiyorlar?"

"Evet, her zaman bir evcil hayvan almam konusunda bana baskı yapıyorlar ve Hallie kedi fikrini seviyor çünkü sözde temiz hayvanlar. Ama itfaiyedeki vardiyalarım yirmi dört saat sürüyor, bu yüzden evcil hayvan sahibi olmak pek mümkün değil."

"Yardım edebilirim," diye teklif etti. "Hangi günler çalıştığınızı bana bildirirseniz, gelip onu ya da onu besleyebilirim. Birini evlat edinmek için nereye gideceğinizi de söyleyebilirim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim ona en huysuz baba sesimle. "Lanet olası bir kedi istemiyorum."

"Dinle," dedi ayaklarını yere indirip keke uzanarak. "Küçük kızlar babalarını parmaklarına doladıklarında ne olduğunu biliyorum. İstediklerini elde ederler."

"Oh, gerçekten mi?" Kekin ambalajını soymasını izledim, gözlerim parmaklarındaydı. Parmakları uzun ve inceydi, tırnakları da ayak parmaklarına uygun olarak parlak, ateşli bir kırmızıya boyanmıştı. O elin sikime dolandığı düşüncesi aklıma davetsizce geldi.

"Evet. Kız kardeşlerim ve ben her zaman babamızın numarasına sahiptik." Keki ikiye böldü, sonra başparmağıyla kremasını emdi, bu da sikimin sertleşmesine neden oldu.

"Belki de baban kadar iyi biri değilimdir." Tehditkâr görünmeye çalıştım ama o kadar tahrik olmuşum ki zorlandım. "Belki de hayır demekle daha iyiyimdir."

Sanki benden daha iyi biliyormuş gibi güldü. "Olabilir. Ama bir deniz komandosunun bile bazı zayıflıkları vardır."

Blowjobs, diye düşündüm, parmaklarını yalamasını izledim ve dilinin horozumun ucunda fırçalandığını hayal ettim.

"Al." Üzerinde kek olan tabağı bana doğru itti. "Paylaşabiliriz."

Aç değildim ama dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden yarımardan birini aldım ve ısırdım.

Diğerini aldı ve bir dakika boyunca sessizce yedik. Gözlerimi onun ağzından uzak tutmak için elimden geleni yaptım, çünkü düşüncelerimi temiz tutmak için mücadele ediyordum ve bu konuda bir pislik gibi hissediyordum. İşim bittiğinde ellerimi pantolonuma sildim.

"Ah, özür dilerim," dedi son lokmasını dudaklarının arasından çıkarırken. "Bize peçete getirmeliydim. Ben getireyim."

"Sorun değil. Gitmeliyim." Aynı anda ayağa kalktık, neredeyse göğüs göğüse gelmiştik.

Bana baktı ve yutkundu. Dudaklarını ayırdı.

Yapma, sik kafalı, dedim kendime.

Ama haklıydı, zayıf yönlerim vardı ve şu anda ağzı listenin başındaydı.

Başka bir şey düşünmeden onu omuzlarından tuttum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı ve vücudunun benimkine doğru eğildiğini hissettim. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ağzını açarak tuzlu ve tatlının kışkırtıcı bir karışımı olan tadını almamı sağladı. Kollarını boynuma doladı ve ellerimi sırtında gezdirdim. Dili benimkini sıyırdı.

Kafamın içindeki bir ses, "*Kes şunu hemen,*" dedi.

Ama sadece görmezden gelmekle kalmadım, onu kalçalarının arkasından tuttum ve bacaklarını etrafıma sararken dudaklarıma karşı nefes aldı. Kıçını tutarak onu alt bedenime doğru çektim ve sikimde yukarı aşağı hareket ettirdim.

Masanın üzerindeki mum çatırdadı ve tükürerek ikimizin de sıçramasına neden oldu. Onu sertçe yere bıraktım ve sandalyeme geri dönerek aramıza mesafe koydum. "Siktir." Ellerimi kaldırdım, sanki benden onları görebileceği bir yere koymamı istemişti. "Özür dilerim."

"Hayır, üzülme." Başını iki yana salladı. "Bir anda oldu işte."

Orada bir saniye daha durdum, göğsünün hızla inip kalkmasını izledim, nefesimi de tutamıyormuş gibi hissediyordum ve oradan çıkmazsam dilimi tekrar ağzına sokacağımı biliyordum.

Ya da belki başka yerlerde.

"İyi geceler," dedim ve hızla evime çekildim.

Sürgülü kapıyı arkamdan kapattıktan sonra mutfağa girdim ve iki yumruğumla kendimi tezgâha dayadım. Gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim.

Ne oluyor lan? Bana bunu yaptıran neydi? Gerçekten bu kadar zayıf mıydım? Kız daha yirmi iki yaşındaydı! O daha yirmi iki yaşındaydı, bense otuz dört yaşındaydım ve iki genç kızım vardı ve ona el sürmeye hiç hakkım yoktu. Tanrı aşkına, neredeyse Hallie'nin yaşına benimkinden daha yakındı.

Kendime kızarak buzdolabına gittim ve bir bira daha çıkarıp kapağını öfkeyle çevirerek kapattım. Bu bana iki boş şişeyi masasının üzerinde bıraktığımı hatırlattı - şimdi muhtemelen benim, tıpkı babam gibi, arkasını toplamayan ve bunu bir kadının yapmasını bekleyen o pisliklerden biri olduğumu düşünüyordu.

Tezgâha yaslanarak uzun bir içki aldım ve ona bir daha dokunmamaya yemin ettim. Eğer bu, aramıza biraz mesafe koymam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Onu görürsem başımı öne eğecektim. El sallayacak ve yürümeye devam edecektim.

Kolay olmayacaktı ama zor şeyleri yapmakta iyiydim. Zaten bu yüzden SEAL olmamış mıydım? Yapmak istediğimin bu olduğunu söylediğimde babamın gülüşünü hâlâ duyabiliyordum. Çok içen bir kumarbaz ve serseri olan babam, ben doğmadan çok önce donanmada bir süre görev yapmış ve hiçbir işte uzun süre kalmamıştı. Aldatmalarından bıkan annem, ben on yaşındayken onu evden atmış ve ondan sonra da hayatımıza girip çıkmaya devam etmiş. Sık sık aylarca ortadan kaybolurdu. Sevgi dolu ve nazik olan annemiz, bize destek olmak için her zaman iki işte çalışırdı.

Ama onun için sertleşmeyi reddeden yumuşak bir noktası vardı ve gelmek istediğinde her zaman evimize girmesine ve hatta bazen yatağına girmesine izin verirdi. Bunu düşünmek beni hasta ederdi, bu yüzden düşünmemeye çalışırdım. Okuldan ya da antrenmandan eve döndüğümde onun kamyonetini garaj yolunda gördüğüm günlerden nefret ederdim. Annem için üzülyordum çünkü onu sevmekten kendini alamadığını söylüyordu ama aynı zamanda bu kadar zayıf olduğu, bu kadar kolay manipüle edildiği için ona kızıyordum. Bree ve ben ergenlik çağına geldiğimizde, o gittiğinde annemin yine incineceğini görebiliyorduk - çünkü o hep gidiyordu. O yalancı pislik ne derse desin, her zaman yine gidiyordu.

Ama son senemde bir donanma subayının okula geldiği gün o da buralardaydı. Anneme hayatımla ilgili ne yapmaya karar verdiğimi söylemek için heyecanla eve gelirdim, çünkü daha önce hiç emin olmamıştım ve annem her zaman bir plan yapmamı isterdi.

Eve girdiğimde oradaydı, mutfak masasında oturmuş bira içiyor ve annemin yemek pişirmesini izliyordu. "Oğlum," demişti ben onu görünce kısa keserken. Bu kelimeyi bir silah gibi kullanmıştı.

Ona baba demeyi reddettim. Onu tanımayı bile reddettim.

Bunun yerine anneme döndüm ve ona işe alım görevlisiyle yaptığım konuşmayı ve SEAL'ler için uygun olabileceğimi düşündüğünü anlatmaya başladım. Masada oturan babamın yüreği ağzına gelmişti. "Asla SEAL olamayacaksın," dedi alaycı bir tavırla. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Senden çok daha sert olup da başaramayan adamlar tanıyorum."

Ona ters ters baktım, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "İzle beni."

Onu neredeyse on yıl boyunca bir daha görmedim - annemin cenazesine gelip üzgün olduğunu söyleme cüretini gösterdi ve neredeyse aklımı kaybedip yirmi yıldır atmak için can attığım yumruğu attım. Kız kardeşim ve Naomi beni sakinleştirmek zorunda kaldı.

Bree bir süre onunla görüşmeye devam etti ama ona bana hiçbir şey anlatmamasını söyledim. Adını bir daha duymak bile umurumda değildi.

Ama bana bazı değerli dersler verdiğini sanıyordum - nasıl baba olunmayacağını. Kimsenin seni zayıf hissettirmesine izin vermemenin ne kadar önemli olduğunu. Biri sizden şüphe ettiğinde yanıldığını kanıtlamanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

Arkamı dönerek biranın geri kalanını lavaboya döktüm. Sabah akşamdan kalma olmak isteyeceğim son şeydi. Kızlarım daha iyisini hak ediyordu.

Işıkları söndürdükten sonra yukarı çıktım, onları son bir kez kontrol ettim ve yatak odama girdim.

Beş dakika sonra, soyunmuş ve yorganın altında, ellerim başımın arkasında, tamamen uyanık ve düşünmeden duramaz halde yatıyordum.

Geçmiş hakkında. Annem ve babam. Naomi ve ben. Evliliğimiz aileminkinden farklı nedenlerle başarısız olmuştu -ben sadakatsizlik etmemiştim, bildiğim kadarıyla Naomi de etmemişti- ama birbirimizi kaybettiğimiz zamanı, farklılıklarımızı, başarısız beklentilerimizi, söylenmeden geçilemeyen incitici şeyleri telafi edecek kadar sevmemiştik.

Chip ve Mariah'yı düşündüm ve onlar için daha iyi olacağını umdum. Bazı insanlar bunu çözmüş gibi görünüyordu. Belki de şansları yaver gitmişti. Ya da belki Chip gibi iyi bir evliliği olan bir anne ve babanın olduğu bir evde büyümek yardımcı oluyordu. Görünüşe göre Winnie de öyle büyümüştü.

Çok uzun süredir yetişkin olduğundan değil.

Bir iniltiyi bastırarak yüzüstü uzandım ve başımı yastığımın altına soktum, onun mükemmel yuvarlak kığını, çıplak ıslak göğüslerini, sıcak, pürüzsüz teninden damlayan suyu düşünmemeye çalıştım. Sıcak pembe meme uçlarının sert tepelerinden damlacıkları yaladığımı hayal ettim. Onu kendime doğru çekmenin ve sert sikimi ona doğru bastırmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. O vücudu benimkiyle kaplamak, içinde hareket etmek, altımda inlemesini sağlamak nasıl bir şey olurdu?

Muhtemelen şu anda yatağında, duvarın diğer tarafından sadece birkaç metre ötedeydi.

Çok yakındı.

OceanofPDF.com

YEDİ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DEX

"Horlarken burun deliklerinin nasıl açıldığına baksana."

Hallie'nin sesi huzursuz bir uykunun sisi arasından geldi. "Evet." Luna kıkırdadı. "Burnundaki kıl mı?"

"Ew, sanırım öyle. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim."

"Belki de kesiyordur," dedi Luna. "Bir keresinde onu gür kaşlarını kestirirken görmüştüm."

Daha fazla kıkırdama. "Kaşlarımın böyle görünmediğine sevindim." "Öyle sayılırlar."

"Yapma!" Hallie öfkeliydi.

"Sadece onunki gibi koyu renk demek istedim. Ama merak etme, seninkiler o kadar bulanık değil. Babaminkiler gözlerinin üzerinde gezinen siyah tırtıllar gibi."

Hallie kıs kıs güldü. "Kesinlikle."

On mutlu saniye boyunca sessizlik. Ve sonra.

"Babamın dışkısı var. Benim içim var."

"Ben de."

"Dışarıdakiler komik görünüyor." "Biliyorum."

Sonrasında bildiğim tek şey, içlerinden birinin parmağını göbek deliğine soktuğuydu. Gözlerimi açtım. "Ciddi misin?"

Parmağı hâlâ göbek deliğimde olan Luna sıırttı. "Bu seni uyandırdı mı?"

"Saçma sapan konuşman beni uyandırdı."

"Yüzmeye gitmek istiyoruz," dedi Hallie.

"Bizim önce kilisemiz var. Sizin Pazar okulunuz var." "Bunu atlayamaz mıyız?"

"Hayır. Annen beni öldürür. Bana telefonumu getir lütfen."

"Nerede o?"

Fişi nerede takılı bıraktığımı düşünmeye çalıştım. "Mutfağı dene."

Hallie odadan çıkıp aşağı inerken Luna yatağıma atladı ama yorganın altına girmek yerine üzerinde zıplamaya başladı. "Bugün bir kedi mi alacağız?"

"Hayır." Aile mücevherlerini ezmemesi için alt bedenimi yoldan çektim. "Kilisemiz var, sonra yüzebiliriz, sonra da markete gitmem gerekiyor. Daha bavulları boşaltacak çok şey var. Ayrıca, dün bana itaatsizlik ettiğin için sana yeterince bağırmadım. Ve acil durum planımızı yapmamız gerekiyor."

Hallie elinde telefonumla çıkageldi. "Saat yedi on iki," dedi telefonu bana uzatırken, sonra da Luna'ya katılıp yatağıma atlamaya başladı.

"Anlıyorum." Ayrıca Chip'ten ve birkaç kez arayan Naomi'den mesajlar aldığımı da gördüm. "Kahvaltıda ne yapalım?"

"Yine mi çörek?" diye sordu Hallie umutla.

"Simitlere ne dersin?" Naomi'den on altı dakika önce gelen mesaja kaşlarımı çatarak baktım.

Luna'nın dün gece partide alerjik bir reaksiyon gösterdiğini duydum. Bana söylemediğine inanamıyorum. Onu acile götürdün mü? ARA BENİ.

Derin bir nefes aldıktan sonra Chip'in gece yarısı gönderdiği mesaja baktım.

Hey, umarım her şey yolundadır.

Alerjik reaksiyon için gerçekten üzgünüm.

Uçağımız ikiye kadar kalkmıyor, eğer erken kalkarsanız ve kahve içmek için vaktiniz varsa bana haber verin.

"Zıplamayı kesin, bir şeyler yazmam gerekiyor," dedim kızlara. "Neden gidip giyinmiyorsunuz? Güzel kıyafetler lütfen. Uyumlu bir şeyler."

Onlar atlarından inip odalarına doğru koşarken ben de Chip'e hızlıca bir not yazdım.

Burada her şey yolunda.

Birazdan kiliseye gideceğiz, ama belki havaalanına giderken buraya uğrayabilirsiniz? On buçuk gibi döneriz.

Kan dolaşıma biraz kafein girmeden Naomi'yle uğraşmak istemedim ama kendimi onu geri aramaya zorladım.

Telefonu açtığına "Neden beni aramadın?" diye bağırdı.

"Günaydın," dedim, çoğunlukla onu kızdırmak için.

"Dexter."

"Ne?"

"Sana bir soru sordum! Luna tepki verdikten sonra neden beni aramadın?"

"Çünkü o kadar da önemli bir şey değildi. Tek ihtiyacı olan bir antihistaminikti.

Ben hallettim."

"Yine de bunun olduğunu bilmeye hakkım vardı! Bana hemen haber vermeliydiniz. Bunun yerine, bu sabah fırındaki birinden duymak zorunda kaldım."

"Özür dilerim," dedim. "Bunun gerekli olduğunu düşünmemiştim."

"Evet, öyleydi. Seninle olsalar bile ben hâlâ onların annesiyim. Tıbbi acil durumları bilmem gerekiyor."

"Acil bir durum değildi," diye tersledim.

"Ağzından çıkana dikkat et, kızlar orada mı?"

"Hayır. Kilise için giyiniyorlar."

"Luna'yla konuşmak istiyorum."

"Onu kilisede göreceksin."

"Şimdi, lütfen."

Kavga etmeye değmeyeceğine karar vererek telefonu kızların odasına götürdüm ve Luna'ya uzattım. "Annen seninle konuşmak istiyor."

Luna telefonu kulağına götürdü. "Merhaba anne. Ben iyiyim. Evet." Bana baktı. "Evet. Tamam. Yapacağım. Güle güle." Telefonu Hallie'ye verdi. "Seninle konuşmak istiyor."

Ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken Hallie bindi. "Alo? Evet. Eğlenceliydi ama çok uzun kalmadık." Yatak odasının etrafına baktı. "Evet. Güzelmiş. Uh huh. Komşu kadın da gerçekten çok hoş. Adı Winnie, Pooh gibi ve Piglet adında bir kedisi var."

"Tamam, telefonu bana ver," dedim, Hallie'nin ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin *kıçını gördüğümüz* olacağı endişesiyle. "Bütün bunları ona başka bir zaman anlatabilirsin."

Telefonu kulağıma götürüp odama geri döndüm. "Tatmin oldun mu?"

"Sanırım. Ama lütfen bir dahaki sefere beni ara, tamam mı?" Sesi yumuşamıştı. "Tek istediğim bu. Onlardan günlerce uzak kalmak yeterince zor ve ben Sadece iyi olduklarını bilmek istiyorum. Ve sen benimle konuşmadığında bu çok zor oluyor."

Harika. Şimdi de ağlıyordu. Hıçkırıklarının sesinin beni etkilemesini istemedim ama gerçek şu ki etkiledi. Ses tonumu yumuşattım. "Tamam. Başka bir alerjik reaksiyon olursa seni ararım."

"Ya da herhangi bir tıbbi şey."

Çenem sıkıştı. "Ya da herhangi bir tıbbi şey."

"Teşekkür ederim, Dex. Minnettarım. Onlarla geçirdiğin zamanı bölmek istemezdim."

"Gitmem gerek," dedim. "Beni bekliyorlar."

"Tamam. Kilisede görüşürüz."

"Peki." Görüşmeyi sonlandırıp telefonumu yatağa attım ve iki elimle yüzümü ovuşturdum.

Evlilik bir ton ıstı ve bu ıste iyi değildim, ama lanet olsun
-Boşanmak da berbattı.

İkisini de bir daha yapmayı planlamıyordum.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, gitmeye hazırđık. Garajdan çıkarken Winnie'nin evine doğru bakmadım bile.

Ama Hallie konuştu. "Hey, belki de Winnie'nin bizimle kiliseye gelmek isteyip istemediğini sormalıyız."

"Bunu yapmayacağız," dedim.

"Sence uyanık mıdır?" Luna sordu. "Hiçbir fikrim yok."

"Acaba arabası garajda mı?" dedi Hallie. "Araba kullanacak yaşta, değil mi baba?"

"Yirmi iki yaşında," dedim onlara. "Evet, araba kullanacak yaşta." Ve oy kullanıp içki içebilecek yaşta, diye düşündüm ama *zar zor*.

O öpücüğün düşüncesini kafamdan kovarak yola konsantre oldum.

Luna, "Ne iş yaptığını merak ediyorum," dedi.

Onunla dışarıda en az yirmi dakika oturduğumu fark ettim ama ne iş yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bilmiyorum."

"Annesinin bir fırını var," diye hatırladı Hallie. "Belki orada çalışıyordur?"

"Olabilir." Bir an için Winnie'nin dün gece Naomi'ye alerjik reaksiyondan söz eden *fırındaki kişi olma olasılığını* düşündüm. Ama Naomi'nin kim olduğunu nereden bilebilirdi ki?

"Bu eğlenceli bir iş olurdu," dedi Luna. "Bütün gün kek pişirmek."

"Hey, işte bizim keklerin geldiği yer!" Hallie pencereden dışarıyı göstererek bağırdı. "Plum & Honey. Kutunun üzerindeki etiketle eşleşiyor. Tabelada da açık yazıyor."

"Oraya gidebilir miyiz baba?" Luna yalvardı. "Belki Winnie çalışıyordur." "Simit istediğini sanıyordum," dedim, bu düşünceyle biraz panikleyerek

Dün gece kasıklarını benimkilere sürttükten sonra bu sabah Winnie'yle yüzleşmek.

Hallie, "Hayır, hadi fırına gidelim," dedi.

Etrafa bakındım ama başka bir kahvaltı seçeneği göremedim ve tabii ki Plum & Honey'nin hemen önünde açık bir park yeri vardı. Evrene lanet okuyarak park yerine girdim ve kızlar tezahürat yaptı.

Onlar emniyet kemerlerini çözerken ben de vizör aynasını indirip saçlarımı kontrol ettim, uyuduğum tarafta biraz yukarı çıkmış olan saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Sonra elbise gömleğimin yakasını kokladım - dün gece partide giydiğim gömleğin aynısıydı, ama eve gelir gelmez çıkarıp asmıştım. Bu sabah yeni bir tane ütülemek istemediğim için tekrar giydim. Kolonya gibi kokuyordu, ki bunun sorun olmadığını düşündüm.

Peki ya nefesim? Dişlerimi fırçalamış mıydım? Naomi ile yaptığım telefon görüşmesi yüzünden o kadar sinirlenmişim ki unutmuş olabilirdim. Elime nefes verdim ve kokladım. Hiçbir koku alamıyordum, belki de iyiydim. En azından burun kıllarımı kesmiştim.

Tam o sırada aynada şaşkın bir Hallie ile göz göze geldim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu bana gözlerini kırıştırarak.

"Bir şey yok." Vizörü kapattım ve kapıyı açtım. "Hadi, gidelim yoksa geç kalacağız."

"Ama neden elini öyle kokluyordun?" diye ısrar etti arka koltuktan dışarı fırladıklarında.

"Sebebi yok."

Fırının kapısını açtım ve onları içeri kadar takip ettim, Winnie'yi tezgâhın arkasında göremeyince rahatladım. Ancak kızlar

Hayal kırıklığına uğradım ve aceleyle kasanın yanında duran kadının yanına gittim. Winnie'nin üvey annesi olabilirdi - doğru yaşta görünüyordu ve tanıdık geldiğini düşündüm. Belki de onu dün geceki partide görmüştüm.

"Merhaba," diye selamladı onları, gülümsemesi sıcak ve davetkârdı. "Ne yapabilirim?"

Sana ne getireyim?"

"Winnie burada mı?" Hallie sordu.

Kadın şaşırılmış görünüyordu, sonra güldü. "Bugün olmaz. Winnie'yi tanıyor musun?"

"Evet, o bizim yan komşumuz."

"Onunla dün tanıştık," dedi Luna heyecanla. "Burada mı çalışıyor?"

"Hayır, ama buraya sık sık gelir. O benim kızım." Onu aşağı indirdi elinin tersiyle sanki onlara bir sır veriyormuş gibi konuştu. "Buraya benim için geldiğini söylüyor ama bence sadece bedava kekleri seviyor."

Tezgâha yaklaştığımda kızlar gülüştü. Burası nefis kokuyordu, sanki fırında tatlı, tereyağlı tarçınlı çörekler vardı. Ve kokuyla ilgili bir şey bana Winnie'yi hatırlattı . . . belki de dün gece paylaştığımız kek yüzünden?

Winnie'nin annesi Hallie'yi göstererek, "Demek sen Hallie olmalısın," dedi. "Ve sen de Luna olmalısın."

"Evet," dedi Luna. "Ama nereden biliyorsun?"

"Winnie dün gece partide bana senden bahsetti." Kenarları hafifçe kırışan gri-yeşil gözleriyle bana baktı ve gülümsedi. "Merhaba. Ben Frannie MacAllister."

"Dexter Matthews. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de öyle. Küçük Luna'nın alerjik reaksiyonunu duyduğuma üzüldüm. Benim de on altı yaşında ikizlerim var ve birinin korkunç gıda alerjileri var." Duraksadı, yüz ifadesi özür dileyen bir ifadeye büründü. "Naomi'nin kuaför salonundaki müşterilerinden biriym ve onlarla başa çıkmanın zorlukları hakkında biraz sohbet ettik. Bu sabah buradaydı ve Luna'nın nasıl olduğunu sordum - tepkisine bakılırsa bunu duymamıştı. Herhangi bir sürtüşmeye neden olduysam özür dilerim."

Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. "Endişelenme," dedim kolayca. "Biz boşandık ama bu sabah onunla konuştum."

Başını salladı ve dikkatini tekrar kızlara çevirdi. "Pekala. Sizin için ne getirebilirim? Merak etmeyin, hiçbir şeyin içinde fındık yok!"

Kızlar ona camın altındaki her bir çörek, rulo ve hamur işi hakkında sorular sorarken, Chip'in geri dönüp dönmediğini görmek için telefonumu tekrar kontrol ettim.

Bana. Birkaç dakika önce mesaj atmış, yeni uyandıklarını ve saat dokuzda annesi, kız kardeşi ve üvey babasıyla kahvaltı etmeyi planladıklarını, ancak saat on bir gibi bana uğrayabileceğini söylemişti. Tek yapmam gereken ona adresi vermektir.

Ona gönderdim ve geldiğinde bana mesaj atmasını istedim, çünkü zaten havuzda olabilirdik. Hemen sorun olmadığını ve yakında görüşeceğimizi söyledi.

"Peki ya sen, Dexter?" Kızlar kahvaltılarını seçtikten sonra Frannie MacAllister sordu. "Sana bir şey getireyim mi?"

Vitrine bir göz attım ve bir dilim kiş sipariş ettim.

"İyi seçim," dedi. "Jambon ve gouda Winnie'nin de favorilerinden biridir. Bu tarifi o yaratmış bile olabilir - mükemmel bir aşçıdır."

"Babam berbat bir aşçı," diye açıkladı Hallie. "Deniyor ama her şeyi yakıyor."

Frannie güldü. "Winnie'nin babası da çok iyi bir aşçı değil. Ama eminim senin baban gibi o da başka konularda iyidir."

Luna gururla, "Yangın söndürme konusunda çok iyi," dedi. "O bir itfaiyeci." "*Bu çok önemli bir iş.*" Frannie bir dilim ekmek alırken gülümsedi.

tepsiden kiş. "Şimdi, bu burası için mi yoksa paket mi olacak?"

"Gidelim," dedim, Winnie'yle karşılaşmaktan hâlâ biraz çekiniyordum.

"Teşekkürler."

Birkaç dakika sonra kilisenin otoparkında oturuyorduk; kızlar arka koltukta keklerini yiyor, ben de ön tarafta beyaz gömleğime bir şey bulaşmaması için bir dilim kiş yiyordum. "Kızlar, lütfen tanıştığınız herkese benim hakkımda utanç verici şeyler söylemeyi keser misiniz?"

"Onlara ne tür şeyler söylemeliyiz?" Luna sordu.

"Söyleyecek güzel bir şeyiniz yoksa hiçbir şey söylememeye ne dersiniz? Bambi de böyle dememiş miydi?"

"Bunu söyleyen Thumper'dı baba," diye düzeltti Hallie.

"Her neyse. Sadece artık insanlara horladığımı, küfrettiğimi ya da burnumda kıl olduğunu söylemek yok."

Luna gülerek, "Ama sen biliyorsun," dedi.

"Onlara göğsümdeki kılardan bahset. O kılı seviyorum." Ekmeğin son lokmasını da bitirdim ve peçete için çantaya baktım. "Ya da kaslarımdan. İnsanlara ne kadar büyük kaslarım olduğunu söyleyemez misiniz?"

"*Yapabilirdik,*" diye izin verdi Hallie, "ama kaslar saçlar kadar komik değil. Ve artık küfür etmeni umursamadığımıza karar verdik."

"Bilmiyor musun?" Çantada peçete kalmamıştı. Torpido gözünü açtım.
"Hayır, çünkü Gelecek Kedi için kutuda paraya ihtiyacımız var. O yüzden istediğin kadar yemin et."
"Kahretsin," diye mırıldandım, hiçbir yerde başka peçete bulamıyordum. "Bu bir elli dolar, baba."
"Bir elli dolar!" Arkamı döndüm ve arka koltuktakilere baktım. "Dün F kelimesinin sadece bir dolar olduğunu söylemiştin."
Hallie tatlı tatlı gülümsedi. "Pazar günü fiyatlar yükseliyor." "İsa yüzünden," diye ekledi Luna.
Tekrar arkamı döndüğümde direksiyonu tuttum ve koltuğuma yığıldım.

KİLİSEDEN SONRA, Naomi sanki ihmal edildiklerine dair bir kanıt bulmayı umuyormuş gibi kızları incelerken ben de on dakika boyunca Bryce'ın yanında durdum. "İyi olduğuna emin misin?" diye sorup durdu Luna'ya.

"Ben iyiyim anne."

Bryce tüm bu süre boyunca telefonuyla meşgul oldu, muhtemelen hisse senedi portföyünün değerini kontrol etti. Varlıklı bir aileden geliyordu ve insanlara Harvard diplomasını, yatırımlarını ya da yelkenlisini anlatmaktan hiç yorulmuyordu. Naomi ile evlendikten sonra kızlarımın onun evinde yaşayacak olması beni çıldırtıyordu. Ona ait değillerdi.

"Hals, saç örgülerini düzeltmemi ister misin? Düzgün değiller." Naomi taktığım lastiklerden birine uzandı.

Hallie onun elini itti. "Hayır, sorun yok. Sadece yüzmeye gidiyoruz."

"Gitmeliyiz," dedim sabırsızlıkla. "Beşe kadar onları geri getireceğim."

Naomi içini çekti ve ikisini de öptü. "Tamam. Havuzda dikkatli olun lütfen. Ve güneş kremi unutmayın!"

Kızları ellerinden tutup arabaya kadar götürdüm. Eve dönerken müziği onların seçmesine izin verdim ve sanırım bir şeylerden rahatsız olduğumu anladılar çünkü garaja girip motoru kapattıktan sonra Hallie emniyet kemerini çözdü ve arkamdan bana sarıldı. "Bu sabah on aldın, baba."

Sıska kolunu okşadım. "Öyle mi?"

"Evet."

Omzumun üzerinden Luna'ya baktım. "Peki, katılıyor musun?"

"Evet," dedi bana sırtarak. "Bu anonim."

"Oybirliği demek istiyor," diye açıkladı Hallie.

"Teşekkür ederim." Arabanın kapısını açtım, kendimi biraz daha iyi hissediyordum. "Kim yüzmeye gitmeye hazır?"

Chip ve Mariah geldiğinde kızlar mayolarını yeni giymişlerdi. Çocuklar suya girmek için sabırsızlandıklarından havuza gittik ve kenardaki sandalyelere oturduk. Hallie ve Luna'ya güneş kremi sıktım ve kurumaları için bir dakika beklettim, onlar da havuzun en üst basamağında ayakta saydılar ve sonra suya atladılar.

Onlar sığ sularda oynarken Chip ve Mariah partide neleri kaçırdığımdan ve tekrar gelip bazı düğün mekânlarına bakmak için nasıl sabırsızlandıklarından bahsettiler.

"Cloverleigh Çiftlikleri'nin güzel olduğunu duymuştum," dedi Mariah, "ama Chip'in kuzeni Winnie de Abelard Bağları'ndan bahsetti."

Winnie'nin adını duyunca kanım ısındı ama görünür bir tepki vermemeye özen gösterdim. "Oraya hiç gitmedim ama güzel olduğunu duydum."

Chip, "Chicago'yu da düşündük ama herkesin bu yolculuğu yapamayacağından endişe ediyoruz, özellikle de kışın yaparsak," dedi. "Mariah'nın ailesi buradan çok uzakta yaşamıyor, o yüzden bu daha mantıklı."

"Bu kışı mı düşünüyorsun? Bahar antrenmanlarından önce mi?"

"Evet." Chip tereddüt etti. "Aslında bu sezondan sonra emekli olmayı düşünüyorum."

İlk defa gözümü çocuklardan kaçırdım. "Ciddi misin?"

Omuz silkti. "Kolum vuruldu, yorgunum ve yapmak istediğimi yaptığımı hissediyorum. Hayatımın bir sonraki aşaması için hazır sayılırım. Bir aile istiyoruz."

Tekrar kızlarıma odaklandım. "Uzaklaşmak zor olacak mı?"

"Bunu bana geçen yıl sorsaydınız evet derdim. Ama bugün dürüstçe hayır diyebilirim." Kolunu Mariah'ya doladı ve başını öptü. "Hayatta beyzboldan daha fazlası var."

Güldüm. "Chip Carswell'den böyle bir şey duyacağımı hiç düşünmezdim."

O da kıkırdadı. "Zaman değişti, değil mi? Ama bir süre sonra gerçekten neyin önemli olduğunu anlamaya başlıyorsunuz ve bu para, şöhret ya da hızlı topunuzun hızı değil."

"Bilmiyorum, bu şeyler bana oldukça hoş geliyor."

"Öyleler," dedi, "ama sana ve kızlarına bakıyorum ve sahip olduklarınızın çok havalı olduğunu düşünüyorum. Bunun için kolayca çekip giderdim."

"Burada ağızımızdan çıkana dikkat edebilir miyiz çocuklar?" Mariah fısıldayarak havuzdaki tüm ailelere baktı.

"Onların babası olmayı seviyorum," dedim. "Ama boşanmanın onları sonsuza dek etkileyeceğinden endişeleniyorum. Ya da onlara hak ettikleri her şeyi veremeyeceğimden. Ya da onlarla yeterince vakit geçiremeyeceğimden."

Mariah eğildi ve omzuma dokundu. "Babam beni dokuz yaşına kadar tek başına büyüttü ve bunun kolay olmadığını biliyorum. O bir polisti ve uzun saatler çalışırdı ve aynı şeyler için endişelenirdi. Ama benimle *geçirdiği* zamanın kıymetini bilirdi. Sen de öyle, bunu söyleyebilirim."

"Daha geleneksel saatleri olan bir iş bulabilir misin?" diye sordu Chip. "Bunun yardımı olur mu?"

"Olabilir. Ama masa başında oturamam. Yaptığım işi ve birlikte çalıştığım kişileri seviyorum. İyi haklarım var. Üç gün üst üste izin yapmayı seviyorum." Omuz silktim. "Bazen fazladan bir şeyler yapmayı düşünüyorum ama ne yapacağımdan emin değilim."

"Tyler'la konuşmalısın," dedi Chip. "Spor kompleksi var ve eminim seni antrenör olarak kullanabilir. Bu işte iyi olursun. Kaç kişi bir donanma komandosu tarafından eğitilmek ister biliyor musun?"

"Sorun benim programım. Haftadan haftaya aynı olmuyor." "Seninle çalışacaktır." Chip kendinden emindi. "Temasa geçmelisiniz." "Siz ikiniz birlikte bir şeyler yapmalısınız," diye önerdi Mariah.

"Geri mi taşıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bunu düşünüyoruz." Nişanlısına baktı. "Onun ailesi ve benim ailem buradayken, Chicago'da kalmak için gerçekten bir nedenimiz yok."

"Bu harika olurdu," dedim. "Fitz ve Jimmy'yi toplayıp takımı tekrar bir araya getirebiliriz."

Chip güldü. "Bu da bir şeydir."

"Aman Tanrım, bunu yapmalısınız!" Mariah haykırdı. "Babam ve arkadaşları ben büyürken yaşlı erkekler liginde oynarlardı,

Hâlâ oynuyorlar ve maçlara gitmek çok eğlenceliydi."

"Uh, sanırım bazı insanlar MLB'den emekli bir atıcıyı yaşlı erkekler liginde oynatırsak şikayet edebilirler," dedim.

Chip, "Hızlı topumdan küçük bir şey alacağım," diye şaka yaptı. "Gözlerimi kapalı tutacağım. Formama sahte bir isim koyacağız."

"Yine de kaledeki her ahmağı dışarı atardın. Devre bitmeden diskalifiye olurduk."

Yine on sekizine bakarak sıırıttı. "Yine de çok eğlenceli olacak. Sonra da bira içmeye giderdik."

"Tabii ki," dedim. "Beni de say."

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

WINNIE

Pazar sabahı dokuz gibi uyandım ki bu her zamankinden daha geç bir saatti - muhtemelen gecenin yarısında o öpücüğü düşünerek uyanık kaldığım için.

O öpücük.

Yan dönerek vücut yastığımı kendime doğru çektim, kollarımı ve bacaklarımı yastığa doladım. Gözlerimi kapatıp nefesimi tutarsam, kendimi sanki ilahi bir müdahalenin koreografisi gibi, ikimizin de aynı anda ayağa kalktığı o elektrikli ana geri götürebilirdim.

İkimiz de hareket etmemiştik. Zaman durmuştu. Kalbim göğsümde asılı kalmış, düşmeye hazırlanıyordu.

Ve sonra -ve *sonra*- beni omuzlarımdan tuttu ve bütün gün düşündüğüm o ağzı benimkine yapıştırdı. Normalde çenesi sıkılı ve gergindi, ama birden dudakları açıldı, dili dilimin üzerindeydi, tüyleri tenime sürtünüyordu.

O öpücüğü ayak parmaklarıma kadar hissetmiştim.

Sonra aniden her şey bitti. Ve o gitmişti.

İnleyerek sırt üstü yuvarlandım ve tekrar çarşafın altına girdim. Beni öpmesi belli ki onun açısından düşüncesizce bir hareketti ve hemen ardından gelen özrüne bakılırsa kendini kötü hissediyordu.

Ama pişman olması için bir neden yoktu. Ve umarım bu konuda kızgın olduğumu düşünmemiştir. O öpücüğün her saniyesinden zevk almıştım.

O öpücük.

Ama yine de, bunun bir daha yaşanmaması muhtemelen en iyisiydi.

Sadece yan yana yaşamak garip bir durum yaratabileceği için değil, aynı zamanda kendimi tanıdığım için de, kalbimi **ç a r p t ı r ı ş ı n ı**, bana verdiklerini kolayca arzulamaya başlayabilirdim.

Kelebekler, o öpücüğü benden çalması, sanki buna gücünün yetmeyeceğini biliyormuş ama yine de sahip olmak zorundaymış gibi.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde o baygınlık hissi tekrar üzerime çöktü ve uğultunun tüm vücudumda yankılanmasına izin verdim. Onu hayal ettim ve merkezimde sıcaklık birikmeye başladı. Gözleri. Ağzını. Omuzlar. Göğsü. Kolları. Kıçımı kavrayan ve bana sahipmiş gibi hareket ettiren o eller.

Hayal gücümün vücudunda daha önce görmediğim yerlere gitmesine izin verdim... Dalgalanan karın kasları. Derin, seksi bir V çizgisi. Büyük, sert bir penis. Bacaklarımin arasındaki ağırlığı.

Elim göğsümden aşağı indi, iç çamaşıma kaydı, parmaklarım kalçalarımin arasına girdi.

Sonra doğruldum ve ayaklarımı yere doğru salladım. "Hayır, hayır, hayır. Oraya gitmeyeceğim. Sadece bir öpücüktü, oldu bitti. Bunu takıntı haline getirmeye hakkım yok. Duygularımın patronu benim."

Ama yatakta kendimi pek de otoriter hissetmiyordum, bu yüzden kalktım, banyoyu kullandım ve üzerime egzersiz kıyafetleri giydim. Dolabımdan yoga matımı alarak aşağı indim ve oturma odasına yaydım. Normalde sabahları bir fincan kahve içmeden hiçbir şey yapmazdım, ama bu acil bir durum gibi görünüyordu - zihnimi ve bedenimi daha fiziksel bir şeyle oyalamam, bastırılmış enerjimi kendimi boşaltmaktan daha üretken bir şeye kanalize etmem gerekiyordu.

Yirmi dakika sonra kendimi daha merkezde, rahatlamış ve kontrollü hissediyordum. Telefonumu kontrol ettiğimde Ellie'den bir mesaj gördüm.

Bu sabah kahve ve güç yürüyüşü mü?

Elbette, diye cevap verdim. **P & H'de buluşalım mı?** Annemin pastanedeki kahvesi en iyisiydi.

Bana yirmi ver, diye mesaj attı.

Ona bir başparmak işareti gönderdim ve saçımı daha düzgün yapmak, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giymek için yukarı çıktım. Merdivenlerin başında durdum ve kulağımı duvara dayadım, duvarın diğer tarafında Dex'in birimindeki iki yatak odasından küçük olanı vardı.

Kızların odası olabilir mi? Kiliseye mi hazırlanıyorlardı? Zaten orada mıydılar? Ya da ya onlara banyolu büyük odayı verip küçük yatak odasını kendine aldıysa? Orada giyiniyor muydu?

Kaşlarımı çatarak kendimi duvardan uzaklaştırdım. Onun her düşünceme sızmasını engellemek için bugün biraz çaba sarf etmem gerekecekti.

Dikkatli olmalıydım, bu da takip ya da casusluk yapmamam anlamına geliyordu. Gladys Kravitz rutinini bir kenara bırakıp enerjimi başka bir şeye harcamam gerekiyordu - belki yürürken Ellie'yle bir yolculuk falan planlayabilirdik. Ya da Cloverleigh Çiftlikleri'nde yeni bir konuk tesisi için beyin fırtınası yapabilirdik. Ya da Cloverleigh ve Abelard'da sonbahar şarabı tadımı için ortaklık kurabiliriz.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"MERHABA ANNE," diye seslendim, Plum & Honey'ye girdim ve çıkmakta olan yaşlı bir çift için kapıyı açık tuttum. Teknik olarak üvey annem olsa da, babamla evlendiğinden beri ona anne diyordum.

"Merhaba, tatlım." Tezgâhın arkasından bana gülümsedi. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Ellie'yle kahve içmek için burada buluşacağız ve sonra da güç yürüyüşüne çıkacağız."

"Güzelmiş. Giderken mi yoksa burada mı kahve istersin?"

Etrafa göz gezdirdim. Plum & Honey'de sadece birkaç küçük masa v a r d ı ama bir tanesi açıktı. "Burası için."

"Tamamdır." İki fincan ve tabağı mermer tezgâhın üzerine koydu ve tencereden doldurmaya başladı. "Dün gece eğlendin mi?"

Hemen öpücüğü düşündüm, ancak partiden bahsettiğini biliyordum. "Evet."

"Mariah tatlı birine benziyor." Kahve cezvesini makineye yerleştirdi. "Öyle."

"Ve genç."

"Chip'ten sadece on yaş küçük anne. Tıpkı senin ve babamın olduğu gibi." "Biliyorum." Başını sallayarak kutudan birkaç çörek aldı ve iki tabağa koydum. "Sanırım yirmi dört yaş hayat boyu bağlanmak için çok genç bir yaş. Henüz kim olduğunu bile bilmiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Babamla evlendiğinde kaç yaşındaydın, yirmi yedi mi?"

"Yirmi sekiz."

"Tamam, yirmi sekiz. Arada sadece birkaç yıl fark var."

"Biliyorum, biliyorum." Kendi kendine güldü. "Belki de yirmi iki yaşında evleneceğini düşündüğümde yaşadığım paniği hatırlıyorumdur."

Gülümsemem soldu. "Bu farklı. Merrick'in ömür boyu sürececek bir bağlılık için doğru *seçim* olmadığı açıktı ama bu benim bir bağlılık kurmaya hazır olmadığım anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Ve genç olmanın ve hata olsun ya da olmasın kendi kararlarımı vermek istemenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Bu yolda tökezlemekte özgür olmalısın, işte bu yüzden başından beri senin için doğru kişi olmadığını bilmeme rağmen Merrick hakkında sana olumsuz bir şey söylemedim."

"Bir dahaki sefere en azından bir ipucu verebilirsin," dedim alaycı bir tavırla, iki tabağı da kaldırarak.

"Anlaştık." Üzerinde çörekler olan tabakları aldı ve tezgâhın etrafından dolaşarak beni boş masaya kadar takip etti. "Bu arada, yeni arkadaşların bu sabah buradaydı."

Oturdum ve şaşkınlıkla ona baktım. "Yeni arkadaşlarım mı?"

"Dexter Matthews ve kızları."

Kelebekler geri döndü. "Oh."

"Kiliseden önce kahvaltı etmek için geldiler." Tabakları yerleştirirken güldü. "Kızlar seni arıyorlardı. Burada çalışabileceğini düşünmüşler."

Gülümsedim. "Çok komikler."

"Öyleler. Dexter da iyi birine

benziyor." "Evet."

"Ve çok yakışıklı. Onunla daha önce hiç tanışmamıştım." Sakin davranmaya çalışarak omuz silktim. "Sanırım."

"Eski karısı Naomi saçımı yapıyor."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

İç geçirdi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Olayları onun tarafından dinledim

-İş yerinde özel hayatını tartışmaktan kesinlikle çekinmiyor. Ama tek taraf o değil."

"Onun hakkında ne diyor?"

"Her eski eşin söyleyeceği olağan şeyler. Kocasının evliliği yürütmek için yeterince çaba göstermediğini düşünüyor. İlk evlendiklerinde çok sık gittiğini ve bunun zor olduğunu söyledi." Annem omuz silkti. "Ona bazı isimler takmış."

"O iyi bir baba," dedim, onu savunma ihtiyacı hissederek. "Gerçekten iyi bir baba. Kızlar ona tapıyor."

"Buradayken anlayabiliyordum. Ve asla onun kötü bir baba olduğunu söylemedi, sadece boktan bir koca olduğunu söyledi." Omuz silkti. "Ama dediğim gibi, her ilişki hikâyesinin iki tarafı vardır."

Gerçek annemi ve Carla gittikten sonra babam için işlerin ne kadar boktan olduğunu düşündüğünü biliyordum. Ayrıca Carla'nın kız kardeşlerime ve bana babamız hakkında söylediği şeyleri ve bunların beni ne kadar üzdüğünü de çok iyi hatırlıyordum. Bu yüzden karnıma korkunç ağrılar girerdi. "Umarım Naomi bunları kızların önünde söylemez."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi annem. "Daha önce de ebeveynlerden birinin diğerini çocukların önünde kötülemesine inanmadığını söylemişti. Bence daha çok salon onun içini dökebileceği güvenli bir alan gibi." Bir an için düşündü. "Sık sık biraz söylenir ve sonra özür dileyip 'Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve iyi bir insan, ama benim için yanlış biri olduğu ortaya çıktı' gibi bir şey söyler. Sanırım lise aşklarıydı."

Birdenbire içimde keskin bir kıskançlık şimşegi çaktı. "Ne zaman ayrıldılar?"

"Sanırım bir buçuk yıl önce? İki yıl mı? Yine de son olduğunu biliyorum çünkü çoktan yeniden nişanlandı."

"Aferin ona," diye mırıldandım, bir yudum almak için kahvemi elime aldım.

"Her neyse, bugün onlarla tanışmak güzeldi. Luna'nın tepkisinin korkutucu olmamasına da çok sevindim."

Birkaç müşteri fırına girdi ve Ellie de hemen arkalarındaydı. "İşe dönsem iyi olacak." Annem omzumu okşadı. "Geldiğin için teşekkürler, tatlım."

Ellie anneme el salladı ve masada bana katıldı. Oturur oturmaz bileğindeki lastiği çıkardı ve kızıl kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı. "Selam. Üzgünüm geciktim. Mia bugün yapmam gereken tadımları bildiğimden emin olmak için çıkışta beni köşeye sıkıştırdı. Neden beynim olmadığını düşünüyor bilmiyorum. Dün programın üzerinden geçmiştik. O kadar tip A ki, babam bununla nasıl başa çıkıyor bilmiyorum."

"Endişelenme." Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Sorun nedir?" Açık kahverengi gözleri yüzümü inceledi.

"Bir şey yok."

"İyi deneme." At kuyruğunu sıkılaştırdı ve kahvesini aldı. "Eğer çayı dökmezsen, annem hakkında şikayet etmeye devam edeceğim. Sen böyle mi düşünüyorsun?"

ne istiyorsun?"

Biraz güldüm. "Ben de annemle Dex hakkında konuşuyordum."

"Seni çıplak gördüğünü biliyor mu?" Gözleri fincanın kenarından hınzırca parlıyordu.

"Hayır. Görünüşe göre o ve kızlar bu sabah beni aramak için buradaymışlar."

"Ah?" Başını öne eğdi. "Bu ilginç."

"Ve bana Noami'nin -eski karısı- onun saçını kestiğini söyledi. Yani her altı haftada bir onun ne kadar boktan bir koca olduğunu duyuyormuş."

"Bu hiç hoş değil."

"Hayır, ama sanırım doğru olabilir. Onu gerçekten tanımıyorum." "Sanırım tanımıyorum."

"Ama iyi birine benziyor." Kahve fincanımın sapıyla oynadım. "Dün gece geldi ve arka verandada biraz oturdu."

Ellie'nin ağzı açık kaldı. "Ve?"

"Ve konuştuk."

"Ve?"

"Ve onu biraz daha iyi tanıdım," dedim, ona tüm gerçeği baştan söylemeye isteksizdim. "Aslında huysuz dış görünüşünün altında komik ve tatlı biri."

Kaşlarından biri kalktı.

"Ve o kızları çok seviyor. Onlar bebekken çok uzakta olduğu için kendini kötü hissettiğinden bahsetti biraz. Birçok dönüm noktasını kaçırmış." Kahvemden bir yudum daha aldım. "Sanırım bunu telafi etmek istiyor."

"Şimdiye kadar iyi bir adama benziyor," dedi. "Ne kadar kaldı?"

"Belki yarım saat? Bir bira içip kek paylaşacak kadar uzun bir süre."

"İkiniz bir cupcake mi paylaştınız?" Gözleri yine parladı. "Ne kadar romantik."

"Öyle değil, yani birbirimize ısırık falan vermedik. Sadece ikimiz de yarısını yedik. Sonra iyi geceler dedi ve eve gitti."

"Bu kadar mı?"

"Evet. Çoğunlukla." Kahvemi elime aldım ve pencereden dışarı baktım.

"Winifred." Ellie elindeki fincanı yere bıraktı ve dirseklerini masaya dayadı. "Cupcake'i paylaşmakla

iyi geceler?"

"Önemli bir şey değildi," dedim
çabucak. "Ne değildi?"

"Hemen özür diledi." "Ne için özür
diledi?"

Bir an nefesimi tuttum, sonra pes ettim. "Öpücük için."

Ellie'nin çenesi düştü. "Bir öpücük mü vardı?"

"*Bir* öpücük vardı."

"Ve?" diye sordu sabırsızca. "Nasıldı?" "Çok
sıcaktı," dedim yüzümü yelpazeleyerek. "*Gerçekten
çok sıcaktı.*" Sandalyesinde arkasına yaslanarak
yavaşça sırtıttı. "Bu gülümseme de ne?"

"Bu bir zafer gülümsemesi, çünkü iddiayı ben kazanacağım," dedi, ses
tonu kendini beğenmiş. "Seksi bir adamla öpüştün ve gözlerinde o bakış
var."

"Ne bakışı?"

"*Uzun süre kalamayacağımı, gidip bir porselen deseni seçmem
gerektiğini* söyleyen bakış."

"Bende öyle bir ifade yok," diye karşı çıktım, yüzümü daha rahat bir
ifadeye sokmaya çalışarak. "Evlenme *teklif* etmedi. Sadece beni öptü. Bir
erkeği onunla evlenmek istemeden de öpebilirim."

"Ne zamandan beri?"

Ona ters ters baktım. "Her neyse, bir daha
olmayacak." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hemen ardından özür diledi ve gitti. Belli ki bunu yapmak
istememişti."

Gözlerini devirdi. "Birini kazara öpemezsin, Win. Bu onların ayağına
basmak gibi bir şey değil."

"Her neyse." Elimi sihirli bir değnek gibi havada salladım, puf diye
aklımdan çıkıverdi. "Zaten asla yürümezdi. Benim için çok yaşlı, yeni
boşanmış ve ben de bir sürü yükü olan biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum.
Sadece arkadaş olacağız."

"Sen öyle diyorsan." Ellie fincanını tekrar
eline aldı. "İstiyorum," dedim ısrarla. "Ve
hepsi bu kadar."

Kahve ve çöreklerimizi bitirdikten sonra, Ellie ve ben hemen hemen her
Pazar yaptığımız üç millik güç yürüyüşümüze çıktık

bütün yaz boyunca. Kızgın güneşin altında oflayıp puflarken, birlikte çalışabileceğimiz projeler için farklı fikirler üzerinde beyin fırtınası yaptık.

"Ortak bir şarap tadımı fikrine bayıldım," dedi Ellie. "Abelard ve Cloverleigh gerçekten ilginç olabilecek kadar farklı şaraplar yapıyor."

"Sizce bir dizi mi yoksa tek seferlik bir etkinlik mi daha iyi olur?"

Bir an için düşündü. "Eğer takvime koyabilirsek, neden bu sonbaharda tek seferlik bir etkinlik denemiyoruz? Eğer iyi giderse, önümüzdeki yaz yüksek sezonda bunu bir seri haline getirebiliriz."

"İyi fikir." İki tarafa da baktık ve bir ara sokaktan geçtik. "İlkini nerede yapalım? Abelard'da mı yoksa Cloverleigh Çiftliği'nde mi?"

Omuz silkti. "Her iki yer de olur. Yeni restoranımızın birkaç ay daha açılmayacak olması çok kötü. Orası mükemmel bir yer olurdu."

-Samimi ve rahat, üzüm bağının muhteşem manzarası." "Neyi bekliyorsunuz?"

"Adını siz koyun. Malzeme, işçilik, müteahhit gecikmeleri. Babam bile bu konuda birkaç kez sinirlendi ve onun genelde ne kadar rahat biri olduğunu bilirsiniz. Aslında Ekim ayında açılması gerekiyordu. Şimdi tatil sonrasına kadar hazır olmayabileceğini söylüyorlar ve babamın istediği şef bekleyemedi. Başka bir yerde iş buldu."

"Berbat kokuyor."

"Şeflerle tekrar görüşüyorlar ama doğru kişiyi bulamıyorlar."

"İlgilenirse kız kardeşim Felicity'ye sorabilirim," dedim. Chicago'da yaşayan Felicity aşçılık okuluna gitmişti ve şimdi bir gıda bilimcisiydi.

"Yapın. Ailem sürekli Gianni Lupo'dan bahsediyor ve ben onunla çalışmaktansa pislik yemeyi tercih ederim."

Güldüm. Buralarda büyürken, Lupo kardeşler efsaneydi. Üç kişilerdi ve hepsi de gürültücü, umursamaz ve kabadayıydı; kuralları çiğnedikleri ya da kavgaya karıştıkları için okulda sürekli başları beladaydı - genellikle birbirleriyle kavga ederlerdi - ve içlerinden biri genellikle karşı koyamadıkları bir cesaret ya da gösteriş için yaptıkları aptalca bir şey yüzünden alçıya alınır ya da askıya alınırdı. Birbirlerine ve kendileri gibi olan diğer çocuklara kötü davranmazlardı ama birbirlerini parçalamadıkları ya da okulda eşek şakaları yapmadıkları zamanlarda kızlara sataşmayı severlerdi.

Ellie, anneleri en iyi arkadaşları olduğu için Lupo kardeşlerle birlikte büyümüştü ama onlar hakkında, özellikle de bizim yaşımızdaki Gianni hakkında söyleyecek tek bir güzel şeyi yoktu. Onu tamamen suçladığımdan değil - her zaman

ona acımasızca eziyet ediyordu. Sıska bacakları ve uyuz dirsekleri olan kavgacı, sıska çocuklardan, adil olmayan kemik yapısı, kalın kabarık saçları ve önlenemez sırtışıları olan muhteşem, kaslı gençlere dönüşmelerine yardımcı olmamıştı.

Sonra on yedi yaşındayken Kiraz Festivali'nin rezil gecesi vardı; bir smaç tankı, yüze birkaç turta ve oldukça tartışmalı bir Cennette Yedi Dakika oyunu içeriyordu.

"Bana yaptıkları için onu hâlâ affetmiş değilim," dedi Ellie. "Çok aşığılıydı."

"Hadi ama, bu beş yıl önceydi. Lisedeydik. Belki şimdiye kadar olgunlaşmıştır."

Bana öyle bir baktı ki, bir metre ötedeki saçları bile yakabilirdi. "Gianni Lupo gibi adamlar olgunlaşmaz, Winnie. Olgunlaşmak zorunda değiller, çünkü yaşlansalar bile, daha iyi bilmeyen genç kızlarla çıkmaya devam edebilirler."

"Kaliforniya'da olduğunu sanıyordum. Babasının yaptığı reality yemek programının yeni nesil versiyonunu yapmıyor muydu?"

"Evet. *Tabağımı yala*," diye alay etti Ellie gözlerini devirerek. "Ailemin o palyaçoğu işe almayı düşündüğüne bile inanamıyorum."

"Felicity'ye ulaşip ilgilenip ilgilenmediğini soracağım."

"Teşekkür ederim. Bu beni testosteron yüzünden ölmekten kurtaracak. Ya da cinayetle hapse girmekten."

Güldüm. "Arkadaşlar ne içindir?"

O öğleden sonra, bulaşık makinesini boşaltıyordum ki sürgülü kapıdan içeri giren küçük bir ses duydum. "Merhaba, Winnie."

Şöyle bir baktım ve Luna ile Hallie'nin verandamda, büyük havlulara sarınmış, saçları ıslak ve damlarken durduklarını gördüm. "Merhaba," dedim Hallie'nin yüzme çorabı giydiğini fark ederek. "Sonunda yüzmeye gittiniz, ha? Havuzu beğendiniz mi?"

"Evet," dedi Hallie. "Bizimle yüzmeye gelir misin?" "Ben mi?"

"Babam sana sorabileceğimizi söyledi." Luna durakladı. "İlk başta hayır dedi, seni rahatsız etmemize izin yoktu, ama sonra o söyleyene kadar onu rahatsız ettik"

Evet."

Güldüm. "Bazen işe yarıyor." "Peki sen?"

Telefonuma baktığımda saatin üçü biraz geçtiğini gördüm. Kızlarla havuzda takılabiliirdim ve temizlenip saat altındaki akşam yemeğine ailemin evine yetişmek için hâlâ bolca vaktim vardı. "Tamam," dedim. "Takım elbisemi giymek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. İçeri gelmek ister misin?"

Hallie omzunun üzerinden havuz alanına doğru bakarak, "Yapamayız," dedi. "Babam bizi görebileceği bir yerde kalmamız gerektiğini söyledi. Ve dün kaçıp gittiğimiz için başımız hâlâ belada sayılır."

"Ama artık acil durum planımız var," diye ekledi Luna ciddiyetle. "Eğer bir yangın çıkarsa, havuz kapısında buluşacağız."

Başımı salladım. "Bu iyi bir plan. Tamam, hemen geliyorum."

Aceleyle üst kata çıktım ve şifonyerin çekmecesini açtım, iki parçalı bir atlet ile daha aile dostu bir atlet arasında kararsız kaldım. Durumu göz önünde bulundurarak mavi beyaz çizgili atlette karar kıldım. Önü düşük V şeklindeydi ve yakası fırfırlıydı ama çok da açık değildi. Seksi olmaya ya da Dex'in dikkatini çekmeye çalışıyormuşum gibi görünmek istemiyordum.

Takım elbisemin üzerine bir örtü geçirdim, parmak arası terliklerimi giydim ve bir havlu aldım. Aşağıda, kızlar sabırla verandada beni bekliyorlardı. Havuz çantamı koluma geçirdim ve güneş gözlüklerimi takarak kapıyı arkamdan kapattım. "Tamam," dedim. "Hadi gidelim."

Çimenlerin üzerinde yavru köpekler gibi koşuşturuyorlardı ve ben de onlara ayak uydurmak için hızla yürüyordum. Siyah çitin ötesinde, Dex'in bir şezlonga uzanmış olduğunu gördüm, arkası tamamen yukarı kalkmıştı, böylece veranda kapıma kadar görebiliyordu. Ayaklarını bileklerinden kavuşturmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve biz yaklaşırken pek de heyecanlı görünmüyordu. Acaba evde olmadığını mı umuyordu?

Hallie bana, "Gördün mü? Sana kıllı olduğunu söylemiştim," dedi.

Luna önden koştu. "Onu bulduk!" diye bağırdı, başarısız bir şekilde kapıyı açmaya çalışıyordu. "Evet dedi!"

Dex sandalyeden kalktı ve kapıyı açmak için yanına geldi. "Görüyorum."

"Merhaba," dedim, onu lacivert mayosuyla gördüğümde kalbimin küt küt atmasına aldırmadan. Göğsü hayal ettiğim kadar muhteşemdi ve kızlarının düşündüğünün aksine hiç de kıllı değildi. Altın sarısı teninin altında karın kasları gergindi ve gözlerim hemen

göbek deliğinin altındaki saç izine ve bel kemerinin üzerinde beliren V çizgilerine doğru gezindi.

Kapı arkamdan kapandığında, sanki beni bakarken yakalamış gibi takım elbisesini yukarı kaldırdı.

Hemen başımı kaldırdım ve gülümsemeye çalıştım. "Kilise nasıldı?"

"Tamam." Koyu renk saçları ıslak ve dağınıktı ve havacı güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini okuyamıyordum.

"Kızlar seni çoktan suya soktu, ha?"

"Evet." Çocuksu bir hareketle saçlarını karıştırdı. "Onları buradan çıkarmaya çalışıp duruyorum ama bu imkansız."

"Harika bir gün," dedim, Hallie ve Luna'nın havlularını babalarının sandalyesinin hemen dibindeki çimentoya attıkları yere doğru yürürken. "Ve okul ne zaman başlıyor, bir haftadan biraz fazla mı? Fırsatınız varken tadını çıkarmalısınız."

Havuz kalabalıktı ve başka şezlong da yoktu ama Dex havlusunu kaldırıp yere serdi. "Buraya. Oturabilirsin."

"Teşekkürler ama kızların beni buraya bronzlaşmak için çağırdıklarını sanmıyorum," dedim gülerek. Hallie ve Luna çoktan sığ suya atlamışlardı ve benim de onlara katılmam için bağıyorlardı.

"İstemiyorsan yüzmek zorunda değilsin," dedi. "Onlara seni rahatsız etmemelerini söyledim."

"Sorun değil," dedim ayakkabılarımı ve güneş gözlüklerimi çıkarırken. Örtümü sandalyenin üzerine attıktan sonra vücuduma baktığını ama bakmıyormuş gibi görünmeye çalıştığını fark ettim. "Hemen biraz güneş kremi süreceğim."

Eğildim ve çantamdan bir kutu SPF 50 çıkarıp yüzüme, omuzlarıma ve göğsüme hızlıca sürdüm. "Biraz ister misin?" Teklif ettim.

"Hayır, teşekkürler." Havlusunu betonun üzerine bıraktı ve kollarını dizlerinin üzerine koyarak oturdu.

Kutuyu çantama geri koyduktan sonra, gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek havuza doğru yürüdüm.

"Sen de geliyor musun baba?" Hallie bağırdı. "Artık dört kişiyle çay partisi yapabiliriz."

"Hayır, sizin bana ihtiyacınız yok."

Su-çay partisinde kızlarla oynarken, amuda kalkışlarını değerlendiren, suda hala geriye doğru üç takla atabildiğimi kanıtlarken

Nefes almadan bizi izlediğinin farkındaydım ve kendime onun sadece cankurtaranı olmayan bir havuzda çocuklarına göz kulak olan endişeli bir baba olduğunu söyledim.

Ama dışarı çıkıp kurulduğımda, tekrar odaklanmaya çalıştığını hissedebiliyordum - bakışları sürekli göğsümde geziniyordu.

"Baba, bir buzlu şeker daha alabilir miyiz?" Luna havlusunu bir rahibe kıyafeti gibi başına geçirerek sordu.

Dex telefonunu kontrol etti. "İçeri girme vakti geldi." "Hayır!" dedi iki kız da aynı anda.

"Tamam, gidip bir buzlu şeker daha alabilirsin ama bu yemekten önceki son atıştırma ve birazdan ortalığı toparlamamız gerekiyor. Seni beşte geri getirmeliyim yoksa azar işiteceğim."

Sırtarak havlularını attılar ve arka kapıya doğru gittiler.

Ona gülümsedim. "Yumuşacık."

Homurtu ile hırıltı arası bir ses çıkardı.

Boş şezlonga bir göz attım. "Buraya oturmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Devam et."

Havlumu üzerine serdim ve uzandım, gözlerini havuzdan ayırmadığında hayal kırıklığına uğradım, ancak bir elini diğer bileğinin etrafında sıkıca kenetlediğini fark ettim, belki de serbest bırakılırsa elinin nereye gidebileceğinden korkuyordu.

Dizim mi? Kalçam mı? Kalçam mı?

Hiçbir yere varmasa bile beni böyle istemesi hoşuma gidiyordu, özellikle de New York'lu bir mankenle yatma *ihtimali* yüzünden terk edildikten sonra.

Adam ateşliydi ve onunla göz göze gelmek iyi hissettirdi. Gerçekten iyi.

DOKUZ

OceanofPDF.com

DEX

Bana o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum -koperton ve klor hiç bu kadar seksi olmamıştı- ve sandalyesinden biraz uzaklaşmayı düşündüm.

Gözlerimi karşıya diktim ama bu çaba gerektiriyordu. Harika bir vücudu vardı ve mayosu açık olmasa da altında ne olduğunu çoktan görmüştüm. Ve o öpücüğü ne kadar unutmak istesem de düşünmeden edemiyordum.

O aramızdaki sessizlikten memnun görünüyordu ama ben suçluluk duygusuyla kıvranıyordum.

Ve hissetmek istemediğim başka şeyler.

"Dün gece için tekrar özür dilerim," dedim sessizce. "Sorun değil. Özür dilemene gerek yok."

Bu benim çenemi kapatıp yoluma devam etmem için bir işaret olmalıydı ama ondan bu kadar etkilenmiş olmam beni gerçekten rahatsız ediyordu. Ellerimi onun vücudunda gezdirmeyi ne kadar çok istiyordum. Gecenin bir yarısı uyanık kalıp ona yapmak istediğim her şeyi düşündüm.

Onun da beni aynı şekilde istemediğinden emin olmalıydım, yoksa mahvolurdum. "Sadece sana yanlış bir fikir vermek istemedim."

Başını çevirip bana baktı ve gözlerini gölgeledi. "Ne hakkında yanlış fikir?"

Ona bakmayı reddettim. "Benim hakkımda. Seninle bu şekilde ilgilenmiyorum."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Güzel. Çünkü bu sadece aptalca bir hataydı."

On saniye daha bana baktı, sonra kolunu indirdi ve yüzünü tekrar güneşe döndü. Dışarısı yetmiş beş derece olmalıydı,

Ama yemin ederim ki onun yönünden gelen buz gibi soğuk bir rüzgâr hissediyordum.

Bir dakika sonra ayağa kalktı, eşyalarını aldı ve tek kelime etmeden gitti.

Durdur onu, seni pislik, dedim kendime o kendini kapıdan dışarı bırakırken. Ama yapmadım.

Evine geri dönmesini ve arkasına bile bakmadan dairesine girip kaybolmasını izledim.

Ve rahat bir nefes aldım.

"ANNE!" Hallie emniyet kemerini çözdü ve arabadan atladı.

"Selam, Halsy dostum!" Naomi Hallie'yi kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. "Seni çok özledim."

"Ama beni daha bu sabah gördün."

"Fark etmez." Naomi onunla burunlarını ovuşturdu. "Yanımda olmadığında seni hep özleyorum. Ve aman Tanrım, şu güneş yanığına bak."

Luna'nın arka koltuktan inmesine yardım ettim ve eşyalarını almak için arkayı açtım.

"Sen de pembeleşmişsin!" Eşyalarını araba yoluna bırakırken Naomi sitemle bana baktı. "Dex, onlara güneş kremi sürmedin mi?"

"Tabii ki yaptım. Ama havuzun içindeydiler ve tekrar uygulamak için onları dışarı çıkarmak zor oldu."

"Ve Winnie de bizimle yüzmeye geldi!" Luna heyecanla söyledi. Onun adını duyunca irkildim.

"Winnie kim?" Naomi sordu.

"Kedisi olan komşumuz," diye yanıtladı Hallie. "Hatırladın mı? Sana ondan bahsetmiştim."

"Oh, doğru. Bu çok hoş." Ama Naomi kızların yüzlerini incelerken dikkati dağılmıştı. "Şu yanaklara ve burunlara biraz aloe sürmemiz lazım. Eminim omuzlarınız da yanmıştır, ha?"

Dilimi ısırdım.

"Babana veda et ve eve gir. Bir dakika içinde geliyorum."

Kızlar birer birer yanıma gelip bana sıkıca sarıldılar, minik kollarını boynuma doladılar. Onları yakınımda tuttum ve dudaklarımı nemli, klor kokulu saçlarına bastırdım.

"Seni seviyorum baba," dedi her biri.

"Ben de sizi seviyorum," dedim onlara. "Sizi bu hafta arayacağım ve Cumartesi günü görüşeceğiz, tamam mı?"

"Tamam." Eve girdiler ve Naomi elleri kalçalarında bana baktı.

"Duş almadıkları için üzgünüm," dedim. "Havuzda çok uzun süre kalmak istediler, zamanımız kalmadı."

Ama bir kez olsun bu konuda sızlanmakla ilgilenmiyor gibiydi. "Dün geceki parti nasıldı?"

"Tamam."

"Chip'in nişanlısı nasıl biri?" "İyi birine benziyor."

"Çabucak nişanlandılar, değil mi?"

"Sanırım."

"Genç olduğunu duydum."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, gitmek için sabırsızlanıyordum. Naomi dedikodu yapmayı her zaman sevmişti ve ben bundan nefret ederdim.

"On yaş daha genç gibi," diye dürtükledi. Omuz silktim. "Belki."

"Onunla tanışmadın mı?"

"Evet. Ama ona kart falan göstermedim."

Gözlerini devirdi. "Boş ver. Neden sorma zahmetine girdim bilmiyorum." "Hem yaşı ne fark eder ki?" İttim, aniden kavga etme havasındaydı. "Sen ve ben aynı yaştayız. Evlenmeden önce birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk ve ilişkimiz yine de yürümedi."

Gözleri kısıldı. "İlişkimiz yürümedi çünkü içindeki tek kişi bendim."

"Ben burada değildim."

"Sen buradayken bile içinde değildin, Dex." Ellerini kaldırarak geri çekildi. "Biliyor musun? Bu tartışmayı tekrar yapmak istemiyorum. Boşanmanın güzelliği de bu zaten, buna gerek yok."

Eve girip kapıyı kapattı ve beni garaj yolunda öfkeli bir şekilde bıraktı.

Ne halt ediyordum ben? Ben de bu tartışmayı yapmak istemiyordum. Arabama atladım, geri vitese taktım ve o kadar hızlı kalktım ki lastiklerim gıcırdadı.

Gerçek şu ki, Naomi'ye kızgın değildim, kendime kızgındım. Bunu hak etmeyen birini incitmişim, çünkü pantolonumun fermuarını çekecek kadar kendime güvenmiyordum.

Eğer iş gecesi olmasaydı, bir bar bulup iyice sarhoş olabilirdim, belki de seksi bir kokteyl garsonuyla eve gidip bastırđığım bu öfkeden kurtulabilirdim, ama sabah yedide istasyonda olmam gerektiğinden, arabaya servis yapan bir yere girdim ve eve yalnız gittim.

Ertesi sabah saat altı kırk beşte işe vardım, bir önceki vardiyada benim yerimde olan adamla yer değıştirdim. Pek iyi uyuyamadığım için, her sabah yapmamız gereken tüm işler sırasında yorgun ve her zamankinden daha huysuzdum - nöbetçi teçhizatımızı yerleştirmek, telsizleri ve hava paketlerini kontrol etmek, aleti dışarı çıkarmak, pompayı ve acil durum aydınlatmasını çalıştırmak, her bölmede uygun teçhizat ve ekipman için envanter çıkarmak.

Ondan sonra sıra istasyon temizliklerine geliyordu -banyoyu temizlemek, çöpleri boşaltmak, halıları süpürmek, yerleri paspaslamak, körfezi süpürmek, çevre düzenlemesi yapmak. Yemek yapmaktansa temizlik yapmayı tercih ettiğim için bu işi hiç umursamadım. Ve diğerk çocuklar akşam yemeğiyapma konusunda en kötüsü olduğum konusunda hemfikir olduklarından, mutfak görevlerimi başka görevlerle değıştirmeme sık sık izin verilirdi.

Öğle yemeğinden sonra Teğmenle bir toplantımız ve ardından bazı tıbbi eğitimlerimiz vardı, ama sonunda egzersiz yapmak için spor salonuna gidebildim. Büyük ya da süslü bir şey değildi ama temiz ve işlevseldi ve kendimi yeterince cezalandırmak ya da en azından aklımı yandaki muhteşem kızdan uzaklaştırmak için yeterli ekipman vardı.

Justin de bana katıldı, ki bu iyiydi, her ne kadar konuşacak havada olmasam da. Kayınbiraderim beni işaretleri okuyacak kadar uzun süredir tanıyordu ama koşu bandında işimbittiğinde, bindiğı makineden inip yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordu.

Omuz silktim ve serinlemek için kemer üzerinde yavaşça yürüdüm. "İyi." "Bütün gün tek kelime etmedin."

"Yorgunum, sanırım."

"Kızlarla hafta sonun nasıl geçti?"

"Güzel." Onları düşününce keyfim biraz yerine geldi. "Taşınmaya yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Minnettarım."

"Sorun değil. Bavulunu boşalttın mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Yok artık. Dün havuzda kıcıımı terleterek ve onlara beş yüz kere hayır, kedi alamayız diyerek geçirdim."

Justin güldü. "Onlara bir kedi alacağını biliyorsun. Vazgeç artık." "Peki ben buradayken onu kim besleyecek?" Kemerini durdurdum tamamen ve indi.

"Komşunuz. Adı neydi?" "Winnie."

"Doğru. Pooh gibi."

Onun parlak, mutlu gülümsemesini ve kız gibi kahkahasını düşündüm ve kendimi yine bok gibi hissettim. "Winnie'nin bana iyilik yapmak için o kadar da hevesli olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Nefes vererek havluyla yüzümü sildim. "Dün ona boktan bir şey söyledim."

"Neden?"

"Çünkü ben bir pisliğim." Havluyu çamaşır sepetine attım, sonra hepsini topladım.

"Doğru," dedi Justin, beni çamaşır odasına kadar takip ederek. "Ama ne demiştin?"

Kirli havluları çamaşır makinesine attım ve sabun ekledim. "Onunla ilgilenmediğime dair bir açıklama yaptım."

"Bunu neden söyledin ki?"

Eski makinenin kadrancısını çevirdim ve düğmesini çektim. "Çünkü ben onunla ilgileniyorum."

Sayılır." "Sayılır mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ona yapmamam gereken şeyleri yapmakla ilgileniyorum, çünkü o kadar genç ki bu yasadışı olmalı."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi iki."

"Oh." Rahatlamış görünüyordu. "*O kadar da* genç değil."

Arkamı döndüm ve kollarımı terden sıırsıklam olmuş göğsümün üzerinde kavuşturarak makineye yaslandım. "Son zamanlarda hiç yirmi iki yaşında biriyle konuştun mu?"

Otuz yedi yaşındaki Justin başını salladı. "Gördüğümü söyleyemem."

"Onlar genç, dostum. Ben liseden mezun olduğumda o daha anaokulundaydı."

Güldü. "Hey, ben Bree'den beş yaş büyüğüm."

"O kadar da kötü değil. Siz tanıştığınızda Bree otuz yaşındaydı. Cumartesi gecesi oraya gittiğimde bu kız Frosty içiyordu."

"Cumartesi gecesi oraya mı gittin?"

"Sadece onun verandasına. Benimkinde oturmuş bira içiyordum, o da onunkine geldi ve daha önce Chip'in partisinde olan bir şey için özür dilemek istedim."

"Chip'in partisinde ne işi vardı?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Onun kuzeni olduğu ortaya çıktı."

Güldü. "Küçük kasabalar, dostum. Peki orada özür dilemen gereken ne oldu?"

Ona yatak odasındaki olayı anlattım ve o kadar güldü ki hırıltılı bir ses çıkardı. "Bu inanılmaz. Tanrım, kendini nasıl toparladın?"

"Bilmiyorum," dedim ciddi bir şekilde. "İtfaiyeci modundaydım. Ayrıca çocuklar da oradaydı. Sonra partide Chip bizi tanıstırıyordu ve Luna bağırdı, 'Onu tanıyoruz! Onun kışını gördük! Ve her yer sessizliğe gömüldü.'"

Justin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "O ne yaptı?"

"O iyi idare etti ama ben kendimi kötü hissettim. Sonra Luna yediği bir şeye alerjik reaksiyon gösterdi, bu yüzden erken ayrılmak zorunda kaldık ve onunla konuşma fırsatım olmadı. Daha sonra verandaya çıktığını görünce özür dilemek için yanına gittim ve birlikte bira içip bir süre konuştuk." Nefes vererek omuzlarımin çökmesine izin verdim. "Ve sonra sıçıp batırdım."

Justin temizlik malzemeleriyle dolu bir dolaba yaslandı ve kaşlarını çattı. "Ne yaptın, sokağa çıkma yasağından sonra onu dışarıda mı tuttun?"

Başımı salladım. "Onu öptüm amına koyayım."

"Ve genç olduğu için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Evet. Yani, daha fazla ilerlemeden durdurdum, ama kolayca ilerleyebilirdi. Sonra onu dün havuzda gördüm -kızlar gidip onu kendileriyle yüzmesi için sürüklediler- ve o kadar güzel görünüyordu ki ona bakmaktan ya da onu çıplak düşünmekten kendimi alamıyordum ve bu beni çileden çıkarıyordu. Ben de birdenbire onunla ilgilenmediğimi ilan ettim. Onu öpmek aptalca bir hataydı."

"Pürüzsüz."

"Siktir

git."

Sırıttı. "Peki ne dedi?"

"Hiçbir şey yapmadı. Sadece eşyalarını aldı ve gitti." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Sonra kızları eve götürdüm ve Naomi ile kavga ettim."

"Kadınlarla aran gerçekten iyi, değil mi?"

"Naomi benim saçmalıklarına alışkın, ayrıca bunu hak etti sayılır," dedim savunmacı bir tavırla, "ama bu kız, Winnie, hak etmedi."

"O zaman ona üzgün olduğunu söyle."

"Bunu düşündüm ama... yapmak zorunda mıyım? Doğruyu *söyledim*, onunla çıkmakla ilgilenmiyorum. Tüm söylemek istediğim buydu."

"Tamam, ama bunu yüksek sesle söylemene gerek yoktu."

"Ona iyilik yaptığımı sanıyordum," diye karşı çıktım. "Önceki geceden sonra yanlış bir fikre kapılmasını istemedim."

"Ki bunu tamamen *sen* yaptın. Onu sen öptün, değil mi? Tam tersi değil miydi?"

Cevap vermedim.

"Sanki sana tattırmadan tatlısından bir ısırık almışsın ve sonra da ona tatlıyı beğenmediğini söylemişsin gibi." Justin başını salladı. "Dick hamlesi."

"Hoşuma gitti," diye mırıldandım. "Sadece bunun için çok yaşıyım."

"Kafanın içinde ne olduğunu bilmiyor. Güven bana, dostum. Benim dört kız kardeşim ve bir karım var ve kadınların nasıl düşündüğünü bilirim. Onu aşağıladın ve özür dilemelisin."

Haklı olmasından korkarak nefes verdim. "Onunla yüzleşmek bile istemiyorum." "Onun hemen yanı başında yaşıyorsun. Ondan sonsuza kadar kaçamazsın."

"Neden olmasın? Naomi'yle yıllarca *aynı evde* yaşadım ve ondan kaçma konusunda mükemmel olduğumu iddia ediyor."

"Yarın kapısını çal ve bu işi hallet." "Ona bir not bırakamaz mıyım?"

"Sanırım yapabilirsin. Ama bu oldukça korkakça görünüyor." "Ben korkak değilim," dedim göğsümü şişirerek.

"O zaman bir erkek ol ve kapısını çal, pislik." Çamaşır odasından çıkarken omzuma yumruk attı. "Yumuşatıcıyı unutma."

Salı günü bütün günümü bavulları boşaltmak, düzenlemek ve eski evimden daireye son birkaç sefer yapmakla geçirdim. Daire tamamen boşaldıktan sonra anahtarlarımı yönetim ofisine teslim ettim ve Lüks Liman Kompleksi'nden son kez uzaklaştım.

Son kutuyu da boşalttıktan sonra market alışverişi yaptım, bir ev tadilatı mağazasına gidip ucuz plastik mobilyalar ve veranda için küçük bir kömür ızgarası aldım ve biraz kestirdim. Duş aldıktan ve donmuş bir akşam yemeğinden sonra kızları arayıp iyi geceler diledim, çünkü bu izin günlerinde onları göremedim.

İkisi de Winnie'yi görüp görmediğimi sordu. Hayır dedim ve hızla başka şeylere geçtim, ama telefonu kapattığımda hala onu düşünüyordum.

İki gündür özür dileme fikrine karşı çıkıyordum ama bir daha iyi bir uyku çekmek istiyorsam muhtemelen özür dilemem gerektiğini fark ettim.

Justin'den "**Yaptın mı?**" diye bir mesaj aldığımda bu düşüncem doğrulandı.

Cevap vermeyince, tavuk ve kaka emojiyle devam etti. "Sik kafalı," diye mırıldandım.

Sonra anahtarlarımı aldım ve aceleyle kapıdan çıktım.

ON

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

WINNIE

Salı gecesı saat dokuzda pijamalarımı giymiş, Piglet'le birlikte kanepeye kıvrılmış, *Harry Sally ile Tanışınca'yı* milyonuncu kez izliyordum. Onun kürkünü okşarken ve muhteşem sonbahar renkleri içinde aşk hikayesinin ortaya çıkışını izlerken derin bir iç çektim.

"şu anda ben olmalıydım, Piglet," dedim kederle. "Bana tapan biriyle New York sokaklarında sevimli bir şapkayla yürürken, ayaklarımız dökülen yapraklarda çıtırdarken, kalplerimiz sonsuza dek tek bir kalp gibi atmaya mahkumken..."

Piglet esnedi.

"Dinle. Kendimi kötü hissediyorum, tamam mı? Birkaç zor gün geçirdim, o yüzden bu geceyi kendime ayırmama izin ver." Kahve masamın üzerindeki kutudan bir mendil aldım. "Yarın kendime gelirim."

Ben son sahnede ağlarken ön kapı çaldı ve Piglet koşarak kilere gitti. İşten sonra uğrayabileceğini ve ortak şarap tadımı yemeğimizi planlamaya başlayabileceğimizi söyleyen Ellie olduğunu düşünerek elimdeki peçeteyi sardım, masanın üzerine attım ve duraklattım.

Ancak kapıyı açtığımda verandadaki Ellie değildi. Dex'ti ve elinde çikolatalı bir Frosty vardı.

"Oh," dedim saçlarıma dokunarak. "Bu sensin."

Frosty'yi uzattı. "Sana bir şey getirdim." "Neden?"

Rahatsız görünüyordu. "Bilmiyorum. Çünkü geçen gece onlardan gerçekten hoşlandığımı söylemiştin."

Çıplak ayak ve pijama giymemiş olmayı dileyerek biraz daha uzun durdum. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"İstemiyor musun?"

Tabii ki istedim. Ben de onu istiyordum. Kot pantolonu ve tişörtüyle kapımın önünde dururken çok seksi görünüyordu, saçları yeni taranmış, sakalları kesilmişti.

Ama bunu bilmesini istemedim.

Ben de omuz silktim. "Ben aç değilim. Kızlara verebilirsin."

Kolunu indirdi. "Bu hafta benimle değiller. Cumartesi gününe kadar onları göremeyeceğim."

Sesindeki hüznü duymak beni biraz yumuşattı. "Yanında olmadıklarında onları özleyiyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ama birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Haftada iki gün elimden gelen en iyi baba olmaya çalışıyorum. Yine de hatalar yapıyorum." Tereddüt etti. "Ve geçen gün seninle bir tane yaptım."

"Evet, bana zaten söylemiştin," diye hatırlattım ona. "Beni öpmek aptalca bir hataydı. Seni açık ve net bir şekilde duydum."

Başını iki yana salladı. "*Söylediğim şeyin bir* hata olduğunu kastetmiştim. Kendime kızmıştım ve acısını senden çıkardım. Özür dilerim."

Karanlıkta yüzünü okumak zordu ama sesi gerçekten pişmanlık duyuyor gibiydi.

İç çekerek kapıyı biraz daha açtım. "İçeri gelmek ister misin?"

Frosty'ye bir göz attı. "Bardakta dondurulmuş çikolata özrümü kabul eder misiniz?"

"Sanırım." Ondan aldım ve sırtımı dayayarak kapıyı açtım. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kapı arkasından kapandıktan sonra koridorda beni takip etti.

"Verandada oturalım mı?" diye sordum.

"Elbette."

Mutfakta durup çekmecedan iki kaşık aldım. Dex oturma odasına doğru ilerledi ve Harry'nin büyük konuşmasının ortasında donup kaldığı televizyonun önünde durdu. "Kız kardeşim bu filme bayılır."

"Herkes öyle değil mi?"

"Ben gerilim filmlerini tercih ederim." Sehpamın üzerindeki ıslak mendilleri işaret etti. "Bu filmde ağlıyor musun?"

"Evet."

"Ama bu bir komedi."

"Biliyorum, ama filmin sonunda yürürken onu düşündüğü ve sonra partiye gitmek için sokakta koşmaya başladığı bir sahne var, çünkü sonunda tüm tuhaflıklarına rağmen onu *sevdiğini* fark ediyor ve ona nasıl hissettiğini söylemeden bir dakika daha geçiremiyor..." Sesim takıldı ve durup bir nefes almak zorunda kaldım.

Dex bana deliymişim gibi baktı.

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Büyük romantik jestleri severim, hepsi bu. Kapıya bakabilir misin lütfen?"

Sürgülü kapıyı açtı ve dışarı çıktık.

Fazla esintinin olmadığı ılık ve nemli bir geceydi ve hava yoğun ve ağırdı. Frosty'yi ve kaşıkları masanın üzerine koydum ve o bir sandalyeye otururken citronella mumunu yaktım.

"Paylaşabiliriz," dedim, yanına oturdum ve bir kaşığı ona doğru ittim.

"Sorun değil. Senin için getirdim."

"Yaşadığım hafta boyunca her şeye ihtiyacım olabilir. Bira ya da başka bir şey ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkürler. Kötü bir hafta mı geçiriyorsun?"

"O kadar da *kötü* değil." Bir kaşık aldım ve bir ısırık aldım. "Sadece işte uzun günler geçirdim."

"Nerede çalışıyorsun?"

"Cloverleigh Çiftliği'nde, misafir hizmetlerinde." "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, aslında *belirli bir* işim olmadığı anlamına geliyor - bir nevi etrafta dolanıyorum ve ihtiyaç duyulan her yerde yardımcı oluyorum. Bu hafta resepsiyonda çalışıyorum ve konuklar her konuda ekstra huysuz davranıyorlar."

Gözleri her ısırıkta kaşığı Frosty'den ağızıma kadar takip etti. "Ne gibi?"

"Oh, istedikleri akşam yemeği rezervasyonunu alamadıkları için kızgınlar ya da yanlarındaki odadaki insanlar gürültü yapıyor ya da bir yükseltme istiyorlar - ki bu sunduğumuz bir şey bile değil. Sonra, benim yapmadığım ama elbette uğraşmam gereken bir çifte rezervasyon hatası oldu. Hiç boş odamız yoktu ve bu yıldönümü çiftini yerleştirecek bir yer bulmam gerekiyordu."

"Lanet olsun. Ne yaptın sen?"

"Neyse ki arkadaşım Ellie'nin ailesinin sahibi olduğu Abelard Vineyards'ta bir iptal oldu. Oradaki odanın parasını ödedik, çifte restoranımızda ücretsiz bir yemek teklif ettik ve bolca özür diledik ama onlar

hala kızgındı. Ve bunu anlıyorum." Omuz silktim, kaşığı ağzımda ters çevirip emerek temizledim. "Her şeyi berbat ettik."

"Doğru olanı yapmaya çalıştın. Bu da bir şeydir, değil mi?" Bir an için ağzımdaki kaşık dikkatini dağıtmış gibiydi. "Bir daha düşündüm de, belki bir bira içerim. Ama evimden bir tane alırım."

"Sen bilirsin."

O yokken içeri girip üzerimi değiştirmek istedim; üzerimde turkuaz renkli ipli ipek bir şort ve ona uygun bir kaşkorse vardı, altında sütyen yoktu. Çok fazla vücudum yoktu, bu yüzden dışarı sarkıyor gibi değildim, ama misafir kabul etmek için uygun bir kıyafet değildi.

Ama yine de, Pazar günü beni o kadar da çekici bulmadığını açıkça belirttikten sonra Salı günü akşam saat dokuzda *evime* gelmişti.

Yani boş ver, burada küçük pijamalarımınla oturacak ve onun özrünü kaşıkla yiyecektim.

Bir dakika sonra elinde birayla geri geldi ve tekrar oturup uzun bir yudum aldı. "Peki işini seviyor musun?"

"Evet," dedim. "Cloverleigh Çiftliklerini seviyorum. Neredeyse orada büyüdüm. Babam hayatım boyunca orada çalıştı ve annemin ailesi de oranın sahibi."

"Geçen gün pastanede annenle tanıştım."

Gülümsedim. "Duydum."

Bir içki daha aldı. "Sana kızların Pazar günleri küfür kutusu fiyatlarını yükselttiğini söylemiş miydin?"

Bu beni güldürdü. "Öyle mi?"

"Evet. İsa yüzünden. Artık pazar günleri F kelimesini söylersem bir elli dolar borçlanacağım."

"Akıllı kızlar." Kaşığı tekrar yaladım, gereğinden biraz daha baştan çıkarıcı bir şekilde.

"Dinle Winnie, sana bir şey söylemem gerekiyor." Dizleri gerginmiş gibi aşağı yukarı zıplıyordu.

"Tamam."

"Tatlının tadını beğenmediğimden değil." Başımı öne eğdim. "Ha?"

"Yani, geçen gece olanlardan hoşlanmadığımdan değil," dedi tedirgin bir şekilde. "Aramızda."

"Oh."

"Sadece ben kimseyle çıkmıyorum. Ve seni yanlış yönlendirmek istemedim. Çok gençsin, kendimi kötü hissettim-"

"Beni öptün diye artık erkek arkadaşım olmadığını anlayamayacak kadar genç olabileceğimi mi düşündün?"

Utangaç bir şekilde güldü. "Sayılır."

"Rahatlayabilirsin." Kaşığı bir kez daha temizledikten sonra Frosty'nin içine soktum ve bıraktım. "Aslında şu anda bir erkek arkadaş aramıyorum. Aslında tam tersini yapıyorum, yılın geri kalanında bilerek bekâr kalıyorum."

"Öyle mi?" Biraz daha rahatlamıştı -bacağının zıplaması durmuştu- bir içki daha aldı. "Nedenmiş o?"

"Ben bir çeşit aşk bağımlısıyım. Kendimi rehabilite ediyorum." "Ne?"

Güldüm. "Bir aşk bağımlısı-aşk bağımlısı olan biri. Ama sorun şu ki, yeni bir ilişkinin telaşına kapılıyorum ve kırmızı bayrakları görmezden geliyorum. Ve genelde etkilendiğim erkek tipinde bunlardan çok var."

"Nasıl bir adam bu?"

"Yakışıklı, zeki, beyaz atlı prens tipleri. Kibir derecesinde kendine güvenen. Her kızın istediği ve her erkeğin olmak istediği erkek."

"Yani bir sürü bencil pislikle mi çıkıyorsun?"

"Gerçekten de narsisizmlerini karşı konulmaz buluyorum."

Başını sallayarak güldü. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum. Sanırım onların dikkatini çekmeyi seviyorum. Kendi kendime 'Bu adam *herkesi* elde edebilir ama beni istiyor' diye düşünüyorum. Bununla ilgili bir şey iyi hissettiriyor. Ama ..." Sol elime baktım, parmaklarımı ayırmıştım. "Uzun sürmüyor ve hayal kırıklığına uğruyorum."

"Evli falan mıydın?" Elimle işaret etti. "Nişanlıydım. Çok kısa bir süre."

"Kime?"

"Merrick adında çok yakışıklı ve karizmatik bir pisliğe, şu anda Manhattan'da yaşıyor ve bir dizi seksi modelle keyifle yattığını hayal ediyorum, ki bana benimle olmaksızın bunu yapmayı tercih ettiğini söylemişti."

"Anladım." Bir içki daha aldı. "Yani bu bekârlık dönemi seni o erkeklere olan düşkünlüğünden kurtaracak mı?"

"Umarım." Omuz silktim. "Ama eğer olmazsa, en azından kendime aşık olmadan da mutlu olunabileceğini kanıtlayacağım."

Bana kendine özgü homurtularından birini verdi. "Bu kesinlikle mümkün."

"Ah, doğru ya," dedim, eğlenerek. "Sonsuza dek mutlu yaşamaya inanmıyorsun."

"Bunu sana kim söyledi? Bekle, boş ver." Başını iki yana salladı. "Bu ikisi çenelerini kapalı tutamıyor."

"Yani bu doğru mu?"

"Evet."

"Boşanman o kadar kötü müydü?" "*Evliliğim o kadar kötüydü.*"

"Ah." Sıcak bir rüzgâr saçlarımı karıştırdı, ben de kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Özür dilerim."

"Olma. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Hallie ve Luna'yı bu işten kurtardım ve onlarsız bir hayat düşünemiyorum, bu yüzden her zaman böyle olması gerektiğini anladım."

Başımı öne eğdim. "Sence kaderinde mutsuz bir evlilik mi var?"

Bir yudum daha aldı. "Sanırım baba olmak için yaratılmışım ama koca olmak için değil."

"Anladım." Gökyüzüne baktım. Bu gece yıldızları görmek için hava çok bulutluydu. "Sanırım bir eş ve anne olmak için yaratılmışım."

"Gençsin. Daha çok zamanın var."

Bir an alt dudağımı çiğnedim. "Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Bana temkinli bir yan bakış attı. "Tamam."

"Evliliğinizi terk ettiniz mi? Yoksa o mu?"

"Ayrılmamı o istedi."

"Ah." Zihnim geçmişle bugün arasında gidip gelirken bir dakika sessizlik içinde geçti. "Annem ben iki yaşındayken bizi terk etti."

Bir an sessiz kaldı. "Zor olmuş olmalı."

"Sanırım kız kardeşlerim için daha zor oldu. Çok küçüktüm, bizimle aynı evde yaşadığını bile hatırlamıyorum. Onu neredeyse hiç tanımadan büyüdüm."

"Onu ziyaret etmedin mi?"

"Başlarda öyleydi. O gittikten sonra Georgia'ya taşındı ve kız kardeşlerimle ben yazın birkaç haftalığına onu ziyarete giderdik ama orayı hiç sevmedik."

Birasını tekrar yudumladı. "Eskiden çocuklarımı görmeden çok uzun süreler geçirirdim - görevdeyken aylar ve aylar. Bununla başa çıktım çünkü mecburdum. Ama şimdi bunu hayal bile edemiyorum. Onları beş gün görmediğimde çok özlüyorum."

"Bizi görmeye geleceğine dair sözler verirdi ama bunları nadiren tutardı. Bir süre sonra onlara inanmayı bıraktık." Durakladım. "Ve sonunda, artık o sözleri bile vermiyordu."

Dex bana baktı, sonra uzanıp bileğime dokundu. "Daha iyisini hak ediyordun."

Şaşırmış bir şekilde eline baktım, bu da onu kendine getirmiş olmalı ki elini çekti. "Her neyse," dedim ses tonumu yumuşatmaya çalışarak, "bağımsızlık ilanımın geçmişte yaptığım ilişki hatalarını yapmamı engelleyeceğini umuyorum. Ya da en azından daha iyi bir karakter yargıcı olmayı öğrenmeme yardımcı olur."

"Yani kapınızın önünde bencil görünümlü bir pislik görürsem, onlara siktirip gitmelerini mi söylemeliyim? Bence ben mükemmel bir karakter yargıcayım."

"Öyle mi?" Kapısının eşiğinde gizlendiğini ve bir sonraki Merrick'e tehditkâr bir hırıltı çıkardığını hayal ederken gülümseyerek sordum.

Başını salladı. "Narsist bir pisliği bir mil öteden tanıyabilirim. Beni bir tanesi yetiştirdi."

"Oh." Gülümsemem soldu.

"Sorun değil. İster inanın ister inanmayın, onun boktan örneği bana nasıl bir adam ve baba olmak istediğime dair pek çok değerli ders verdi."

"Bu iyi bir şey sanırım. Her şeyde bir hayır vardır."

"Aynen öyle." Birasını bitirdiğinde gökyüzünde şimşekler çaktı. Ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak."

"Tamam," dedim, keşke gitmek zorunda olmasaydı. Ama ben de ayağa kalktım. "Geldiğin için teşekkürler. Frosty için de."

"Bir şey değil. Ve söylediklerim için tekrar özür dilerim." Omuz silktim. "Darılmaca gücenmece yok."

Bir kez daha, tıpkı geçen geceki gibi neredeyse göğüs göğüse durduk, mum karanlıkta yanımızda titriyordu. Uzaklarda gök gürültüsü hafifçe gümbürdüyordu.

Dex sol tarafa baktı. "Fırtına geliyor."

"Evet."

Gözlerimle tekrar buluştu, sonra bakışlarını dudaklarıma indirdi. Nefesimi tuttum, yine aptalca bir hata yapmasını ve beni tekrar öpmesini bekledim.

Öyle olmasını umuyordum.

Ama bunun yerine bira şişesini kaldırdı ve ağzını yavaşça alt dudağıma sürttü, dikkatle izledi. Ağzımı hafifçe açtım ve o da şişeyi biraz daha derine soktu. Dilimin ucunu kenar boyunca kaydardım. Göğüs uçlarım üstümdeki ipeğin altında sertleşti.

Nefes vererek şişeyi indirdi.

"Dex," diye fısıldadım.

Ama arkasını döndü ve beni karanlıkta yalnız bırakarak uzaklaştı.

Şimşek tekrar çaktı ve bir elimi karnımın üzerine koydum. Bacaklarım titriyordu ve gök gürültüsü gökyüzünde yankılanırken bunu iliklerime kadar hissettim. Sanki hava elektrik akımıyla doluymuş gibi derim tüylerim diken diken oldu.

Zar zor nefes alabiliyordum.

OceanofPDF.com

ON BİR

OceanofPDF.com

WINNIE

Ertesi gece Abelard Vineyards'a giderek Ellie ile Ekim ayı ortasında Cloverleigh Farms'ta düzenleyeceğimiz şarap tadım yemeği hakkında görüştüm. Cloverleigh Farms'ın baş şarap üreticisi Henry DeSantis, Ellie'nin babasının iyi bir arkadaşıydı ve bu fikre bayıldı. Bu sabah sosyal medyaya koymuştum ve daha şimdiden biletleri soran birkaç kişiden telefon almıştık.

Ellie kaşlarını çatmış bir halde arka kapıyı açtı.

"Sorun nedir?" Onu takip ederek Fransız tarzı geniş mutfağa girdim.

"O burada," dedi acı bir sesle, açık raftan küre şeklindeki iki şarap kadehini indirirken.

"Kim var burada?" Mermer kaplı adaya oturdum ve dizüstü bilgisayar çantamı yanımdaki tabureye koydum.

"Alçak. Tırmık. Çocukluğumun felaketi." Bir açacakla bir şarap şişesine saldırdı, mantarı delerken öfkesini bileklerini acımasızca bükerek çıkardı.

"Gianni Lupo?"

"Şşşt." Omzunun üzerinden evin ana bölümüne giden koridora doğru baktı. "Burada olduğumu bilmesini istemiyorum."

"Baş aşçı pozisyonu için mülakata mı giriyor?"

"Evet." Tirbuşonu bir kenara bırakarak her birimize Abelard'dan birer kadeh yakut kırmızısı Gamay doldurdu. "Bana kız kardeşinize bu pozisyondan bahsettiğinizi söyleyin."

Suçluluk duygusuyla başparmağımın ucunu ısırdım. "Kahretsin. Unutmuşum."

Dökmeyi bıraktı ve bana ateşli bir bakış fırlattı. "Eğer bu işi alırsa, benim için öldün demektir."

"Ö z ü r dilerim," dedim. "Çılgın bir hafta oldu. Kafam çok dağınıktı."

"Ne ile?" Kadehini aldı ve burnunu içine sokup içine çekmeden önce şarabı döndürdü.

"Bilmiyorum." Bardağımı kendime biraz daha yaklaştırdım. "İş. Aile."

"Ateşli huysuz komşu."

"Huysuz komşu," diye itiraf ettim, ona yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünerek. "Dün gece yine geldi."

"Öyle mi? Bu sefer ne oldu?" Kahverengi gözleri dans etti. "Yanlışlıkla pantolonunu mu çıkardı?"

"Hayır," dedim, sanki gücenmişim gibi. "Bana bir Frosty getirdi." Kaşları havaya kalktı. "Onları sevdiğini nereden biliyordu?" "Sanırım geçen gece bahsetmiştim."

Şarabından bir yudum almadan önce şurup gibi bir tatlılıkla, "Sana küçük bir hediye getirmesi çok düşünceli bir davranış," dedi.

"Bu bir özürdü, hediye değil," diye açıkladım. "Geçen gün havuzda söyledikleri yüzünden kendini kötü hissetti."

"Öyle yapmalı. Bu söylediğin çok aptalca bir şeydi." Ellie şarabını tekrar yudumladı. "Ama yine de çok fazla itiraz ettiğini düşünüyorum. Bence seninle ilgileniyor ve sadece soğukkanlı davranmaya çalışıyor."

"Kendisine kızgın olduğunu ve hincını benden çıkardığını söyledi." "Ne için kendine kızmış?"

"Sanırım bana asılmaya çalışıyor. Çok genç olduğumu düşünüyor. Ve zaten kimseyle çıkmıyor."

"Tüm bunları o mu açıkladı?"

Omuz silktim. "Sayılır."

Kurnazca başını salladı. "Çok fazla protesto ediyorsun. Bu herif senden hoşlanıyor. Dün gece seni yine öptü mü?"

"Hayır," dedim hızla, gözlerimi mermer tezgâha dikerek. "Beni öpmedi."

"Ama o bir şey yaptı."

"Sayılır. Belki."

"Ne?"

Ona baktım. "Bira şişesiyle ağzımın içine girdi."

Ellie neredeyse şarabını yudumlarken boğuluyordu. "Ne?"

"Bira şişesini ağzıma soktu," dedim, daha net telaffuz ederek. Ne yazık ki tam o anda koridordaki kapı açıldı ve Gianni Lupo sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. "Elindeki

Ağzında ne var?"

"Burada ne yapıyorsun?" Ellie tersledi. "Burası evin özel bölümü. Sadece aileler girebilir."

"Ailenin bana aileden olduğumu ve bu yüzden iş tekliflerini kabul edeceğimi umduklarını söylemesi iyi oldu." Ellie'ye o ukala sırtışlarından birini yaptı ve dikkatini bana çevirdi. "Nasılsın Winifred? Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Onu mezuniyetinden beri görmemiştim ama neredeyse hiç değişmemişti. Aynı dalgalı, aynı anda hem şekilli hem de dağınık görünen siyah saçları, kızların iç geçirdiği aynı mavi gözleri, aynı ince yontulmuş çenesi, sadece şimdi ince bir kırışıklık tabakası vardı. Burnu hafifçe çarpıktı - eğer doğru hatırlıyorsam, bir kavgada kardeşlerinden biri tarafından kırılmıştı. Ama bu onun görünüşünden ya da görünüşüne olan güveninden hiçbir şey götürmüyordu.

Ben de gülümsedim. "Ben iyiyim, Gianni. Sen nasılsın?" "Şikayet edemem."

"Gidebilir misin?" Ellie sordu.

"Birazdan," dedi Ellie'nin kadehini alıp şarabının tadına bakarak. "Ama önce bira şişesiyle ilgili hikâyeyi dinlemek istiyorum."

Öfkelenen Ellie bardağını geri aldı ve onun ulaşamayacağı bir yere koydu. "Hayır.

Bu özel bir konuşma, pislik."

Gianni bana baktı. "Bu çalışma koşullarını bilmiyorum. Bunu taciz olarak belgelemem gerekebilir."

"Yani işi kabul ediyor musun?" diye sordum.

"Bunu düşünüyorum. Konsepti seviyorum ve ortam mükemmel. Sevdiğim mutfağın bitirilmesinde benim de katkım olacak. Ve personeli işe almak, ki bu önemli çünkü işlerin belli bir şekilde yapılmasını seviyorum." Tekrar sırtarak Ellie'ye baktı. "Ve menüde buradaki şarap üreticileriyle işbirliği yapma fikrine bayılıyorum. Çok cana yakınlar."

Ellie ona ters ters baktı.

"Belki bu hariç." Başparmağını ona doğru salladı. "Neden her zaman bu kadar kaba?"

Gülümsedim. "Bence sen onun içindeki cevheri ortaya çıkarıyorsun."

"Sanırsınız ki suratına yedi tane turta yiyen kişi o."

"Sekiz," dedi Ellie. "Suratına sekiz turta attım. Çünkü beni o aptal tankın içine elli kere falan soktun."

"Biliyorum." Kıkırdadı. "Dayanamadım. Küçük tacın ve mayonun üzerindeki Kiraz Prensesi kuşağıyla orada otururken çok kuru ve rahat görünüyordun. Elimdeki tüm parayı senin standına harcadım ve sonra biraz daha borçlandım. Aylarca borç içindeydim. Gururun okşanmalıydı."

"Fotoğrafımı haberlerin ön sayfasına vıcık vıcık ve iğrenç bir şekilde koydular, sayenizde."

"Ama son sınıfımız için topladığınız onca parayı bir düşünün," dedi. "Ben olmasaydım muhtemelen balodaki çikolata fiskiyesini alamazdık. Her neyse, beni kalmaya ve hikayenin geri kalanını dinlemeye davet ettiğin için teşekkürler, ama gitmem gerek. Başka bir zaman."

"Hoşça kal, Gianni," dedim.

Taş suratlı Ellie'nin yanından geçerken, Ellie eğilmeye fırsat bulamadan yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ew, yapma!" Dudaklarının izini silmeye çalışır gibi yanağını ovuşturdu.

Kızın dikkati dağılmışken, adam şarabından bir yudum daha çaldı. "Biliyor musun? Bu gerçekten çok iyi. Bu iş için heyecanlıyım."

Kapıyı işaret etti. "Dışarı çık ve dışarıda kal!"

Tekrar yalnız kaldığımızda şarabından büyük bir yudum aldı ve biraz daha doldurdu. "Ailemi öldüreceğim."

"Hadi ama, o kadar da kötü değil." "Öyle. Hiçbir fikrin yok."

"O dolapta ne oldu öyle? Bana hiç anlatmayacak mısın?"

"Hiçbir şey," dedi çabucak. "Hiçbir şey olmadı."

"İkiniz tam yedi dakika boyunca oradaydınız ve bana diyorsunuz ki *Hiçbir şey* olmadı mı? Seni öpmedi bile?"

"Hayır. Beni öpmedi." Şarabından bir yudum daha aldı. "O yedi dakikanın çoğunu kavga ederek geçirdik. Şimdi şu bira şişesi meselesini konuşalım."

"Muhtemelen boş yere büyütüyorum ama ..." Parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde, ağzıma diktği gözlerini ve bunun bana verdiği hafif göbekli hissi hatırladım. "Biraz kirli hissettim. İyi anlamda."

Gözleri parlıyordu. "Peki şimdi ne olacak?"

"Artık hiçbir şey. İlgilense bile harekete geçmeyecektir."

"Belki de harekete geçmen gerekiyordur."

Başımı salladım. "Asla olmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben erkeklerden uzağım, unuttun mu?"

"*İlişkilerden uzaksın. Aşık olmayı bıraktın. Eğlenceli şeylerden uzak durmak zorunda değilsin.*"

"Geçen gün söylediğin bu değildi," diye hatırlattım. "Ona aşık olmadan eğlenceli şeyler yapamayacağımı söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Bence bu senin için iyi olabilir. Bir çeşit test. Birine aşık olmadan da onunla takılmanın mümkün olduğunu hem kendine hem de bana kanıtlayabilirsin. Bir tür komşuluk anlaşması."

"Bu bahsi kaybettiğim anlamına gelmez mi?"

"Hayır. İşleri sıradan tuttuğun sürece kaybetmiş sayılmazsın." Tereddüt etti. "Ama duygularını bu işin dışında tutamıyorsan, o zaman yapma."

"Sanırım yapabilirim," dedim. "Yani, onun niyetini yanlış anlama tehlikesiyle karşı karşıya değilim. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Aşk asla işin içine girmez. Bu sadece eğlence için olurdu. İyi vakit geçirmek için."

"Al bakalım."

"Yine de bağımsız olurdum."

"Kesinlikle, sadece bir penis ve biraz orgazm ekliyorsunuz."

Gülerek sandalyemde gergin bir şekilde kıpırdandım. "Ama ona bunu istediğimi nasıl belli edeceğim? Daha önce hiç ilk hamleyi yapmamıştım."

"Sakin ol." Parmaklarını şıklattı. "Soyun ve duman alarmini çalıştır."

Bardağımı yere bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. "Çok komik."

"Bu gece eve döndüğünde verandaya çık," dedi omuz silkerek. "Eğer yine dışarıdaysa, kesinlikle senden hoşlanıyor demektir ve cesur olup bir hamle yapmalısın. Kucağına otur."

"Bunu düşüneceğim. Şimdi biraz çalışalım, Henry ile konuştum ve ne yapmak istiyorsak ona uyar. Bugün şefimizle de kısaca konuştum ve harika fikirleri var. Burbonla kızartılmış domuz göbeğine ne dersiniz?"

Her yemek için fikirlerin üzerinden geçtik ve Ellie her bağdan hangi şarapların her yemekle iyi eşleşeceğini düşündüğünü not aldı. At

Bir noktada, annesi ve babası içeri girip merhaba dedi, birkaç öneride bulundu ve etkinlikten ne kadar mutlu olduklarını söyledi.

Samimi olması için kaç bilet satmamız gerektiğini ve o akşamki rollerimizin ne olacağını konuştuk. İkimiz de geceyi küçük ve özel tutmak istediğimizde hemfikir olduk, rahat olduğumuzdan biraz daha pahalı olacaktı ama engelleyici olacak kadar da pahalı olmayacaktı. Ellie şaraplar hakkında konuşacaktı, ben de yemekler hakkında konuşacaktım ve sunucuları birlikte denetleyecektik.

"Acaba Ekim ortasında dışarıda yapabilir miyiz?" dedi Ellie. "Çadırınız var mı? Isıtıcınız var mı?"

"Üzüm bağına bakan taş veranda için bir çadırımız var. Bu yaz yağmur yüzünden birkaç kez kullanmak zorunda kaldık. Ama ısıtıcılar hakkında bilgim yok," dedim ve bir not aldım. "Öğreneceğim."

"Neden yarın Cloverleigh'e gelmiyorum ve olası bazı yerleri keşfe çıkmıyoruz?"

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve takvimimi açtım. "Saat onda Millie ile bir toplantım var ve öğle yemeğinden sonra resepsiyonda olacağım."

Ellie telefonunu kontrol etti. "Saat ikiye kadar tadımım yok. On bir gibi gelirim?"

"Mükemmel."

Eve dönerken, Dex aklımdan çıkmayı reddediyordu. Onu gerçekten baştan çıkarabilir miydim? Ya beni geri çevirirse? Ya bana gülerse? Ya aramızdaki ilişkiyi bir daha asla birbirimizin yüzüne bakamayacağımız kadar garip bir hale getirirsem? Bu riske değer miydi?

Dex gibi bir adamın peşinden gidecek kadar kendime güveniyor muydum?

Tecrübeli bir adam. Bana baktığında genç ve masum bir kız gören bir adam. Bir bakışıyla ve bir cam şişeye meme uçlarımı sertleştiren bir adam.

Garaj yoluna dönüp evinin karanlık pencerelerine baktığımda nabzım hızlandı. Saat dokuzu geçiyordu. Çoktan yatmış mıydı?

Garaja girerken, "Bir dakikalığına verandaya çıkacağım," dedim. "Eğer orada değilse, bu kadar. Eğer oradaysa, bu evrenin Ellie'nin haklı olduğuna ve cesur olmam gerektiğine dair bir işareti olacak."

Eve girdim ve Piglet'e biraz sevgi gösterdim, verandaya açılan cam kapıya dikkatle baktım. Ona bir şeyler yedirdikten sonra üstümü değiştirmek için yukarı çıktım.

Cesur, güzel bir elbiseyle daha kolay olurdu. Ve seksi bir iç çamaşırı.

OceanofPDF.com

ON İKİ

OceanofPDF.com

DEX

Dün gece Winnie'nin dudaklarına sürdüğüm bira şişesini bugün kaç kez düşündüğümün sayısı müstehcendi.

Kahretsin, bunu *yapmış olmam* müstehcendi.

Daha da müstehcen olanı, yatağa girip mastürbasyon yaptıktan sonra sikimin o şişe olduğunu hayal etmemdi.

Bütün gün kendime kızgındım. Oraya bir pislik gibi davrandığım için özür dilemeye gitmişim ama bir şekilde yine bir pislik gibi davranmışım, hem de ona elimi sürmeden ya da tek kelime etmeden.

Ve ben yine burada, verandada ne halt ediyordum?

Ne, kafamın içinde bir ses tartıştı. Bir adam kendini suçlu hissetmeden verandasında bira içemez mi?

Kaşlarımı çattım. Elbette, yapabilirdi. Ama neden sürekli onu düşünüyordum? Onun evine doğru bakıyorum? İşten sonra eve gelmesini mi bekliyordum?

Geç olmuştu, neredeydi? Akşam yemeği ya da bir şeyler içmek için bencil bir herifle mi buluşacaktı? Onu buraya getirip benden üç metre ötede onunla kek mi paylaşacaktı?

Ona aldırmayın, dediğini hayal ettim, Rolex'i ve birden fazla çift ekose şortu olan yirmi beş yaşındaki bir sik kafalıya. O sadece yandaki huysuz yaşlı adam. Zararsızdır.

Kıskançlığımı bastırmak için uzun bir yudum daha aldım. *Bu birayı bitireceğim, dedim kendi kendime ve eğer buraya gelmezse içeri girip onu sonsuza dek unutacağım.*

Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen içeri girip yine onu düşünerek kendimi tatmin edeceğimi biliyordum, ama her neyse.

Bir an sonra evinin ışığı yandı, sürgülü kapısı açıldı ve elinde plastik bir sürahiyle dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra bitkilerini sulamaya başladı. Bu gece omuzlarını gösteren ince askılı, kısa ve çiçekli bir elbise giymişti ve saçları yukarıdaydı. Ayakları çıplaktı ve bir randevudan sonra topuklu ayakkabılarını çıkarıp çıkarmadığını merak ettim.

"Hey," dedim sandalyemden kalkarak.

"Oh, hey," dedi gergin bir şekilde kıkırdarak. "Seni orada görmedim." "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," diye şaka yaptım.

"Hayır. Her zaman güzel bir sürprizdir." Bana göğsümü sıkan bir gülümseme verdi. "Günün nasıl geçti?"

"Güzeldi. Seninki nasıldı? Çifte rezervasyon var mıydı?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Resepsiyonda son derece sıkıcı bir gün geçirdim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tuğla duvara yaslandım. "Her zaman bu kadar geç saatlere kadar çalışır mısınız?"

"Hayır, şu anda işten gelmiyorum. Abelard'da arkadaşım Ellie ile birlikte planladığımız bir etkinlik hakkında görüşüyordum. Bu konuda gerçekten heyecanlıyım."

"Anlat bana," dedim, bir erkekle çıkmadığı için mutluydum.

Sürahiyi boşaltırken gergin bir şekilde güldü. "Bunu duymak istemezsin."

"Sordum, değil mi?"

Doğruldu ve bana doğru döndü. "Tamam. Oturmak ister misin? Oturmak ister misin?"

Hayır demem ve içeri girmem gerektiğini biliyordum. Ama kendimi şöyle derken duydum: "Elbette. Neden bu sefer benim verandamda oturmuyorsun? Mobilyalarım seninkiler kadar güzel değil ama ev sahipliği yapma sırası bende."

Güldü ve elindeki sulama kabını masanın üzerine bıraktı.

"Tamam." "Sana bira getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler." Küçük avlunun kenarında durdu ve nefesi kesildi. "Süslemişsin!"

"Pek sayılmaz." Böcek kovucu muma bir göz attım. "Ama dün geceki yağmurdan sonra burası çok bunaltıcı, sivrisineklerin kötü olacağını biliyordum."

"Işığımı kapatayım da onları çekmeyeyim." Aceleyle evine döndü, ışığı kapattı ve geri döndü. Oturma odamın ışıkları zaten kapalıydı, bu yüzden masanın üzerinde titreyen küçük sarı alev dışında tamamen karanlıktı. Biramdan bir yudum aldım ve o da bana doğru bacak bacak üstüne attı.

"Peki sen ve arkadaşın ne planlıyorsunuz?"

"Bir şarap tadım yemeği," dedi ve bana her şeyi anlatmaya başladı.

Dinledim ama söylediği tek bir şeyi bile tekrarlayamadım çünkü onun vücudunun ve benimkine ne kadar yakın olduğunun farkındaydım. Mum ışığının saçlarındaki altını ortaya çıkarma şekli. Ellerimde ya da göğsümde nasıl hissettirebileceğini. Biramı bitirdim ve şişenin ağzına baktım, dilimi bacaklarının arasına gömersem çıkarabileceği sesleri merak ediyordum.

"Dex?"

Bana bir şey sorduğunu fark ettim ve hızla ona baktım. "Pardon, ne dedin?"

"Tanrım, çok fazla konuştum. Muhtemelen seni çok sıktım." "Hiç de değil," dedim ona. "Sadece bir dakikalığına dikkatim dağıldı."

Elimdeki şişeye baktı. "Ne düşünüyordun?"

Kelimeler ben onları durduramadan döküldü. "Yapmak istediğim ama yapamadığım bir şey."

"Yapamaz mısın?"

"*Olmamalı.*"

Bir an tam bir sessizlik içinde geçti ve ben çok ileri gittiğimi düşündüm. Ayağa kalktı.

Ama düşündüğüm gibi evine geri dönmek yerine mumu söndürdü ve önümde durdu. Sonra şişeye uzandı ve ayaklarımın dibine koydu.

Başımı kaldırıp ona baktım. Hiçbir şey söylemeden kucağıma tırmandı, bir dizini kalçalarımın iki yanına koydu. Nefesimi tuttum ve sandalyenin kollarını kavradım.

Avuçlarını göğsüme koydu. Gözlerini bana kilitledi. "Bunun gibi bir şey mi?"

Sesimi hiçbir yerde bulamadım.

Eğildi ve dudaklarını boynumun kenarına bastırdı. "Ya da böyle mi?"

Sikim onun altında canlanmaya başlamıştı.

Bir elini kasıklarına götürdü ve ağzı kulağıma doğru ilerlerken kot pantolonumdaki şişkinliği ovdu. "Ya da belki böyle?" diye fısıldadı.

Parmaklarım plastik sandalyenin kollarının kenarlarında kıvrıldı. "Durmalısın."

"Neden?"

"Ateşle oynamak tehlikelidir. Ve itfaiyecilerle."

Hafifçe güldü, ağzını diğer kulağına çevirdi ve dişleriyle kulak mememi ısırdı. "Ama eğlenceli olabilir."

Aletim elinin altında şişmeye devam ederken inledim, gücüm her vuruşta azalıyordu.

Elmacık kemiğimi, şakağımı, çenemi öptü. "Durmamı istiyor musun?" diye sordu, nefesi tenimde yumuşacıktı.

"Önemli olan benim ne istediğim değil."

"O zaman *benim* ne istediğime odaklanalım." Kot pantolonumun düğmesine uzandı ve ben de bileğini tuttum.

"Yapma."

"Neden olmasın?"

"Çünkü karşı konulamayacak kadar güzelsin ve dokunamayacağım kadar gençsin."

"Dex." Elimini tuttu ve göğsüne götürdü. "Bana dokunmanı istiyorum."

Elbisesinin ince kumaşının altında göğüs uçları baştan çıkarıcı bir şekilde sertleşmişti. Başparmağımla onu okşadım ve nefesini içine çekti.

Diğer elimle boynunun arkasını kavradım ve ağzını kendime çektim. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve yumruğumu sıkarak nefesini kesmesini sağladım.

Göğsünü bıraktım ve kolumu kalın bir demir zincir gibi beline doladım. "İşte benimle olmak böyle bir şey," diye uyardım onu, dudaklarım onun kilere karşı sıcaktı. "Ben nazik değilim."

"Umurumda değil," diye nefes nefese kaldı. "Bunu istiyorum."

Başka bir şey söylemeden ellerimi onun altına koydum ve onu da yanıma alarak ayağa kalktım. Bacaklarını belime doladı ve ben de hızla kapıya doğru ilerledim.

İçeride, onu üst kattaki yatak odama götürmek için çok sabırsızdım, bu yüzden kendimi kanepeye indirdim. Tekrar bacaklarıma sarıldı ve bu sefer ellerimi elbisesinin altına soktum, kalçalarından yukarı kaydardım ve kışını kavradım.

Ellerini saçlarıma, dilini ağzıma koydu ve kalçalarını benimkilerin üzerinde sallayarak bana sürtündü. Bir dakika içinde tişörtümü başımın üzerinden kaldırmaya çalışıyordu ve ben de ellerimi tişörtü çıkarıp bir kenara fırlatacak kadar uzun süre onun üzerinden çektim.

"Tanrım," diye mırıldandı, ellerini çıplak göğsümde gezdirirken. "Tam da düşündüğüm gibi hissediyorsun."

"Kıllı mı?" Elbisesini kalçalarına doğru ittim.

Güldü ve bacaklarımın arasına uzandı. "Sert."

Bu sefer pantolonumu indirdiğinde onu durdurmadım. Elini içeri sokup sikimi serbest bıraktığında onu durdurmadım. Parmaklarını etrafıma sardığında ve beni kökten uca okşadığında, onu durdurmadım.

Ve elimi iç çamaşırının kenarından içeri sokmama engel olmadı. Ya da parmak uçlarımı klitorisinin üzerine yumuşakça sürtmemi. Ya da bir parmağımı olabildiğince derine sokmama. Sıcak ve ıslaktı ve elimin üzerinde hareket etmeye başladığında sabrım tamamen tükendi. İçine girmek zorundaydım.

Elimi iç çamaşırından çekerek onu belinden yakaladım ve kanepede yanıma yatırdım. "Kımıldama."

Merdivenlerden yatak odama koşarken, Tanrı'ya hala bir yerlerde prezervatifim olması ve onu bulmamın bütün gecemi almaması için dua ettim. Komodin çekmecemi çılgınca karıştırdığımda bir şey bulamayınca panikledim ama neyse ki baktığım ikinci yerde, banyodaki seyahat çantamda bir tane buldum. Onu kaptığım gibi merdivenleri üçer üçer inmeye başladım.

Tam olarak karanlıkta bıraktığım yerde oturuyordu ama birden onu *görmek*, altımda çözülüşünü izlemek için şiddetli bir özlem duydum. Sürgülü cam kapıdaki dikey panjurları çektim ve bir lamba yaktım.

Zaten kızarmış olan yanakları daha da pembeleşti. Bana baktı ve belli belirsiz gülümsedi, o kadar genç ve güzel görünüyordu ki neredeyse bunu yapamayacaktım.

Neredeyse.

Ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöktüm, elbisesinin altına uzandım ve iç çamaşırını çıkardım. Ellerimi bacaklarının altından geçirerek onu kendime doğru çektim ve dizlerini birbirinden ayırdım. Nefes nefese kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Daha önce düşündüğüm şey mi? Seni dilimle becermekti."

Çenesi düştü ve başımı kalçalarının arasına indirdim.

Dilimle amını okşarken inledi, elleri minderlerin kenarını pençeleyen uzun ve yavaş darbeler. Tadı saf tatlıydı ve bitirmeden önce birinin tabağımı alacağından korkuyormuşum gibi onu yuttum.

Ben klitorisini emerken, "Aman Tanrım," diye inledi. "Bu çok iyi hissettiriyor. Oda dönüyor."

Sesleri daha muhtaç hale geldikçe, elleri saçlarıma doğru hareket etti. İki parmağımı içine soktum. Vücudu gerildikçe ve daha da ıslandıkça sikim kıskançlıktan ağrıyordu. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve doruk noktası onu titretirken terk edilmiş bir şekilde haykırdı.

Elleri saçlarımda çözüldüğü anda ayağa kalktım, pantolonumu bacaklarımdan aşağı ittim, yerde prezervatifi düşürdüğüm yeri aradım ve dişlerimle yırtarak açtım. Takmamı izledi, nefesi sert ve hızlı geliyordu.

Tekrar dizlerimin üzerine çökerek bir kolumu beline doladım ve onu yere çektim. Üstüne uzandım, sikimin ucunu kalçalarının arasındaki sıcak, ıslak yere yerleştirdim ve içine girdim. Nefes nefese kaldı ve omuzlarıma yapıştı.

Kollarını başının üzerine atıp bileklerini halının üzerine sabitledim. "Sana nazik olmadığımı söylemiştim," diye homurdandım, kalçalarımı yavaş ama derin, sert itişlerle sallayarak şoktan ya da acıdan ya da her ikisinden birden haykırmasına neden oldum.

Kollarını kurtarmak için biraz mücadele etti ama ben daha iri ve güçlüydüm ve onu alt etmekten zevk alıyordum. Onu soymak için zaman bile ayırmamıştım ama nedense çiçekli elbisesi kanımın daha da ısınmasına ve içgüdülerimin daha da kirlenmesine neden olmuştu. Ona karşı koyamayacağımı bildiği için bilerek mi giymişti? Bir an için, o güzel elbisenin her yerine boşalmayı hayal ettim; böylece ona ne yaptığımı düşünmeden bir daha asla giyemeyecekti.

Hepsi onun suçuydu.

"Ne yaptığını biliyordun." Sert, durmak bilmeyen bir ritimle onun üzerinde hareket ettim.

"Ha?" Sesi nefes nefese ve şaşkın geliyordu.

"Bunu nasıl yapacağını biliyordun." Açıyı değiştirdim, daha da derinlerine daldım. "Seni bu şekilde istememi nasıl sağlayacağını. Beni nasıl bu kadar sertleştireceğini."

"Tanrım, Dex." Konuşmakta zorlanıyordu. "Çok büyüksün, acıtıyorsun."

"Güzel." Beni pes ettirdiği, gücümü çaldığı için onu cezalandırmak istiyordum. "Belki bir dahaki sefere buraya güzel bir elbiseyle gelip ellerini sikime koymadan önce iki kez düşünürsün."

Onunla bu şekilde konuşarak risk aldığımı biliyordum -çok gençti ve muhtemelen cinsel açıdan o kadar deneyimli değildi- ama elimde değildi. Eğer

Bittiğinde yüzümü tokatladı ve beni bir daha görmek istemediğini söyledi, tamam. Bunu hak ederdim.

Ama aslında bundan hoşlanıyor gibiydi. Bedenime alıştıkça vücudu gevşedi ve bacaklarını etrafıma sardı, kalçalarını altımda salladı, kendi kirli küçük kelimelerini fısıldadı.

Evet. Sik beni. Tam orada. Çok derinden.

Ve benim favorim, üzgün değilim.

O kadar iyi hissettiriyordu ki. En son ne zaman birini bu kadar çok istediğimi ya da rahatlamaya bu kadar çok ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyordum bile.

Tenim yanıyordu. Kaslarım gergindi. Vücudum onun içinde çılgınca hareket ediyor, sıcaklık omurgamın tabanında toplanıyordu. Adımı haykırdı, sesi titriyor, kalçaları altımda yukarı doğru kalkıyordu. Fırtına koptu, dünyamı gümüşe çeviren kükreyen dalgalarla üzerime çöktü, başım gök gürültüsüyle yankılandı ve içimdeki tüm bastırılmış gerilimi serbest bırakırken aletim dalgalandı ve zonkladı.

Tekrar görebildiğimde, zor nefes alarak ona baktım. Yüzünde heyecanla şok arasında bir ifade vardı. Bileklerini serbest bırakarak ellerimi omuzlarının üzerinde birleştirdim. "Lanet olsun. Sen iyi misin?"

"Sanırım öyle." Yumuşak bir şekilde güldü. "Kollarımı hissedemiyorum. Hâlâ vücuduma bağlılar mı?"

"Kendimi fazla kaptırdığım için özür dilerim."

"Nazik olmayacağı konusunda beni uyarmıştın." Gülümsedi. "Kısmen haklıydın."

"Kısmen mi?"

Gözleri hınzırca parlıyordu. "Dilinle çok nazıktın."

Bacaklarının önümde açıldığını hatırlayınca kalbim küt küt atmaya başladı.

Hemen onu tekrar ne zaman tadabileceğimi merak ettim.

Vücudundan çekilerek ayağa kalktım, kot pantolonumu yukarı çektim ve ona elimi uzattım. Elim tuttu ve elbisesini aşağı doğru iterek ayağa kalktı. Saçları çözülmüştü. "Banyonuzu kullanabilir miyim?"

"Elbette."

İç çamaşırlarını yerden aldı ve bir bileğini ovuşturarak mutfağın karşısındaki küçük yarım banyoya girdi. Gözlerimi bir saniyeliğine kapatarak nefes verdim, yarın morluklarla uyanmayacağını umuyordum. Biri onları sorarsa ne derdi acaba? Benimkini bulmak

Gömleğimi odanın öbür ucuna fırlattım, başıma geçirdim ve yukarı çıktım.

Ana banyoda prezervatifi attım, ellerimi yıkadım ve kendimi topladım. Tekrar aşağı indiğimde kanepede oturuyordu, saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökölüyordu. Bir kolunu kaldırmış, elbisesinin kenarındaki bir şeyi inceliyordu.

"Siktir," dedim deliği fark ederek. "Elbiseni yırttım mı?"

"Evet, sanırım yırttın."

İnledim. "Tanrım, ben bir pisliğim. Özür dilerim."

"Sorun değil, dikişin üzerinde olduğu için kolayca dikilebilir." "Bırak ben yapayım."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ha?"

"Hemen şimdi yapacağım." Tekrar merdivenlere yöneldim. "İğne ve iplik bulmam için bana bir dakika ver."

"*Dikiş mi dikiyorsun?*"

"Evet, *dikiyorum*," dedim merdivenlerden çıkarken. "Ve ses tonunuzdan rahatsız oldum."

Bir kahkaha patlattı. "Özür dilerim! Beni hazırlıksız yakaladınız, hepsi bu."

Annemin bana verdiği, içinde küçük bir dikiş seti olan kutuyu nereye koyduğumu hatırlamam birkaç dakikamı aldı ama sonunda onu dolabımın rafında buldum. Kolumun altına sıkıştırarak şifonyerimden bir TCFD tişörtü aldım - gerçekten temiz olduğundan emin olmak için kokladım - ve aşağıya indim.

"Al," dedim ve gömleği ona uzattım. "Elbiseyi bana ver ve bunu giy."

Saçlarını ensesinden kaldırarak bana sırtını gösterdi. "Benim için fermuarını açabilir misin?"

Gömleğimi kanepeye fırlattım ve istediği şeyi yaptım, bu mahrem görev kasıklarına bir sıcaklık şimşeği gönderdi. "Bunu muhtemelen bir saat önce yapmalıydım, ha?"

"Yani, seni yırtığı dikme zahmetinden kurtarabilirdi ama o zaman da beni gizli yeteneğinle etkileyemezdin." Tek omzunun üzerinden bana sırttı. "Gerçi sende bunlardan birkaç tane olduğunu öğreniyorum."

Başka bir sürgü.

"Tamam, fermuarın açıldı."

Arkasını dönmeden elbiseyi ayağına kadar indirdi ve içinden çıkarak bana uzattı. Ama önce kalçasındaki devasa soluk çürük, sonra da üzerindeki askılı siyah iç çamaşırı dikkatimi dağıttığı için birkaç saniye şaşkın şaşkın bakakaldım. Üzerinden çıkarmak için o kadar hevesliydim ki, daha önce fark etmemiştim.

"Tanrım," dedim, bir okul çocuğu gibi bakarak. "Kıyafetlerinin altında hep böyle şeyler mi var?"

"Sana söylemeyeceğim," diye dalga geçerek tişörtümü başının üzerine çekti. "Beni her gördüğünde bunu merak etmek zorunda kalacaksın."

Aç bir ayı gibi hırladım. "Değil. Adil değil." "Morluğu görmüyormuş gibi davran, tamam mı?" "Bavuldan düştüğün için mi?" "Evet."

Kalçasına nazikçe dokundum. "Özür dilerim. Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Yapmalısın." Gömleğimin önünü göğsünün üzerinde düzeltti. "Hey, taşındığın gün bu gömleği giyiyordun."

"Öyle miydin?"

"Bu konuda bana güven." Kanepeye çöktü ve bacaklarını altına sıkıştırdı. "Ön pencereden kaslarına bakarak saçma sapan bir zaman geçirdim. Şimdi gel bakalım. Seni dikiş dikerken görmek istiyorum."

Yanına oturup kutuyu açtım. Elbisenin arka planı siyahtı, ben de siyah iplik bulmak için etrafı karıştırdım. İğnenin deliğinden geçirmem birkaç denememi aldı ve Winnie kıkırdadı.

"Hey, dinle," diye homurdandım, annemin bana öğrettiği şekilde bir düğüm attım. "Büyük elleri olan biri için bu hiç kolay değil, tamam mı?"

"Büyük ellerin var," dedi bacağımı ovuşturarak. "Ama onları seviyorum. Ve güldüğüm için özür dilerim. Çok iyi konsantre oluyorsun, bu çok güzel."

Elbiseyi ters çevirmeden önce ona pis bir bakış attım. "*Ben* sevimli değilim. Erkeksi ve sertim. Dikiş dikerken bile."

"Öylesin. Ve bu yüzde yüz bir erkeğin benim için yaptığı en ateşli şey."

"Öyle mi?" Yırtık dikişi sıkı ve düzgün dikişlerle dikkatlice onarmaya başlarken sırtıttım.

"Kesinlikle. Başka hiçbir şey yanına bile yaklaşamaz." İşi bitirmemi, düğüm atmamı ve ipliği kesmemi izledi.

Gergin bir şekilde elbiseyi ters çevirdim ve yaptığım işi kontrol ettim - muhtemelen annemin yapacağı kadar iyi değildi ama delik gitmişti

ve çarpık dikiş izi göremedim.

Onu uzattım. "Al bakalım. Yırttığım için özür dilerim." Elbiseyi benden aldı ve sırttı.

"Yalancı."

"Haklısın. zgn değilim." Gömleğimin içinde o kadar tatlı görünüyordu ki, dayanamayıp onu kuağıma çektim, böylece bir kez daha kalalarımaya oturdu. "Aslında, onu giy ve ben onu tekrar yırtacağım. Bu sefer parçalara ayıracağım. Dişlerimle."

Güldü. "Sakin ol, katil."

"Bu muhtemelen bahsettiğin o kırmızı bayraklardan biri, ha?" Ellerimi gömleğinin altından göğüs kafesinin yanlarına doğru kaydırđım.

"Bilmiyorum," dedi ellerini gğsmeye koyarak. "Daha önce hiç kimse kıyafetlerimi yırtmamıştı. Ya da beni bu şekilde yere sermemişti. Ya da bu tür şeyler söylememişti."

"Sanırım bencil pislikler bile benden daha terbiyeliler."

Gülümsedi. "Sanırım yle. Ama sorun değil, çünkü bu sefer bir erkek arkadaş aramıyorum, hatırladın mı?"

"Bu doğru." Dün gece söylediklerini hatırladım. "Aşk bağımlılığın yüzünden rehabilitasyondasın."

"Aynen yle. O yüzden devam edebilir, kıyafetlerimi yırtabilir, beni yere yatırabilir ve bana her türlü iğrenç şeyi söyleyebilirsin."

Tekrar hırladım, yanlarını kavradım. "Beni kışkırtma, küçük kız."

"Ben ciddiyim." Avuçlarını enseme doğru kaydırđı. "Tüm bunları ve daha fazlasını yapabilirsin ama bana bebeğim deme, sonsuza dek mutlu olacağına inanmaya başlama ve *kesinlikle* bana daha fazla Frosty getirme."

"Hiç mi? Doğum gününde bile mi?"

Başını iki yana salladı. "zellikle de doğum günümde olmaz. Çünkü o zaman seninle birlikte yaşlanmak zorunda kalırım ve ikimiz de bunu istemeyiz."

Kaşlarımı attım. "Siktir et bu saçmalığı."

"O zaman anlaştık. Hepsi eğlence için." Gülümsedi ve öne doğru eğilerek dudaklarımı öptü. "Gitmeliyim."

Gitmesini istemiyordum ama kalmasını da istemiyordum. Dediği gibi, her şey eğlenceliydi ve onu omzuma atmak, st kata çıkarmak ve yatakta onunla birlikte olmak ne kadar eğlenceli olsa da, geceyi birlikte geçirmek ilişki içindeki insanların yaptığı bir şeydi. Bu yle bir şey değildi.

Tanrı'ya şükür aynı fikirdeydik.

Ayağa kalktı ve gömleğini elbisesiyle değiştirdi, fermuarını çekebilmem için arkasını döndü. Yine saçlarını yolumdan çekti ve elbisenin fermuarını çektikten sonra dudaklarımı ensesine bastırmak istedim. Kollarımı beline dolamak. Yüzümü altın sarısı saçlarına gömmek ve derin bir nefes almak.

Ama bu öyle bir şey değildi.

Bu asla öyle olmayacaktı.

"Teşekkürler," dedi tekrar bana dönerek. "Sorun değil. Seni geri götüreyim."

Güldü. "Dex, ben 15 adım ötede oturuyorum."

Ama yine de onu dışarı kadar takip ettim. "Sana daha önce de söyledim, ben bir itfaiyeci ve bir babayım. İnsanları güvende tutmak benim işim."

Verandada bana çabucak sarıldı. "İyi uykular."

"Görüştürüz," dedim, onu tutmamaya dikkat ederek.

Evine doğru yürüdü ve kapıyı kaydırarak açtı, sonra bana el salladı. "İyi geceler."

"İyi geceler." İçeri adım atışını izledim ve seslendim.

"Selam." Eğildi ve bana baktı. "Ne?"

"Bu gece çok eğlendim." "Ben de."

"Ama ben seni sevmiyorum."

Bir kahkaha patlattı. "Ben de seni sevmiyorum."

"Güzel. Şimdi verandamdan uzak dur yoksa."

Bana bir öpücük verdi ve içeride kayboldu.

Bir an orada durdum ve kalbimin olması gerekenden biraz daha yüksek sesle çarpmasını dinledim.

Yerdeki boş bira şişesini kaptığım gibi, benden alıp kucağıma tırmanışını hatırlayarak **g ü l ü m s e d i m .**

Tam bir baş belasıydı.

Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

WINNIE

"Bugün keyfin yerinde." Kız kardeşim Millie'nin sesi hoş ama biraz şüpheliydi.

Masasında onun karşısında otururken, yeni ayarladığımız bir düşünle ilgili aldığım notlardan başımı kaldırdım. "Bunu sana söyleten ne?"

"Mırıldanıp duruyorsun." "Öyle mi?"

"Evet. En azından ben uğultu olduğunu düşünüyorum - sen varken bunu söylemek zor."

"Çok komik." Berbat şarkı söylemem ailemizde sürekli yapılan bir şakaydı. Tamamen sağırdım ve gıcırdayan bir kapı menteşesi gibi bir sesim vardı.

Millie kahvesinden bir yudum alırken merakla bana baktı. "Ee, ne var ne yok?"

"Hiçbir şey," dedim çabucak, gözlerimi derlemekte olduğum tedarikçi listesine dikerek. "Hey, kameraman olarak Cece Carswell'i önermeye ne dersin? Gelin daha sinematik bir his istediğini söyledi, belki de tamamen doğrusal değil."

"Bence harika bir uyum sağlayacaktır."

"Güzel. Geline iletişim bilgilerini göndereceğim." Gitmek için ayağa kalktım ama Millie parmağını kaldırdı.

"O kadar çabuk değil. Sana bir şeyler oluyor ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Sen bir hummer değilsin."

"Mırıldanıyorum," dedim. "Akortsuz ve berbat ama mırıldanıyorum. Herkes mırıldanır." "Seni tanıyorum, Winifred MacAllister. Çıkar ağzındaki baklayı."

İç çekerek tekrar sandalyeye çöktüm. "Tamam, ama bu konuda çıldırma. Önemli bir şey değil."

"Önemli olmayan ne?"

"Dün gece yaptığım şey."

Birisi açık olan ofis kapısına vurduğu anda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tak, tak," dedi Ellie içeri girerken. "İşte buradasın. Az önce gördüm Baban merkez ofisteydi ve senin burada olduğunu söyledi."

"Biz de tam bitiriyorduk," dedi Millie. "İçeri gelin ve oturun. Winnie bize dün gece ne yaptığını anlatmak üzere."

Ellie Millie'nin masasının karşısındaki diğer sandalyeye doğru koştu, onu atladı ve koltuğa çöktü. "Oh, bunun için *buradayım*. Yaşlı adamı baştan çıkardın mı?"

"Hangi yaşlı adam?" Millie ciyakladı.

"Geçen hafta sonu yanına taşınan ateşli bekâr baba," diye duyurdu Ellie nefes nefese. "Ellie ilişkilerine ara verdiği süre boyunca ona komşu olacak."

Millie elindeki bardağı bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Bekle, bahis ne olacak?"

Bu kaybettiği anlamına gelmiyor mu?"

Ellie omuz silkti. "Bu adam için ona bir tür geçiş izni verdim." "Çok naziksin."

"Merrick'le yaşadıklarından sonra bunu hak etti. Ve bunun kesinlikle bir seks olayı olduğunu anlıyor. Duygulara izin yok."

"Hikayeyi sen mi anlatacaksın yoksa ben mi?" Sabırsızlıkla sordum.

"Sen." Bacak bacak üstüne attı, dirseğini dizine dayadı ve çenesini elinin arasına aldı. "Bize her şeyi anlat."

"Dün gece senin evinden eve döndüğümde bitkilerimi sulamak için verandaya çıktığımda dışarıda bira içiyordu."

Ellie'nin gözleri parladı. "Bitkiler konusunda iyi hamle."

"Teşekkür ederim, ben de öyle düşünmüştüm." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Verandası için bazı mobilyalar almıştı ve beni gelip yeni sandalyelerini denemeye davet etti..." Durakladım. "Uzun lafın kısası, tıpkı önerdiğin gibi onun yerine kucağına oturdum."

Ellie ellerini çırpı. "Ve sonra?"

"Sonra içeri girdik ve bir şeyler oldu."

"Yatak odasında mı?"

"Ah, hayır." Güldüm, başımı salladım. "Kapıdan sadece üç adım kadar içeri girebildik."

"Aman Tanrım," dedi Ellie takdirle. "Nasıldı peki?"

"Çok sıcaktı."

"Ne kadar sıcak?"

"Beni yere attı ve elbisemi yırttı."

"Aman Tanrım!" Ellie'nin çenesi düştü. "Huysuz ihtiyar aşığın tam bir canavar."

"O *tam* bir canavar değil, yırtığı daha sonra dikti."

Bunca zamandır şaşkın bir sessizlik içinde olan Millie elleriyle bir T işareti yaptı. "Bekle bir dakika, bekle bir dakika. Mola. Kim bu adam?"

"O benim yeni komşum," dedim. "Geçen Cumartesi taşındı."

"Neden huysuz?"

"Her zaman huysuz değildir. Sadece çok ciddi görünüyor. Dinlenen bir huysuz yüzü var."

"Ve o yaşlı mı?"

"Otuz dört yaşında," dedim. "Chip'le birlikte mezun oldu, lisede çok iyi arkadaşlardı."

Yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. "Chip ve Mariah'nın nişan partisinde olan adam bu mu? İki küçük kızı olan mı?"

"Evet," dedim. "O boşandı."

Ellie, "O aynı zamanda eski bir deniz komandosu," diye ekledi.

"Onunla partide kısa bir süre tanıştım." Millie gülümsedi. "İyi birine benziyor. Kızları da çok sevimli. Bana babaları çok küfür ettiği için yaptıkları küfür kutusundan ve bir kedi için nasıl para biriktirdiklerinden bahsediyorlardı."

"Onların yanında çok fazla küfrediyor," dedim, "ama gerçekten iyi bir baba."

"Aferin sana. Bence bu-" Kız kardeşim aniden konuşmayı kesti ve bir kahkaha patlattı.

"Bu kadar komik olan ne?" Ben sordum.

"Aman Tanrım, görmüyor musun?" Başını salladı, gözleri yaşardı. "*Babama* aşıksın, Winnie!"

Omurgam dikleşti. "Yapmıyorum!"

"Evet, biliyorsun-eski asker, kızları olan boşanmış bekar baba, çok fazla küfür ediyor." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayaklarını tekmeledi. "Tam bir baba. Ve sen de Frannie'sin, aradaki devasa yaş farkıyla birlikte! Kızları sizi bizim yakaladığımız gibi dolapta öpüşürken bulmasın yeter."

"Durum hiç de öyle değil," diye karşı çıktım. "Babam ve Frannie birbirlerine aşıklardı. Gizlemeye çalıştıkları gerçek bir ilişkileri vardı. Dex ve ben sadece arkadaşız."

Kahvesini alırken Millie'nin kaşlarından biri havaya kalktı. "Öyle görünüyor. Arkadaşlarım sürekli beni yere atıp kıyafetlerimi yırtıyor. Ve sonra

onları dikmeyi teklif et."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Unut gitsin. Sana önemli bir şey olmadığını söylemişim. Bir daha olup olmayacağını bile bilmiyorum."

"Neden olmasın ki?" Ellie sordu.

Omuz silktim. "Belki de sistemimizden atmamız gereken şeylerden biriydi, anlıyor musun?"

"Uh huh." Millie bilerek gülümsedi. "Peki bu sabah da öyle hissediyor musun? O senin sisteminden çıktı mı?"

Tabii ki değildi.

Dün gece onun evinden ayrıldığımdan beri başka bir şey düşünemiyordum, neredeyse hiç uyumamıştım bile.

Yüzüm ısındı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kız kardeşimin sırtıışı kendini beğenmişti. "Bu şeyi sıradan tutmada iyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok," dedim defterimi göğsüme bastırarak. "Çünkü duygularımın patronu benim."

"Tabii ki öylesin." Daha önce mırıldandığım şarkıyı söylemeye başladı, ama gerçekten söyleyebiliyordu. "*L, bana bakışın için ...*"

"Hadi Ell," dedim. "Gidip verandaya bir göz atalım." "Tamam.

Güle güle, Millie." Ellie ayağa kalktı ve beni kapıya kadar takip etti. Koridor boyunca kız kardeşimin mırıldanmalarını duyduk.

O öğleden sonra, resepsiyonda bir durgunluk oldu ve e-postalarımı kontrol etmek için bir dakikamı ayırdım. Çoğu gereksizdi, ama Sandra Elson adında bir kadından da mesaj vardı, geçen bahar Manhattan'daki bir otelde bir pozisyon için benimle görüşmüştü. İşi alamamıştım, ki bu da iyi olmuştu, ama sonrasında bana güzel bir not göndermiş ve çok güçlü bir aday olmama rağmen pozisyonun içeriden doldurulduğunu söylemişti.

Geri dönen e-posta adresinde artık yeni bir otel için çalıştığı yazıyordu ve konu satırında **Takip - Yeni Fırsat yazıyordu.**

Merak ettim, açtım.

Sevgili Winifred,

Merhaba! Umarım iyisinizdir. Newport, Rhode Island'da eski bir yazlık evde bulunan bir butik otel olan The Alexander'daki bir iş fırsatı hakkında size ulaşmak istedim. Kısa bir süre önce burada müdür olarak işe başladım ve kurumsal inzivalar ve düğün resepsiyonları gibi büyük toplantıların yanı sıra misafirlerimiz için daha küçük etkinlikleri koordine edecek bir etkinlik planlayıcısı arıyorum.

Alexander, gümüş mirasçısı bir kadın ve edebiyatçı kocası tarafından on dokuzuncu yüzyılda inşa edilmiş bir konakta, sadece yirmi iki odası bulunan zarif bir handır. Yirmili ve otuzlu yıllarda burada ünlü partiler vermişler -Harry Houdini bir partide sahne almıştır- ve ev birkaç Hollywood filminde yer almıştır. Arazide muhteşem bir gül bahçesi ve muhteşem okyanus manzarası bulunmaktadır.

Lüks bir Yıldızlı Çağ balo salonu, bahçelere bakan teraslar ve daha samimi durumlar için iç odalar da dahil olmak üzere düğünler ve resepsiyonlar için ideal çeşitli alanlar bulunmaktadır. Bu olanakları ilk gördüğümde aklıma hemen siz geldiniz. Bildiğiniz gibi, portföyünüz ve kişisel röportajınız beni oldukça etkiledi.

Eğer iş hakkında konuşmak isterseniz, lütfen beni arayın. Atmosferden ve yaratıcı özgürlükten hoşlanacağınızı düşünüyorum ve bunun karşılığını vereceğim.

Saygılarımla,

Sandra Elson

E-posta imzasının altında bir telefon numarası ve Alexander için bir web sitesi vardı. Tarif ettiği şeyi görmek için hemen bağlantıya tıkladım.

Site karşıma çıktığında nefesim kesildi. Sandra'nın sözlerinin hakkını vermek zordu, Hollywood filmlerinde yer almasına şaşırmadım çünkü bir film setine benziyordu. Rhett Butler'ın Scarlett O'Hara'yı geniş taş merdivenlerden yukarı taşıdığını ya da Grace Kelly'nin eldivenli elinde martinisiyle zarif oturma odasının zemininde süzüldüğünü ya da Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın bir ucunda orkestranın bulunduğu kavernöz balo salonunda çılgınca döndüklerini hayal edebiliyordum.

Gül bahçeleri nefes kesiciydi, dekorasyon görkemli ve lezzetliydi. Mermer şömineler, kadife koltuklar ve duvar resimleri ve frizlerle oyulmuş tavanlar vardı. Her yerde geçmiş bir dönemin ihtişamı ve romantizmi yankılanıyordu. Web sitesini incelerken, düğün törenleri ve büyük resepsiyonlar için fikirlerle dolup taşım ve

rahat, samimi şarap yemekleri. Böyle bir yer için etkinlik tasarlamak benim için rüya gibi bir iş olurdu.

Hemen bir cevap yazdım, beni düşündüğü için teşekkür ettim ve fırsat hakkında daha fazla sohbet etmek istediğimi bildirdim - ama gönder tuşuna basamadım.

Dakikalar ilerledikçe ekrana bakıyordum ve parmaklarım o mavi düğmeye dokunmuyordu.

Bu inanılmaz bir teklifti ve hemen kabul etmeliydim. Beni geri tutan neydi?

Resepsiyondaki mesaim bittiğinde kafamı babamın ofisine soktum.

"Selam."

Başını kaldırdı ve gülümsedi, masmavi gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Selam tatlım. Geç saate kadar çalışıyor musun?"

"Artık işim bitti." İçeri girdim ve masasının önündeki sandalyeye çöktüm. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette." Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ne var ne yok?"

Ona Sandra Elson'dan aldığım e-postadan bahsettim.

"Bu harika, Win. O röportajda onu gerçekten etkilemiş olmalısın. Cevap verdin mi?"

"Evet. Ona ilgilendiğimi söyledim." Başımı salladım. "Ama ben göndermedim

o."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Neden olmasın?"

"Emin değilim. Belki de çok uzakta olduğu içindir?"

"New York'a taşınacaktın, değil mi?"

"Doğru, ama o farklıydı. Tanıdığım biriyle taşınıyordum. I Rhode Island'da kimseyi tanımazdım."

"Hemen arkadaş edineceğinden hiç şüphem yok. Bu yeteneğe her zaman sahiptin."

Gözlerimi devirdim. "Dur."

"Ciddiyim, Win. Öğretmenlerin her zaman senin herkese karşı ne kadar arkadaş canlısı olduğunu söylerlerdi. Yeni gelen çocukları hep senin sıranın yanına oturturlardı çünkü senin nazik ve misafirperver olacağını bilirlerdi. Ve hatırla

İlkokuldaki Buddy Bench mi? Birinin koşup oynamasını istemeden o şeyin üzerinde bir dakika oturmasına izin vermezsiniz."

"Evet." Hatırladıkça gülümsedim. "Çocuklar gidip orada tek başlarına oturduklarında kalbim kırılırdı."

"Çünkü sen bir insan insanısın. İnsanları mutlu etmeyi seviyorsun ve bu da insanları sana çekiyor. Seni bu sektörde bu kadar doğal yapan da bu."

"Sence ona ilgilediğimi söylemeli miyim?"

"Bence kendi kararını vermeli ve korkmamalısın." Ellerini havaya kaldırdı. "Her ne kadar seni özleyecek olsam ve annem seni taşınmaya teşvik ettiğim için muhtemelen boynumu bükecek olsa da, bence yapman gereken şeyi yapmalısın. Eğer bu seni evden uzaklaştıracaksa, öyle olsun."

"Ona henüz söyleme, tamam mı? Sadece biraz nefes almak ve düşünmek istiyorum." Gözlerim arkasındaki rafları taradı; kitaplar, tatil hatıraları ve kız kardeşlerimle benim yıllar boyunca ona verdiğimiz diğer küçük şeylerin arasına tanıdık eski fotoğraflar yerleştirilmişti. Ablalarım ve benim babamızla neredeyse yirmi yıl önce çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafımızı gördüm. Ben onun omuzlarında oturuyordum ve Millie ile Felicity'nin her biri onun pazularından sarkıyordu. Bu bana Hallie ve Luna'nın Dex'e yaptıkları bir şeyi hatırlattı. Biraz güldüm. "Tanrım, bu resim çok eski."

Babam neden bahsettiğimi anlamak için arkasına baktı. "*Ben* çok yaşıyım. O zamanlar saçlarıma ak bile düşmemişti. Ve çok iyi durumdaydım."

"Hâlâ formdasın baba." Bu doğrudu; babam ellili yaşlarının ortasında bile neredeyse her gün spor yapıyordu. "Bahse girerim beni hâlâ omuzlarına alabilirsin."

"Ama çok uzağa gidemezdin."

Güldüm. "Cloverleigh Farms personel pikniğinde miydi o?"

"Sanırım öyle. Annemin bunu biz evlenmeden önce aldığına eminim." "Etrafta gizlice dolaşırken ve dolaplarda saklanırken mi?"

"Muhtemelen."

Başımı salladım. "Sizler çok açıktınız. Millie ve ben daha bugün bu konu hakkında konuşuyorduk."

Kıkırdadı. "Evet."

"Ve sonra ayrılmaya çalıştın, hatırladın mı? Biz de sana ağır sözler söylemek için bir aile toplantısı düzenlemek zorunda kaldık."

"Hatırlıyorum." Resmi bir süre daha inceledi ve tekrar bana baktı. "İyi ki bana aptallık ettiğimi söyleyecek üçünüz varsınız."

Güldüm. "Biz öyle demedik."

"Evet, söyledin. Millie'nin tam olarak bu sözleri söylediğini çok net hatırlıyorum."

"Bu doğrudu. Ve senin büyük bir hata yapmanı istemedik. Düşünsene, o sert sözler olmasaydı belki de evlenmeyecek, Emmeline ve Audrey'e sahip olamayacaktın."

"Ben kesinlikle dünyanın en şanslı adamıyım," dedi. "Mutlu olmak için ihtiyacım olan her şey önümde duruyordu."

"Bu büyük bir şans," dedim usulca.

"Ama o noktaya gelene kadar kolay olmayan seçimler yapmak zorunda kaldım." Bana dikkatle baktı. "Korkutucu görünen şeyleri yapmaktan korkmayın. Hata yapmaktan bile. Bu şekilde büyür ve öğrenirsin."

Gülümsedim. "Gerçek bir baba gibi konuştun." "Hey. Özümüzde neysek oyuz."

Sandalyeden kalkarak yanına geldim ve yanağından öptüm. "Eğer gidersem sen çalışmaya çalışırken buraya gelip seni rahatsız etmeyi özleyeceğim."

"Bunu ben de özlerdim."

Kapıya doğru ilerlerken ona el salladım. "Hoşça kal baba. Yarın görüşürüz."

"Güle güle, Win."

İşten sonra pilates dersine gittim, sonra da eve döndüm. Sandra'ya cevap yazıp göndermemem için geçerli bir neden bulmak için beynimi zorluyor ve bir türlü bulamıyordum. Artıları belliydi ve olası herhangi bir eksi sadece korkuya dayanıyordu ve ben korktuğu için bir hayalin peşinden koşamayan bir insan olmak istemiyordum.

Ama çok geçmeden düşüncelerim Dex'e kaydı. Su vücudumdan aşağı akarken, duşta onu düşündüm. Çıplak nasıl göründüğünü merak ettim. Şu anda burada olsaydı elleri tenimde nasıl hissederdirdi? Bana neler yapabileceğini ya da neler söyleyebileceğini.

Su sıcaktı ama titriyordum.

Hâlâ onun kucağına çıkmaya, onunla flört etmeye, onu öpmeye ve onu kışkırtmaya cüret ettiğime inanamıyordum. Kendimi çok güçlü, cesur ve

Seksi. Ve hayır, nazik değildi ama elbisemi diktiğini her düşündüğümde kalbim eriyordu. Ve bütün gün bana iyi geceler dileyip beni sevmediğini söylediği için gülümsüyordum.

Beni güldürmekte çok iyiydi. Onunla olmak çok kolaydı.

Duştan çıktım, fön makinesini beş dakika boyunca kafama tuttum ve üzerime dar bir sweatshirt ve şort geçirdim. Aşağıda, mutfakta akşam yemeği için bir fikir ararken biri kapımı çaldı.

Nabzım hızlandı.

Sakin davranmam gerektiği gerçeğine rağmen kapıya doğru *koştum*. Elim kapı kolundayken kendimi nefes almaya ve rahat bir ifade takınmaya zorladım. Sonra çekerek açtım.

"Merhaba," dedi, inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Saçları nemli ve dağınıktı, sanki duştan yeni çıkmış ama taramaya zahmet etmemiş gibiydi. Gözleri hemen çıplak göbeğime kayd.

"Hey."

"Merak etme, sana Frosty getirmedim."

Güldüm ve parmağımı ona doğru salladım.

"Güzel." "Acaba hiç füme kırmızı biberiniz var mı?"

"Füme kırmızı biber? Emin değilim ama içeri gelin, bakayım."

Beni mutfağa kadar takip etti ve Piglet'in can havliyle kaçmasına neden oldu. "Yeni ızgaramı biraz burgerle denemeye karar verdim. Kırmızı biber baharat için."

"Kulağa hoş geliyor." Dolabın kapağını açıp kurutulmuş otları ve baharatları karıştırdım. Arkada biraz füme kırmızı biber görünce onu aldım ve tezgâhın üzerine koydum. "Al bakalım komşu."

"Teşekkürler. Yemek yedin mi?"

"Hayır, ben de tam yemek yapmak üzereydim."

"Gelmek ister misin? Bende çok var. Yarım kilo et aldım."

"Hadi ama, yarım kilo et yiyebilirsin, sorun değil." Taş gibi sert olan karnını şakacı bir şekilde dürttüm.

Elimi savurdu ve beni iki kolumdan tutarak arkamda döndürdü. "Yapabileceklerim ve yapmam *gerekenler* bazen iki farklı şeydir."

Omurgamda küçük, sıcak bir kıvılcım çaktı. "Oh, yine mi bu oyunu oynuyoruz?"

"Bu bir oyun gibi mi geliyor?" Kalçaları benimkileri adaya sabitledi.

"Buraya fume kırmızı biberden başka bir şey için gelmişsiniz gibi hissediyorum."

"Belki de yaptım."

"Aynı zamanda tutuklanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben polis değilim." Bir eliyle çapraz bileklerimi kavrarken, diğer elini karnıma ve eşofmanımın ön kısmına doğru kaydırды. Sütyen giymiyordum ve avucu bir göğsümü örtüyordu. "Şu anda iyi adamlardan biri olduğumdan bile emin değilim."

Parmaklarıyla oynarken meme ucum karıncalandı ve beni nefessiz bırakacak kadar sert bir şekilde kısırdı. Merkezimde ısı birikmeye başladı.

"Bütün gün seni düşündüm," diye homurdandı, elini şortumdan aşağı, iç çamaşırımın içine doğru hareket ettirirken. "Tadın hakkında. Nasıl hareket ettiğini. Dilimi tam buraya koyduğumda çıkardığın sesleri." Parmak uçlarını klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirdi ve usulca inledim. "Evet," diye fısıldadı. "İşte böyle."

"Başka ne var?" Nefes nefese sordum. "Başka ne düşündün?"

Parmaklarını içime soktu. "Dün gece ne kadar ıslak olduğunu düşündüm. İçindeki sikimi düşündüm. Seni becermek hakkında."

Parmaklarını bedenime sokup çıkarırken, klitorisimin üzerinde yavaş, çökmekte olan daireler çizerken bacaklarım titriyordu. Kıcıımı ona doğru ittim ve o da alçak sesle güldü.

"Yine sikimi mi istiyorsun?" Parmaklarını tekrar içime soktu. "Tam buraya mı?"

"Evet," diye nefes aldım.

"Bunu söylemek zorundasın."

Bir an dudağımı çiğnedim. Yapabilir miydim?

"Söyle," dedi, eli hareketsiz kaldı. "Yoksa istediğin şeyi sana vermem."

"Sikini tekrar istiyorum."

"Lütfen de." Beni tekrar okşamaya başladı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

"Aferin kızıma." Beni biraz daha sert ve hızlı bir şekilde tam da doğru yerimden okşadı. "Ama önce boşalacaksın, aynen böyle." Kollarımı bıraktı ve avuç içlerim tezgâhın üzerine gelecek şekilde öne doğru düştüm. Boştaki eliyle saçlarımı yumruğunda topladı ve parmaklarını sıkarak başımı sabit tuttu. Kafa derim acıdan diken diken olurken yüzümü buruşturdum ama bu, bacaklarımın arasında çırpınan zevkle lezzetli bir tezat oluşturunuyordu. O anda

Alt bedenimdeki kaslar uğuldamaya başladı ve merkez kaslarım gittikçe daha sıkı çekildi, gerilim heyecan verici ve lezzetliydi. Orgazm içimde nabız gibi atarken dizlerim büküldü.

Bir an sonra şortumu ve iç çamaşışımı indiriyordu. Doğruldu, beni etrafında döndürdü ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Sonra aniden gözlerini kapadı ve kaşlarını çattı. "Siktir!"

"Ne?" Hâlâ nefes nefese, ona göz kırptım.

Nefes aldı. "Prezervatifim yok." "Oh."

"Sanırım sen . . ." Başımı

salladım.

Derin bir nefes daha aldı ve pantolonunu düzeltti. "Tamam. Oyun bitti."

"Dur bir dakika. Her şey bitmek zorunda değil." Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve kot pantolonunun düğmesini tekrar açtım.

"Hey." Parmaklarını çenemin altına koydu.

Kot pantolonunun fermuarını açarken sahte bir masumiyetle irileşmiş gözlerle ona baktım. "Ne?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu yapmamı istemiyor musun?" Kalçalarını tezgâha doğru ittim ve kot pantolonunu ve boxer külotunu dizlerine kadar çektim. Aleti serbest kaldı, uzun, kalın ve sertti.

Ellerinin topuklarını granitin kenarına dayadı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ben öyle düşünmemiştim." Etkileyici ereksiyonunu iki elimle tutarak dudaklarımı yaladım, sonra dilimi tepesinde gezdirdim. Sıcak ve pürüzsüzdü ve başının etrafında dönerken, ellerimi şaftının uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırırken, dudaklarımın arasında sadece bir inç bırakıp nazikçe emerken nefesinin daha hızlı gelmesini sevdim.

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor." Sesi uyarılmaktan çiğ çıkmıştı ve sikinin şişip avuçlarıma çarparak zonkladığını hissettim. Üstünden tuzlu bir damlacık yaladığımda inledim. Onu yavaşça kökünden ucuna kadar yaladığımda inlemeye, homurdanmaya ve küfretmeye devam etti, bilerek onu ağızımın derinliklerine götürmedim. Dalga geçip oynarken, vücudundaki kısıtlamayı hissedebiliyordum -kontrolünü korumak ve aletini boğazımın arkasına sokabilmek için başımı sabit tutmamak için ne kadar çok çalıştığını. Kalçalarını her esnettiğinde, usulca gülerek geri çekildim.

Sonunda ellerini başıma koydu, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim ona zevkle bakarak.

Çenesini sıktı, şehvet ve öfke arasında gidip geliyordu. "Winnie."

"Ne?"

"Ne istediğimi biliyorsun."

Aleti ellerimde bir kez daha titreşirken "Olabilir," dedim nazlanarak.

"Ama bunu söylemek zorundasın."

Koyu renk gözleri anlayışla parlıyordu. "Beni geri kazanıyorsun." "Ben sadece senin başlattığın oyunu oynuyorum." Baştan çıkarıcı bir şekilde sırttım. "Öyleyse git

üzerinde. Bana ne istediğini söyle."

Bir an için bunu yapmayacağını düşündüm. Yüzünde bu durumda bana sert davranma konusundaki isteksizliğini görebiliyordum - tek düşünebildiği şeyin ne kadar genç olduğum olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda bunu ne kadar çok istediğini de biliyordum ve bu bana kendimi savunmam için güven verdi.

Ya da diz çökmek, her neyse.

"Ben büyük bir kıyım, Dex." Onu tekrar yaladım. "Bunu kaldırabilirim."

Elleri saçlarımda sıkılaştı. "Sikimi ağzında istiyorum."

Onu dudaklarımdan arasına aldım, hassas tepesi dilimin üzerinde kayıyordu ve ellerimi kaslı kalçalarına götürdüm.

"İçine almanı izlemek istiyorum. Doyamayacakmışsın gibi emmeni görmek istiyorum. Boşalana kadar ağzını sikmek istiyorum." İlk başta yavaş ilerledi, içeri itti ve geri çekti, beni onu her seferinde biraz daha uzağa almaya zorladı, sonunda ucu boğazımın arkasına ulaşana kadar. Nefes alamadığım için biraz panikledim ve bacaklarını hafifçe geriye ittim.

Birkaç santim geri çekti ama sonuna kadar değil. "Sorun ne, koca kız? Dayanamıyor musun?"

Onun fantezisine layık olduğumu, arzularını yerine getirebileceğimi kanıtlamaya kararlıydım, nefesimi tuttum ve ellerimi kalçalarına götürdüm, onları sertçe kavradım ve yüksek, açgözlü seslerle onu emdim. İnledi ve bir dakika kıpırdamadan durdu, ağzımı daha da sertleşen ve kalınlaşan sikiinde aşağı yukarı gezdirmemi izledi. Ne kadar yakın olduğunun tadını alabiliyordum.

Sonra o devrıldı, derin, sert ve hızlı bir şekilde itti, küfür etti ve hırladı, ağzımı istediği gibi becerirken elleri başımı yerinde tuttu. Boğulmamaya ya da öğürmemeye çalışarak, umutsuzca o dayanamayana kadar dayanabileceğimi umarak canım pahasına dayandım.

"Siktir, boşalacağım," diye homurdanarak beni uyardı.

Ama bu şekilde bitirmesini istiyordum, bu yüzden olduğum yerde kaldım ve bir elimi kalçalarının arasına götürdüm, parmaklarımı kıvrım boyunca kaydurdım ve taşaklarının etrafına sardım. Vücudu hareket etmeyi bıraktığında gerildiler ve saniyeler içinde doruk noktasının hızlı zonklamasını ve sıcak akışını hissettim, ani nefes alışını ve ardından zevkinin alçak, uzun süreli inlemesini duydum.

Zonklama azaldığında topuklarımın üzerine düştüm ve nefes nefese kaldım, ağzımı koluma sildim.

"Yüce Tanrım." Dex şaşkın görünüyordu, belki biraz da korkmuştu. "Bu çılgıncaydı."

"Ama iyi mi?"

Bana baktı. "Evet. Oyunu sen kazandın."

Ayağa kalkarken muzaffer bir edayla güldüm. "Berabere diyelim mi ne dersin?"

"Bana uyar." Kot pantolonunun fermuarını çekti ve ben de buzdolabından bir şişe su almaya gittim ama kolumu yakaladı. "Hey."

"Evet?"

"Bir gün gerçekten de tüm kıyafetlerini çıkaracağım."

Gülümsedim. "Göreceğiz bakalım."

ON DÖRT

OceanofPDF.com

DEX

Mutfağımdaki adaya yaslanmış, Winnie'nin kâsedeki karışımından üç hamburger köftesi yapmasını izliyordum. "Söz veriyorum seni bu akşam yemeğe sırf sen yapasın diye davet etmedim."

"Ha."

"Art niyetli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Güldü. "Sanırım kapımı çalmaya geldiğinizde amacınızın ne olduğunu zaten anlamıştık."

Arkasından yaklaşıp kolumu boynuna doladım. "Hey. Sadece biraz kırmızı biber ödünç almaya geldim. İşlerin seksi bir hal alması senin suçundu."

"Benim hatam!" Son hamburgeri tabağa yerleştirdi. "Bu nasıl?"

"Kapıyı bu küçük kıyafetle açtın." Diğer elimi karnına koydum. "Nasıl karşı koyabilirdim ki?"

Şakacı bir şekilde karnıma dirsek attı. "Bırak beni, seni vahşi. Açım ben. Ve bir erkeğin davranışları için neden bir kadının kıyafetlerinin suçlanmaması gerektiği konusunda sana ders verecek havada değilim."

"Tamam." Onu bıraktım ve ellerimi kaldırdım. "Suçu ben üstleneceğim."

Bana bir tabak ve tahta saplı metal bir spatula uzattı. "İyi ki hoşuma gitti."

"O zaman ben de övgüyü alacağım."

Beni omuzlarımdan tutup çevirdi ve verandaya doğru itti. "Git bunları üç dakika ızgaraya koy ve sonra ters çevir."

"Bu kadar mı?"

"Evet. Peynirle hemen geliyorum." Fırının saatine baktı. "Patates kızartması bir dakika içinde pişecek ve ben onları çıkarır çıkarmaz,

Ekmekleri ısıtmak için oraya koyacağım. Çizburgerinizin üzerine marul ve domates ister misiniz?"

"Evet. Bende var mı?"

Güldü ve buzdolabını açtı. "Hayır. Ama benim var. Sen hamburgerleri ısıtırken ben de hemen eve döneceğim."

Verandaya çıktım ve dediğini yaptım, telefonumla üç dakikayı dikkatlice saydım, sonra onları ters çevirdim. Winnie bir dakika sonra sürgülü kapıdan içeri girdi ve her birinin üzerine bir dilim parlak turuncu Amerikan peyniri koydu.

"Üzgünüm, daha güzel bir şeyim yok," dedim. "Muhtemelen burgerlerinizi Brie ya da başka bir şeyle yiyorsunuzdur. Patates kızartmalarını da dondurucudan almak yerine gerçek patatesle yaparsın."

"Dinle, en sevdiği tatlı Frosty olan bir kızla konuşuyorsun." Ona gülümsedim. "Doğru."

Sanki ısınmış gibi saçlarını ensesinden kaldırdı ve gün batımının saçlarına nasıl bakır-penny ışıltılar verdiğini fark ettim. Ellerimin saçlarına dolandığını, sikimin onun mükemmel pembe dudakları arasında kaydığını ve karın kaslarımın kasıldığını hatırladım. Bu gece onu tekrar istiyordum ve bu iyi bir fikir değildi.

Çabucak havuza doğru baktım.

Kollarını indirerek yüzünü yelpazeledi. "Vay be. Burası çok sıcak, değil mi? Soğuk bir şeyler içmek ister misin?"

Bir biranın tadı güzel olabilirdi ve belki hissettiklerimin bir kısmını uyuşturabilirdi ama sabah işe gitmem gerekiyordu. "Sadece su, sanırım."

"Tamam." İçeri girmeden önce elini omzuma koydu ve kolunu tutup onu öpmek için kendime çekmemek için istediğimden çok daha fazla güç harcadım.

Kendimi ergen gibi hissediyordum.

Mutfak adasında yan yana yemek yedik.

"Demek kızlar bu hafta sonu burada olacak, ha?" diye sordu.

Başımı salladım. "Cumartesi sabahı vardiyam bittikten hemen sonra onları alacağım."

"Eğlenceli olacak. Okul başlamadan önceki son hafta sonu, değil mi?"

"Evet. Onları Pazartesi günü annelerine geri götürüyorum ve Salı günü okula başlıyorlar."

"Hafta sonu için planın nedir?"

"Plan mı?" Su bardağımı elime aldım ve bir yudum içtim.

"Dex! Yazın son hafta sonu için eğlenceli bir şeyler yapmalısın!"

"Eğleneceğiz." Omuz silktim. "Onları yüzmeye götüreceğim. Yüzmeye gideriz.

dondurma."

"Bu iyi, ama bundan daha fazlasına ihtiyacın var." Bir an düşündü, bir kızartma atıştırdı. "Ben biliyorum! Onları ata binmeleri için Cloverleigh Çiftlikleri'ne götür. Çocukken babam bizi oraya götürürdü ve en iyisiydi."

Ona bir bakış attım. "Kimin atı?"

"Orada ailemize ait birkaç tane var. Kuzenim Whitney'de bir tane var, kuzenlerim Sawyer ve Elsa'da birer tane var ve çiftliğin kendisinde de genellikle en az iki tane bulunuyor. Sonbaharda saman gezintileri, kışın da kızak gezintileri yapıyoruz." Konuştukça daha da hareketlendi. "Atları seviyorlar mı?"

"Bütün hayvanları severler." Çizburgerimden bir ısırık aldım, kesinlikle şimdiye kadar yaptığım en iyisiydi. Kızların bu yemek için burada olmaması çok kötüydü. "Hâlâ bir kedi için peşimdelers."

Winnie güldü. "Sadece kediyi al. Sana söyledim, iş günlerinde onu besleyeceğim. Büyütülecek bir şey değil."

"Bunu düşüneceğim."

"Çocukların evcil hayvan sahibi olmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum," diye devam etti. "Bu onlara sorumluluk ve canlılara saygı duymayı öğretiyor."

"Hallie gibi konuşuyorsun. Sadece biraz daha yaşlı," diye takıldım.

Bacağıyla beni dürttü. "Hepsi doğru. Kızınız akıllı biri. Muhtemelen araştırma yapmıştır."

"Araştırmayı çok seviyor," dedim. "Soru sormak onun en sevdiği etkinliktir."

Winnie su bardağını aldı. "Tüm bu bilgisiyle ne yapıyor?"

"Hikayeler yazıyor. Doldurduğu tüm defterleri görmelisin."

"Buna bayıldım. Öğrenmeyi seven, meraklı ve yaratıcı bir ruh."

"Neredeyse çorapları sevdiği kadar."

Winnie güldü. "Onu küçük su çoraplarıyla yüzerken gördüm. Yalınayak olmaktan gerçekten nefret ediyor, değil mi?"

"Bundan gerçekten nefret ediyor. Bu onu eğlenemeyecek kadar endişelendiriyor."

"Hm. Yazın son hafta sonu için ayak parmaklarını boyamayı teklif etsem ne yapardı merak ediyorum."

Omuz silktim. "Emin değilim. Bunu daha önce hiç teklif etmemiştim."

"O zaman deneyelim. Cumartesi akşamı çalışmak zorundayım - Millie'ye bir düğünde yardım ediyorum - ama günün erken saatlerinde buralarda olacağım. Ve seçebileceği tonlarca renk var. Belki eğlenceli cılasını göstermekten heyecan duyarsa, yalınayak gezme konusunda daha az endişeli olur?"

"Olabilir. Ama işe yaramazsa üzülme." "Hiç incinmem, söz veriyorum. Hadi deneyelim."

Teklifi beni çok etkiledi. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Küçük kız kardeşlerim her zaman onlara pedikür yapmama izin verirdi. Luna'ya da bir tane yapacağım." Sonra güldü. "Sen de ister misin?"

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Kocaman çirkin erkek ayaklarım var ve öyle de kalacaklar."

Güldü. "Peki, öyle olsun. Eğer çok meşgulsen, önemli değil."

"Eminim onlara bundan bahsedersem, Cumartesi sabahı saat sekizde kapınızı çalacaklardır."

"Mükemmel," dedi. "Erken kalkmayı seviyorum. Ve eğer bu hafta sonu onları ahıra getirmek istersen, bunu da yapabiliriz." Son patates kızartmasını yedi. "Belki Pazar günü bunun için iyi olur. Kuzenime bir sorayım."

Winnie bulaşıkları yıkamama yardım etmeyi teklif ettiyse de, yemeği hazırlama işinin çoğunu o yaptığı için izin vermedim.

"Ben hallederim," dedim ona ve tabaklarımızı lavaboya yerleştirdim.

"Emin misin?" Suyunu bitirdi ve bardağı yere bıraktı. "Benim için sakıncası yok."

"Eminim öyledir. Buna alışkınım - istasyonda, çok kötü bir aşçı olduğum için beni yemeğe yaklaştırmıyorlar, bu yüzden her zaman temizlik görevindeyim."

Güldü ve belini lavabonun yanındaki tezgâha yasladı. "Bence temizlik yapan bir erkek de yemek yapan bir erkek kadar seksidir. Hatta belki daha seksi."

"İstasyondaki adamların bunu umursadığını sanmıyorum," dedim alaycı bir ifadeyle, musluğu açarak. "Sadece yaptığım hiçbir şeyin yanına yaklaşmıyorlar."

"Sorun değil. Senin yeteneklerin başka yerde yatıyor."

Yüzündeki o hınzır sırıtışa baktım, kot pantolonumun ağını sıkan o sırıtış. "Teşekkürler."

"Bir ş e y d e ğ i l . " Koluma dokundu. "Ben çıksam iyi olacak. Teşekkürler! Size iş teklifimden bahsetmeyi unuttum."

"İş teklifi mi?" Tabaklarımızı durulayıp bulaşık makinesine koydum.

"Evet. Newport, Rhode Island'daki bir butik otelde etkinlik tasarımcılığı pozisyonu için. Bugün oranın yeni müdüründen bir e-posta aldım; geçen bahar New York'ta benimle görüşmüş ve beni hatırlamış."

"Güzel." Su bardağındaki buzu boşalttım ve üst rafa koydum. "Alacak mısın?"

"Henüz emin değilim. Ama kesinlikle ilgileniyorum. Sadece e-postasına cevap verip bunu ona söylemem gerekiyor."

Başımı salladım, Rhode Island'a taşınacağını düşününce içim burkuldu. Bu benim için neden bir fark yaratmalıydı ki? "Güzel. Tebrikler."

"Tebrik etmek için çok erken ama biraz heyecanlıyım." Kendinden emin bir şekilde güldü. "Ve belki biraz da gerginim."

"Neden?"

"Bütün gün kendime bunu sordum ve sanırım evimden çok uzakta olduğum için böyle düşünüyorum."

Ellerimi mutfak havlusuna kurularak onunla yüzleştirdim. Yüzündeki endişeli ifadeyle çok genç görünüyordu. "Evden ayrılmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi."

"Öyle miydi?"

"Evet. Huzursuzdum. Kendimi buraya tıkılmış hissettim. Kendimi zorlamak, neler yapabileceğimi görmek istedim." Omuz silktim. "Kendimi kanıtlamam gerekiyordu."

"Evet." Dudağını ısırdı. "Aynı sıkışmışlık hissini yaşadığımdan emin değilim ama bazen huzursuz hissediyorum."

"Bunun için gitmelisin. Kendini tutma."

"Teşekkürler." Gülümseyerek başparmağıyla avlu kapısını işaret etti. "Arkadan çıkayım mı?"

"Seninle yürüyeceğim," dedim havluyu bir kenara fırlatarak. "Dex, ben çocuk değilim."

Ona ters ters baktım ve arka kapıya yöneldim. "Benimle tartışma. Hava karanlık. Nasıl olduğumu bilirsin."

İç çekti ama beni dışarı kadar takip etti.

"İyi geceler," dedi ve bana küçük bir el salladı. "Her şey için teşekkürler."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, keşke daha uzun kalması için bir nedenim olsaydı. Ya da en azından ona tekrar dokunmayı. "Her şey için rica ederim. İyi geceler."

Benim verandamla onunki arasındaki küçük çim alana doğru ilerledi. İçeri girdiğinden emin olduktan sonra temizliğe devam etmek için mutfığa geri döndüm. O sırada tezgahın üzerinde fume kırmızı biberini gördüm. Hiç düşünmeden onu aldım ve aceleyle dışarı çıktım.

On saniye sonra, sürgülü kapısını çaldım. Mutfakta telefonunu kontrol ettiğini görebiliyordum ve kapıyı açmak için gelmeden önce şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Bunu unutmuşsun." Baharatı uzattım.

"Oh-teşekkürler." Elini salladı ve güldü. "Artık onu kullanırken hep seni düşüneneğim."

"Güzel." Bir süre öylece durduk, sonra eğildim ve onu usulca öptüm. "İyi geceler."

"İyi geceler." Bana baktı, yüz ifadesi biraz şaşkıncı, sanki bu jest onu şaşırtmış gibiydi.

Bu beni de şaşırtmıştı ve hızla dönüp yerime doğru yürüdüm.

Ben oraya varmadan önce seslendi. "Hey, Dex?"

"Öyle mi?" İçeri girmek isteyip istemediğimi soracağından korkarak ve evet diyeceğimi bilerek arkamı döndüm.

Yüzünde şakacı bir sırıtışla kapı aralığından dışarıya doğru eğiliyordu. "Bu gece çok eğlendim."

"Ben de." Sonra rahatladım, çünkü ne olacağını biliyordum. "Ama ben seni sevmiyorum."

Ben de sırıttım. "Ben de seni sevmiyorum."

Sonra ortadan kayboldu ve tekrar nefes alabildim.

"YANI? ÖLDÜ SEN ÖZÜR DILEMEK Mİ?" Justin sordu,
tırmanma üzerine Üçüncü milime yaklaşırken koşu
bandının yanındaki sabit bisiklete bindim.

"Ben yaptım."

"Ve?" dedi pedal çevirmeye
başlayarak. "Ve iyiydi."

"İyi misin?"

Omuz silktim. "Ona bir Frosty getirdim. Beni affetti."

"Ve hikayenin sonu bu mu?"
Hızımı biraz artırarak hiçbir şey söylemedim.
"Çünkü bu hikayenin sonu gibi görünmüyor."
"Ek bir bölüm daha olabilirdi," diye itiraf ettim. "Bir kitabın sonundaki o şeylere ne diyorsunuz?"
"Sonsöz mü?"
"Evet. Bir sonsöz olabilirdi."
Justin güldü. "Epilog sırasında ne oldu?"
Tişörtümün altıyla yüzümdeki teri sildim. "Hemen hemen her şey."
"Her şey mi?" "Evet."
"Çünkü pek çok şeyi hayal ediyorum."
Başımı salladım. "Muhtemelen hepsi oldu." "Peki, lanet olsun."
"Yaptık."
Güldü. "Onun hakkındaki fikrini değiştirdin mi?"
Üç mil eşiğini geçtim ve hızımı yavaşlatarak yürümeye başladım. "Ne demek istiyorsun?"
"Çok genç olduğu için onunla çıkmak istemediğini söylemiştin."
"Hâlâ çok genç ve hayır, fikrimi değiştirmedim. Onunla çıkmakla ilgilenmiyorum." İlgilenmiyordum, değil mi? Nasıl oldu da cevap beynimde biraz bulanıklaştı? Sakso yüzünden miydi?
"Ah." Justin bir dakika sessiz kaldı. "Ve bu onun için sorun değil mi?"
"Kesinlikle. Benimle çıkmakla da ilgilenmiyor. Aslında, o yaptı Benimle sadece fiziksel düzeyde ilgilendiği çok açık."
"Ciddi misin? Yani bu devam eden bir şey mi?"
Ona yan gözle baktım. "Sen kendi işine bak." "Bakamam. Bu kız senin kafanı karıştırmış. Onunla tanışmak istiyorum."
"Hayatta olmaz." Koşu bandını durdurdum ve atladım. "Beni dinliyor muydun ki? Biz bir şey değiliz, Justin. Onu ailemle tanıştırmayacağım. Bu ona yanlış bir fikir verir, size de."
"Ama ailesinden bazılarını zaten tanıyorsun, değil mi? Arkadaşın onun kuzeni çıktı, değil mi?"
"Bu kazara oldu. Bir tesadüftü." Ama kaşlarımı çattım, Chip'i düşündüm ve etrafta dolanmam hakkında ne hissedeceğini merak ettim

Winnie ile.

"Hâlâ Pazartesi günü yemeğe geliyor musun?" Justin sordu.

"Evet," dedim dalgınca. "Orada olacağız."

"Bir arkadaşınızı getirmekten çekinmeyin."

Gözlerimi devirdim ve kapıya yöneldim. "Siktir git."

"Ne? Arkadaş dedim, randevu değil! Sadece bu kızı görmek istiyorum."

"Hayır." Eğer kız kardeşim ve Justin onun ne kadar genç olduğunu görselerdi, bunun sonunu asla duyamazdım. Onu ailemin yanına getirmeme gerek *yoktu*.

Onu önemli şeylerden ayrı tutmak daha iyiydi.

CUMARTESİ SABAHİ, Naomi'nin araba yoluna girdiğimde, Hallie beni karşılamak için koşarak dışarı çıktı.

"Baba!" diye bağırdı, ben arabamdan çıkmaya çalışırken kollarını bana doladı. "Buradasın!"

"Ben buradayım."

"Acıktık." Başını arkaya attı ve bana baktı. "Yine şu fırına gidebilir miyiz? Winnie'nin annesinin çalıştığı yere?"

"Olabilir. Git eşyalarını al."

O içeri girerken, Luna tekerlekli küçük valizini sürükleyerek dışarı çıktı. "Merhaba baba."

"Merhaba, Loony Toon. Şunu ben alayım." Bir elimle bavulunun sapını tuttum, diğer elimle de onu kucakladım ve kaşınan çenemi yanağına sürttüm. "Nasılsın?"

Kıkırdadı ve kollarımda kıvrandı. "Güzel. Bugün yüzmeye gidebilir miyiz?"

"Elbette."

"Winnie ile mi?"

"Göreceğiz."

Naomi dışarı çıktı, iş için giyinmişti bile. "Hey. Bir saniyen var mı?"

Luna'yı yere bıraktım, arka kapıyı açtım ve ona arabaya binmesini söyledim.

Bavulunu arkaya yerleştirdikten sonra eski sevgilimle tekrar yüzleştirdim. "Ne oldu?"

"Yirmi üç Ekim hakkında konuşmak istiyordum. Teknik olarak sizin Cumartesi gününüz ama o gece kızları tutabilir miyim diye merak ettim."

"Neden?"

"Bryce ve ben o gün evlenmeye karar verdik."

"Yani?" Zorluk çıkarmak için söyledim.

"Dex, hadi. Çocukları orada istiyorum."

"Gelecek yaz evleneceğini sanıyordum."

"Beklemek istemediğimize karar verdik." Bana kaşlarını çatı. "Sana ne bundan?"

"İstemiyorum. İsterseniz yarın evlenebilirsiniz. Ama neden çocuklarımla geçireceğim bir geceden vazgeçeyim ki?"

"Gerçekten mi, Dexter?" Başını öne eğdi. "Bana bu iyiliği yapamaz mısın?"

Bu Cumartesi gecesinde mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Mesele bu değil. Bu, onlarla geçirdiğim zamana saygı duymakla ilgili ve sen duymuyorsun."

Yüz ifadesi yumuşadı ve başını salladı. "Bu konuda daha iyi olmaya çalışacağım."

"Artık beni kontrol eden telefonlar yok. Artık alerjiler, yemekler ya da işlerin nasıl yapılması gerektiğiyle ilgili nasihatler yok. Benimle olduklarında, benimdirler."

Bir nefes aldı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Tamam."

"Ciddi misin? Tamam mı?" Ona inandığımdan emin değildim. "Eğer düğün gününe evet dersem, artık uzaktan yönetmek yok mu?"

"Sana söz veriyorum." Serçe parmağını uzattı ve belli belirsiz bir gülümseme sundu.

İsteksizce, benimkini içinden geçirdim. Bir an için Naomi'yle geçirdiğim güzel günleri hatırladım ve bu içimdeki kızgınlık ve öfkeyi biraz olsun dindirdi. "Teşekkür ederim. Mükemmel olmadığımı biliyorum ama deniyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Ellerini arka ceplerine soktu. "Ve senin için deli oluyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatsız ediyor. Ben kötü ebeveyn olmak zorundayım, eğlenceli olan sensin. Ben onları grip aşlarına, okul ayakkabılarına ve diş temizliğine götürüyorum, sen ise donut yemeye, yüzmeye ve itfaiye ziyaretlerine götürüyorsun."

"O halde bana bu sorumluluklardan bazılarını ver Naomi," dedim. "Onlarla başa çıkabilirim. Bazen sırf benden şikâyet edebilmek için bütün o pislikleri biriktirdiğini düşünüyorum."

Başını salladı. "Tamam. Bu konularda yarı yarıya anlamak için daha fazla çaba göstereceğim."

"Güzel." Yarım bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Ve belki arada bir lanet olası bir çörek yemelerine izin verirsin. Bu onları öldürmez."

Gülerek başını salladı, gözleri vücudumda geziniyordu. "Bu şekilde yiyip nasıl bu kadar formda kalabiliyorsun anlamıyorum. Bu hiç adil değil."

"İyi hafta sonları," dedim sürücü tarafındaki kapıyı açarken.

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona uyarıcı bir bakış attım ve o da ellerini kaldırdı.

"Sadece merakımdan soruyorum! Mikro yönetim yapmıyorum."

"Emin değilim. Muhtemelen yüzmeye gideceğiz ve onları Cloverleigh Çiftlikleri'ne ata binmeye götürebilirim."

Şaşırmış görünüyordu. "Orada ata binildiğini bilmiyordum." "Halka açık olduğunu sanmıyorum. Bizi Winnie davet etti. O çalışıyor Orada."

"Winnie bizi nereye davet etti?" Bir elinde çantası, diğerinde penguen Rupert ile dışarı çıkan Hallie, "Winnie bizi nereye davet etti?" diye sordu.

"Ata binmek," dedim ona, çantasını alarak. "Atla."

Hallie arka koltuğa atladı ve hemen o ve Luna heyecandan ciyaklamaya başladılar.

"Kızlar bu hafta Winnie hakkında çok konuştular," dedi Naomi. Sonra da güldü. "Tuhaf, ondan ilk bahsettiğinde yaşlı bir kadın hayal etmişim. Ne kadar eski moda bir isim."

"O yaşlı değil." Cipimin arkasına geçtim ve Hallie'nin çantasını Luna'nın yanına koydum.

"Bunu artık biliyorum. Hallie yirmi iki yaşında olduğunu söylüyor." "Kulağa doğru geliyor."

"Ve çok güzel."

Omuz silktim.

"Sizinle havuza geldiğini duydum."

"Güle güle, Naomi. Pazartesi görüşürüz." Arabaya bindim ve kapıyı kapattım. Eski karım Winnie hakkında konuşmak isteyeceğim dünyadaki son kişiydi ve neden ilişki kurmadığının mükemmel bir hatırlatıcısıydı.

"Hoşça kalın kızlar!" Naomi Hallie ve Luna'ya öpücükler gönderdi. "Sizi seviyorum! İyi eğlenceler!"

Garaj yolundan geri geri çıktım ve "Bohemian Rhapsody" çalan baba istasyonunu açtım.

"Bu şarkıya bayılıyorum!" Hallie söyledi.

Dikiz aynasından ikisini de müziğe eşlik ederken yakaladım ve gülümsedim.

Bir onluk geldiğini hissedebiliyordum.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

OceanofPDF.com

WINNIE

Cumartesi sabahı saat sekiz buçuk civarında, bir fincan kahve ile adada oturuyordum ki, sürgülü cam kapının çalındığını duydum.

Baktım ve Hallie ile Luna'nın verendamda heyecanla sırttıklarını gördüm. Ben kapıyı açarken Hallie el salladı, Luna da aşağı yukarı zıpladı. "Günaydın kızlar!"

"Günaydın!" diye koro halinde seslendiler.

"Ne güzel bir gün, değil mi?" Arkalarından güneşli, bulutsuz gökyüzüne baktım.

"Evet. Babam bu hafta sonu ata binmeye gidebileceğimizi söylüyor!" Luna nefes nefese söyledi. "Doğru mu bu?"

"Elbette," dedim. "Yarın, eğer baban için uygunsa. Kuzenim sabah bizimle orada buluşabilir. Binebileceğin bir atı var."

"Atın adı ne?" Hallie sordu.

Güldüm. "Emin değilim ama öğreneceğim. Hey, kızlar bu sabah pedikür yaptırmak ister misiniz?"

"Evet!" Luna bağırdı. "Pedikür nedir?"

"Ayak parmaklarını boyayacağım." Bir çıplak ayağımı uzattım.

"Benimki gibi. Gördün mü?" "Benimkini de seninki gibi kırmızıya boyayabilir misin?" Luna sordu.

"Elbette." Spor ayakkabılarına bakan Hallie'ye baktım. "Ne düşünüyorsun, Hal? Kırmızı mı? Mor mu? Mavi mi?"

Gülümsedi. "Gerçekten mavin var mı?" "Gerçekten var."

"Tamam." Bu konuda biraz endişeli görünüyordu ama başını salladı. "Mavi istiyorum."

"Harika. O zaman belki bugün havuzda ayak parmaklarımızı gösterebiliriz. Neden gidip babana burada salon oyunu oynayacağımızı söylemiyorsun, ben de her şeyi hazırlayayım?"

"Tamam!"

"Ve geri döndüğünde parmak arası terlik giy, tamam mı? Ya da çıplak ayakla. Çorap ve spor ayakkabı giyemeyeceksin."

Onlar sevinçle zıplayarak evlerine dönerken ben de tüm malzemelerimi almak için üst kattaki banyoya yöneldim.

Merdivenlerden çıkarken Dex'in de gelip gelmeyeceğini merak ettim. Eğer numarası bende olsaydı, ona bir davet mesajı atardım. Aşağı indiğimde oje şişelerini tezgâhın üzerine koydum ve gidip kapısını çalmaya karar verdim.

Bu sefer ön tarafa gittim ve elinde bir fincan kahveyle açtı. Gri eşofman altı ve Amerikan Donanması tişörtü giymişti. Ağzı gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrıldı ve kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu. "Günaydın komşu."

"Günaydın. Numaranı sormaya geldim."

Kahvesinden bir yudum aldı. Kupanın üzerinde bir itfaiyeci çizmesi vardı ve üzerinde Babam Benim Kahramanım yazıyordu. "Neden?"

"Sanırım evimin bir yangın teftişine ihtiyacı var. Belki bir tane ayarlamak için seni arayabilirim diye düşündüm." Sırıttım. "Güvenlik konusunda nasıl olduğunu biliyorum."

"Ah." Kahverengi gözleri dans ederek tekrar yudumladı. "O zaman sanırım sana verebilirim. Güvenlik nedeniyle."

"Neden kızlarla birlikte gelmiyorsun ve bilgi alışverişinde bulunmuyoruz?"

"Sadece bilgi mi?"

Güldüm. "Bu sefer, evet."

"Gelebilirim," dedi, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Henüz değil. Sadece kahve."

"Sana maymun ekmekli kek getireceğim."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Bu sabah Plum & Honey'de miydin?"

"Evet. Kızlar ısrar etti." Durakladı. "Ve annene en sevdiğin kekin ne olduğunu sormuş *olabilirim*."

"İyi bir adam olmana bak."

"Biliyorum." Suratını asmaya devam etti. "Sakın kimseye söyleme."

Dudaklarımı kapattım. "Sırrın benimle güvende. Birazdan görüşürüz."
Garaj yolundan evime doğru ilerlerken bana seslendi.

"Hey!"

"Evet?" Arkamı döndüm.

"Rhode Island'daki işle ilgili haber aldın mı?"

Hatırlamasına sevinerek gülümsedim. "Evet. Önümüzdeki hafta telefonla konuşacağız. Gerçekten çok heyecanlıyım."

Başını salladı. "Güzel."

O AKŞAM, Millie'ye büyük bir düğün resepsiyonunda yardım etmek için Cloverleigh Çiftliklerine gittim. Genellikle April teyzemiz büyük etkinliklere yardım etmek için hazır bulunurdu ama o ve ailesi Chip'in maçlarından birini izlemek için Chicago'ya gitmişti.

Uzun bir geceydi ve düğün ekibi kutlamaya devam etmek için hanın barına geri döndüğünde saat on biri geçmişti. Millie ve ben odayı dağıtmak için personelden ayrıldık ve onun ofisine çekildik, orada kanepesine uzandım ve ayakkabılarımı çıkardım.

Masasının arkasındaki raftan bir şişe alarak, "Bir shot viski?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Bacaklarımı ve ayaklarımı gerdim. Kırmızı ayak parmağı cilam bana bu sabah kızlara pedikür yaptığım günü hatırlattı. Çok eğleneliydi ve Hallie mavi ayak parmakları için o kadar heyecanlanmıştı ki su çoraplarını unutup havuza yalınayak gitmişti - en azından parmak arası terliklerini çimentoya bıraktığı yerle sığ kısım arasındaki on adım boyunca.

Ama Dex bunu bir ilerleme olarak nitelendirdi ve kalbimi patlama tehlikesiyle karşı karşıya bırakan gizli bir gülümsemeyle bana teşekkür etti.

Millie iki eski moda bardağa biraz viski doldurdu ve kanepeye getirdi. "Üzgünüm, buzum yok."

"Sorun değil." Bardağı aldım, yanıma oturabilmesi için yana kaydım.

"Şeref." Elindeki viskiyi benimkine vurdu. "Bu geceki yardımın için teşekkürler."

"Benim için zevkti." Ateşli sıvının boğazımı ısıtmasının tadını çıkararak bir yudum aldım.

"Babana olan aşkında yeni bir şey var mı?"

Gözlerimi devirdim. "O benim baba aşkım değil. Sadece komşum." "Yani yine onunla takıldın mı?"

Bir yudum daha aldım. "Ben öyle bir şey demedim."

Kız kardeşim güldü, ayakkabılarını tekmeledi ve bacaklarını altına soktu. "Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak pek bir şey yok. Perşembe gecesi takıldık ve ... bir şeyler oldu. Ama bugün bütün gün takıldık ve hiçbir şey olmadı."

"Bugün ne yaptın?"

Ona kızlarla salonculuk oynadığımı anlattım. "Ben onların ayak parmaklarını boyadım, onlar da benim saçımı yaptı, bu çok ilginçti."

Millie güldü. "Salonculuk oynadığımız ve Felicity'nin kaküllerini bir santim uzunluğunda kestiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet!" Bu anıyı hatırlayınca uludum. "Babam bize çok kızmıştı. Bugün hiç makas yoktu ama bir *sürü* aksesuar vardı. Bir çanta dolusu saç fiyonku getirdiler. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk tarafından hediye paketi yapılmış gibi görünüyordum."

"Tüm bunlar olurken babaları neredeydi?"

"Oradaydı, kahve içiyor ve bana gülüyordu. Sonra saçını yapmalarına izin vermesini önerdim ve onlar yalvarıp yakardığında hayır diyemedi." Bu anıya kıkırdadım. "Kafasına pembe kedi kulaklı bir saç bandı taktılar ve beni telefonumla fotoğraf çekerken yakaladı."

"Bir bakayım!"

Çantamı karıştırıp telefonumu buldum ve ona göstermek için kaşlarını çatmış Dex'in fotoğrafını getirdim.

Bir kahkaha patlattı. "Bu çok öfkeli bir kedi. Ama lanet olsun, çok seksi." "Silmediğimde çok sinirlendi." Telefonumu tekrar çantam. "Saçımı ıslatmak istemediğimi söylememe rağmen daha sonra beni havuza attı."

Kaşları kalktı. "Eğlenceli bir güne benziyor."

"Öyleydi."

Tekrar yudumladı. "Babam ve Frannie olmadığınızı söylediğinizi biliyorum ama tüm bu olanlar çok tanıdık geliyor."

Öfkeyle içimi çektim. "Yemin ederim bizde öyle değil. Babam ve Frannie birbirlerine aşıktı. Dex ve ben değiliz. Aslında bu aramızdaki şakalardan biri. İkimiz de aramızdaki bu şeyin sıradan kalması gerektiği konusunda anlaştık, bu yüzden her iyi geceler dediğimizde birimiz 'Bu gece eğlendim ama seni sevmiyorum' diyor."

Kız kardeşim dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bana öyle bakmayı kes," dedim. "Sadece birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Beni güldürüyor ve güzel bir aleti var, tamam mı? Bırak da tadını çıkarayım."

"Tamam, tamam." İç çekerek bacaklarını açtı ve uzattı. "Bu gece onu görecek misin?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çocukları orada." Viskimin son yudumunu da geri attım. "Hiçbir şeyden şüphelenmelerini istemeyiz. Ve onunla çok sık takılmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, anlıyor musun? Eğer bir şeyi sıradan tutacaksanız, bu muhtemelen sadece arada sırada olan bir şey olmalı."

"Doğru. Özellikle de senin için."

Artık numarası bende olduğuna göre, en azından daha sonra onunla mesajlaşmak için zımnî bir izin almayı umuyordum ama Millie'nin söylediklerimi doğruladığını duyunca, bunu yapmamam gerektiğini anladım.

"Gitmeliyim," dedim ona. "Kızlara yarın onları ata bindireceğimi söyledim. Whitney saat dokuzda bizimle ahırda buluşacak."

"Bu eğlenceli olacak." Durakladı. "Dex de geliyor mu?" Soru bu kadar yüklü hissettirmemeliydi.

"Muhtemelen." Gözlerini kaçırarak ayağa kalktım, topuklu ayakkabılarımı giydim ve boş bardağımı masasına bıraktım. "İçki için teşekkürler."

"Her zaman. Dikkatli sürün."

Ertesi sabah birlikte Cloverleigh Çiftliklerine gittik ve ahıra doğru yürüdük. Dex ve kızları, yıllarını ahırda çalışarak geçirmiş ve atları her zaman sevmiş olan kuzenim Whitney ile tanıştım.

Kızlar nazık, kestane-kahverengi bir Quarter Horse olan Buttercup'a hemen aşık oldular ve Whitney onlara onu nasıl besleyeceklerini, tüylerini nasıl tarayacaklarını ve binmeye nasıl hazırlayacaklarını gösterirken sessizce dinlediler.

Yine güzel bir gündü, ılık ve güneşli, sıcak katlanılabilir kılmaya yetecek kadar bir esinti vardı. Whitney sabırla her kıza eyerde bir sıra verirken, Dex ve ben çitin yanında kenarda duruyorduk,

Buttercup'ı dikkatlice padokta gezdiriyordu. Bunu tekrar tekrar yapmak için yalvardılar.

"Sen ve kuzenin çok nazıksınız," dedi Dex. "Gerçekten minnettarım o."

"Tabii ki. Whitney bunu yapmaktan heyecan duyduğunu söyledi. bire kadar işte olması gerekiyor." "O da mı Chip'in kuzeni?"

"Doğru. Whitney, Sylvia halamın en büyüğü. Millie'nin yaşlarında ya da ona yakın, belki otuz yaşlarında ve üvey babası Henry Amcam için çalışıyor. Kendisi buranın şarap üreticisi." Şarap imalathanesini işaret ettim. "Ama Whitney Hadley Harbor ve Traverse City'deki tadım odalarını yönetiyor, o yüzden her gün burada değil."

Dex bir dakika sessiz kaldı. "Çok yakında kızlarımın bir üvey babası olacak."

Ona doğru baktım. "Annem Naomi'nin nişanlı olduğundan bahsetti. Ne zaman evleniyor?"

"Ekim ayında."

Buttercup'ın arkasından bize el sallayan Luna'ya gülümsedim. "O iyi bir adam mı?"

Dex omuz silkti. "O iyi."

"Onun yeniden evlenmesine . yeniden evlenmesine üzöldün mü?" Sanki onu gücendirmişim gibi, "Yok artık," diye alay etti.

Ona bir göz attım. Çenesi sertleşmişti. Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyordum ama taş gibi olduklarına dair bir his vardı içimde. Bu durumun onu rahatsız ettiği açıktı ama bunu itiraf etmesi için onu zorlamayacaktım. Sözümü sakınmadan tekrar Luna'ya odaklandım.

"Özür dilerim. Seni terslemek istememiştim." Sesi isteksiz ama yumuşaktı. "Naomi'nin yeniden evlenmesiyle ilgili bir sorunum yok. Sadece başka birinin onun babaları olabileceğini düşünmesi fikrinden hoşlanmıyorum."

Aha. "Bu anlaşılabilir bir şey."

"Onun evinde yaşayacaklar, yelkenlisine binecekler, tatillerine gidecekler. Adamın parası var. Onlara benim veremeyeceğim şeyleri verebilecek. Bu benim canımı sıkıyor."

"Ama sen onların babasıydın - sahip oldukları tek kişi - ve seni ayın ötesinde seviyorlar. Onlara ne aldığı önemli değil, Dex. Her zaman seninle olmak isteyecekler."

Hiçbir şey söylemedi ama boğaz kasları gergin kaldı.

"Kız kardeşlerim ve ben para ya da eşya gibi şeyleri daha az önemseyebilirdik," dedim ona. "Her şeyden çok sevdiğimiz şey babamızla geçirdiğimiz zamandı. Bizi güldürmesi ve güvende hissettirmesiydi. Bizi sevdiğini gösterme şekli." Elimi koluna koydum. "Sana söz veriyorum, *hiç* kimse onların gözünde senin yerini tutamayacak. Bir gün yaşlandıklarında, bir adam gelip deneyecek ve-"

"Siktir et o adamı." Dex daha uzun durdu ve göğsünü kabarttı. "Onun kıcını tekmeleyeceğim."

Güldüm, ön kolunu ovuşturdum. "Sakin ol. Bir şey olmaz. Sadece sekiz ve beş yaşındalar. Erkek arkadaşlardan önce zamanın var."

Hâlâ endişeli görünüyordu. "Bu konuda iyi olamayacağım."

"Babam da öyle değildi. Ama bunun bizi sevdiği ve koruyucu olduğu için olduğunu biliyorduk."

Derin bir nefes alarak nefesini verdi. "Evet. Teşekkürler."

"Bir şey değil." Ona dokunmaktan vazgeçmek istemedim; teni güneşten ısınmıştı ve güzel kokuyordu. Kolumu onun koluna dolamayı ve yanağımı pazusuna bastırmayı diledim... ama yapmadım. "Dinlemek için her zaman buradayım. Boşanmaların, yeniden evlenmelerin ve tek başına ebeveyn olmanın ne kadar karmaşık olabileceğini anlıyorum."

"Teşekkürler." Whitney'nin Luna'yı aşağı indirmesini ve Hallie'nin eyere binmesine yardım etmesini izledi. "Genelde bu tür konularda içimi dökmem."

"Biliyorum. Sen sadece homurdan ve işine bak."

Bana dirsek attı ve kollarımız birbirine değecek kadar yakın durdu. "Sana güzel bir şey söylemeye çalışıyordum."

"Öyle miydin?" Şaşırmış gibi yaptım. "Kaçırmış olmalıyım."

"Bunun için çalışıyordum."

"Çalışmaya devam edin."

Beni tekrar dürttü. "Seninle konuşmak çok kolay. Sen kolaylaştırıyorsun. Bir şekilde."

İltifat karşısında kalbim kabararak gülümsedim. "Teşekkürler."

Yumuşak bir esinti saçlarımızı karıştırırken bir iki dakika geçti. Birkaç kez Dex'in bir şey söylemek için ağzını açtığını gördüğümü sandım ama hiç konuşmadı. Gözlerimi kapatarak yüzümü güneşe doğru çevirdim ve tenimdeki sıcaklığın tadını çıkardım.

Sonra onun sesini duydum.

"Yarın ne yapıyorsun?"

"Sabahları çalışıyorum. Öğleden sonra çıkıyorum."

"İşten sonra meşgul değilsen, yemeğe gelmek ister misin?"

PAZAR AKŞAMI, her zamanki gibi akşam yemeği için ailemin evine gittim. Yazın son gecesi olduğu için, iki küçük kız kardeşim mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yemeklerini yediler ve birinci sınıfa başlamadan önce son bir parça eğlenmeye hevesli bir şekilde kapıdan dışarı fırladılar.

Millie ve ben bir süre annem ve babamla güvertedeki masada şarap içip dün geceki düğün, Ellie ve benim düzenlediğimiz şarap tadım yemeği ve Abelard'da açılan yeni restoran hakkında sohbet ettik.

"Denemek için sabırsızlanıyorum," dedi annem. "Duyduğuma göre Lupo kardeşlerden birini baş aşçı olarak işe almışlar."

"Gianni," dedim.

"Sizinle birlikte mezun oldu, değil mi?" diye sordu babam.

"Evet ve Ellie aklını kaçırıyor." Mutfaktaki sahneyi hatırlayarak güldüm. "Ona katlanamıyor."

"Yine de oldukça ünlü restoranlarda çalıştı," dedi Millie. "New York'ta, Roma'da, San Francisco'da. Onun hakkında bir makale okudum. Gerçekten yetenekli olduğu söyleniyor. Yaşına göre biraz ukala ama yetenekli."

"Onun bir Hollywood reality şovunda olduğunu sanıyordum." Annem kendine biraz daha şarap doldurdu. "Babasının yıllar önce çıktığı programın aynısı."

"Öyleydi ama geri döndü." Bardağımı uzattım, o da benim için biraz daha doldurdu. "Geçen gün onu Abelard'da gördüm."

"Şu Lupo oğlanları okulda hep ele avuca sığmazlardı, değil mi?" Annem güldü. "Küçük şeytanlar. Ama çok tatlılar."

"Bunu Ellie'nin önünde söyleme," dedim ona.

"Geçen hafta Mia'ya rastladım," dedi annem. "Restoranla ilgili gecikmelerin büyük bir baş ağrısı olduğunu söyledi, özellikle de bir süre Fransa'da yaşamayı umdukları için."

"Taşınıyorlar mı?" Bardağımın yarısını dudaklarıma götürürken durakladım. "Ellie bundan bahsetmemişti."

"Kesin olduğunu sanmıyorum ama her zaman orada uzun zaman geçirmek istediğini söyledi ve şimdi en küçükleri üniversiteye gittiği için bunu düşünüyorlar."

"İlginç," dedi babam. "Acaba Abelard'ı yönetmesi için yeni birini mi işe alıyorlar?"

"Eğer öyleyse başvurmalısın Winnie," dedi Millie. "O iş için mükemmel olursun."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ama aslında sanırım başka bir yerden teklif aldım."

"Öyle mi?" Kız kardeşim uzandı ve koluma bir tokat attı. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü henüz kesin bir şey değil." Sandra Elson'ın e-postasını ve Alexander'daki pozisyonu anlattım. "Gelecek hafta daha fazla şey öğreneceğim. Salı günü beni arayacak."

"Bu çok heyecan verici," dedi kız kardeşim. "Alacak mısınız?"

"Eğer teklif doğruysa yapabilirim. Kulağa rüya gibi bir iş gibi geliyor." Tereddüt ettim, şarabımdan bir yudum aldım. "Sadece evden çok uzakta."

"Ama tutkunun peşinden gitmelisin," diyerek beni şaşırttı annem. "Bilinmeyenden o kadar korkmamalısın ki, bu korkunun seni hayatını değiştirebilecek bir şeye şans vermekten alıkoymasına izin verme."

"Gitme fikrimden nefret edeceğimi düşünmüştüm," dedim kıkırdayarak. "Ve işte bana gitmemi söylüyorsun."

"Senin gitme fikrinden nefret ediyorum." Annem de güldü ama gözleri buğulandı. "Ve seni özleyeceğim. Ama babam geçen gün bana bundan bahsetti, bu yüzden tepkimi prova etmek ve hissettiğim bencilce şeyleri söylememek için zamanım oldu."

"Baba!" Omzuna vurdum. "Senden henüz bir şey söylememeni istemiştim." "Ve bu sözü vermemeye özen gösterdim. Ona her şeyi anlatırım.

Elimde değil." Babam kolunu annemin omzuna doladı ve başını öptü.

Seninle konuşmak çok kolay. Dex'in daha önceki sözleri kafamın içinde yankılandı.

"Her neyse," dedim, "ayrılmak hakkında konuşmak için henüz erken. Sandra'dan ayrıntıları duymak istiyorum, sonra bir karar verebilirim."

Daha sonra, Millie ve ben birlikte dışarı çıktık. "Yarın ne yapacaksın?" diye sordu.

"Sabah resepsiyonda çalışmam gerekiyor. Sonra da yemek için Dex'in kız kardeşinin evine gideceğim."

Millie güldü.

"Ne? Bu sadece bir yemek partisi," dedim savunmaya geçerek.

"Bugün Whitney'le konuştum. Bütün sabah Cloverleigh'de olduğunuzu söyledi."

"Öyleydik. Kızlarla arası harikaydı. Ona bir borcum var."

"Çok sevimli olduklarını söyledi."

"*Bayıldılar*. Yol boyunca sürekli bundan bahsettiler." "Ayrıca senin ve Dex'in birlikte oldukça rahat görüldüğünüzden de bahsetti," dedi imalı bir şekilde.

Omuz silktim. "Ona bunu söyleten neydi bilmiyorum."

"Sanırım eski arkadaşlar gibi birbirinize karşı rahat görüldüğünüzü hissetti," dedi Millie. "Yakın zamanda tanışmış olmanıza şaşırdı."

"Evet. Çok çabuk kaynaştık. İyi bir kimya sanırım." Anahtarlarımla oynadım. "Ama Whitney'e söyleyebilirsin, sana sürekli söylediğim gibi, aramızda ciddi bir şey yok."

Onunla göz göze gelmekte zorlanmadım, çünkü gerçek buydu. Ama lanet olsun.

Duygularımın patronu olmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

ON ALTI

OceanofPDF.com

DEX

"Yazdığım yeni hikayeyi dinlemek ister misin?" Pazar gecesi kızlara iyi geceler dilemek için içeri girdiğimde Hallie sordu.

"Evet." Yatağının kenarına oturdum.

Penguen Rupert'a sıkıca sarıldı ve çenesini onun başına yasladı. "Bir prenses hakkında."

"Öyle mi? Adı ne?" "Adı

Minnie."

"Prenses Minnie." Dirseğime yaslanarak bu ismi düşünüyormuş gibi yaptım. "Peki neye benziyor?"

"Çok güzel, uzun altın sarısı saçları var. Ormanda küçük bir kulübede yaşıyor. Ve bir kedisi var."

"Kedinin adı ne?" Luna yan dönüp kız kardeşinin yatağına bakarak sordu.

Hallie bir an düşündü. "Tigger." "İlginç," dedim.

Luna kıkırdadı ve ellerini yanağının altına sıkıştırdı.

Hallie, "Tigger çok uzun bir ağaca çıkıp bir daha inmeyince Prenses Minnie çok üzülüyor," diye devam etti. "Ve yardım isteyebileceği hiç kimsesi yok."

"Etrafta kasaba halkı yok mu?" diye sordum.

"Hayır." Hallie'nin ses tonu ciddiye. "Minnie kasabaya gidemez çünkü ormanda *saklanıyor*. Ailesi zalim ve onun kötü kalpli bir prensle evlenmesini istiyorlar."

"Bu berbat bir şey."

"Sorabileceği *tek bir* kişi var, o da ormanda ona yakın bir yerde yaşıyor ve bazen pencereden onu görüyor." Hallie derin bir nefes aldı.

"Ama ondan korkuyor."

"Neden korkuyor?"

"Çünkü o bir dev. Büyük, kıllı bir dev."

Tek kaşımı kaldırarak kaşlarımı çattım. "Peki büyük kıllı devin adı ne?" "Rex."

"Söylemiyorsun."

"Her gece Rex'in çok yüksek sesle horladığını ve diğer korkunç dev seslerini çıkardığını duyuyor. O yürüdüğünde yer titriyor."

"Dev kasları olduğu için mi?" "Çünkü dev *ayakları var*."

İçimi çektim. "Peki prenses korkusunu yenip adamın kapısını çalıyor mu?"

"Henüz bilmiyorum. Şimdilik bu kadarını söyleyebilirim."

"Ne?" Yorganın üzerinden bacağına vurdum. "Luna'yla beni orada öylece asılı mı bırakacaksın? Zavallı Tigger'ı ağacın tepesinde, Prenses Minnie'yi de yalnız ve korkmuş bir halde mi?"

Hallie gülümsedi. "Güzel bir hikaye, değil mi?"

"Evet. Bitirmen gerek." Yataktan kaydım ve onu alnından öptüm. "Söylesene, o dev gerçekten de şeytani bir büyü'nün etkisi altında olan bir prens mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, o gerçekten bir dev."

"Anlaşıldı." Luna'nın şakağını öptüm ve ışığı kapattım. "İyi geceler kızlar. Sabah görüşürüz."

"Baba?" Hallie esnedi.

"Evet." Kapı aralığında durakladım.

"Bugün başka bir on gündü."

Selam verdim. "Teşekkür ederim, katılıyorum." "Yarın yine ata binebilir miyiz?"

"Hayır. Yarın Bree Teyze'ye gidiyoruz."

"Ama Winnie geliyor, değil mi?"

"Olabilir. Git uyu."

Koridordaki ışığı onlar için açık bırakarak, mutfakta bıraktığımız dağınıklığı toplamak üzere aşağı indim. Akşam yemeği için kendi pizzalarımızı yapmıştık ve her yerde sos ve rendelenmiş peynir vardı. Daha sonra bir bira açtım ve televizyon açıkken kanepeye oturdum, ekranda ne olduğunu pek fark etmedim.

Sürgülü kapıya bakıp Winnie'nin verandada olup olmadığını merak etmek işkenceydi. Oraya çıkmalı mıydım? Eğer masasında oturuyorsa, onu davet etmeli miydim? Davetimi kabul ederse, ellerimi kendime saklayabilir miydim?

Kaşlarımı çatarak şişeden uzun bir yudum aldım ve bir kanepe yastığı alıp göğsüme dayadım. Bugün ona dokunmaya devam etmeyi bu kadar çok istemiş olmam beni rahatsız ediyordu. Kendimi ne kadar sık onun ağzına bakarken yakalamıştım. Kaç kez onu bu akşam yemeğe davet etmeyi düşünmüştüm.

Ama onu yarın Bree'lere gelmesi için düşüncesizce davet etmem yeterince kötüydü. Justin'e söylediklerimden sonra, onu getirdiğim için bana bir sürü fırça atacaktı ve ben de bunu hak edecektim. Ama Winnie'nin etrafında olmayı seviyordum. Her zaman neşeliydi ve beni güldürürdü. Saçmalıklarımı yüzüme vururdu ve başka kimseye söyleyemediğim şeyleri ona söyleyebilirdim. Kendisi de büyüdüğü için durumumu anladığını hissediyordum ve sinirlendiğimde ya da kızdığım da beni yargılamıyordu. Bu konuda hiçbir çıkarı yoktu - daha sonra bana karşı hiçbir şey kullanmayacaktı. Sadece dinledi.

Ben de onu dinlemeyi seviyordum. Arkadaşıyla planladığı akşam yemeğinden ya da potansiyel yeni işindeki etkinliklerle ilgili fikirlerinden bahsederken çok heyecanlanıyordu. Ailesiyle ilgili hikâyeler dinlemek de hoşuma gitti.

-Onlara yakın olduğu ve gerçek annesinin o kadar küçükken ayrılmasına rağmen mutlu bir çocukluk geçirdiği belliydi. Kendimi babasını merak ederken buldum ve onunla tanışmak istedim.

Kızlarıma ne kadar iyi davrandığından ve onu uzun zamandır görmedikleri teyzeleri gibi benimsediklerinden bahsetmiyorum bile.

Ayrıca, o dudaklara, o dile ve insanoğlunun bildiği en tatlı kıvrımlara sahipti.

Evet, gençti ama bana onun yaşını hatırlatan şeyleri bile seviyordum; sevimli kahkahası, adımlarındaki zıplama, kızlarla birlikte argo kelimeler kullanmaları ya da adını hiç duymadığım şarkılar veya ünlüler hakkında konuşmaları gibi.

Bir yudum daha aldım ve ayağa kalktım. Nereye gittiğimden bile emin değilmişim gibi yavaşça hareket ederek verandaya çıktım. Karanlıkta bir an durup tekrar içtim ve sonra sağ tarafa baktım.

Dışarıda değildi ve ışıkları da kapalıydı.

Hayal kırıklığına uğrayarak içeri girdim.

ERTESİ GÜN, arabayı garajdan çıkarırken Hallie ve Luna'yı Winnie'nin kapısını çalmaları için gönderdim. Bir dakika sonra elinde kahverengi bir kâğıt torbayla dışarı çıktı. Üzerinde sarı bir bluz, üzerinde papatyalar olan kot şort ve beyaz spor ayakkabılar vardı. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Seksi ve tatlı görünüyordu, hatta her zamankinden daha gençti. Kalbim bir motor gibi hızlandı.

Arabaya doluştular ve kemerlerini bağladılar. "Merhaba," dedi, kaseyi ve çantayı ayaklarının dibine koyarken.

"Hey. Bir şey getirmene gerek yoktu."

"Sadece biraz guacamole ve cips. Süslü bir şey değil."

"Ama ben hiçbir şey getirmiyorum. Beni kötü gösteriyorsun."

Güldü. "Beni getiriyorsun. Seni yakaladım."

Bree ve Justin'in evine vardığımızda, bahçeye doğru yürüdük, orada başka arkadaşlarıyla birlikte güvertede oturuyorlardı ve çocuklarının su tabancaları ve su balonlarıyla çimenlerin üzerinde koşuşturmalarını izliyorlardı.

Ben Winnie'yi yetişkinlerle tanıştırmak için Hallie ve Luna hemen onlara katılmak için dışarı koştu. Kız kardeşim ona bir içecek getirmek için ayağa fırladı ve bebeği omzunda tutan Justin bana bilmiş bilmiş sırıttı.

Onu tersleme isteğime direndim.

Winnie guacamole ve cipsleri masaya koyarken ben de bir bira almak için içeri girdim ve kız kardeşimi bir bardak şarap doldururken buldum.

Bira şişesinin kapağını açtıktan sonra, tezgâhtaki büyük makarna salatası kâsesinden bir çeri domates çaldım.

"Hey." Parmak eklemlerimi tokatladı. "Ellerini yemekten uzak tut."

"Ben açım."

"Birazdan yemek yiyeceğiz. Kızları ne zaman geri getirmen gerekiyor?"

"Altı. Ama eminim Naomi saat dörtte bana mesaj atıp yılın ilk okul gecesi olduğunu ve onları daha erken getirmem gerektiğini söyleyecektir."

"Bugünlerde iyi anlaşıyor musunuz?"

"Evet." Omuz silktim ve biramın ucunu kaldırdım. "Gelecek ay evleniyor."

"Duydum." Şarap şişesini buzdolabına geri koydu. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Bryce yeterince iyi biri. Kızlara iyi davranıyor ve onlar da onu seviyor gibi görünüyor."

"Winnie iyi birine benziyor." Kız kardeşim tezgâha yaslandı. "Justin yeni bir arkadaşın olduğundan bahsetmişti. Bu o mu?"

Ses tonundaki rahatlık beni yanıltmadı. Neyin peşinde olduğumu bildiği çok açıktı. "Bu o."

Bree gülümsemesini gizleme zahmetine bile girmedim. "*Çok tatlı.*" Kaşlarımı çatarak Bree'ye kocasına vermediğim parmağımı uzattım.

"Ne?" Güldü. "Bence bu harika. Seni genç tutacak. Bugünlerde çocuklar neye ilgi duyuyor ki?"

"O bir çocuk değil, yirmi iki yaşında. Ve sadece sevimli değil, havalı, komik ve kızlarla arası çok iyi."

"Vay canına." Gözleri parladı. "Böyle birinin yanına taşındığın için şanslısın."

"Yakında taşınıyor," dedim çabucak.

Bree'nin yüzü düştü. "Oh. Nasıl olur?"

"Rhode Island'dan bir iş teklifi aldı."

"Peki, kahretsin." Bree içini çekti. "Sanırım hepsi bu kadar." "Bu kadar. Hadi, dışarı çıkalım."

"Tamam, ama sana bir şey söylemem gerek." Yüz ifadesi beni sinirlendirdi. "Ne?"

"Babam beni aradı."

Kaşlarımı çattım. "Para için mi?" "Hayır. O hasta."

"Zor." Bir içki daha aldım. "Neyle?" "Akciğer kanseri. Ölümcül."

Kalbimi acıma hissi gibi bir şey kapladı ve hemen susturdum. "Bizi görmek istedi. Ve torunlarını." Tereddüt etti, nefes aldı.

"Bunu düşünüyorum."

"Düşünmeme gerek yok. Cevabım hayır."

"Dexter," dedi yumuşak bir sesle. "O bizim babamız ve ölümcül bir kanser hastası.

Onun yanında olmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Bizim için ya da annem hastalandığında onun yanında olduğu gibi mi?" Açıkça sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Mükemmel olmadığını biliyorum. *O da mükemmel olmadığını* biliyor. Hatalar yaptığının farkında."

"Onun yaptığı bu, Bree. Seni üzgün olduğuna ve değiştiğine inandırıyor ama sonuçta her zaman olduğu gibi aynı adam ve bu adam berbat." Başımı salladım. "Veda etmeme gerek yok."

"Evlendiğini biliyor muydun?" Mavi gözlerinde umutla bana baktı ve bunu görmek beni öldürdü - annemizin her zaman yaptığı gibi görünüyordu

tek seferde geri geldi.

"Hayır."

"Geçen yıl. Sanırım onunla AA'da tanışmış. Adı Gloria ve kulağa hoş geliyor. Yaklaşık iki saat uzaklıkta yaşıyorlar."

"Onunla da mı konuştun?"

"Bana bir mektup yazdı ve babamın aramasının sorun olup olmayacağını sordu. Tanıştıkları andan itibaren babamın çocuklarıyla ilgili tüm pişmanlıklarından bahsettiğini söyledi. Bana kanser hastalığından bahsetti ve çok geç olmadan onunla barışmayı düşünmem için yalvardı."

Kendimi çelikleştirdim. "Yapabilirsin. Ben gelmeyeceğim. Ve çocuklarıma yaklaşmayacak." Yaklaştı ve elini koluma koydu. "Lütfen bunu bir düşün."

Benim için. Bunu sensiz yapabilir miyim bilmiyorum."

Sertçe yutkunarak, kendimi o duvarları yerinde tutmaya zorladım. O benim küçük kız kardeşimdi ve içgüdülerim onu korumak yönündeydi ama o bu yolu seçerse bunu yapamazdım. "Üzgünüm, Bree. Yapamam."

Günün geri kalanı kız kardeşimle yaptığım konuşma yüzünden mahvoldu. Herkesle birlikte dışarıda oturdum ama konuşmadım, kimsenin şakalarına gülmedim ve Winnie'nin gözleriyle karşılaşmaktan kaçındım. Bana bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu ve birkaç kez iyi olup olmadığımı sordu ama ben onu geçiştirdim. Çoğunlukla çocukların oynadığı çimlere baktım, kimsenin kızlarını incitmesine izin vermemeye kararlıydım, özellikle de babamın. Yeterince zarar vermişti. Ve şimdi üzgün olup olmaması umurumda değildi. Artık çok geçti, onları hak etmiyordu.

Adam ölüyor, göt herif. Merhametten bu kadar mı yoksunsun?

Ama annemi hastane odasında tek başına düşünmek yetti, iki yıl boyunca kemoterapi ve radyasyondan zayıf düşmüş vücudu onu iyileştirememişti, titrek sesiyle ondan haber alıp almadığımızı sorması kararlılığımı pekiştirdi. Sonunda onun için orada olmamıştı. Onun için orada olmak zorunda değildim. Eğer bu beni kalpsiz bir piç yapıyorsa, öyle olsun.

Bir ara tuvaleti kullanmak için eve girdim ve mutfaktan geri dönerken Winnie içeri giriyordu. "Hey," dedi bana endişeyle bakarak. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Öyle olduğunu söyledim zaten," diye tersledim.

"Biliyorum, ama pek eğleniyor gibi görünmüyorsun."

"Beni tanımıyorsun."

Yüz ifadesi endişeliden incinmişe döndü. "Dex, ben sadece-"

"Bak, seviştik diye sana her şeyi anlatmak zorunda değilim. Beni rahat bırak." Kendimden nefret ederek omuzlayıp dışarı çıktım.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında yüzünün rengi solmuştu ve burnu biraz pembe görünüyordu, sanki ağlıyormuş gibiydi. Daha önce olduğu gibi yanıma oturmadı, onun yerine kız kardeşimin yanına oturdu ve bebeği kucağına alıp alamayacağını sordu.

Öfkeliydim ve suçlayabileceğim tek kişi kendim olduğum için, zaman aşımına uğramış bir çocuk gibi sandalyeme çöktüm ve herkesi görmezden geldim.

O kadar berbat bir ruh halindeydim ki, Naomi hiç rahatsız edici bir mesaj göndermemiş olmasına rağmen geç saate kadar bile kalamadım. Saat dört civarı kızları topladım, yol boyunca gitmekten şikâyet edip mızızlandılar, bu da beni daha da huysuzlaştırdı. Onlara mızızlanmayı kesmeleri için bağırdım, bu da Luna'nın ağlamasına ve Hallie'nin dikiz aynasından bana kötü kötü bakmasına neden oldu.

"Artık 10'un yok baba. Bir tane var."

Yanımda, Winnie avuçlarını dizlerinin arasında birbirine bastırmış, tamamen sessiz bir şekilde oturuyordu. Evimin önüne geldiğimizde, arabadan inmeden önce arabanın park etmesini zar zor bekledi. "Hoşça kalın kızlar," dedi ve evine girmeden önce onlara hızlıca el salladı.

"Winnie bize kızgın mı?" Luna ağlamaklı bir

sesle sordu. "Hayır. Bana kızgın."

"Neden?"

"Merak etme," diye tersledim ses tonumu yumuşatmadan önce. Burnumun kenarını sıkarak nefes verdim. "Lütfen eve gir ve çantayı topla."

Kızları Naom'a teslim ettikten -bana hak etmediğim şekilde sarılıp veda ettiler- ve yarın okuldaki ilk günlerinin iyi geçmesini söyledikten sonra eve gittim ve kendimi yüzüstü kanepeye attım. Yıkamam gereken çamaşırlar, kaldırmam gereken bulaşıklar ve temizlemem gereken banyolar vardı.

hiçbirini yapmak istemedim. Sadece öfkem ve kendime olan haklılığım içinde boğulmak istiyordum.

Çünkü haklıydım, değil mi? Bree yanıliyordu ve ben haklıydım. Sanki hayatımıza girmeye karar verdiği her anın nasıl bir şey olduğuna dair tüm korkunç anıları silmiş gibiydi. Bunu yaşamış olmamız yeterince kötüydü - neden çocuklarımızı da aynı saçmalığa maruz bırakmak istesin ki? Ve ne için? Bir büyükbabaları olduğunu öğrenip onun ölümünü izlesinler diye mi? Onun hakkında ne tür hikâyeler anlatmamız gerekiyordu?

Yine de . . . Winnie'yle öyle konuşmamam gerektiğini biliyorum. Hallie haklıydı. Ben bir devdim.

Sırt üstü uzanıp bir kolumu alnıma koydum. Onu terslediğimde yüzündeki incinmiş ifadeyi ya da dışarı çıkıp yanımda olmak istemediğinde pembe burnunu her düşündüğümde göğsüm çöküyordu. Ama özür dilemek bana kolay gelmiyordu - çoğunlukla hatalı ya da kusurlu olduğunu kabul etmektense topuklarını kazıp toprağı tırmalamayı tercih eden bir adamdım.

Ve gerçekten ... *o kadar da* yanlış mıydım? Söylediklerimde bu kadar kötü olan neydi? Bu gerçektir! Çıktığımız falan yoktu. Ama bu bana Naomi'nin beni içine kapanmakla ya da onu kendinden uzaklaştırmakla suçlamasından sonra hissettiğim suçluluk duygusunu hatırlattı. "Seni sevmeyi acı verici hale getiriyorsun," derdi. "Neden bana izin vermiyorsun?"

Kaşlarımı çattım, eski kızgınlığım tazeliğini koruyordu. Ondan beni sevmesini hiç istememiştim. İşte bu yüzden yalnız olmam daha iyiydi. Kimseye bir açıklama ya da özür borçlu olmak istemiyordum. Başka birinin duygularından sorumlu olmak istemiyordum. Onlar konusunda bana güvenilemezdi.

Sonunda orada o kadar uzun süre yattım ki uyuyakalmışım. Uyandığımda hava kararmıştı ve sersemlemiş bir halde oturduğum yerden kalktım. Telefonumu kontrol ettiğimde saatin dokuzu geçtiğini fark ettim. Ayrıca kız kardeşimden gelen bir aramayı ve Justin'den iyi olup olmadığımı soran bir mesajı kaçırdığımı fark ettim.

Ama kimseyle konuşmak istemiyordum. Nefes vererek telefonumu bir kenara bıraktım ve iki elimle yüzümü ovuşturdum. Midemde bir boşluk vardı ve başım zonkluyordu.

Bütün ışıkları kapattım ve yatmak için yukarı çıktım.

YEDİ

OceanofPDF.com

DEX

Justin'in ertesi sabah işte beni sorguya çekmesine hazırdım ama yapmadı. Aslında bana hiçbir şey söylemedi, bu da beni daha da kötü hissettirdi.

Naomi bana kızların ilk okul sabahından bazı fotoğraflar gönderdi ve onların neşeli gülümsemeleri yüreğimi burktu. Dün onlara bağırdığım için kendimi çok kötü hissettim. Bunların hiçbirisi onların suçu değildi.

Olaysız geçen vardiyamın rutin işlerini yaptım. Bu bir açıdan iyi bir şeydi çünkü acil bir durum olmadığı anlamına geliyordu. Ama bana Winnie, babam, kız kardeşim, çocuklarım, davranışlarım gibi şeyler hakkında düşünmek için çok fazla boş zaman ve kafa boşluğu bıraktı ve bunların hiçbirisi kendimi iyi hissetmemi sağlamadı.

Yemekten sonra sonunda dayanamadım ve Justin'i yattığı yurt odasında aradım. Masasında oturmuş bir dosyayı karıştırıyordu.

"Hey." Kapının pervazına yaslandım. Kafasını kaldırıp bakmadı bile. "Hey."

"Bana dünü sormayacak mısın?" "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Bu beni ilgilendirmez." Omuz silkti. "Bree de yapmamamı söyledi." Kaşlarımı çattım. "Bana kızgın mı?"

"Hayır, *kızgın* olduğunu söyleyemem. Bence fikrini değiştirmeni umuyor ama neden böyle hissettiğini de anlıyor." Dosyadaki bir sayfayı çevirdi. "Seni tanıyor."

Kapı aralığında bir dakika daha oyalandım, çerçevedeki bir çentiği kaşıyordum. "Dün Winnie'ye çok kötü davrandım."

"Bir şeyler ters gitmiş olmalı diye düşündüm."

"Öyle oldu." Ne olduğunu sormayınca devam ettim. "Bir şeye üzüldüğümü biliyordu ve bu konuda beni rahat bırakmayınca boğazına sarıldım."

Başını salladı. Başka bir sayfa çevirdi.

"Babama, duruma ve hatta belki de kız kardeşime bu kadar güvendiğim için kızgındım ve hıncımı ondan çıkardım." Yüzümü buruşturdum. "Ona gerçekten boktan bir şey söyledim ve bunun için üzgünüm."

Justin sonunda başını kaldırdı. "Belki de bunu ona sen söylemelisin, dostum." Nefes verdim. "Evet, biliyorum."

Çarşamba sabahı istasyondan ayrıldıktan sonra birkaç işimi hallettim ve öğleden sonrayı kızların yatak odasını onlara sürpriz yapmak için boyayarak geçirdim - Luna'nın yatağının arkasındaki duvar pembe, Hallie'nin yatağının arkasındaki duvar ise lavanta rengindeydi.

Tüm pastel ihtişamıyla baba suçluluğu.

Telefonuma yüzlerce kez baktım ama geçen her saatle birlikte ulaşmak daha da zorlaştı.

Saat yedi civarında kızları aradım ve bana okuldaki ilk birkaç günlerini anlattılar. Hallie yeni bir arkadaş edindiği için heyecanlıydı, Luna şu ana kadar anaokuluna bayılmıştı ve hiçbir Winnie ya da benim geçen günkü huysuz halim hakkında tek kelime etmedi - sanki hatırlamıyorlardı bile.

Ama Winnie'nin hiçbir şey unutmadığından emindim.

Sonunda, saat sekizden hemen sonra, yatağımın ayak ucuna oturdum ve ona bir mesaj gönderdim.

Pazartesi için özür dilerim. Pislik gibi davrandım.

Bunu gönderdim ve bir mazeret sunmalı mıyım diye düşünürken bana cevap verdi.

Öyleydin.

Nefes vererek ona tekrar mesaj attım. **Açıklayabilir miyim?**

Deneyebilirsiniz.

Bunu mesajla yapmak istemiyorum. Gelebilir miyim?
Hemen cevap vermedi.

**Duştan yeni çıktı. Bana
beş dakika ver.**

Ama özrümü içimden atmaya o kadar hevesliydim ki, ona sadece üç tane verdim - ayakkabı bile giymedim, çıplak ayaklar, gri eşofman altı ve beyaz bir tişörtle oraya koştum.

Önden bağlanmış kısa bir bornoz, ıslak ve taranmamış saçları ve elinde bir fırçayla kapıyı açtı. Makyajsız o kadar genç ve güzel görünüyordu ki nefesim kesildi. Ama yüz ifadesi hiç de dostça değildi.

"İçeri gel," dedi sesi çıkmadan.

Onu oturma odasına kadar takip ettim. O kanepenin bir ucuna oturduğunda, ben de diğeri ucuna oturdum. Ellerimi dizlerime sürttüm. Nefes aldım. "Sana bir özür borçluyum."

Saçını taramaya başladı. Beni soğuk, mesafeli gözlerle süzdü. "Evet. Sen biliyorsun."

"Sana davranış şeklim için özür dilerim. Bunu hak etmedin."

"Duygularımı gerçekten incittin."

"Biliyorum." Sertçe yutkundum. "Anlayabiliyorum."

"Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Bir arkadaş olarak."

"İyi değildim. Ama bu söylediklerim için bir mazeret olamaz." Derin bir nefes daha aldım. "Sen yanlış bir şey yapmadın Winnie. Başka bir şeye kızmıştım ve sana öfkelen dim. İçtenlikle özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedi başının arkasındaki düğümleri çek iştirerek.

Rahatlamış bir halde ve onun bu kadar anlayışlı ve tatlı olmasına minnettar olarak eğildim ve fırçaya uzandım. "Bana bırak."

"Ha?"

"Gel buraya otur." Kanepenin ortasına doğru ilerledim ve dizlerimi açarak aralarındaki yastığı okşadım.

Biraz kuşku lu görünüyordu ama dediğimi yaptı. "Saçımı mı tarayacaksın?"

"Evet," dedim, en alttan başlayarak. "Sana karşı bir pislik gibi davrandığım için bunu telafi etmeliyim. Ayrıca bu işte iyiyim."

Saçlarını yavaş ve yumuşak darbelerle tararken sessizdi.
Hindistan cevizi gibi nefis kokuyordu.

"Görüşmen nasıl geçti?" diye sordum.

"İyiydi."

"Sana iş teklif etti mi?" "Evet."

"Kabul ettiniz mi?"

Tereddüt etti. "Evet. Söyledim. Ama henüz kimseye söylemedim bile.
Sen ilksin."

"Tebrikler," dedim, her ne kadar gideceğini düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi olsa da. "Gerçekten heyecanlı olmalısın."

"Otelde bazı tadilatlar yapılıyor, o yüzden Ekim başına kadar gidemeyeceğim ama evet, heyecanlıyım. Benim için iyi olacağını düşünüyorum." Durakladı. "Sanırım belki de bir değişikliğe ihtiyacım var."

"Değişim iyi olabilir." Saçları taranmıştı ama ben taramaya devam ettim. "Bree babamın bizi görmek istediğini söyledi. Ölümcül akciğer kanseri var. Pazartesi günü beni üzen de buydu."

"Oh." Elini bacağıma koydu. "Gerçekten üzgünüm, Dex."

"Onu en son annemin cenazesinde görmüştüm. Bu yedi yıl önceydi. Ondan önce yıllardır ortalıkta yoktu - annem göğüs kanseriydi ve tedavisini tek başına sürdürüyordu. Sonra sanki umurundaymış gibi üzgün ve kasvetli bir şekilde geldi."

Hiçbir şey söylemedi. Sessizliği davetkârdı ve göz teması kurmadan konuşabilmem de buna yardımcı oldu.

"Sanırım artık ayık ve yeniden evlendi. Bree yeni karısıyla temas halinde. Onunla uzlaşmayı düşünüp düşünmeyeceğimizi sordu."

"Bu zor bir karar olmalı."

Nefes verdim. "Bree onun için üzülüyor. Ben hissediyor muyum, hissetmiyor muyum bilmiyorum. Bu benim hakkımda ne söylüyor?"

"Çocukken onun tarafından çok incitildiğinizi söylüyor. Ve duygularının karmaşık olduğunu."

"Evet." Kılların saçlarının arasından geçişini izledim. "Bree her zaman benden daha bağışlayıcı olmuştur. Tıpkı annemiz gibi."

"Bağışlayıcı olmayı kötü bir şeymiş gibi gösteriyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Babam söz konusu olduğunda öyle. Söylediklerinde ciddi olduğuna güvenemezsiniz. Gerçekten kanser olduğunu nereden bilebiliriz ki?"

"Dex," dedi yumuşak bir sesle.

Ama ben daha derine indim. "Onun çocuklarına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim. Bu hakkı yıllar önce kaybetti."

"Kızları da mı görmek istiyor?"

"Evet. Ve Bree'nin çocukları. Bunu düşündüğünü söyledi." Kollarımı indirdim. "Ama yapamam. Ve bu konuda kendimi kötü hissetmeyeceğim. Onları koruyorum."

"Bir baba olarak bu senin hakkın."

İçimi çektim ve alnımı başının arkasına yasladım. Tam olarak ne duymak istediğimi nereden biliyordu? Tekrar söylüyorum, taşındığı için gerçekten çok üzgündüm. Ve artık ailemi düşünmek istemiyordum.

Winnie fırçayı elimden alıp bir kenara koydu, sonra da bileklerimin etrafında dönerek ve kollarımı bir battaniye gibi ona sararak beni şaşırttı. "Sen iyi bir babasın, Dex."

"Ama ben boktan bir arkadaşım."

"Oh, bilmiyorum. Bu oldukça güzel bir özürdü."

"Seninle işleri yoluna koymak zorundaydım. Yüzün beni rahatsız ediyordu." Nazikçe güldü. "Güzel."

Saçları o kadar güzel kokuyordu ki, burnumu içine gömüp içime çekmekten kendimi alamıyordum. Ya da bir elimi bornozunun içine sokmaya. Ya da dudaklarımı omzuna bastırmaya. "Ben de öyle mi?"

"Ne yaptın?" diye fısıldadı saçlarını kenara çekip ensesini öperken.

"İşleri yoluna koydu."

"Yani, doğru yoldasın ..." Başını eğerek boğazının bir tarafını yememe izin verdi. "Ama biraz daha çaba göstermen gerekebilir."

"Öyle mi?" Bornozunun kemerini çözdüm ve iki elimi göğüslerine götürdüm. Sırtını dikleştirerek onları ellerime doğru itti.

"Dex," diye fısıldadı. "Yukarı gelmek ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden ayağa kalktım, onu kollarıma aldım ve merdivenlere yöneldim. "Bu nasıl bir çaba?"

Nefes nefese kaldı ve kollarını boynuma doladı. "Bu *çok* iyi bir çaba. Sakın durma."

Onu merdivenlerden yukarı taşıdım. "Buraya son geldiğimde duman alarmanız çalışıyordu."

"Bu sefer gerçek bir ateş var," diye mırıldanarak boynumun yan tarafını öptü.

Yatak odasına girdim ve onu yatağa yatırdım, sonra bornozunu açtım ve iç çamaşırını çıkardım. Panjurları açtı ve ay ışığı

Pencerelerden içeri sızıyor, tenini gümüşle yıkıyordu. "Nihayet. Tanrım, çok güzelsin."

"Teşekkür ederim."

Rekor bir sürede gömleğimi çıkardım ve pantolonumu attım. Sonra yatağına tırmandım ve onun üzerine uzandım, sikim aramızda kalın ve sertti. "Günlerdir bunu düşünüyordum."

"Ben de." Bacaklarını bana doladı ve ellerini saçlarımın arasına soktu. "Geceleri burada yatarken bir duvar ötedeki seni düşünür ve burada olmanı dilerdim. Tabii bu sana kızmadan önceydi."

"Artık buradayım," dedim ona. "Ve tekrar arkadaş olana kadar gitmeyeceğim."

-"Ne pahasına olursa olsun." Sonra hareket etmeyi bıraktım. "Siktir!"

"Ne?" Ben daha söylemeden fark etti. "Prezervatif yok."

"Prezervatif yok." Geri çekilmeye başladım ama o beni tuttu.

"Bekle," dedi. "Sen iyiysen ben de iyiyim. Doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"Boşandığımdan beri kimseyle birlikte olmadım, aslında ondan bir süre önce de."

"O zaman durma," diye fısıldadı, bacaklarını etrafımda sıkarken çenemi öptü. "Henüz tam olarak arkadaş değiliz."

SEKİZ

OceanofPDF.com

WINNIE

O gece, Dex şaşırtıcı derecede hassas davrandı.

Hâlâ telafî etmeye çalıştığı için mi yoksa sadece başka bir yönünü ortaya çıkardığı için mi emin değildim ama her iki durumda da, daha önce olduğundan farklıydı.

Önce ağzını kullandı-ayak parmaklarımdan bacaklarımdan arkasına ve iç uyluklarıma kadar öptü. Beni yavaşça ve yumuşakça yaladı, dilini nazikçe klitorisimin üzerinde gezdirdi veya etrafında küçük daireler çizdi, neredeyse hiç baskı kullanmadı. Parmaklarını da kullandı ama derinlere itmedi. Bunun yerine, dokunuşunun altındaki sabırsız kıvranışımı görmezden gelerek hafif, sıkı vuruşlarla beni kızdırdı. Ve ellerini göğüslerime götürdü, başparmaklarını meme uçlarımdan üzerinde gezdirdi, ben eğilip kıvrılırken, bana istediğimi vermesini sağlamaya çalışıyordu.

"Dex," diye inledim, parmaklarımı saçlarının arasına sokarak. "Benimle alay etme."

Nazikçe güldü, ama dilini daha hızlı ve daha sert hareket ettirdi, meme uçlarımdan sıkıştırdı, klitorisimi ağzına aldı.

O kadar sert boşaldım ki yıldızları gördüm ve tekrar nefes alamadan, onu vücuduma çekmek için kollarının altına uzandım, daha önce olduğu gibi içime girdiğini hissetme ihtiyacıyla çılgına döndüm - kontrolsüzce, umutsuzca, vahşice - ama bu sefer aramızda hiçbir engel olmadan.

Ama acele etmeyi reddetti, lezzetli yavaş, ölçülü vuruşlarla içimde gevşedi, bana her seferinde biraz daha fazlasını verdi. Kabzasına kadar gömüldüğünde gözleri kapandı, sanki bu onun için cennetti ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Derin derin içime çektim, teninin kokusundan, içimi doldurduğundan ve kalçalarının uyluklarımdan arasındaki erkeksi ağırlığından sarhoş olmuştum. Ellerimi sırtından aşağıya, yuvarlak, kaslı p o p o s u n u n üzerinden geçirerek onu kendime çektim.

Daha derine. İnledi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, hareket etmeye başlamadan önce beni tutkuyla öptü.

Aramızda hiçbir şey yok, diye düşündüm mutlulukla. İki insanın olabileceği kadar yakınız.

Ve sadece fiziksel olmayan bir şekilde çözüldüğümü hissettim.

Anında alarma geçerek ona şakacı bir şaplak attım. "Bu kadar nazik olmanın nesi var?"

"Bu gece çok çabalıyorum," diye cevap verdi, sesi mücadeleden dolayı gergin çıkıyordu.

"Dex." Ellerim ve kalçalarımınla daha hızlı hareket etmesi için onu teşvik ettim. "Kendini tutma. Seni boşaltmak istiyorum."

"Siktir. Böyle şeyler söylediğinde beni nasıl etkilediğini bilmiyorsun."

"Senin sikini istediğimi söylediğimde mi?" Nefes nefese dedim.

"Söylediğimde
içimde ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun?"

Öfkeyle hırladı, daha da sertleşti. Daha hızlı. Daha sert. Daha derine. Duygularımı ait oldukları yerde kilitli tutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu ona yakın olmakla ilgili değildi.

Bu ısıyla ilgiliydi. Sürtünme. Arzu. Kimya. Ter.

Vücudu benimkinin üzerinde. Kalın, sert aleti içime pompalıyor, bana sürtünüyor, beni daha yükseğe çıkarıyor, nefes almamı, ısırmamı, haykırmamı ve tırnaklarımı kaslarına geçirmemi sağlıyordu. Bir an sonra kendini içime boşaltıyor, bedenim onun etrafında sıkışıp titreşirken uzun ve yüksek sesle inliyordu.

"Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Tamam, tekrar arkadaşız."

"Emin misin?" Nefes alış verişleri düzensiz ve hızlıydı. "Çünkü yarın geri gelebilir ve seni kazanmaya çalışmaya devam edebilirim."

Durakladım. "Doğru. İyi bir noktaya değindin. Geri alıyorum."

Gülerek göğsünü üzerimden kaldırdı ve aşağı baktı. "Öyle mi?"

"Evet, hâlâ bir pisliksin ve eve gidip ne yaptığını düşünmen gerekiyor."

"Oh, yapacağım." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bundan emin olabilirsin."

Biraz sonra onu kapıya kadar geçirdim. "Kızların okuldaki ilk günü nasıldı? Dün onları düşünüyordum."

"Güzel. Pazar günü kiliseden sonra alırım. Eminim kısa bir süre sonra kapınızda olacaklardır."

Güldüm ve bornozumu üzerime daha sıkı kapattım. "Bu hoşuma giderdi." "Taşındığımı duyunca üzülecekler."

"Ben de taşınacağım için üzgünüm ama teklif kaçırılmayacak kadar iyi." İki gündür kendime bunu söylüyordum.

Başını salladı. "Peki ne zaman gidiyorsun? Ekim başında mı?"

"Evet. Ellie ile birlikte ev sahipliği yapacağım şarap tadım yemeği için birkaç hafta sonra geri dönmem gerekiyor ama beni işe alan kadın bunun sorun olmayacağını söyledi."

Bir an için düşündü. "Yani burada yaklaşık bir ayın var."

"Doğru." Ona cilveli bir sırıtış attım. "Otuz gün içinde kendini tamamen affettirebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi ciddi bir ifadeyle, sağ kulağının üstünden başını kaşıyarak. "Yani, seni memnun etmek oldukça zor."

"Bu yeni ben." Daha uzun durdum. "Kendim için daha yüksek standartlar belirliyorum."

Ön kolumdan tuttu ve beni kollarıyla sararak kendine doğru çekti. "Güzel. Yapmalısın."

Yanağımı göğsüne dayayarak sıcak, sert bedenine sarıldım ve başka bir şaka yapmasını bekledim ama yapmadı. Onun kucağında kendimi güvende ve mutlu hissediyordum; o kadar güvende ve mutluydum ki kısa sürede huzursuz oldum.

"Tamam, yatma vakti." Yavaşça göğsüne bastırdım ve geri çekildim. "Gördün mü? Bu benim bağımsızlığım. Eski ben senden gece kalmanı isterdi."

"Ve yeni sen benim kıcıma tekmeyi basıyor mu?" Başımı salladım. "Doğruca kaldırıma."

"Güzel." Kapıyı açtı ve omzunun üzerinden baktı. "Seninle yarın konuşuruz."

"İyi geceler."

Sonra kapıyı arkasından sıkıca kapatarak gitti. Hâlâ orada durmuş ona bakıyordum ki, iki hafif vuruş beni sıçrattı. Kapıyı çekip açtım.

"Seni sevmediğimi söylemeyi unuttum." Omuz silkti. "Bu gece ne kadar iyi olduğumu görünce endişelenmeni falan istemedim."

Güldüm. "Hatırlattığın için teşekkürler. Ben de seni sevmiyorum."

Ama merdivenlerden yukarı çıkarken, yakında taşınacak olmamın çok iyi bir şey olduğunu düşünmeden edemedim. Çünkü onu şimdi sevmiyor olabilirdim ama sevebilirdim.

Kolayca yapabilirim.

Ertesi gün öğleden sonra saat bir sularında evimin kapısını çaldım.

Chloe Teyze'nin ofis kapısı.

Bilgisayarından başını kaldırdı ve gülümsedi. "Selam, Win. Senin için ne yapabilirim?"

"Bir dakikan var mı?" Ben sordum.

"Elbette." Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Oturun."

Masasının önündeki sandalyelerden birinin kenarına tünedim ve etrafıma bakındım. Ofisi babamınkinden daha büyüktü ama tıpkı onunki gibi raflar aile fotoğraflarıyla doluydu; Oliver'la düğün fotoğrafları, Sawyer ve Elsa'nın okul fotoğrafları, haki pantolonları ve beyaz düğmeli tişörtleriyle kumsalda çekilmiş profesyonel bir aile fotoğrafı.

Görüş alanımı takip etti ve güldü. "Tanrım, şu resim. Oliver'la o aptal kıyafetleri giymek için çok uğraştım ama görünüşe göre bu bir çeşit Pemberton aile geleneği."

"Güzel bir kare," dedim. "Ailen çok güzel. Elsa tıpkı sana benziyor."

İç çekişi hüzünlüydü. "Şu anda lisede olduğuna inanmak zor. Zaman uçup gidiyor."

Başımı salladım, parmaklarım birbirine dolandı. "Seninle bir şey konuşmak istiyordum."

"Ateş et."

"Newport'ta The Alexander adlı bir handa etkinlik sorumlusu olarak iş teklifi aldım."

Kaşları kalktı. "Aferin sana. Sen mi aldın?"

"Evet," dedim, "ama Ekim'e kadar başlamayacak, yani en az üç hafta daha burada olacağım. İsterseniz yerime birini bulmanıza yardımcı olabilirim."

Havada bir el salladı. "Bunun için endişelenme. Senin için heyecanlıyım! Bana işten bahset."

Rahatlayarak ona pozisyonu tarif ettim ve o da hevesle dizüstü bilgisayarını açıp Alexander'ın web sitesini kontrol etti.

"Oh, Winnie, muhteşem bir mimari! Ortam!" Dilini şaklattı. "Oraya bayılacaksın. Ve seni buldukları için çok şanslılar."

"Teşekkürler."

Bilgisayarını tekrar kapattı. "Ailene söyledin mi?"

"Tekliften haberleri var ama henüz kabul ettiğimi söylemedim."

Acı acı sıırttı. "Frannie tıpkı Felicity Chicago'ya taşındığında yaptığı gibi hüngür hüngür ağlayacak."

Güldüm. "Bunun bir olasılık olduğunu biliyordu."

"Bu çok harika Winnie. Senin adına çok heyecanlıyım. Elbette seni buralarda özleyeceğiz ama ufkunu genişletmek istemeni çok iyi anlıyorum."

"Teşekkür ederim." Durakladım. "Burayı gerçekten çok seviyorum. Cloverleigh Çiftlikleri bana her zaman evim gibi gelmiştir."

"Bazen hayallerimizin peşinden gitmek için evden ayrılmak zorunda kalırız." İçini çekti, etrafına bakındı. "Bazen de kendimizi başladığımız yerde buluruz ve bu da sorun değildir."

Güldüm. "Teşekkürler, Chloe Teyze."

"Bir şey değil, sevgilim." Ben ayağa kalkarken bana bir öpücük kondurdu. "Bir şey ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım."

O akşam pilatesten eve henüz dönmüştüm ki kapımın çalındığını duydum. Kapıyı açtığımda verandamda huysuz görünümlü bir Dex buldum.

"Peki nereden kedi sahiplenebilirim?"

Güldüm. "Bir kedi mi sahiplenmek istiyorsun?"

"Lanet olsun, hayır." Yüksek sesle nefes verdi ve katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. "Ama kızlar bu konuda beni rahat bırakmıyor. Şifonyerin çekmecesinde, buraya en son geldiklerinde yazmış olmaları gereken bir not buldum."

Notu aldım ve açtım. Bir defterden koparılmış çizgili bir kâğıda yazılmıştı. Yazı yuvarlak ve çocukçaydı ama düzgündü.

*Sevgili babacığım,
Burada bir kedi beslememize izin verilmesi gerektiğini düşünüyoruz.
Ona çok iyi bakacağız. Biz burada yokken ona sarılabilirsin. Bir oger'e dönüşmemek için daha çok sarılmaya ihtiyacın var.*

Sevgiler,

Halsy Pal ve Loony Toon

Gülümsedim ve ona baktım. "Bir dev mi?"

"Evet. Sana Hallie'nin yazdığı hikayeden bahsettim mi?"

"Hayır. İçinde bir dev var mı?"

"Evet. Adı Rex. Minnie adında bir prenses de var." Bir elimi ağzıma kapattım. "Çok ince değil, değil mi?"

"Hayır. Her neyse, bir kedi bir yelkenli ya da lüks bir tatil, hatta bir at bile değil, ama sevecekleri bir şey." Gözlerini kapatarak iç çekti. "Ve dediğin gibi ben enayinin tekiyim."

"Bence bu harika. Sana birkaç sahiplendirme yerinin ismini vereceğim. Ve sen isteyken kediyi besleme teklifim hâlâ geçerli." Durakladım. "En azından ben taşınana kadar."

"Teşekkürler."

"Muhtemelen sitede uğrayıp onu beslemek isteyen birini bulmanıza yardımcı olabilirim. Bir bina ötede yaşayan dul bir kadın var, gerçekten çok iyi biri."

"Kulağa hoş geliyor." Nota uzandı. "Akşam yemeği yedin mi?" "Hayır.

Eve yeni geldim." Yapış yapış gömleğimi bedenimden uzaklaştırdım. "İ Egzersiz yaptım, bu yüzden yemek düşünmeden önce duş alacaktım. Terliyim."

"Ben de tam paket sipariş edecektim. Gelip benimle yemek ister misin?"

"Elbette."

"Tayland yemeği sever misin?"

Karnımı ovuşturdum. "Bayıldım."

"Tamam. Farklı şeyler sipariş edeceğim ve paylaşabiliriz."

"Mükemmel. Yarım saat içinde orada olurum."

"Harika." Bir eliyle kapıyı itti ve eşikten adımını atarak bana baktı. "Bu bir randevu değil."

"Tanrı'ya şükür."

"Ama seksi siyah iç çamaşırını giymek istersen, kızmam." Gülerек onu geri çevirdim ve kapıdan dışarı ittim.

"Bu programı nasıl buldun?" Dex birkaç saat sonra bana sordu. Akşam yemeğinden sonra kanepeye uzanıp televizyon izlemeye karar vermiştik. Onu birkaç bölüm *Bewitched* izlemeye ikna etmiştim.

"Hatırlamıyorum. Sanırım büyükannem severdi ve bizi ziyarete geldiğinde izlerdik." Yan yana oturduk, bacaklarımızı sehpayaya dayadık. Şortumun ve büyük boy sweatshirtümün altına onun sevdiği dantelli iç çamaşırını giymiştim ama o bunu henüz bilmiyordu. "Burnunu oynatıp büyü yapabilme fikrini sevdim ve kimse senin yaptığını anlamayacaktı."

Homurdandı. "Eminim denemişsindir."

"Her zaman. Ama sadece bir kez işe yaradı."

Bir kolunu bana doladı. "Büyü neydi?" "Babamı dadımıza aşık ettim." Dex güldü. "Tabii ki yaptın."

"Ben de tek bir kişiye bile söylemedim. Sadece burnumu oynattım ve işime baktım, ama bu olduğunda hiç şaşırmadım."

"Sihir," dedi. "Sihir."

"Deneyeceğim. Yapıyor muyum?"

Başımı kaldırıp baktığımda burnunu seğirterek konsantre olmaya çalıştığını gördüm. "Sayılır. Şimdi olmasını istediğin bir şey düşün."

Gözlerini kapattı. On saniye sonra tekrar açtı. "İşe yaramadı."

"Ne diledin?" "Oral seks."

"Dex!" Bacağına şaplak attım. "Sihir bu şekilde çalışmaz."

"Çok kötü." Beni kucağına çevirdi, böylece kalçalarının üzerine oturdum. "Ama sorun değil. Gerçekleşmesini istediğim bir sürü başka şey var."

Eşofmanımı çıkarıp siyah sütyenimi gösterdim ve çenesi düştüğünde memnun oldum. "Böyle mi?"

"Aynen öyle." Beni kendine çekti ve yüzünü göğüslerime sürttü. "Az önce beni inanan biri yaptın."

Bacaklarım beline dolanmış halde beni yatak odasına taşıdı. Beni yatağa geriye doğru yatırdıktan sonra şortumu çekip çıkardı ve beni siyah sütyen ve külotla bıraktı. Başparmaklarımı iç çamaşırımın kemerine geçirdiğimde, "Bunlar üzerinde kalsın," diye emretti.

Tüm kıyafetlerini çıkardı ve üzerime tırmandı, gözleri aç ve karanlıktı - işte o zaman onu gafil avladım ve ters çevirdim. Tüm gücümü kullanmam gerekti ve onu altıma aldığımda zaferle güldüm.

"Bu nedir?" diye sordu.

Kalın bileklerini kavradım ve bana her zaman yaptığı gibi yatağa doğru ittim. "Üstte olmak istiyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım, kalçalarımı yavaşça sallayarak onun sert, şişmiş sikine sürtündüm. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Hırladı, ellerini yumruk yaptı, sonra sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Hayır."

"Güzel. Şimdi beni dinle." Onunla bu şekilde konuşmak, onu yatakta altımda görmek kalbimi hızlandırdı ve külotumu ıslattı. "Bu gece kontrol bende. Ben izin vermedikçe bana dokunmayacaksın. Ben söyleyene kadar boşalmayacaksın. Anladın mı?"

Bana kızgın ayı kaşlarını çattı ve bileklerini yataktan kaldırarak, sadece o izin verdiği için üstte olduğumu bilmemi sağladı.

Hareket etmeyi bıraktım. "Anladın mı?"

Altımda, devasa ereksiyonu ona cevap vermek istercesine zonkluyordu. Bileklerini tekrar indirdi.

"İşte, gördün mü? Bu hoşuna gidecek." Memnuniyetle gülümseyerek öne doğru eğildim ve göğüslerimin kıvrımlarını göğsüne, çenesine ve ağzına değdirdim. Ellerini üzerime koyma isteğiyle kolları seğirdi. Ama buna izin verilmediği için başını kaldırdı ve dilini kullanarak saten ve dantelin arasından göğüs uçlarını okşadı.

"Çıkar şunu," diye emretti.

Boğazım düğümlenerek güldüm. "Hayır. Açık bırakmak istemiştin, hatırladın mı?"

Bir dizi küfürden sonra, dişlerini kullanarak ince sütyen kabını karıncalanan bir tepe noktasının altına sürükledi ve ben onu durduramadan hızla ağzına aldı. Ama doğrusu, o kadar iyi hissettirdi ki, sırtımı dikleştirdim ve zevkle inledim ve kalçalarımı kaya gibi sert karın kaslarının üzerinde sallarken diğer göğsüne de aynısını yapmasına izin verdim.

İçinde büyüyen sabırsızlığı hissedebiliyordum, vücudu gergindi ve altımda sıkışıp kalmıştı. Göğsümü kaldırdım ve ona baktım. "Ellerin burada kalsın, yoksa ben seni sürerken boşalmana izin vermem."

Cevap vermedi. Nefes alış veriş zor ve düzensizdi. Bileklerini bırakarak onu test ettim, bileklerini yatağın üzerinde bıraktı.

Gülümseyerek vücudunu aşağı doğru kaydırđım. Bir elimle kocaman sikini yumruklayıp birkaç sıkı vuruş yaptığımda keskin bir nefes aldı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Elimi oynatmayı bıraktım.

"Sadece izlemek istiyorum," dedi.

"Sanırım buna izin verebilirim." Üstünde diz çökerek külotumu kenara çektim ve aletin ucunu bacaklarımda arasına yerleştirdim. Sonra uzunluğunu santim santim aşağı kaydırđım.

Sonunda bedenim onunkine yaslandı ve beni tamamen doldurdu. Aleti seğirdi. Gülümsedim, kalçalarımı döndürdüm ve tekrar oldu.

"Sikerim böyle işi," diye hırladı. "Sana dokunmak zorundayım."

"Yerinde olsam yapmazdım," diye uyardım, baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanmaya başladım. Saçlarımda kaldırdım ve yavaş, kıvrımlı hareketlerle onun üzerinde hareket ederken başımın üstünde tuttum. "Bu gece boşalmak istiyorsan olmaz."

"Şu anda boşalmak üzereyim."

Güldüm. "Henüz değil, lütfen. Daha yeni başlıyorum."

Tekrar küfretti. "Ben kırılana kadar bana işkence edeceksin, öyle mi?"

"Boşalana kadar seni becereceğim, bu da aynı şey mi?" Ben zaten yakındı, ama bunu ona söylemedim. "Evet," diye mırıldandı.

Ellerimi göğsüne koyup onu tekrar aşağı itmeden önce kalçalarımı birkaç kez daha dolaştırdım. "O zaman sadece arkana yaslanıp bunu kabul etmen gerekecek."

"Tanıştığımız gün, senin çok masum ve tatlı olduğunu düşünmüştüm." Ben ona binmeye devam ederken o kontrol için mücadele etti.

Öne doğru eğilerek dilimi alt dudağında gezdirdim. "Tanıştığımız gün seni ısırmayı düşünmüştüm."

"Siktir. *Kimsin* sen?"

Memnuniyetle alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve çekiştirdim, aynı anda karın kaslarımda sıktım. "Sadece komşu kızı." Güldüm. "Beni oynamaya davet ettiğin için üzgün müsün?"

"Hayır." Ellerini kıcıma götürdü. "Ama lanet olsun, beni delirtiyorsun."

Ellerini üzerimde tutmasına izin verdim çünkü iyi hissettiriyorlardı ve daha sert ve daha hızlı hareket ettim, vücudum onun etrafında sıkılaştı. Nefesim hızlı ve sığıdı. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun. O sakin üzerine boşalmak istiyorum."

"Tanrım." Vücudu gerildi. Parmakları tenime saplandı ve kalçaları altımda kalktı. "Lanet olsun. Ben-"

"Henüz değil," dedim ona, serbest bırakılma ihtiyacı ve ona hükmetmenin heyecanıyla neredeyse sayıklıyordum. Bırakmakla tutunmak arasında gidip geliyordum.

"Benim için gel," diye hırladı. "Hemen şimdi."

Kendimi daha fazla tutamayarak, orgazm içimde patlarken her nabız atışında haykırdım ve bir an sonra onun doruk noktasının vücudundan benimkine doğru yükseldiğini hissettim. İçindeki son damlayı da boşalttığıma emin olana dek orgazmı sürdürdüm; onun alçak, gırtlaktan gelen inlemeleri benim tiz iç çekişlerime eşlik ediyordu.

Göğsüne yığıldıktan sonra, "Kahretsin, bu çok kötüydü," dedi. Kalbi küt küt atıyordu.

"Oldukça hoşuma gitti," diye nefes nefese

kaldım. "Kendimi çok güçlü hissettim."

"Büyücülük." Kıcımlı çimdikledi.

Gülümsedim. "Bebeğim, seksi siyah iç çamaşırlarım vardı. Büyüye bile ihtiyacım yoktu."

Güldü ve bu sesi ne kadar sevdiğimi fark ettim. "Ama şimdi çıkaracak mısın?"

Şaşıracak başımı kaldırdım. "Tamam."

İç çamaşırını vücudumdan sıyırmamı izledi, sonra bana uzandı, beni aşağı çekti, böylece onun üzerine uzandım, başı göğsündeydi.

Bir süre öyle kaldık, nefeslerimiz hala normale dönüyordu, nabızlarımız yavaşlıyordu. Avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Perdelerinin arasından süzülen ay ışığına bakarken, bir çocukluk anısı su yüzüne çıktı.

"Küçükken gecelerden nefret ederdim," diye itiraf ettim. "Yatağımın altında canavarlar olduğunu düşünürdüm."

"Öyle mi?"

"Onlardan çok korkuyordum. Korkudan donmuş bir halde yatardım, babamı çağırmaya bile korkardım çünkü ayaklarımı yere koyar koymaz o canavarın bileklerimi yakalayacağından emindim."

Dex sırtımı yavaş ve güven verici darbelerle ovmaya devam etti.

"Bazen, yeterince cesaretimi toplayabilirsem, yatağın üzerinde ayağa kalkar ve yataktan olabildiğince uzağa koşarak zıplar ve evimizin birinci katında bulunan babamın odasına doğru yarışırdım - bu babamın yeniden evlenmesinden önceydi."

"Peki o ne yapardı?"

"Bazen sadece kontrol etmesi ve orada bir şey olmadığından emin olması yeterliydi. Bazen ben uyuyana kadar benimle birlikte uzanırdı." Bir anımla kıkırdadım. "Bazen 'canavar kovucu' getirir ve yatağımın altına sıkardı."

"Bu çok akıllıca."

"Öyleydi. Harika bir babaydı, tıpkı senin gibi." Gülümsemem soldu. "Sonunda yatağımın altındaki canavarlardan korkmayı bıraktım. Ama sanırım geceleri yalnız kalma hissinden nefret etmeyi hiç bırakmadım. Daha sonra terapistim bunu biraz açmama yardımcı oldu. Bunun annem tarafından çok küçük yaşta terk edilmemle ilgili olduğunu düşündü. Sevdığım herkesin beni bu şekilde terk edeceğinden korkuyordum ve kendimi güvende hissetmiyordum."

Kollarını bana doladı. "Özür dilerim. Bu bende geri dönüp küçük Winifred'e sarılma isteği uyandırdı."

"Yetişkin Winifred de sarılmayı sever." Boğazım düğüm düğüm olsa da tekrar gülümsedim. "Aslında küçük Winifred sevgi ve ilgiye o kadar hasret büyüdü ki bir sevgi bağımlısı oldu. Biri ona kendini özel hissettirdiğinde, en büyük korkusu olan boğulmamak için bunu bir can simidi gibi kavradı."

Dex'in elleri hareket etmeyi bıraktı. "En büyük korkusu neydi?"

"İçten içe sevilmediğini." Bir nefes aldım. "Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyor ya da en azından bunun üzerinde çalışıyor."

"Umarım öyledir," dedi sessizce.

Ona bakabilmek için başımı kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse, eskisinden çok daha iyi. Çok fazla terapi gördüm ve kendimi eskisinden çok daha iyi anlıyorum. Hâlâ bazen berbat romantik seçimler yapıyorum ama kendimi iyi hissetmemi sağlayan biriyle olmayı hak ettiğimi biliyorum, sadece onunla olduğum için şanslı değil."

"Evet, öyle."

"Ve artık yatağımın altındaki canavarlardan korkmuyorum." Sonra güldüm. "Ama benimle uğraşmayı seven bir dev var ..."

"Ha."

Ona hızlı bir öpücük verdim. "Hemen döneceğim. Banyonuzu kullanabilir miyim?" "Tabii."

Dışarı çıktığımda Dex tam bıraktığım yerdeydi, yatakta sırt üstü yatıyordu ama beline kadar örtülüydü. Gözleri kapalıydı ve sanki uyuyormuş gibi derin ve yavaş nefes alıyordu.

Onu uyandırmak istemediğim için parmak uçlarımla etrafta dolaşıp kıyafetlerimi aradım. "Peki sen nereye kaçıyorsun?"

Ona doğru baktım. "Gizlice girmiyorum. Sadece seni uyandırmak istemedim." "Gitme."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ha?"

"Henüz gitme."

"Neden?"

Bana bir yastık fırlattı. "Çünkü seninle uğraşmayı bitirmedim."

Gülerek yastığı aldım ve yatağa geri getirdim. "Burada kalmanın kurallarımıza aykırı olduğunu düşünmüştüm."

"Dinle," dedi kolumdan tutup beni yorganın altına çekerek. "Devler hiçbir kurala uymazlar. Yataklarında bir prenses istediklerinde, hemen bir tane kaparlar."

"Kimse var mı?"

"En sevdikleri," diye açıkladı, beni altından çevirerek. "Ve benim favorim de Prenses Minnie."

Güldüm. "Bana Hallie'nin yazdığı hikâyenin sonundan hiç bahsetmedin." "Henüz bitmedi. Beni korkunç bir uçurumun kenarında bıraktı."

"Neydi o?"

"Prenses Minnie'nin kedisi Tigger bir ağaca tırmanmış ve kediyi indirmek için Dev Rex'ten yardım istemesi gerekiyor ama ondan korkuyor." Dex başını göğsüme indirdi ve göğsümü, köprücük kemiğimi, boğazımı öptü.

"Onu tanımıyor," dedim. "İğrenç, grotesk görünümünü aştığında o kadar da korkutucu olmadığına eminim."

Bunun için omzumu ısırdı. "Devin gerçekten kılık değiştirmiş bir prens olup olmadığını sordum."

"Peki ya o?"

"Hayır. O gerçekten bir dev." Köprücük kemiğime doğru bir öpücük kondurdu. "Biliyorsun, prensler abartılıyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Yakışıklı ve zenginler, ama bunu biliyorlar. Kızları elde etmek için çalışmaları bile gerekmiyor; kızlar onlar için şatonun kapısında sıraya giriyor."

Ama bir dev . . . bir devin hanımına kur yapması gerekir."

Başını kaldırdı. "*Hanımına kur yapmak mı?* Kulağa zor geliyor."

"Öyle." Bacaklarımı ona doladım. "Ama şimdiye kadar iyi iş çıkardın. Durma."

Uyandığımda Dex'in çıplak bedeni bedenime sarılmıştı, kolu belime dolanmıştı, güçlü ve sağlamdı. Hava hâlâ karanlıktı ama saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, bakmak bile istemiyordum. Derin derin nefes alarak, onun kokusunun kafamın içinde yüzmesine izin verdim, hareket etmeye isteksizdim.

Yine, ayrılma konusunda tereddütlerim vardı. Belki de bu işi yürütebilirdik. Aramızdaki yaş farkına rağmen birlikte iyiydik. Görünüşte huysuz olmasına rağmen sakladığı yumuşak bir tarafı olmasını seviyordum. Bunu anlıyordum; hiç kimse zayıf noktalarının ya da yaralarının dünya tarafından görülmesini istemez.

Gerçi ben ona benimkini göstermiştim, değil mi?

Bu gerçekten komikti. Merrick'e yatağımın altındaki canavarlardan, annemin bizi terk etmesinden ya da sevilmemeye korkumdan hiç bahsetmemiştim. Ama Dex'le ilgili bir şey beni ona karşı savunmasız olmaya itmişti. Kendimi güvende hissettim ve-

Omurgamda küçük bir endişe titreşimi belirdi.

Kendimi yavaşça onun kucağından kurtararak doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

"Gidiyor musun?" Dex'in sesi uykuyla karıştı.

"Evet. Eve gitmeliyim. İşe erken gitmem gerekiyor. Alarmım kurulu." Çekingen bir tavırla odanın içinde ilerleyerek yerde sütyenimi aradım ve şifonyerinin yanında buldum. Taktıktan sonra arkamı döndüm ve onun yataktan çıktığını görünce şaşırdım. "Dex, kalkma."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir çekmeceyi açtı ve eşofmanlarını çekti. "Sanırım kıyafetlerimi aşağıda bırakmışım."

Güldü. "Burada bekle. Ben getiririm."

Birkaç dakika sonra, karanlıkta beni garaj yolundan geçirip kapıma kadar götürdü. Parmak uçlarımda yükselip ona sarıldım. "Tayland yemeği için teşekkürler. Ve kur için."

"Bir şey değil."

"Yarın sana birkaç hayvan sahiplendirme yerinin ismini mesaj atacağım."

"Teşekkürler."

Kapının kilidini açtım. "İyi geceler." "İyi geceler."

Merdivenleri yarılayana kadar birbirimize her zamanki veda cümlelerimizi söylemediğimizi fark ettim. Durdum ve beni sevmediğini söyleyebilmek için kapıyı tekrar çalmasını bekledim.

Ama ev sessiz kaldı.

OceanofPDF.com

NINETEEN

OceanofPDF.com

DEX

Dün gece yaptığım gibi kapıyı çalmak için kolumu kaldırdım, tekrar şaka yapmaya hazırdım - onu sevmediğimi söylemeye.

Ama yapamadım.

Bu gece bana söylediklerinden sonra bunu yapamazdım. Elimi indirerek verandadan indim.

Bu gece bu sözleri duymaya ihtiyacı yoktu, şaka olarak bile. Bana kırılgan bir konuda güvenmişti ve ben bunu çiğnemek istemedim. Aslında tam tersi oldu. Kendimi ona karşı eskisinden daha da korumacı hissediyordum. Eve döndüğümde, bir bardak su içmek için mutfakta durdum. İçerken,

Winnie'nin annesi tarafından çok genç yaşta terk edilmesini, kızlarımın ebeveynleri arasında mekik dokumasını, kendi gençliğimin babamın sadece istediği zaman bir koca ve baba olmasını izlemekle geçtiğini düşündüm.

Lanet olsun, çocukluğunu yara almadan geçiren var mı?

Üst katta, yatağa geri süründüm ve Winnie'nin hindistan cevizi şampuanının kokusunu aldım. Yan dönerek, onun kullandığı yastığı aldım ve yüzümü içine gömüp derin derin içime çektim. Tüm vücudum ısındı ve hâlâ yanımda olmasını diledim.

Ama bir yanımda onun olmamasının iyi bir şey olduğunu biliyordu.

Ona alışmak istemedim. O benim korumam altında değildi.

Ertesi gün marketten eve dönerken tanımadığım bir numaradan arandım. Sesli mesaja yönlendirdim ve garaja girdiğimde mesajı dinledim.

"Selam Dex, ben Tyler Shaw. Sana ulaşmak istedim çünkü Chip ekstra bir iş arıyor olabileceğinden bahsetti ve Bayside Sports'ta başka bir kondisyon koçuna ihtiyacım var. Sezon dışında daha çok lise öğrencilerine beyzbol eğitimi veriyoruz ama bence bu çocukların çoğu bir deniz komandosundan koçluk almanın çok havalı olduğunu düşünecektir. Belki Donanma'ya yeni askerler kazandırabilirsiniz. Her neyse, ilgilenirseniz beni arayın. Teşekkürler."

Onu hemen geri aradım. İş kulağa harika geliyordu, beden eğitimini seviyordum ve liseli çocuklarla çalışmak harika olacaktı. Ekstra gelir de hoş karşılanabilirdi.

Ve Winnie'nin dikkatini dağıtmak. "Alo?"

"Hey, Koç."

Tyler güldü. "Matthews, kaç yıldır senin koçun değilim, on altı yıl mı?"

Sırıttım. "Fark etmez. Sen hâlâ benim için Koç'sun."

"Mesajımı aldın mı?"

"Yaptım ve gerçekten ilgileniyorum ama sertifika falan almadım."

"Sorun değil. Tesisin sigorta poliçesi kapsamında olacaksın ve Ben sadece dayanıklılık, güç ve zihinsel cesaret üzerinde çalışabilecek birini arıyorum. Beyzbol oyuncusuyken bunun senin süper gücün olduğunu hatırlıyorum ve SEAL eğitiminde de muhtemelen bunlardan birçoğunu almışsındır diye düşünüyorum."

"Uh. Evet." Öğütücü PT ile ilgili anılar aklıma gelince başımı salladım. "İstersen onlara cehennemi yaşatabilirim."

Güldü. "Sadece tavırlarını kontrol altına alın ve onları daha iyi sporcular haline getirin."

"Sanırım bunu yapabilirim. Tek tereddütüm müsait olup olmadığım." Ona istasyondaki yirmi dört saat açık, yetmiş iki saat kapalı programımdan bahsettim. "İki haftada bir bu yetmiş iki saatlik izin sırasında kızlarım var, bu yüzden günler sürekli değişiyor. Ama onlar yanımdayken koçluk yapmam mümkün değil."

"Anlaşıldı. Neden bir sonraki izin gününde buraya gelip etrafa bakmıyorsun, tesisi, ekipmanı ve diğer her şeyi görmüyorsun ve senin için işe yarayan kitaplarda bazı seanslar hakkında konuşabiliriz?"

Saate bir göz attım. "Eğer biraz orada olacaksan bugün izinliyim."
"Saat beşe kadar buradayım. İstedğin zaman gel."

Öğle yemeği için bir sandviç yedikten sonra, şehrin hemen dışındaki büyük bir kompleks olan Bayside Sports'a gittim. Danışmadaki adam beni Tyler'ın ofisine yönlendirdi ve açık olan kapıyı çaldım.

Masasından başını kaldırdı ve ayağa kalkarken gülümsedi. "Hey, Dex."

"Hey, Koç. Burası güzel bir yer."

"Teşekkürler." Masaya geldi ve elimi sıktı. "Etrafa bir göz atalım."

Bana hem kapalı hem de açık tesisleri gezdirdi ve büyüklükten, ekipman miktarından ve makinelerin kalitesinden çok etkilendim. Ne tür seanslar yapabileceğimi, bunları nasıl planlayabileceğimizi, bir sporcunun genel antrenman rejiminde nereye uyacaklarını konuştuk. Özel fitness koçluğu yapmak isteyip istemediğimi sordu, çünkü çocuklarına rekabette bir adım öne geçmek isteyen ebeveynlerden epeyce soru almıştı, hem grup hem de özel seanslar için ne kadar ücret alacağımı ve sonbahar ve kış boyunca programımın nasıl olduğunu sordu. Müsait olduğum sürece bana nerede ihtiyaç duyulursa yardım edebileceğimi söyledim.

Ofisine geri döndük, orada bazı evraklar doldurdum ve ona Eylül ve Ekim ayları için programımı verdim.

"Bu tamamen uygulanabilir," dedi. "Eylül ayı için web sitesine birkaç grup seansı koyacağım ve yeni bir eğitmenimiz olduğuna dair bir e-posta göndereceğim - itfaiyeci ve eski Donanma SEAL'i - ancak zamanı sınırlı, bu yüzden katılmak istiyorsanız hızlı hareket etmelisiniz. Bir hafta içinde dolacaklarına eminim."

"Kulağa hoş geliyor." O bilgisayarında bir şeyler yazarken ben de ofisine göz gezdirdim. MLB günlerinden kalma pek çok fotoğraf ve hatıra eşyasının yanı sıra ailesinin de resimleri vardı. Karısı April'i -Chip'in öz annesi- ve iki küçük çocuğunu tanıdım. Ayrıca Chip'in duvarda çerçevelenmiş büyük bir resmi vardı - tümseğin üzerinde durmuş, sert ve maça hazır görünüyordu.

Savaş. Chip'in Major League kariyerinin ilk günlerinde çekilmiş gibi görünüyordu ve baba ile oğul arasındaki benzerliği kolayca görebiliyordum.

Bu bana kendi babamı düşündürdü. Şimdi nasıl görünüyordu? Hâlâ uzun boylu ve sıırım gibi miydi? Hâlâ siyah saçlı mıydı? Kaba gözleri? Parmak eklemleri hâlâ yaralı mıydı?

Yoksa şimdi yaşlı ve çelimsiz mi olacaktı? Beyaz saçlı ve kambur omuzlu, pişmanlığın ağırlığıyla ölüme doğru sürüklenen bir başka yaşlı adam. Belki onu tanıyamazdım bile.

Tyler bilgisayar ekranında kaşlarını çattı. "Gün sonuna kadar bana kısa bir biyografi mesajı atabilir misin?"

"Elbette." Belki Winnie bu konuda bana yardımcı olur. "Teşekkürler. Gitmeden önce fotoğrafınızı çekeyim."

"Tamam." Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. Bugün fırçalamış mıydım ki?

"Saçın için endişelenme, Matthews. Herkes o silahlara bakacak." Dosya dolabının çekmecesinden bir gömlek aldı ve bana fırlattı. "Al. Bunu giy. Orta beden, yani muhtemelen biraz dar olacak ama amaç bu."

Güldüm. "Tamam."

Resepsiyondaki adam üzerime tam oturan Bayside Sports tişörtüyle fotoğrafımı çektikten sonra Tyler'ın elini sıktım, teşekkür ettim ve biyografiyi bu gece daha sonra kendisine ulaştıracağımı söyledim.

"Mükemmel," dedi bana gülümseyerek. "Takıma hoş geldin."

Bayside'dan eve dönerken kız kardeşimin evine uğradım. Bütün hafta onunla konuşmamıştım ve bu konuda kendimi kötü hissediyordum. O ve ben yakındık ve babamızı görme konusunda fikrimi değiştirmeye niyetim olmasa da, bunun aramıza girmesini istemiyordum.

Tam o mutfağa girerken yan kapıdan içeri girdim. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Burada ne işin var?"

"Bilmiyorum." Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Buralardaydım, uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim."

Omzunun üzerinden baktı. "Çocukları biraz kestirdim. Hadi dışarı çıkalım."

"Tamam." Güverteye çıktım ve bir sandalyeye çöküp güneş gözlüklerimi taktım. Bree bir dakika sonra elinde bir bebek telsiziyle geldi ve yanıma oturmadan önce onu masanın üzerine koydu.

"Justin buralarda mı?" Ben sordum.

"Hayır. Dişçi randevusunda."

Başımı salladım ve bahçelerine baktım. "Ona çimleri biçmesi gerektiğini söylediğimi söyle."

Ayağıyla bacağımı dürttü. "Hallie'ye onun kıyafetlerini giymeyi bırakmanı söylediğimi söyle."

Gülünç derecede dar gömleğime bakarak kıkırdadım. "Yeni üniformam."

"Başka bir işin mi var?"

"Sadece yarı zamanlı. Orada bazı kondisyon antrenmanları yapacağım. Onlara acemi birliğini biraz tattırın."

Güldü. "Eminim bayılacaklar."

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Monitörde Prescott birkaç telaşlı ses çıkardı ama tekrar sakinleşti.

"Okulun ilk haftası kızlar için nasıl geçiyor?" Bree sordu.

"Güzel." Çenemdeki gerginlik biraz azaldı. "Öğretmenlerini gerçekten seviyorlar ve Naomi, Hallie'nin hiç endişeli sabahlar geçirmediğini söylüyor."

"Oh, bu harika."

"Beni bir kedi almam için kandırdıklarını söylemiş miydim?" Bree güldü. "Bunu nasıl başardılar?"

"Bana karşı birleştiler. Sinsice saldırdılar. Ama bir kedinin yirmi dört saat boyunca tek başına iyi olacağı ortaya çıktı, bu yüzden ben isteyken onu beslemek için kimseye ihtiyacım olmayacak." Durakladım. "Gerçi Winnie onu beslemeyi teklif etti."

Kız kardeşim bana baktı. "Nasıl gidiyor?" "İyi."

"Justin söylediğin bir şey için ondan özür dileyeceğini söyledi."

"Justin'in koca bir ağzı var," diye mırıldandım.

"Pazartesi günü bir şeylerin ters gittiği belliydi. Bana söylenmesine gerek yoktu. Sadece ne olduğunu merak ettim."

Nefes verdim. "Pisliğin tekiydim. Üzgün olduğumu söyledim. Bitti." "Niye hıyarlık yaptın?"

"Senin balmumundan yok," dedim.

"Dur tahmin edeyim." Bree sandalyenin kollarına dayanarak bacaklarını altına sıkıştırdı. "Pençesine diken batmış bir ayı gibi davrandığını fark etti."

ve sorunun ne olduğunu sordu, sen de ona parmağını gösterdin ve kendi balmumuna bakmasını söyledin."

"Onun gibi bir şey," dedim tek omuz silkerek.

"Biliyor musun, biri sana iyi olup olmadığını sorduğunda arada bir doğruyu söyleyen ölmezsin."

Çenemi tekrar sıktım. "Onunla aramı düzelttim."

"Güzel. Peki bu kediyi ne zaman alacaksın?"

"Emin değilim. Evlat edinme sürecinin ne kadar uzun olduğunu ya da nereye gideceğimi bile bilmiyorum ama Winnie birkaç yer biliyor." Ben daha düşünmeden onun adı ağzımdan çıkmıştı.

Ablam başını salladı. "O taşındığında onsuz gerçekten kaybolacaksın, değil mi?"

"İyi olacağım." Ama sandalyemde kıpırdandım ve ardından gelen sessizlik beni rahatsız etti.

"Peki ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Babam, sanırım. Onu gördün mü?"

"Henüz değil. Ama telefonda tekrar konuştuk."

Dikkatimi önüme verdim ve hiçbir şey söylemedim. Bir yanım konuşmayı merak ediyordu ama sormayı reddettim.

Bree iç çekti. "Gelecek hafta sonu onu ziyaret etmeye karar verdim. Ama onu görmek zorunda değilsin, Dex. Senin için çok daha zor olduğunu biliyorum ve senin anıların benimkilerden farklı."

"Onu görmek zorunda olmadığımı biliyorum," dedim. "Ama bunu tek başına yapmana izin vermekte zorlanıyorum."

Göz ucuyla gülümsediğini gördüm. "Ah. Beni seviyorsun."

"Ara sıra," diye homurdandım.

"Çok tatlısın. Ama bunu düşündüm ve Justin'le konuştum ve eğer bunu yapacaksam, ağabeyimin arkasına saklanarak yapmayacağıma karar verdim."

"Ve onu her şey için affetmeye hazır mısınız?"

"Bilmiyorum, Dex. Ama bu boka tutunmaya devam etmenin pek faydası yok, değil mi? Neden o sonsuza dek gitmeden ve sen de bu şansı kaybetmeden bırakmıyorsun?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedim inatla.

"En azından denemeliyim. Ama bunu kendi başıma halledebilirim. İstemiyorsan bunu duymak zorunda bile değilsin."

"Tamam."

Uyandıklarında çocukları görecektik ve Justin'e uzun kışkı çımleri hakkında bok atacak kadar uzun süre kaldım - dar gömleğim konusunda da aynı derecede acımasızdı - ve sonra eve gittim.

Kendimi huzursuz ve tedirgin hissederek koşmaya karar verdim. Kız kardeşimin benim yapamadığım şeytanları alt edebiliyor gibi görünmesi bana doğru gelmiyordu. Kendimi meydan okumaktan kaçınan biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordum. Tyler lise takımındaki günlerimden kalma sert zihinsel dayanıklılığımın bahsetmişti ve bu doğrudu; duygularımı bir kenara bırakıp oyuna odaklanmayı öğrenmişim. Sahaya asla saçma sapan şeyler getirmezdin. Bu tür bir makine gibi eldeki işe odaklanma yeteneği - göster, yap ve çık- bana bir SEAL olarak da iyi hizmet etti. Ve şimdi de itfaiyeci olarak.

Beş mil sonra eve döndüm ve verandamın hemen ötesindeki çimenlikte biraz güç ve karın egzersizi yaptım. Kendimi zorlamak iyi hissettirdi.

Son sınavımı da çektikten sonra sırt üstü yuvarlanarak çımlerin üzerine çöktüm. Öğleden sonra güneşi gözlerimde parlıyordu ve zorlukla nefes alarak gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra yüzüme bir gölge düştü. Gözlerimi açtım ve elimle gölgeledim.

Winnie elinde bir şişe suyla orada duruyordu. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler." Doğrudum ve ayağa fırladım, ancak bunu yaparken inledim. "Bu yaşlı kemikler biraz dayak yedi."

Güldü. "Gördüm. Seni izlerken bile terliyordum."

Suyun kapağını açtım ve yarısını kana kana içtim. "İşten yeni mi geldin?"

Koyu yeşil Cloverleigh Farms polosuna ve haki pantolonuna bakarak başını salladı. "Evet. Erken kaçtım."

"Güzel." Suyun kalanını içtim. "Tahmin et bugün ne yaptım?"

"Ne mi?"

"Tyler Shaw'ın spor kompleksinde fitness koçluğu yaparak ek bir iş buldum."

Ağzı açık kaldı ve heyecanla ellerini çırdı. "Bu inanılmaz! Nasıl oldu bu?"

"Bu sabah bana ulaştı, ben de öğleden sonra oraya gittim." "Beni eğitmek ister misin?" Pazularını esnetti, ben de bir tanesini sıktım.

"Evet. Buna ihtiyacın var."

Dilini dışarı çıkararak göğsümü itti. "Bilmeni isterim ki, iki dakika boyunca tahta üzerinde durabilirim."

"Özür dilerim," dedim kıkırdayarak. "İzin ver telafi edeyim. Gidip bir şeyler yemek ister misin?"

Yüzü düştü. "Gelemem. Aslında eve gelip hemen üstümü değiştireceğim, sonra da Ellie'yle şehir merkezinde akşam yemeği için buluşacağım."

"Önemli değil," dedim, her ne kadar bu gece onu göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğramış olsam da. Yarın çalışacaktım, sonra da çocuklarım olacaktı.

"Geç kalmayacağım," dedi imalı bir şekilde, bir omzunun üzerinden sarkan saç örgüsüyle oynayarak. "Belki döndüğümde takılabiliriz? Sana mesaj atabilirim?"

"Her neyse," dedim, sanki telefonun başında beklemeyecekmişim gibi. "Eve geldiğimde sana haber veririm."

"Tamam. İyi eğlenceler." Sürgülü kapıdan içeri girmeden önce bir omzunun üzerinden bana küçük bir el sallayarak evine doğru yürümesini izledim.

Nefes vererek boş plastik su şişesini bir an bacağıma vurdum, o yokken onu özlememe neden olduğu için sinirlendim. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi.

Bu duyguları kontrol altında tutmak için daha iyi bir iş çıkarmaya kararlı bir şekilde içeri döndüm.

YİRMİ

OceanofPDF.com

WINNIE

Ellie kokteylinden büyük bir yudum alarak, "Beni terk ettiğine inanamıyorum," diye inledi.

Güldüm. "Seni terk etmiyorum."

"Sensin. Beni annem ve Gianni Lupo'yla birlikte terk ediyorsun ve sırf biri sana *hayalindeki işi* teklif etti diye Rhode Island'a gidiyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Kaba."

"Sen bensiz Fransa'ya gittiğinde ben de böyle hissetmiştim," diye hatırlattım votka martinimden bir yudum alarak. "Ve bir Lupo restoranında olduğumuza göre belki de sesini alçaltmalısın."

"Burası onun restoranı değil. Babasının. Babasını çok severim. Ve Fransa farklıydı. Geçiciydi." Burnunu çekti. "Bu kalıcı. Beni gerçekten terk ediyorsun."

"O zaman benimle gel," diye ısrar ettim. "Eminim Newport yakınlarında şarap imalathaneleri vardır. Orada da iş bulamaz mısın?"

Ellie içini çekti. "Yapamam. Abelard'a aptalca bağlıyım. Orada çalışmak her zaman hayalim olmuştur."

"Anlıyorum. Burası senin evin." Bardağımın sapıyla oynadım. "Evden ayrılmak benim için de zor."

"Tereddüt mü ediyorsun?" Ellie'nin gözleri büyüdü.

"Hayır, tam olarak değil. Kendimi işime adadım, sadece ..." Sol tarafımızda ellinci yıldönümlerini kutlayan bir ailenin masasına baktım. "Aslında önemli bir şey değil. Sinirler."

Kadehini yudumlarırken bana kurnazca baktı. "Ama bu senin sinirli yüzün değil. Bu senin gerçeği kabul etmemek için çabalayan yüzün."

Bir yudum alırken martini bardağımın arkasına saklanmaya çalıştım. Yere koyup omuz silktim. "Ben Adamdan hoşlanıyorum."

"Komşu mu?"

"Evet. Ama bu yüzden gitmem daha iyi, değil mi?"

Ellie dudaklarını büzerek beni inceledi. "Bilmiyorum. Yani, sadece birkaç hafta oldu, değil mi?"

"Doğru." Daha uzun oturdum ve kendime aptalca davranmayı bırakmamı söyledim. "Aptalca davranıyorum. O gerçekten harika biri ve birlikte iyi vakit geçiriyoruz. Ama ciddi bir şey değil."

"Birbirinizle çok görüşüyor musunuz?" diye sordu rahatça.

"Pek sayılmaz." Tekrar sola baktım. Birisi çiftin sandalyelerinin arkasına balonlar bağlamıştı; birinde "50 Yıl" yazıyordu, diğerlerinde ise parlak altın kalpler vardı. "Sadece çocuklarının olmadığı ya da çalışmadığı geceler."

"Çocukları olmadığı ya da çalışmadığı her gece mi?"

"Um, evet. Şimdiye kadar." Martini'mi elime aldım ve yudumladım. "Ama biz hâlâ sadece çıkarları olan arkadaşlarız."

"Bu avantajlardan gerçekten faydalaniyor musun?"

Güldüm. "Evet."

"Belki Rhode Island'da sana tüm bu avantajları sunabilecek ama daha az yükü olan ateşli bir adamla tanışırsın." Kadehini kaldırdı. "Yine de Noel'den önce ona aşık olursan, bana hâlâ borçlu olursun."

"Başka bir eyalette yaşıyorsam tahsilatı nasıl yapacaksınız?"

"Bir ara tatil için eve geleceksin, değil mi? Ailenizden asla çok uzun süre ayrı kalmazsınız."

"Belki de sana ateşli Rhode Island'lı adama aşık olduğumu *söylemem*," dedim alaycı bir şekilde.

Ellie bir elini kaldırdı. "Lütfen. Duygularını saklamaktan acizsin. Bazı insanlar duygularını gömer Win, ama sen onları konfeti gibi havaya savuruyorsun."

Sunucumuz ortaya çıktı ve bir tabak koydu. "Hanımlar, ızgara şeftali ve burrata, prosciutto ve roka."

"Bunu sipariş etmiş miydik?" Ağzım sulanarak yemeğe baktım.

"Yaptığınızı sanmıyorum ama harika görünüyor." Ellie sunucuya gülümsedi. "Muhtemelen başka bir masa onu bekliyordur."

Servis görevlisi başını salladı. "Şef sizin için gönderdi."

"Öyle mi?" Ellie güldü. "Bay Lupo mu?"

"Evet," diye yanıtladı sunucu.

"Lütfen bizim adımıza teşekkür edin," dedim peçetemi kucağıma yayarak. Servis görevlisi başını salladı. "Afiyet olsun."

Yemeğin geri kalanı boyunca masamıza ekstra yemekler gönderildi.

-Her seferinde bizi şaşırtan ve memnun eden küçük, tek lokmalık amuse-bouch'lar. Ceviz kırıntıları serpilmiş sote tarak, incir ve kayısı ile süslenmiş ezme, keçi peyniri ve nane ile kavrulmuş bebek pancar. Benim için dana eti ve Ellie için domuz pirzolası olan başlangıçlarımız nefisti. İkimizin de sipariş etmediği tatlı için sunucumuz ev yapımı iki cannoli getirdi.

Her ne kadar onları yiyemeyecek kadar tok olduğumuzu söylesek de bir ısırık aldık ve devam ettik. Masada kırıntılardan başka bir şey kalmadığında, sunucumuz yanımıza geldi ve gülümsedi. "Yemeği beğendiniz mi?"

"Her lokmada," dedim. "Ama ben doydum, o yüzden bize daha fazla yemek getirmeyin."

Güldü. "Sindirime ne dersin? Belki Limoncello?"

Ellie ve ben bakıştık ve omuz silktik. "Tamam," dedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Hemen döneceğim." Sadece birkaç dakikalığına gitmiş, iki kristal kadeh buzlu Limoncello ile geri dönmüştü.

"Teşekkür ederim. Ve lütfen Bay Lupo'ya her lokmadan ne kadar keyif aldığınızı söyleyin," dedi Ellie. "Bütün gece bizi şımartması çok hoş bir davranıştı."

Sunucu ellerini arkasına koyarak başını salladı. "İyi arkadaş olmalısınız."

Limoncello'dan küçük bir yudum alarak, "Annemle babamın iyi arkadaşdır," diye açıkladı. "Ben ona Nick Amca diyerek büyüdüm."

Bir an kafası karışmış gibi göründü. "Bu geceki şef Gianni Lupo. Babası değil."

Ellie'nin ağzı açık kaldı. "Gianni bu gece şef miydi? Kahretsin! Bunu bilseydim, gönderdiği onca şeyi yemezdim."

"Doğru," dedim bilerek. "Çünkü biz her zaman ev yapımı cannoli'yi geri çeviririz." Garsona baktım. "Lütfen ona servis de dahil olmak üzere her şeyin harika olduğunu söyleyin. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Adam başını salladı ve geri çekildi. Ellie içkisini bıraktı ve cüzdanını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Ona sordum.

"Gitmeye hazırlanıyorum. Gianni her an buraya gelebilir ve tüm o aptal harika yemeklerini mideye indirdiğimiz için böbürlenebilir."

"Ellie, bu kadar iyi olduğu için mutlu olmalısın. Abelard için çalışmaya geliyor."

"Şey, ben değilim. Beni rahatsız ediyor."

"Sence de lise kinlerini geride bırakmanın zamanı gelmedi mi?"
Soğutulmuş bardağımı elime aldım ve tatlı, keskin likörden bir yudum aldım.

"Hala lisedeymiş gibi davranmasaydı ve tüm kızlar onun ayaklarına kapanmasaydı ve yaptığı her şey çok akıllıca ve şirin olsaydı yapardım!"

"İyi akşamlar hanımlar. Benden mi bahsediyorsunuz?" Gianni beyaz şef önlüğüyle masamızda belirdi, halinden memnun görünüyordu.

"Bu geceki her şey için çok teşekkür ederim, Gianni." Ellie Limoncello'suna kaşlarını çatarken ben ona gülümsedim. "Çok lezzetliydi." Hafifçe eğildi. "Benim için zevkti. Beğendiğinize sevindim." "Biz bayıldık."

Gianni kaynayan, sessiz Ellie'ye baktı ve bana sıırttı. "Arkadaşının aynı fikirde olduğunu sanmıyorum."

"Biliyor. Sadece ne kadar iyi olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamıyor."

Güldü. "Mutfağa dönmem gerekiyor ama geldiğiniz için teşekkür etmek ve bu gece her şeyin müesseseden olduğunu bildirmek istedim."

"Hayatta olmaz," diye tersledi Ellie. "Parasını biz ödüyoruz. Bize faturayı getir." "Size getirecek bir fatura yok." Gianni omuz silkti.

"Sadece garsonunuza bahşiş verin." "Çok cömertsiniz," dedim ona.

"Lütfen buraya gel."

Cloverleigh Farms'a yakında gideceğim, böylece iyiliğinin karşılığını verebilirim."

"Çok isterim," dedi içtenlikle. "Oradaki şefi tanıyorum ve bence harika biri. Gerçekten zeki ve yaratıcı."

Gülümsedim. "Her zaman bekleriz."

Ellie'ye baktı ve beni işaret etti. "İşte insanlara böyle davranıyorsun, Héloise," dedi Ellie'nin adını doğru Fransızca telaffuzla söyleyerek. "Evin önünde değil de mahzende çalışıyor olmanın iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Hoşça kal Gianni," dedim, Ellie soğukkanlılığını tamamen kaybetmeden önce gitmesini dileyerek.

"Hoşça kalın hanımlar. Gecenizin geri kalanında iyi eğlenceler." Son bir çocuksu sırıtişla mutfağa geri döndü.

"Tamam, gitti," dedim, mutfağa doğru kayboluşunu izlerken. "Morarmayı bırakabilirsin."

"Elimde değil," diye kabalaştı. "Beni çileden çıkarıyor."

İçimi çektim ve içkimi aldım. "Hadi, işimizi bitirelim ve garsona bahşış verelim. Çok geç kalmak istemiyorum."

"Nedenmiş o?" Kaşlarından biri kalktı.

"Sebebi yok." Tekrar sola bakarken neşeli görünmeye çalıştım. Yıldönümü partisi çoktan bitmişti ama balonları unutmuşlardı. "Elli yıl. Evli olmak için uzun bir süre."

"Öyle," diye kabul etti Ellie.

"Sırrının ne olduğunu merak ediyorum," dedim. "Mesela neden bazı insanlarda işe yarıyor da diğerlerinde yaramıyor?"

Ellie, "Belki de bazı insanlar bu tür uzun vadeli bağlılıklar için uygun değildir," diye düşündü. "Çok sabırlı olmalısınız. Ve gerçekten bağışlayıcı olmalısınız. Ve karşınızdaki kişinin kusurlarını, hatta sadece sizi çıldırtan yönlerini bile kabullenmelisiniz. Çünkü bunlardan bolca olacaktır."

Gülümsedim. "Anneni ve babanı mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye gülererek itiraf etti. "Annemi seviyorum ama o kadar gergin ki bazen hala kopmadığına şaşıyorum. Ya da babamın kopmadığına. Çok farklılar."

"Evet, ama annenle babanın birlikte çok iyi vakit geçirdiğini hissediyorum." İçkimden bir yudum alırken sııttım. "Yani, altındaki kutuya bakılırsa-" "Dur," diye yalvardı Ellie, gözleri çaresizdi. "Yalvarırım onu bitirme."

cümle."

Güldüm ve bardağımı yere bıraktım. "Tamam. Ama tek söylediğim, bu tür bir kimyanın önemli olduğu."

"Bu yüzden mi bu gece aceleyle eve geliyorsun?" Gözleri ışıkla dans ediyordu. "Kimya çalışmak için mi?"

"Bir akşamı geçirmenin daha kötü yolları da var," dedim. Kadehini benimkine dokundurdu. "Buna içerim."

Saat dokuz civarında garajıma girdiğimde DEX'in evi karanlıktı, bu yüzden çoktan yatmış olabileceğini düşündüm. Yine de ona bir mesaj göndermeye karar verdim.

Hızlı mesaj. **Hey sen. Evdeyim, ama çoktan uyuduysan endişelenme.**

Telefonumu bir kenara bırakarak Piglet'e biraz yiyecek ve ilgi gösterdim ama o benden çok yemeğiyle ilgileniyor gibiydi. Buzdolabından bir şişe su aldım ve tam kapağını açıyordum ki telefonum tezgâhta çaldı.

Yatakta ama uyumuyor.

Gülümsedim ve cevap verdim. **Ne giyiyorsun?**

Fazla bir şey değil.

Adaya sırtımı yaslayarak onu davet edip etmemem gerektiğini düşündüm.

Seni soymak için ne gerekiyor?

Ayrıca fazla değil.

Kendi kendime güldüm. **Yap.**

Tek başına mı?

Eğer istersen. Ya da gelip benimle soyunabilirsin.

Yemin ederim bir dakika geçmeden kapıyı çaldı. Kapıyı açtım, geri çekildim ve sahte bir korkuyla nefes nefese kaldım. "Komşu dev bu! Ne yapacağım ben?"

Kapıyı arkasından çarptı. "Kaçın."

Çılgınca çığlıklar atarak merdivenlere doğru koştum, beni belimden yakaladı, omzuna attı ve basamakları ikişer ikişer çıktı. Ulumaya devam ederek ayaklarımı tekmeledim ve ellerimi sırtına vurdum. Odamda, beni yatağa attı ve ben karşı koymak için elimden geleni yaparken kıyafetlerimi vücudumdan yırttı. Kot pantolonunu ve tişörtünü çıkardıktan sonra, ikimizin de göğsü kabarırken üzerime süründü. "Hatırlat da sana bir evden nasıl kaçılacağını anlatayım. Merdivenlerden koşarak çıkmayacaksın."

"Belki de yakalanmak istedim."

Başını iki yana salladı. "Zavallı küçük prenses. Sana ne kadar yüksek sesle çığlık attıracağım hakkında bir fikrin var mı?"

"Ve bu karanlık, ıssız ormanda beni duyacak kimse yok, değil mi?"

"Hayır." Kollarımı başımın üzerinde sabitledi. "İstediğimi yapmak için tamamen benimsin."

"Dün gecenin intikamı mı bu?"

Alçak ve uğursuz bir kahkaha attı.

Tüm vücudum titredi.

"Bu akşam yemekte iyi vakit geçirdin mi?" Dex'in parmakları sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"Evet."

"Nereye gittin?"

"Trattoria Lupo. Yemekler çok lezzetliydi." Neredeyse onun kollarında yatmak kadar lezzetliydi. "Ve Ellie'nin ailesi sahiplerini tanıdığı için tüm yemeği müesseseden aldık."

"Güzel."

"Akşam yemeğinde ne yaptın?"

"Biraz tavuk kararttım. Bilerek değil."

Güldüm. "Yan masamızda ellinci yıldönümü partisi vardı."

"Öyle mi?"

"Mhm." Bir parmak ucuyla köprücük kemiğini izlemeye başladım. "Bu uzun bir süre, değil mi?"

"Evet, öyle. Bunu kim nasıl yapıyor bilmiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Naomi ile aranızda ne sorun olduğunu sorabilir miyim?"

Nefes verdi. "En başta hiç evlenmemeliydik. Bunu yanlış nedenlerle yaptık - en azından ben yaptım."

"Sebepleriniz neydi?"

"Sana söylersem boktan bir insan olduğumu düşüneceksin."

"Hayır, yapmayacağım." Başımı kaldırıp elimle destekledim, kolum göğsünün üzerindeydi. "Anlat bana."

"Naomi'yi önemsiyordum ama o sırada yaklaşık altı yıldır ayrıydık. İzinli olarak evdeydim ve takılmaya başladık - o berbat bir ilişkiden yeni çıkmıştı, ben de arka arkaya askerlik yapmışım, anneme yeni teşhis konmuştu ... ikimiz de yalnızdık ve bir kaçış yolu arıyorduk ve eski günleri yeniden yaşamak bir çözüm gibi görünüyordu. Her şey burada bitmeliydi ama bir gece sarhoş olduk ve o evlenme fikrini ortaya attı. Üç saniye düşündüm ve tamam dedim."

"Böyle mi dedin? *Tamam mı?*"

"Evet. Çünkü daha önce evlenmek gibi gerçek bir arzum olmamıştı, ama ne yapmak istiyordum biliyor musun?"

"Ne?"

"Babamın başaramadığı bir şeyi başarmak. Daha iyi bir adam olduğumu kanıtla." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ah."

"Sana boktan olduğunu söylemiştim."

"Geçmişiniz göz önüne alındığında bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum." "Belki de. Ama bu evlenmek için iyi bir neden değil."

"Hayır," diye kabul ettim.

"Ben tekrar yola çıkmadan önce hızlıca yaptık. O da hemen Hallie'ye hamile kaldı. Ama uzun ayrılıklar bize hiç iyi gelmedi ve bir SEAL ile evli olmak zor. Devamsızlıklardan, işin yoğunluğundan, cevaplayamadığım sorulardan nefret ediyordu. Orada olduğumda bile beni hep mesafeli olmakla suçlardı. Bir aile babası olmadığımı söylerdi."

"Yani senden gitmeni mi istedi?"

"Evet. Muhtemelen çocukların iyiliği için -ya da tekrar babam olmadığımı kanıtlamak için- bu ilişkide kalmaya devam ederdim, bu yüzden bir bakıma bitirmesi iyi oldu. İkimizin de acısına son verdi."

"Evet." Başımı tekrar öne eğdim. "Sanırım bunu yapmak onun için büyük cesaret isterdi."

"Ve her şey en iyisi içindi. Şimdi Bryce'la evlenecek ve Bryce onun dırdırına katlanmak zorunda kalacak. Bu arada ben de özgürlüğümün ve yan komşum olan prensesle ara sıra bir şeyler yapmanın tadını çıkarıyorum." Saçımı çekiştirdi. "Sen mesaj attığında orada uzanmış seni düşünüyordum."

Gülümsedim. "Ne düşünüyordun?"

"Keşke çoktan evde olsaydın da gelip seni mahvedebilseydim. Yakında taşınıyorsun ve ya yeni taşınan komşun senin kadar tatlı değilse? Onlarla soyunmak istemeyebilirim."

Kıkırdayarak göğsüne bir tokat attım. "Beni özlemeyeceksin bile, değil mi?"

Yuvarlanmaya çalıştığım da beni arkamdan yakaladı ve kollarıyla sıkıca sardı, ereksiyonu kıcıma baskı yapıyordu. "Devler kimseyi özlemez. Bir ogre olmanın en iyi yanı budur."

"Bırak beni, nefes alamıyorum," diye itiraz ettim, kucağında kıvranıyordum. "Yalnız ogre mağarana geri dön."

"Ben gidiyorum." Beni sırtüstü çevirdi ve hâlâ sıcak ve ıslak olduğum bacaklarımın arasına uzandı. "Ama henüz değil."

O kalçalarımın arasında hareket ederken ben de şakacı bir şekilde yumruklarımı göğsüne vurarak karşılık verdim. İçime girdikten sonra ellerimi omuzlarımın dışında sabitledi.

Ona sırtıttım ama artık alay etmiyordu. Üstümde hareket ederken gözleri karanlıkta parlıyordu ve gülümsemem soldu. Beni öpmedi ama yüzü, nefesini üzerimde hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu.

Dudaklarını. Topuklarımı kaslı bacaklarının arkasına gömdüm ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Bu gece ilk kez -belki de aramızda ilk kez- hiçbir şey oyun gibi gelmiyordu.

Vücudu benimkinin içine gömülü değil. Aramızdaki ateşli sıcaklık değil. Kalçalarını üzerimde sallarken söylediği sözler bile.

"Seni sevmiyorum." Sesi alçak ve çiğdi, aciliyetle geriliyordu. "Seni sevmiyorum."

Ve ben karşılık veremediğim ağzını ağzıma yapıştırdı.

SONRA, yataktan hızla kalktı ve kot pantolonunu çekti. "Yarın çalışmam gerekiyor, Pazar günü de kızları alacağım. Buralarda olacak mısınız?"

Son raundumuzun yoğunluğu beni tedirgin etmiş olsa da işleri hafif tutmaya çalıştım. "Eğer şanslıysan. Peki oğreyi dışarı çıkarmam gerekiyor mu?"

"Hayır. Devlerin bir başka iyi yanı da bu." Gömleğini başının üzerine çekti. "Kendi kendimize çok yeteriz. Kapıyı kilitleyeceğim. Başka birinin prensesimle uğraşmasına izin veremem."

"Teşekkür ederim."

Yanıma geldi ve başımın üstünü öptü. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Alt kattaki kapının kapandığını duyduğumda sırtüstü uzandım ve bir süre denizyıldızı gibi yattım. Kalbim beni korkutacak şekilde atmaya devam ediyordu, her atış bana *bunun* özel bir şey olduğunu, farklı bir şey olduğunu, aşk şarkılarının bunun için yazıldığını söylüyordu.

İşte buydu.

Ayağa fırladım.

"Hayır, değil," dedim çabucak, yatağımın kenarına tırmanıp zıplayarak. "Seni dinlemiyorum, kalp atışı. Bu o değil."

Aceleyle banyoya girdim ve yüzümü yıkarken akan suyla, ardından elektrikli diş fırçamın vızıltısıyla kalbimi bastırdım. Odama döndüğümde pijamalarımı giyerken yüksek sesle ve akortsuz bir şekilde "Yankee Doodle" şarkısını söyledim, çünkü aklıma gelen ve aşkla ilgili olmayan tek şarkı buydu.

Sonra yatağa atladım ve başımı yastığın altına gömdüm.

Komodininin üzerinde duran telefonum titredi ve ona uzanmak için doğrudum. Mesajı gördüğümde gülmeye başladım.

Orada ne haltlar dönüyor?

Bu benim şarkı sesim.

Tanrım.

**Koro öğretmenlerim konserlerde benden kelimeleri söylememi
isterlerdi.**

**Onları suçladığımı söyleyemem. Kulak tıkacı takayım mı yoksa
konser bu gece bitti mi?**

Sanırım bitti. Tabii bir isteğın yoksa.

Senden ricam şarkı söylemeyi kesmen.

Benden bu kadar.

Tanrıya şükür. İyi geceler.

Kendi kendime gülerek alarmımı kurdum ve telefonumu tekrar şarja taktım. Kollarımı yastığıma dolayıp ona sarıldım ve birkaç derin nefes aldım.

Alo, kalp mi? Ben beyin. Size bu yolculuktaki kuralları hatırlatmak isteriz.

Güvende kalmak için ellerinizi, ayaklarınızı ve duygularınızı her zaman arabanın içinde tutmalısınız. Kaybolan veya çalınan eşyalardan sorumlu olamayız. Acil bir durumda lütfen en yakın çıkışı kullanın.

Ama kalbim dinlemeyi reddetti.

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA, ön kapım çalındı. Kapıyı açtığımda Hallie ve Luna'nın verendamda durduğunu gördüm. Sanki kiliseye gitmişler gibi güzel kıyafetler giymişlerdi ve Hallie'nin iki Fransız örgüsü

mükemmel ve eşit güzellikteydi ama ben Dex'in orantısız at kuyruğunu daha çok sevdim.

"Selam kızlar! Nasılsınız?"

"Güzel." Luna gülümsedi. "Babam odamızı boyadı. Pembe ve mor."

"Duydum. Beğendin mi?"

"Evet!"

"Ama biz size daha da iyi bir şey söylemeye geldik," dedi

Hallie. "Neymiş o?"

"Bir kedi alıyoruz!" Luna heyecanla söyledi. "Bugün kiliseden hemen sonra evlat edinme yerine gittik ve onu seçtik."

"Yaşasın!" Ellerimi çırpıttım. "İçeri gel ve bana ondan bahset. Baban burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet," dedi Hallie beni mutfağa kadar takip ederken. Adadaki taburelere tırmandılar. "Kapınızı çalabileceğimizi ama evde değilseniz hemen geri gelmemiz gerektiğini söyledi."

"Ona kısa bir mesaj atarım." Telefonumu aldım ve Dex'e kızların benimle olduğunu bildiren bir not gönderdim, sonra da kenara koydum. "Tamam, bana her şeyi anlat."

"O beyaz ayaklı bir siyah," diye bağırdı Luna.

"Ve çok yumuşak," diye ekledi Hallie. "Okşanmayı çok seviyor." "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onu ne zaman eve getirebilirsin?"

"Yarın okuldan sonra," dedi Hallie. "Kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra evcil hayvan dükkanına gidip ona mama, yatak ve birkaç oyuncak alacağız."

"Ona ne isim vereceksin?" Ben sordum.

Kızlar birbirlerine baktılar. Hallie içini çekti. "Bu bir sorun." "Neden?"

"Babam kediye biz seçtiğimiz için adını da onun koyabileceğini söyledi." Güldüm. "Ona ne isim vermek istiyor?"

"İşte seçenekler." Hallie eteğinin cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve ciddiyetle okudu. "Steven Tyler, Freddie Mercury ya da Eddie Van Halen."

Bir elimle ağzımı kapattım. "En çok hangisini seviyorsun?"

Hallie bana deliymişim gibi baktı. "Hiçbiri değil. Bunlar kedi ismi değil. Bunlar erkek isimleri."

"Freddie'yi seviyorum," dedi Luna.

"Ben de öyle," dedim ona. "Peki ya ona Freddie Purrcury dersen?"

Hallie hemen canlandı. "Bu mükemmel! *Yani* mükemmel."

"Alo?" Dex'in sesi paravan kapıdan içeri süzüldü.

"İçeri gel!" Ben seslendim.

Kapının açılıp kapandığını duydum ve bir dakika sonra mutfakta belirdi. O da kilise için giyinmişti, kömür grisi bir pantolon ve açık mavi düğmeli bir bluz giymişti. Onu daha önce bu renk maviyle hiç görmemiştim ve tenine karşı duruşu hoşuma gitmişti. Bana gülümsediğinde nabzım hızlandı.

"Selam," dedim. "Yeni kediniz hakkında her şeyi duyuyorum."

"Ona Freddie Purrcury adını vereceğiz," dedi Luna. "Senin için sorun olur mu?" Dex inledi. "Sanırım."

"Bence bu iyi bir uzlaşma," dedim omzunu okşayarak. "Winnie bizimle evcil hayvan dükkanına gelebilir mi baba?" Hallie sordu.

"Lütfen," diye ekledi Luna, ellerini çenesinin altında dua eder gibi kavuşturarak. "Bu ona kalmış," dedi Dex.

Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama yapamazdım. "Üzgünüm kızlar. Ama emlakçım geliyor, o yüzden burada kalmam gerekiyor."

"Emlakçı ne demek?" Luna sordu.

"Dairemi satmama yardım edecek kişi." "Taşınıyor musun?"

Hallie'nin gözleri kocaman açılmıştı.

Haberi verdiğim için üzgün hissettim. "Evet. Mecburum, çünkü Rhode Island'da yeni bir işim var."

"Rhode Island nerede?" Luna benden babasına baktı. "Yakın mı?"

Dex başını salladı.

"Yani seni bir daha görmeyecek miyiz?" Hallie ağlayacakmış gibi bakarak sordu. "Bir daha mı?"

"Elbette, geleceksin. Ziyaretler için geri geleceğim." Güven verici görünmeye çalıştım. "Sadece artık yan evde yaşamayacağım."

"Ama burada kim yaşayacak?" diye sordu Luna, yüz ifadesi endişeliydi. "Ve Piglet'i evlat edinecekler mi?"

"Piglet benimle gelecek," dedim ona gülümseyerek. "Ve burada yaşayan yeni bir komşun olacak - belki birkaç çocuk bile olabilir. Bu eğlenceli olur."

İkna olmuş görünmüyorlardı.

Luna, "Üzgünüm," dedi.

"Ben de," diye ekledi Hallie. "Gitmeni istemiyorum."

"Hey, dinle." Dex Luna'nın kulağını çimdiklemek için uzanarak konuştu. "Yeni işin için tebrikler Winnie'ye ne dersin? Ya da 'Senin için mutluyuz

Winnie?' Ya da "Seni özleyeceğiz Winnie, ama iletişimde kalacağız. Onu kötü hissettirmeyi bırakın. İş için taşınmak zorunda."

"Özür dilerim," dedi Hallie. "Yeni işin için tebrikler Winnie."

"Senin adına mutluyuz." Luna'nın sesi hiç de mutlu gelmiyordu.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim, ancak şu anda ben de mutlu hissetmiyordum. "Yanı başımda olmanı gerçekten özleyeceğim ama baban haklı. İletişimde kalabiliriz."

Hallie, "iPad'imden e-posta gönderebiliriz, Luna," dedi.

"Bu mükemmel." Alışveriş listemi karaladığım ve kişisel e-posta adresimi yazdığım kâğıda uzandım. "Al. İstedğin zaman bana e-posta at."

"Yarından önce mi gidiyorsun?" Luna korkmuş görünüyordu. "Freddie Purrcury ile tanışamayacaksın."

"Hayır," dedim gülerek. "Ekim'e kadar gitmiyorum. Burada koca bir ayım var. Ve Freddie Purrcury ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Haydi kızlar." Dex çocuklara taburelerinden inmelerini işaret etti. "Üstümüzü değiştirmeli ve kapanmadan önce evcil hayvan dükkanına gitmeliyiz. Winnie de ajan gelmeden önce evini dağıtmamızı istemiyor."

"Önemli bir şey değil," dedim. "Sadece evi göstermem için bana bazı tavsiyelerde bulunacak ve bir liste fiyatı belirlememe yardımcı olacak."

"Umarım çabuk satılır." Kızları ön kapıya doğru kışkırttı. "Evet, umarım öyle olur." Parmaklarımı birleştirdim ve havaya kaldırdım. onları arkamda saklıyormuşum gibi hissettim. "Evcil hayvan dükkanında iyi eğlenceler."

Sarılmadan ya da her zamanki şakalarımızı yapmadan gidişini izlemek garip hissettirdi ve onlar gittikten sonra mekan daha da boş göründü.

Ortalık sakinleşince Piglet ayak bileklerime dolanarak dışarı çıktı. Miyavladığında, onu sevmek için diz çöktüm.

"Beni azarlama, tamam mı? Sadece üzgünüm çünkü her zamanki vedalarımızı seviyorum. Sarılmalarını seviyorum. Öpücüklerini seviyorum. Bu birine aşık olmakla aynı şey değil."

Ama bu kaygan bir yokuştu ve Piglet bile bunu biliyordu.

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

DEX

"Nerelerdeydin, dostum?" Justin sabit bisikletin üzerinde sertçe pedal çevirerek sordu. "Sen neden bahsediyorsun?" Koşu bandında yavaşlayarak koşmaya başladım. "Görüyorum ki birkaç günde bir işte."

"İşçi Bayramı'ndan beri eve gelmedin. Bu neredeyse bir ay önceydi."

"Meşguldüm."

"Kız arkadaşınla meşgul müsün?"

"Benim bir kız arkadaşım yok." Gözlerimi önüme dikmiştim ama bana nasıl baktığını çok iyi biliyordum.

"Tavsiyemi dinleyip özür dilediğinden beri her şeyin daha iyi gittiğini sanıyordum."

"Her şey yolunda. Sadece o benim kız arkadaşım değil."

Dışarıdan bakınca birinin nasıl böyle düşünebileceğini anlayabiliyordum. Çalışmadığım ya da çocuklarımın olmadığı her gece onu görüyordum. Çocuklarım varken bile onları sık sık tırnak boyamaya ya da kurabiye pişirmeye davet ederdi, biz de ara sıra onu akşam yemeğine çağırırdık. Hafta sonu sabahları onlar yanımdaysa, hep birlikte annesinin fırınına giderdik ve bir keresinde onlara mutfağı gezdirmişti. Ben isteyken Freddie Purrcury'yi beslerdi ve ben de ertesi gün teşekkür etmek için ona bir Frosty ya da maymun ekmecli kek götürürdüm.

Kızlar etraftayken, ellerimizi kendimize saklamak konusunda mükemmeldik.

Yalnız kaldığımızda ise durum farklıydı.

Muhtemelen onun vücudunda öpmediğim bir santim bile kalmamıştı ve o da benimkiler için aynı şeyi söyleyebilirdi. Ama çıplak olmadığımız zamanlarda bile onunla birlikte olmayı seviyordum. Bazen öyle bir şey söylerdi ki bana

ne kadar genç olduğunu söyler, ben de homurdanırdım. Ama onun genç iyimserliğini ve parlak gözlü pozitifliğini takdir etmeye başladım - her şeyde ve herkeste en iyisini görürdü.

Ve kesinlikle onun sınırsız cinsel enerjisinden hoşlandım.

Bazen onun yanındayken kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, aramızdaki ilişkinin daha farklı olmasını dilerken buluyordum kendimi ... ama bu yolda çok fazla ilerlememe asla izin vermedim.

Belki başka bir zamanda, başka bir yerde, Winnie ve ben daha fazlası olabilirdik, ama şimdi bunu düşünmek anlamsızdı.

Ekim'in ilk günüydü, bir hafta içinde gitmiş olacaktı.

Geçen hafta sonu Rhode Island'a üç günlük bir gezi yapmış, bu sırada bir daire için kira kontratı imzalamış, patronu ve iş arkadaşlarıyla tanışmış ve yeni ofisini görmüştü. Oteli düşündüğü kadar çok sevmişti ve yeni işi için fikirlerle doluydu.

Gittiği üç gün boyunca çocuksuz ve işsizdim ve tek yaptığım üzülme ve ondan gelen mesajlar için telefonumu kontrol etmektir. Bir daha dönmek üzere gittiğinde nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordum.

"Çocuklarımla meşguldüm," dedim Justin'e. "Ve koçluk." "O nasıl gidiyor?"

"Gerçekten hoşuma gitti." Acı acı sııttım. "O ukala ergenlerin çoğu sert olmanın kaç tane sınav çekebildiğinden ibaret olduğunu sanıyor -ki ben de onların yaşındayken tam olarak böyle düşünüyordum- ama öğreniyorlar."

"Kızlar nasıl?"

"Harika. Artık kedimiz olduğuna göre, kavga edecekleri daha çok şey var - onu kimin besleyeceği, kimi daha çok seveceği, kimin yatağında yatacağı gibi. Ayrıca birbirlerinin kollarına siyah Sharpie ile onun resimlerini çizdiler. *Dövme* dediler."

Justin güldü, pedal çevirmeyi yavaşlattı ve yüzündeki teri sildi. "Onları görmeyi özledik. Daha fazla yabancı kalma, tamam mı? Hayat kısa."

Sessiz kaldım, muhtemelen onun da düşündüğü gibi hafta başında yanıtladığımız çağrıyı düşündüm. Birinci kattaki yatak odalarında iki çocuğun mahsur kaldığı bir yapı yangını. SEAL günlerim boyunca hayati tehlike içeren pek çok durumla karşılaşmıştım ama o gün ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde, görüş mesafesinin sıfır olduğu evin içinde ilerlerken ettiğim kadar çok dua etmemiştim. Neyse ki, dolapta birlikte saklandıklarını tespit ettik ve

çatı çökmeden önce onları çıkarmış. İyileşeceklerdi ama ikisi de ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Normalde onlar yanımda değilken kızların okuluna gitmezdim ama ertesi gün vardiyam bittikten sonra, onları görmek, sarılmak ve seslerini duymak için teslim alma saatinde gelmişim. Naomi anlayışla karşıladı ve o öğleden sonra onlarla biraz zaman geçirmeme izin verdi. Hatta bana ağlamaklı bir şekilde sarılmış, kurtarma operasyonundan dolayı beni tebrik etmiş ve kızlara babalarıyla ne kadar gurur duymaları gerektiğini söylemişti.

"Evet," dedim. "Bree'yi arayacağım."

"Neden yarın akşam birkaç bira içmeye gelmiyorsun? Çocuklar yanında mı?"

"Çarşambaya kadar olmaz." Yarın cumartesiydi ama akşamı Winnie'yle geçirmek istiyordum.

Justin ne düşündüğümü tahmin etti. "Onu da yanında getir. Kart falan oynarız."

"Belki," dedim tereddütle.

"Hadi ama, birkaç saatliğine pantolonunu çıkarmasan da olur," diye azarladı.

Koşu bandını yavaşlatıp yürümeye başladım. "Bunu düşüneceğim. Ama bugün onun işteki son günü ve hâlâ yapması gereken çok şey var."

"Ne zaman gidiyor?"

"Perşembe."

"Oh, vay canına. Bu kadar erken olduğunu fark etmemiştim."

"Evet." Hazırlıksız görünmeye çalıştım. "Bir haftadan az oldu." "Evi satıldı mı?"

"Henüz değil. Hâlâ yan odada."

"O taşındıktan sonra uzun mesafeli mi çıkacaksınız?"

Ona deliymiş gibi bir bakış attım. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü." Makineyi kapattım ve aşağı indim. "Ben yokken bir yana, Naomi'yle aynı evde yaşarken bile ilişkilerimde iyi değildim."

"Ama sen-"

"Hayır." Ses tonum kesindi. "Ama beni rahat bırakırsan, yarın gece ona kartları sorarım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Benden bu kadar."

Winnie'nin sakın bir gece geçirmeyi tercih edeceğini umuyordum ama kız kardeşimin evine gidip kâğıt oynama fikrine bayıldı. Hatta getirmek için bir çeşit acılı sos bile yapmıştı. "Sence onun fırını kullanmak sorun olur mu?" diye sordu yolda.

"Eminim sorun yoktur."

"Sadece peynir sertleşeceği için evimde ısıtmak istemedim."

"Eminim sorun yoktur," diye
tekrarladım. Bana baktı. "Sen
iyi misin?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Kusura bakma. Sadece biraz kendimde değilim. Bu hafta iyi uyuyamadım."

"Bu gece seni geç saate kadar tutmayacağım." Uzandı ve bacağıma okşadı. "Sen istemediğin sürece."

Ona bakarak gülümsemeye çalıştım. "İşteki son günün nasıldı?"

"Gerçekten güzeldi. Benim için pasta falan yapmışlardı."

Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştım ama bulamadım. Yolda kendimi biraz rahatsız hissetmeye devam ettim ve Bree'nin evinin önüne geldiğimizde motoru kapattım ama hemen inmedim.

"Ne oldu, Dex? Bir şeylerin ters gittiğini söyleyebilirim." Kaşlarımı çatarak direksiyona baktım.

"Konuş benimle," diye yalvardı.

"Pazartesi günü çıkan yangın beni çok etkiledi." Gerçeğin tamamı bu değildi ama yine de bir şeydi.

Uzandı ve elimi tuttu. "Eminim. Çocuklar hakkında başka bir şey duydun mu?"

"Son duyduğumda hâlâ hastanedeydiler ama iyi olmaları bekleniyordu."

"Güzel." Gülümsedi. "Hepiniz birer kahramansınız. Herkes sizinle gurur duyuyor."

"Kendimi bir kahraman gibi hissetmiyorum," dedim. "Bir korkak gibi hissediyorum." "Neden?"

Bir nefes aldım ve biraz daha döktüm. "Kız kardeşime babamızla yaptığı ziyareti sormadım."

"Oh." Winnie koltuğunda kayarak bana doğru döndü. "Bunun olduğunu fark etmemiştim."

"Geçen hafta sonu oldu. Bu konuda hiçbir şey söylemedim."

Sessiz kaldı, elimi tuttu ve ihtiyacım olduğunu bildiği boşluğu bana verdi.

"Ona nasıl gittiğini bilmek istemediğimi söyledim." "Peki fikrini değiştirdin mi?"

"Bilemiyorum. Bir yanım öfkemi yenmem gerektiğini düşünüyor çünkü söz konusu olan babam ve o ölüyor, ama bir yanım da o kapıyı kapalı tutmak istiyor."

Winnie başını salladı, sonra ellerimize baktı. "Ben de annemle ilgili bu duygularla mücadele ediyorum. Gerçek annem-Carla. Ölüyor olduğundan değil," diye hızla ekledi, "bu yüzden tam olarak aynı değil, ama bazen ona ulaşma çabalarını görmezden geliyorum. Günlerce, hatta haftalarca mesaj atmıyor ya da aramıyorum. Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum çünkü onun benim annem olduğunu ve yapabileceklerini sunduğunu biliyorum ama yine de acı veriyor. Bunun beni etkilemesini istemiyorum ama bazen etkiliyor."

"Evet."

"Sanki onu cezalandırmak istiyorum ama cezalandırılan ben oluyorum." Elimi sıktı. "Bu yüzden kapıyı kapalı tutmak istemeni anlıyorum."

"Ölmek üzere olan bir babanın oğlunu görme talebini reddettiğim için boktan, berbat bir insan olduğumu düşünmüyor musun?"

"Şey, sen *böyle* söyleyince ..." Kısa bir gülümsemeyle geçiştirdim.

"Teşekkürler."

"Şaka yapıyorum." Elimi dudaklarına götürerek parmaklarımı öptü. "Hayır, senin boktan, berbat bir insan olduğunu düşünmüyorum. Bence kendini ve sevdiğin insanları koruyorsun, bunun da iyi bir nedeni var."

Beni bu kadar iyi anlaması çığncaydı. Konuşmaya devam etmek, kendimi ters yüz etmek ve babamı görmekten korktuğumu itiraf etmek istememe neden oldu çünkü onun için üzülme istemiyordum - onun için hiçbir şey hissetmek istemiyordum, çünkü kontrol edemediğim şeylerden hoşlanmıyordum, buna onun gidiyor olması da dahildi ve onsuz kaybolmaktan ve yalnız kalmaktan korkuyordum. Onu o kadar çok özleyecektim ki canım acıyacaktı. Bir şekilde ona aşık olmuştum, oysa olmayacağından emin olduğum tek şey buydu. Duygularım gittikçe büyüyor, orman yangını gibi yayılıyordu ve ben onları kontrol edemiyordum.

Sertçe yutkundum. "Hadi içeri girelim."

EĞLENMEYE ÇALIŞTIM, ama bu bir mücadeleydi. Winnie eğleniyordu ve bu beni mutlu ediyordu. O da ailesiyle birlikte Cumartesi geceleri kâğıt oynayarak büyümüştü ve kız kardeşimle o kadar iyi anlaşıyorlardı ki sanki her zaman arkadaşmışlar gibiydi.

Birkaç kez ona baktım ve kalbim göğsümde patlama tehlikesi geçirdi. Bazen sırf ona daha yakın olma isteğimi tatmin etmek için uzanıp omzuna, bacağına ya da koluna dokunmak zorunda kalıyordum.

Onu yalnız yakalamak için sabırsızlanıyordum. Belki bu gece bütün gece benimle kalırdı. Şimdiye kadar hep güneş doğmadan birbirimizin yatağından ayrılmıştık, hiç birlikte uyanmamıştık. Bunu istiyordum.

Bunu çok fazla istedim.

Ve bir kez gerçekleştiğinde, onu her zaman isteyeceğimi biliyordum. Onunla birlikte olma açlığım doyurulmayı reddediyor, kendi kendini besliyor ve büyümeye devam ediyordu.

Gecenin sonunda Justin kartları kaldırırken o tuvalete gitti ve ben de Bree'yi mutfığa kadar takip ettim.

"Bu gerçekten eğlenceliydi," dedi bardakları lavaboya koyarken. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Elbette." Kafamın içinde Winnie'nin sesini duyarak mutfak kapısına yaslandım.

Sanki onu cezalandırmak istiyorum ama cezalandırılan ben oluyorum.

Ne demek istediğini çok iyi anladım.

"Geçen hafta sonu babamı gördün mü?"

Cüret ettim. "Evet."

"Nasıldı?"

"Sert." Bree partiden arta kalan köfteleri plastik bir kaba koymaya başladı. "Ama gittiğime memnunum."

Biramdan bir yudum aldım. "Aynı mı görünüyor?"

"Hayır. Çelimsiz ve büzüşmüş. Çok acı çekiyor."

Hiçbir şey hissetmezdim. Hissetmezdim.

"Seni sordu."

Tekrar içtim. "Ona ne söyledin?"

"Sadece temel şeyler - Donanmadan ayrıldın, şimdi bir itfaiyecisin, iki güzel kızın var." Kabı buzdolabına yerleştirdi. "Ama söylediklerim bu kadar ve ona hiç fotoğraf göstermedim."

"Güzel." Durakladım. "Onu tekrar göreceksin?"

"Gelecek hafta sonu." Winnie'nin getirdiği sosu streç filmle kaplamaya başladı. "Winnie tam bir oyuncak bebek. Keşke taşınmasaydı."

Hiçbir şey söylemedim.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Öyle değil mi?"

Omuz silktim, kayıtsızmış gibi davrandım. Tekrar dengeye gelmeye çalışıyordum. "Kalmasının ne faydası olacak ki?"

Kız kardeşim gözlerini devirdi. "Bilmiyorum, Dex. Belki sağlıklı bir yetişkin ilişkisinden hoşlanırsın?"

"Hayır." Son biramı da bitirdim. "Bir ilişkiyle ilgilenmiyorum. Ve o benden çok daha iyisini hak ediyor."

"Bu konuda seninle aynı fikirde olabilirim ama sana aşık olduğu için bunun bir önemi yok."

"Bana aşık değil," dedim hemen.

"Dex, sana gülümsemeyi hiç bırakmıyor. Ve söylediğin her şeye gülüyor. Ve sen de ona dokunmadan duramıyorsun." Bree plastik ambalajı çekmeceye geri koyarken başını salladı. "Onun senin için deli olduğu kadar sen de onun için deli oluyorsun. Bunu inkâr etmeye zahmet etme."

"Zaten gidiyor, o yüzden fark etmez."

"Biliyorsun, Michigan ve Rhode Island arasında gidip gelen uçak denen şeyler var." Arkasını döndü ve kollarını kavuşturarak lavaboya yaslandı. "Belki duymuşsundur."

"Belki iki çocuğumu duymuşsunuzdur."

"Ne olmuş onlara?"

"Canım istediğinde Rhode Island'a uçup gidemem. İki işim olmasına rağmen para içinde yüzmüyorum. Bir sürü uçak biletini karşılayamam."

"Bahaneler, bahaneler." Başını iki yana salladı. "Neden onun seni mutlu ettiğini kabul etmiyorsun?"

"Bunlar bahane değil, Bree," dedim öfkeyle. "Ben zengin değilim. Bizimkinden daha iyi bir baba olmaya çalışıyorum ve bu da çocuklarımin yanında olmak anlamına geliyor."

"Sen babam değilsin, Dex." Bree de duygusallaşmaya başlamıştı. "Hiçbir zaman olmadın."

"İşe yaradı!" Öfkem alevlenirken vücut ısım yükseldi. "Babalık konusunda sahip olduğum tek örnek oydu ve şimdiye kadar yaptığım her şey kendimi ondan uzaklaştırmak içindi."

"Kesinlikle!" Başını iki yana salladı. "Baba olmaktan hiç korkmadın. Anne olmaktan korkuyordun. Hâlâ da korkuyorsun."

"Ne?" Ona ters ters baktım.

"Annemin onu sevmesinden ve sürekli geri almasından nefret ediyordun. Onun saf ve zayıf olduğunu düşünüyordun."

"Öyleydi!" Patladım. "Onun hayatımıza geri dönmesine ve onu incitmesine -*bizi incitmesine*- tekrar tekrar izin verdi. Birini sevdiğinde böyle olur. Onlara sizi incitmeleri için fırsat verirsiniz!"

"Buna savunmasız olmak deniyor, Dex, ve bu kötü bir şey değil. Sağlıklı bir şey! Sağlıklı olmayan şey, birini sevmekten korktuğun için duygularını içine atmaktır."

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!" Kükredim.

Avuçlarını havaya kaldırdı ve sesini alçalttı. "Tamam, tamam. Bağırma kes."

Ama duramıyordum, içimde bir volkan patlıyormuş gibi hissediyordum. "Winnie'yle ilişkimizi sıradan tutma konusunda açıkça anlaşmış olmamızın yanı sıra, Naomi'yle ayrıldığımızda bunu bir daha asla yaşamayacağıma karar vermiştim."

"Her ilişki kötü bitmez, Dex. Ayrıca *evlenmekle* ilgili hiçbir şey söylemedim. Sadece aranızdaki ilişki bu kadar iyiyken neden bir kenara attığınızı anlamıyorum."

"*Aramızda* hiçbir şey yok, Bree," diye tersledim. "Sadece seks. Hepsi bu. Seks. O yüzden kelimeleri ağzıma tıkmaya çalışmayı ya da sahip olmadığım duygular icat etmeyi bırak. Ona aşık değilim. O gittiğinde, işimiz biter."

Bree'nin gözleri irileşti ve dudaklarını ince bir çizgi halinde sıktı. Dikkati omzumun üzerindeydi ve arkamı dönmeden Winnie'nin orada durduğunu anladım. Bağırsaklarım çalkalandı.

Gözlerimi kapatarak nefes verdim, omuzlarım düştü.

Arkamda onun küçük ve incinmiş sesini duydum. "Ben dışarıda bekleyeceğim. Her şey için teşekkürler, Bree."

Gözlerimi açtığımda kız kardeşimi elleriyle ağzını kapatmış halde gördüm. "Sence beni duydu mu?"

Başını salladı.

"Siktir!" Boş bira şişemi tezgâha vurdum, keşke duvara çarpıp kırabilseydim -ya da daha iyisi, aptal kafatasımı.

"Selam." Justin mutfak kapısında belirdi. "Winnie az önce buradan bir kasırga gibi çıktı. Her şey yolunda mı?"

"Gitmem gerek." Onu omuzlayarak geçtim ve kapıya yöneldim.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

WINNIE

Ağlama, ağlama, ağlama.

Verandada, Ekim ayının keskin havasından birkaç derin nefes aldım ve hıçkırıklarımın kaçmasını engellemeye çalıştım.

Sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyordum.

Bu nasıl oldu? Bu sefer çok dikkatli davranmıştım! Beklentilerimi gerçekçi ve duygularımı kontrol altında tuttuğum sürece incinmeyeceğimden o kadar emindim ki.

Ama bunu yapmadın, değil mi?

Kafamın içinde kindar bir ses konuştu.

Ne yapacağınızı söylediğiniz önemli değil, önemli olan ne yaptığınızdır. Ve sen devam ettin ve en başından beri seninle bu şekilde ilgilenmediğini söyleyen bu müsait olmayan adama aşık oldun.

Evet, bunları söyleyecek kadar aptaldı. Ama sen de aptalsın. Ve bu gece sadece biriniz ağlayarak uyuyacak.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü, ardından bir diğeri geldi. Arkamda kapı açıldı ve karanlıktan memnun bir şekilde yanaklarıma vurdu.

"Gitmeye hazır mısın?" Sesimin bu kadar sakin çıkmasından gurur duyarak sordum. "Evet."

Arabaya doğru yürüdük ve o yolcu kapısının kilidini açarken ben sert bir şekilde bekledim. Arabaya bindiğimde ona sürtünmemeye dikkat ettim ve kapıyı kendim kapattım.

Kaldırımın kenarında özür dileyeceğinden ya da bir açıklama yapacağından endişe ettiğim için arabayı çalıştırıp vitese taktığında rahatladım. Gerçekten özür dilediğini duymak istemiyordum. Bu sefer duymayacaktım.

Eve dönüş yolculuğu gergin ve sessizdi. Koltuğumun kenarını dalgalı sularda bir cankurtaran salıymış gibi kavradım. Garajına girdiğinde hemen emniyet kemerimi çözdüm.

"Winnie, bekle." Uzandı ve bileğimi daire içine aldı. "Henüz gitme."

Dondum kaldım, bir elim kapının kolundaydı.

"Özür dilemem

gerekiyor." "Buna gerek

yok."

"Evet, öyle. Söylediklerimde ciddi değildim."

"Sanırım bunu *duymamı* istemedin."

Nefes verdi. "Bu doğru, ama söylediklerim yanlış çıktı. Aramızdaki şey sadece seks değil. Kız kardeşimin söylediği şeyler yüzünden sinirlendim ve kendimi kaybettim."

"Sorun değil. Şimdi gidiyorum."

Ama o bileğimi tuttu. "Bu iyi değil, Winnie. Baktan bir şey söyledim ve bunu bana söylemelisin."

"İstediğin bu mu?" Elimi tuttuğu yerden çekerek yüzümü ona döndüm. "Seni bir daha görmek istemeyecek kadar sinirlenmemi mi? Senin benim duygularımı incittiğin gibi ben de senin duygularını inciteyim diye sana baktan şeyler söylememi mi?"

Çenesi sertçe sıkılmıştı. "Evet."

"Ben böyle çalışmıyorum. Değer verdiğim insanlara bu şekilde davranmam." Nefes verirken burnunun kenarını sıktı. "Seni incittiğim için nefret ediyorum."

"Sen ilk değilsin ve son da olmayacaksın. Ben yaşayacağım."

Elini bıraktı ve bana baktı. "Winnie." Sesi çatallaştı. "Sadece dürüst olacağım, Dex." Gözyaşlarını durduramıyordum, bu yüzden sadece geldiler. "Planladığımız şeyin bu olmadığını biliyorum. Sana aşık olmamak için çok uğraştım. Bunu istemedim. Ama aşık oldum."

"Sakın söyleme," diye yalvardı.

"Yapmak zorundayım. Belki aptalım ama korkak değilim. Seni seviyorum. Ve bunun bitmesini istemiyorum."

"Ama sen gidiyorsun," diye ağzından kaçırdı. "Ve senden kalmanı isteyemem." "İsteyemez misin, istemez misin?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Yutkundu. "Yapamam." "Neden?"

"Çünkü bu bizim söylediğimiz gibi değil. Ve siz de hayallerinizin peşinden gitmelisiniz."

"Ama her şey değişir," diye ağladığ. "Ve benim pek çok hayalim var. Bunlardan biri de hayatımı paylaşabileceğim birini bulmak. Ve eğer denemeye istekliysen, belki aramızdaki ilişkiyi yürütebiliriz. Belki de gitmek zorunda değilimdir."

Başını iki yana salladı. "Böylesi daha iyi, Winnie. Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma."

"Ama birbirimize karşı hislerimiz varsa olmaz! Bu da bir şey sayılmaz mı?" Derin, titrek bir nefes alarak kendimi cesur olmaya zorladım. "Bana karşı bir şeyler hissediyor *musun*?"

Dosdoğru önüne baktı. Çenesi titriyordu.

"Başlangıçta ne dediğimizi biliyorum. Ama bir süredir bunu söylediğini duymadım. Hala doğru mu?"

Cevap verene kadar sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. Ve konuştuğunda sesi farklı geliyordu.

"Hâlâ doğru," dedi odun gibi bir sesle. Bana baktı, ifadesi tamamen boştu. "Seni seviyorum."

Gözlerimi sıkarak kapattım, gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. "Hoşça kal, Dex." Hıçkırıklarımı bastırarak arabadan indim, aceleyle garajdan çıktım ve kendimi ön kapıdan içeri attım.

Kapı kapanır kapanmaz gözyaşlarına boğuldum, ellerime kapanarak hüngür hüngür ağladım, vücudum acı ve aşağılanmayla titriyordu. Gözlerim kuruyana kadar ağladım ve sonra yukarı çıktım, makyajımın kalıntılarını temizledim ve yatağa girdim.

Çok geçmeden kuyu yine hüznle doldu ve tahmin ettiğim gibi kendimi ağlayarak uyurken buldum.

Ama bu benim hatamdı.

Ertesi gün PAZAR'dı, bu yüzden akşam yemeği için ailemin evine gitmeliydim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Yüzüm şişmişti, gözlerim kan çanağına dönmüştü ve kimseye neden bir tren enkazı gibi göründüğümü açıklamak istemiyordum. Ayrıca, yapmam gereken bir sürü toparlanma işi vardı - taşınma kamyonu Çarşamba günü burada olacaktı ve ben de Perşembe günü Rhode Island'a gidiyordum.

Evim henüz satılmamıştı, ancak temsilcim mobilyalarla daha iyi görüneceğini söylemiş olsa da, geride hiçbir şey bırakmak istemedim. Bu

buraya geri dönmek zorunda olmasaydım daha taze bir başlangıç gibi hissedirdim.

Annemi aradım ve bu akşam yemeğe gelemeyeceğim için özür diledim, tıkalı burnumu da var olmayan bir soğuk algınlığına ve hareket halinde olmamama bağladım.

"Akşam yemeği için endişelenme," dedi. "Ama tatlım, iyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim," dedim kayıtsızca. "Sadece bitkinim."

"Neden sana yiyecek bir şeyler getirmiyorum?"

"Hayır anne, bunu yapmak zorunda değilsin. Burada yiyecek bir şeylerim var." Buzdolabıma baktım, hiç iştahım yoktu.

"Onları yediğinden emin ol. Ve iyi bir uyku çek."

"Uyuyacağım."

Ama telefonu kapattıktan sonra kendimi çok yalnız hissettim ve Ellie'yi aradım. "Hey. Buraya gelebilir misin?"

"Tabii ki. Sorun nedir?"

"Dex'le dün gece ayrıldık ve bir arkadaşına ihtiyacım var," dedim, boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

"Yola çıkıyorum."

Elinde taco ve tekilayla çıkageldi. "Ee, ne oldu?" diye sordu her birimize birer shot doldururken.

"Tam da olmasını istemediğim şey," dedim sefilce. Tacoları çantadan çıkarırken ona Bree'nin evinde duyduklarımı ve garajdaki son konuşmayı anlattım.

"Ah." Bana bir shot uzattı. "Üzgünüm, Win."

"Kendimden başka suçlayacak kimsem yok." İçkiyi geri fırlattım, boğazımda yanarak ilerlerken yüzümü buruşturdum. "Belki de sen."

Atışını yaptı ve yüzünü buruşturdu. "Ben! Sana o adama aşık olmanı söylemedim. Sadece onu birkaç kez becermenin sorun olmayacağını söyledim."

"Beni şimdiye kadar tanımış olmalıydın. Duygularıma yenik düşmeden kimseyle yatamam."

İç çekti. "Böyle bir eğilimin var."

"Çok utanç vericiydi, Ell." Tezgâhtaki tabureye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. "Ona onu sevdiğimi söyledim."

"Tabii ki yaptın."

Ona baktım. "Dalga geçme. Bunun gerçekten farklı olduğunu düşünmüştüm. O kadar aptal mıyım?"

Ellie iç çekerek ikimize birer kadeh daha doldurdu. "Sen aptal değilsin, Win. Sadece insanları kolayca seviyorsun. Sen böylesin."

"Sanırım." İkinci atışıma baktım. "Kendimi o hiçbir yere çıkmayan merdivenlerin olduğu resimdeymişim gibi hissediyorum. Yukarı çıktığımı sanıyorum ama sonra dönüyorum ve en dipteyim. Çıkamıyorum."

"Biliyorum bebeğim. Ve üzgünüm. Günün birinde seni hak eden adama aşık olacaksın."

"Oh, Tanrım." Telaşla ona baktım. "Artık sana borçluyum, değil mi?"

"Belki bu seferlik sana **b i r ş a n s** verebilirim diye düşünüyorum." O

omuz silkti. "Bu adamla yatman için seni cesaretlendirdiğime göre."

"Teşekkürler. Bu özel aşağılanmanın ağırlığı olmadan da yeterince kötü hissediyorum."

"Ama sadece bir tane alacaksın. Eğer Noel'den önce Rhode Island'da Bay Doğru ile tanışırsan, sana sahip olurum." Shot bardağını aldı ve havaya kaldırdı.

Ben de benimkini tokuşturdum. "Anlaştık."

İkinci çekimi birlikte yaptık ve bardakları yere koyduk.

"Şimdi biraz taco yiyelim ve seni yeni hayat maceran için hazırlayalım,"

dedi gülümseyerek. "Çünkü beni Gianni Lupo ile tek başıma uğraşmak zorunda bıraktığın için seni asla affetmeyecek olsam da, sen hâlâ benim insanımsın ve senin için heyecanlıyım. Önümüzde güzel şeyler var Win, bunu hissedebiliyorum." "Teşekkürler." Ben de ona minnettar bir şekilde

gülümsedim. "Berbat bir zevke sahip olabilirim ama arkadaş seçimim kusursuzdur."

Ellie gece yarısına kadar kaldı, toplanmama yardım etti, beni güldürdü ve aklımı Dex'ten uzak tutmak için elinden geleni yaptı. Bunun için onu çok sevdim ve gittiğinde ona sıkıca sarıldım. Ama yatağında yalnızken tek yapabildiğim duvarın diğer tarafındaki onu düşünmek ve onun da benim kadar mutsuz mu yoksa benden kurtulduğu için rahatlamış mı olduğunu merak etmekte.

Ben onun için sadece eğlenceli bir garnitür müydüm? Gerçek duygularını saklamayı başarabilmiş miydi? Tüm tatlı jestlerini, mükemmel öpücüklerini ve sıcak, koruyucu kucaklamalarını olmadıkları bir şey sanmış olabilir miydim? Bu, abarttığım karasevdalar zincirinin sadece bir halkası mıydı?

Kendimi buna inandıramadım.

Dex için hissettiklerim gerçektir. Birlikte yaşadıklarımız iyiydi. Olabileceklerimiz beni hep meraklandırırdı.

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

DEX

Cumartesi gecesi zar zor uyudum ve Pazar günü kiliseye gitmedim. Kızları orada görmekten ne kadar hoşlansam da, yaptığım şeyden sonra onlarla yüzleşebileceğimi bile hissetmiyordum. Bunu her düşündüğümde midem bulanıyordu.

Bunun yerine, bir suçlu gibi bütün gün dairemde saklandım - ki kendimi tam olarak böyle hissediyordum.

Affedilemez bir şey yapmıştım. Değerli bir şey çalmıştım. Güzel bir şeye zarar vermiştim.

Ve gerçeği hak eden birine yalan söyledim.

Ama o biliyordu, kafamın içindeki inatçı ses bunu savunuyordu. Başından beri bunun ne olması gerektiğini biliyordu. Gerçekten nasıl hissettiğimin bir önemi yok. Kelimeleri duymasının ona ne faydası olacaktı?

Onu seviyordum, tabii ki seviyordum. Ama bu tür bir sevgi istikrarlı ya da güvenilir değildi. Bu tür bir sevgi sağlam bir temel değildi. Güçlü hissettiriyordu ama bu bir yanılsamaydı. Aşkın yaptığı şey gücünüzü tüketmek ve iyi kararlar verme yeteneğinizi elinizden almaktı.

Ve kendinizi ikinci kez tahmin edemezsiniz. Bir SEAL keskin nişancısı olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da hayal edilebilecek en stresli koşullarda anlık kararlar vermek için kendime güvenmem gerektiği; şüpheye veya belirsizliğe zaman yoktu. Bu bir hayatta kalma meselesiydi.

İkimizi de kurtarmıştım.

Burada kalsa bile, onunla aramızdaki ilişkiyi yürütebilmemizin hiçbir yolu yoktu. O çok gençti. Önünde her şey vardı; evlilik, çocuklar ve *yirmili yaşlar*. Hayatın o evresinden çok uzaktaydım, her şeyin mümkün görüldüğü ve tüm hayallerinizin hala

Yaşıyordum. Ve zaten çocuklarım olmuştu. Şimdi odaklanmam gereken şey onları yetiştirmekti.

Hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu ama artık bitmişti.

Duvarın diğer tarafında onun acı çektiğini düşünmek beni öldürüyordu ama güçlü kaldım.

Bir gün bana teşekkür edecekti.

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA, çocuklara gereğinden fazla bağırdığım ve onları beş kat daha fazla çalıştırdığım birkaç antrenman seansı için spor salonuna gittim. Genelde antrenmandan sonra bana teşekkür ederler ya da etrafta kalıp benimle biraz konuşurlardı ama bugün her biri işimiz biter bitmez çekip gitti.

Onları suçladığımdan değil.

Eve dönerken Justin ve Bree'ye uğramayı düşündüm ama Cumartesi gecesinden beri ikisiyle de konuşmamıştım ve ayrılık konusunu tekrar açmak istemedim. Çok hamdı.

Ona bağırdığım için kardeşime bir özür borçlu olduğumu biliyordum ve bunu yapacaktım ama henüz hazır değildim. Birini sevmekten korkmakla ilgili saçmalıklarla üzerime gelmeye başlarsa, yine kendimi kaybedecektim.

Eve geldiğimde duş aldım ve kendime yemek hazırladım ama iştahım yoktu. Kanepeye uzanıp televizyon izlerken Freddie Purrcury'yi yanıma oturtmaya çalıştım ama reddetti.

"Ben sana ne yaptım ki?" Bana kışını gösterip kuyruğunu havaya kaldırarak uzaklaşırken "Ben sana ne yaptım?" dedim.

Sehpanın üzerindeki cep telefonuma baktım, milyonuncu kez Winnie'yi arayıp nasıl hissettiğini sormak istiyordum. Benden nefret mi ediyordu? Benimle bir daha konuşmadan şehri terk mi edecekti? Bu düşünce kalbimin taş gibi çarpmasına neden oldu.

Belki ona kısa bir mesaj gönderebilirim. Sadece bir arkadaş olarak. İyi olduğundan emin olmak için.

Ama kelimeler zihnimle parmaklarım arasında sıkışıp kaldı ve yapamadım.

Onun yerine iyi geceler dilemek için kızları aradım. Luna hâlâ duştaydı, ben de Hallie ile birkaç dakika sohbet ettim. "Yeni bir şeyler yazıyor musun?"

hikayeler?" Ona sordum.

"Hâlâ dev ve prensesle ilgili olan üzerinde çalışıyorum." "Oh." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Öyleyse bana neler olduğunu anlat."

"Prensес çok cesurmuş ve ormandaki devi aramaya gitmiş. Onun mağarasını bulmuş."

"Nereye bakacağını nasıl bildi?"

"Onun horlama sesini takip etti."

Neredeyse gülümseyecektim. "Devam et."

"Bu yüzden ona sesleniyor ve onu uyandırdığı için daha da huysuzlanıyor, ama kedisi Tigger'ın ağaca koşmasıyla ilgili hikayesini dinliyor."

"Yardım etmeyi kabul ediyor mu?" "Hayır."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çattım, ogre formundayken bile bir pislik olduğum için sinirlenmişim. "Çünkü devin onun bilmesini istemediği bir sırrı var."

"Neymiş o?"

"Yüksekten korkuyor."

"Dev yükseklikten mi korkuyor?"

"Evet. Kediye kurtarmak için ağaca çıkmıyor, ama gerçek nedenini söyleyemiyor, bu yüzden ona homurdanıyor ve onu rahat bırakmasını söylüyor."

"En azından bu konuda kendini kötü hissediyor mu?"

"Evet, çünkü ormandan eve doğru koşarken ağladığını duyabiliyor. Ama yükseklik korkusunu yenecek kadar kötü değil. O çok inatçı bir dev."

"Açıkça." Koltuktan kalktım ve sürgülü kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı çekip açarak verandaya çıktım, biraz temiz havaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. "Peki sonra ne olacak? Kedi ölüyor mu? Yoksa dev kendini aşıp prensese yardım mı edecek?"

"Henüz bilmiyorum. Şimdilik bu kadarını söyleyebilirim."

Winnie'nin verandasına baktım ve tanıştığımız gece onu öptüğümü düşündüm. Ondan çok etkilenmişim, hâlâ da öyleydim. Şimdi o dudakları bir daha asla dudaklarımda hissedemeyecektim. "Peki, nasıl bittiğini bana haber ver."

"Konuşacağım. Freddie Purrcury ile konuşabilir miyim?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Kaba davranıyor."
"Ne yaptı?" "Beni
görmezden geliyor."

Güldü. "Sadece biz oradayken hoşuna gidiyor. Luna'yla konuşmak ister misin?" "Evet. Seni seviyorum. İyi geceler."

"Ben de seni seviyorum, baba. İyi geceler."

Birkaç saniye sonra Luna geldi. "Baba?" "Evet?"

"Winnie henüz gitmedi, değil mi?"

Sertçe yutkundum. "Hiç sanmıyorum."

"Tamam güzel, çünkü ona bir veda hediyesi vermek istiyoruz. Mağazada mükemmel bir şey gördük," dedi kıkırdarak. "Bizi onu almaya götüreceksin?"

"Evet." Gözlerimi kapattım, onu özlemenin acısı şimdiden iliklerime işlemişti. "Seni aldığımda Çarşamba olması gerekecek. Ertesi gün ayrılacağına eminim."

"Tamam."

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra iyi geceler diledik. Bir süre dışarıda kaldım ve havanın kararmasını izledim.

Eğer ayrılmamış olsaydım, Winnie ve ben muhtemelen şu anda birlikte olurduk. Belki de toplanmasına yardım ediyor olurduk. Belki benim evimde yemek yiyor olurduk. Belki de yatakta, o gitmeden önceki son dakikalarımızı değerlendiriyor olurduk.

Bunu düşününce vücudum ısındı ve gidip kapısını çalmak geldi içimden. Özür dilemek. Ona gerçeği söylemek. Sadece onu korumak için yalan söylediğimi anlamasını sağlayın - çünkü birini sevdiğimde yaptığım şey budur. Onları korurdum.

Ama sonunda bunu yapacak gücü kendimde bulamadım ve tek başıma içeri girdim.

JUSTIN ve ben Salı günü aynı saatte işe geldik ve arabamızı yan yana park ettik. Arabalarımızdan iner inmez ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Biliyorum, biliyorum. Bree'den özür dileyeceğim."

Başını salladı.

"Güzel." "Benden nefret ediyor mu?"

"Hayır. Kendini kötü hissediyor. Seni çok kızdıracak şeyler söylediğini düşünüyor, onunla bir daha asla konuşmayacaksın."

"Beni kızdırdı. Ama sadece damarıma nasıl basacağını bildiği için."
"Kız kardeşler bu konuda iyidir." İstasyona doğru yürümeye başladık.
"Winnie'ye ne oldu?"
"Ayrıldık." "Ortak karar mı?"
Kaşlarımı çattım. "Pek sayılmaz. Kafasında uzun mesafeyi falan deneyebileceğimizi düşünüyordu."
"Ve sen gerçekten istemiyor musun?"
"Hayır, Justin! Ben onun lisedeki erkek arkadaşı değilim. Üniversiteye gitmiyor, başka bir eyalete taşınıyor. Orada bir iş buldu."
"Belki de kalmasını istediğini bilmiyordu." "Ondan kalmasını istememin hiçbir yolu yoktu."
"Neden olmasın?" Binaya vardığımızda Justin sordu. "Bree'ye ikinci buluşmamızda onunla evleneceğimi söyledim."
"Siz farklısınız." Kapıyı açmadan durakladım ve camdaki yansıma baktım. "Bizim için işe yaramazdı. O benim için çok genç. Hayatın tamamen farklı aşamalarındayız. Ben zaten evlilik ve aile işlerini yaptım ve her şeyi berbat ettim. Şimdi olabileceğim en iyi bekar baba olmaya çalışıyorum ve hayatımda başka hiçbir şeye yer yok."
"Tamam."
"Ona istediği geleceği sunamazken, sırf benimle birlikte olmak için hayalindeki işten vazgeçmesini istemek haksızlık olurdu."
"Tamam."
"Korktuğum için değil."
Tereddüt etti. "Tamam."
"Kardeşim ne derse desin. Korktuğum için değil. Güçlü olduğum için."
Kayınbiraderim sessiz kaldı.
Bardakta kendime bakmaya devam ettim. "Ona aşık değilim. Hayatımda ona ihtiyacım yok. Onsuz da iyi olacağım." Yutkundum. "Eninde sonunda."
"Tamam, kardeşim." Justin elini omzuma koydu. "Belki de içeri girip tuvaletleri falan fırçalamalısın. Kafanı dağıtmış olursun."
Kapının kolunu tuttum ve çekerek açtım.

HALLIE hediyeelik eşya dükkanındaki raftan kahve fincanını aldı ve havaya kaldırdı. "Gördün mü baba? Çok şirin değil mi?"

Çok şirindi. Üzerinde kalın Freddie Mercury bıyığı olan, dar pantolon ve sarı ceket giyen, bir patisi havada, diğeri mikrofon standı tutan bir kedi karikatürü vardı. Çizimin altında "*Miyavlamayı bırakma*" yazıyordu. Ama gülümseyemedim bile. "Evet."

"Bizi unutmayın diye," dedi Luna heyecanla, etrafta zıplayıp raflardaki eşyalara çarparak. "Her gün kupasını kullanabilir ve bizi düşünebilir."

Boğazımı temizledim. "Buna bayılacak. Hadi, bir şeyleri kırmadan önce."

Kupanın parasını ödedik ve dükkândan çıkıp arabaya doğru yürümeye başladık. Kaldırımdaki dökülmüş yapraklar arasında sürüklenirken ayaklarım ağır ve yavaş hissediyordu. Küçük bir nakliye kamyonu sabahtan beri Winnie'nin garajının önüne park etmişti ve tüm mobilyalarının kamyonun içinde kayboluşunu izlemek beni perişan etmişti.

"Eve gittiğimizde bunu ona götürebilir miyiz baba?" Luna topuklarını çıtır çıtır kahverengi ve sarı yaprakların arasında sürüyerek sordu.

"Eğer oradaysa."

"Umarım öyledir!" Hallie aceleyle arabaya doğru ilerledi ve kapının kolunu çekti. "Acele edelim."

Siteye girdiğimizde Winnie'nin garaj kapısının açık olduğunu ve bagaja bir valiz koyduğunu gördük.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde güm güm attı ve neredeyse başka bir araca yandan çarpıyordum - gözlerimi ondan alamıyordum. Kot pantolon ve yumuşak ve rahat görünen tüylü beyaz bir kazak giymişti. Saçları başının tepesinde bir yuva oluşturacak şekilde toplanmıştı. Kollarımı ona dolamak ve sıkıca sarılmak, yüzümü boynuna gömmek ve gitmemesi için yalvarmak istedim. Gözlerimi kaçırarak garajımıza girdim ve arabayı kapattım. Derin bir nefes aldım.

"Ona şimdi verebilir miyiz, baba?" Hallie emniyet kemerini çözmeye başlamıştı bile.

"Sanırım öyle." Kendimi toparlayarak Luna'nın arabadan inmesine yardım ettim. Hediyeelik eşya çantasını kaptılar ve garajdan hızla çıktılar.

Yavaşça arka koltuktan sırt çantalarını topladım, arka koridora sıkıştırdım ve garajdan çıktım. Yürürken

Winnie'nin araba yolunun karşısında, Winnie'nin sevinçli bir şaşkınlık çığılığını ve çocukça kahkahalarını duyabiliyordum.

"Aman Tanrım, bayıldım!" Kupaya bakarken Winnie'nin tüm yüzü aydınlanmıştı. "Çok teşekkür ederim."

Her birine sarılışını izledim, kıskandığımı hissettim ve bunun için kendimden nefret ettim. Hallie'nin omzunun üzerinden yaklaştığını fark etti ve yüzü hemen değişti, gülümsemesi yok oldu.

"Hey, Dex," dedi soğukkanlılıkla, bardağı çantasına geri koyarken. "Hey, Win." Ellerimi ceplerime soktum. "Hediyeni beğendin mi?"

"Bayıldım." Tekrar gülümsemeden ve çantayı göğsünde tutmadan önce kızlara baktı. "Her gün kullanacağıma söz veriyorum. Uğradığınız için çok mutluyum, çünkü sizin için de bir şeyim var."

Hallie ve Luna birbirlerine heyecanlı bir bakış attılar. "Öyle mi?" "Evet. İçeri gelmek ister misin?"

Bana baktılar. "Yapabilir miyiz baba?" Hallie sordu.

"Elbette. Burada bekleyebilirim."

Winnie gözlerime baktı, gözleri dikkatle nötrdü. "Sen de gelebilirsin." Omuz silkti. "Eğer istersen."

Buz gibi tavrı beni sinirlendiriyordu -onu omuzlarından tutup beni tekrar sevene kadar öpmek istiyordum- ama başımı salladım ve onları garajdan geçip dairesine kadar takip ettim.

Mekan neredeyse tamamen boştu.

"Eşyalarınızın hepsi gitmiş!" Luna söyledi.

"Evet, nakliyeciler bu sabah buradaydı ve her şeyi yüklediler."

Winnie'nin sesi biraz hüzünlüydü.

"Ama Piglet nerede?" Hallie'nin sesi endişeli geliyordu.

"O burada." Winnie gülümsedi. "Tüm bu kargaşa yüzünden bütün gün kilerde saklandı. Yabancılar karşı nasıl olduğunu bilirsin."

"Ama biz yabancı değiliz," dedi Luna kararlılıkla. "Biz arkadaşız."

"Sorarsan belki ortaya çıkar."

Luna kilerin yanına gidip dizlerinin üzerine çökerken, Hallie etrafa bakmaya devam etti. "Yatağın hâlâ burada mı?"

"Hayır. Yatağım Rhode Island'a doğru yola çıktı." Acı acı gülümsedi.

"Bu gece ailemin evinde uyumak zorundayım."

"Bizim evde uyuyabilirsin," diye teklif etti Hallie. "Baban kanepede uyuyabilir. Orada horladığını bile duymayabilirsin."

Winnie ve ben birbirimize baktık - bir sıcaklık titreşimi hayal etmiş miydim?

"Teşekkürler," dedi Winnie, "ama eski odamda daha iyi olacağım. Buradaki son gecem olduğu için ailem de benimle birlikte olmak istiyor."

Buradaki son gecesinde onunla birlikte olmak istiyordum - bunu o kadar çok istiyordum ki dilimi damağıma bastırmak zorunda kaldım yoksa yüksek sesle söyleyecektim.

Luna elinde Piglet'le kilerden çıktı. "Onu kucağıma almama izin verdi," dedi usulca.

"İyi iş çıkardın." Winnie Luna'ya gülümsedi. "Artık seni tanıyor." "Sence bizi özleyecek mi?"

"Kesinlikle. Bana e-posta göndermeyi unutma, tamam mı? Mesajlarını ona yüksek sesle okuyacağım. Fotoğraflarını da gönder, böylece ona gösterebilirim." Winnie tezgâha gitti ve iki küçük beyaz plastik torba aldı. "İşte. Her biriniz için bir şeyim var."

Hallie aceleyle yanına gitti ve Winnie çantalardan birini ona uzattı. Luna, Piglet'i nazikçe ayağa kaldırdıktan sonra hevesle diğerine uzandı.

"Ooooooh!" Hallie çantadan parlak mavi oje ile birlikte bir çift kabarık lavanta rengi çorap ve kapağında kedi olan küçük bir defter çıkardı. "Teşekkür ederim!"

Winnie gülümseyerek, "Ayak parmaklarını göstermek istediğin ve rahat olmak istediğin zamanlar için," dedi. "Ve hikayelerinizi yazmak için."

Luna elini çantasına soktu ve pamuk şeker pembesi cilasını, kabarık beyaz çoraplarını ve bir kutu prenses yara bandını çıkardı. "Teşekkür ederim! Artık babamın sıkıcı kahverengi çoraplarını giymek zorunda değilim."

"Ve eğer biterse," dedi Winnie, "sadece bana haber ver. Sana başka bir kutu gönderirim."

Luna kollarını Winnie'nin beline doladı ve Hallie de onu takip etti. Dengesi bozulan Winnie güldü ve onları kucakladı. Ben kollarımı göğsümde kavuşturmuş, kendime acıyarak üç metre ötede duruyordum.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın," dedi Hallie.

"Ben de," diye ekledi Luna. "Yapmak zorunda olduğuna emin misin?" Winnie'nin gözleri bir an için kapandı. "Eminim."

"Ama bizi unutma, tamam mı?"

"Yapmayacağım." Onları serbest bırakan Winnie bir nefes aldı. "Gitsem iyi olacak. Piglet'i annemin evine bırakmam gerekiyor, sonra da akşam yemeği için bir arkadaşım ile buluşacağım."

"Haydi kızlar." Kapıdan çıkıp Winnie'nin garajına gitmelerini işaret ettim. "Bizim eve geri dönün. Winnie'yle biraz konuşmak istiyorum."

Neyse ki tartışmadılar. Yeni ojeleri hakkında sohbet ederek dışarı çıktılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

Mutfağın karşısında duruyordu, bacaklarını birleştirmiş, kollarını kendine sarmış, elleri kazağının büyük kollarının içinde kaybolmuştu. O dikkatli ve soğuk ifade gitmiş, yerine gözyaşlarıyla parlayan gözler ve titreyen bir alt dudak gelmişti. İçgüdüsel olarak onu kucaklamak istedim ve öne doğru bir adım attım.

Bir elini uzattı. "Yapma. Lütfen. Şu anda söyleyebileceğin hiçbir şey canımı acıtmayacak ve zaten utanç verici bir çirkin ağlamaya otuz saniye uzaklıktayım."

"Tanrım, Winnie." Yenik düşmüştüm, çünkü haklıydı, söyleyebileceğim hiçbir şey canımı yakamazdı, göğsüm çökmüş bir halde öylece duruyordum. "Bu berbat bir şey. Aramızdaki ilişkiyi bu şekilde bırakmak istemiyorum."

"Ben de hissetmiyorum ama hissettiklerime engel olamıyorum, tıpkı senin *hissetmediklerine* engel olamadığın gibi."

"Ama ya bu sadece *hissettiklerimizle* ilgili değilse?" Çaresiz, ona bir adım daha yaklaştım. "Ya sadece istediğimiz şeyler çok farklıysa?"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Çok gençsin, Winnie. Çok gençsin, çok güzelsin ve önünde uzun bir hayat var. Tüm bunları istiyorsun ve hepsini hak ediyorsun, buna hayalindeki iş ve kendini tamamen sana adayabilecek biri de dahil." Aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerim yanıyordu. "O kişi olmayı ne kadar istesem de olamam. Ne hissedersen hissedeyim, yapamam."

"*Yapmayacaksın.*" Gözyaşları

kirpiklerine yapışmıştı. Sertçe

yutkunarak başımı salladım.

Kollarımı aşağı doğru itti. "O zaman burada ne *işin* var?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi kapattım. "Sanırım en azından arkadaş olarak vedalaşabileceğimizi umuyordum."

Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve onu silmedi. "Arkadaşın olabilmem için daha fazla zamana ihtiyacım var."

Anlayarak başımı salladım.

"Kendine iyi bak, Dex."

"Sen de." Sesim ancak fısıltı halindeydi. Kendimi uzaklaşmaya zorlayarak kapıya doğru gittim ve sırtım ona dönük bir şekilde duraksadım. Sertçe yutkundum. "Sana yalan söyledim."

"Ne?"

"Bana nasıl hissettiğimi sorduğunda sana yalan söyledim. Seni sevmediğimi söyledim." Hızlıca nefes aldığını duydum ve hepsi bu kadar.

Kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

WINNIE

"Korkunçtu." Abelard'ın mutfağındaki adada oturmuş, ıslak bir mendile burnumu sildim. "Keşke hiç gelmeseydi. Bütün günü ağlamadan geçirdim ama şimdi duramıyorum."

"Onu neden içeri aldın ki?" Ellie sandviçlerimizi tavada çevirdi. Akşam yemeği için bana gurme ızgara peynirlerinden birini yapması için ona yalvarmışım. Rahatlatıcı yiyeceklere ihtiyacım vardı.

"Sana söyledim, çocuklarla birlikteydi." Çöpe gittim, elimdeki peçeteyi attım ve tezgahın üzerindeki kutudan bir tane daha aldım. "Bana bir hediye vermişlerdi ve benim de onlar için bir hediyem vardı. Ne yapsaydım, onu garaj yolunda mı bekletseydim?"

"Evet." Ellie tencerenin altındaki gazı kıstı ve iki bardak kırmızı şarap doldurdu.

"Şey, yapamadım. Aynı anda hem üzgün hem de ateşli görünüyordu."

Ellie şarabını yudumladı ve beni inceledi. "Sence sana hisleri hakkında doğruyu mu söylüyordu?"

"Bilmiyorum." Burnumu bir kez daha sildim ve mendili fırlattım. "Ama yalan söylediğini söylemek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Sadece benimle uğraşmak için mi?"

"Hayır." Bir an düşündü. "Ama sana o bombayı atıp kaçması biraz bencilce görünüyor."

"Asıl niyetinin bu olduğunu sanmıyorum." Sandalyeme geri döndüm ve içine çöktüm. "Bence bana sadece arkadaş olup olamayacağımızı sormak istedi ve olay büyüdü."

"Çünkü aşık olduğun biriyle arkadaş olmak her zaman çok işe yarar." Ellie sandviçleri kontrol etti ve gazı kapattı.

"Bana aşık olduğunu tam olarak söylemedi."

"Bana anlattıklarına bakılırsa, sanırım bunu açıkça ifade etti." Ellie sandviçlerimizi bir spatulayla tavadan alıp tahta kesme tahtasının üzerine koydu. "Seni seviyor ama seni seven adam olmayı kaldırabileceğini düşünmüyor. Bu berbat bir şey ama çok açık."

"Evet." Burnumu çektim. "Bu yeni bir şey, ha? Bir erkek beni *sevmediği için değil de* sevdiği için mi ayrılıyor?"

"Bu senin hatan değil," dedi sadakatle. "O müsait olmayan puşt tipler insanın içine nasıl gireceklerini gerçekten iyi biliyorlar."

"Sanırım." Sandalyemde kıpırdandım. "Ama o diğerlerinden çok *farklıydı*. Bencil bir pislik değildi. Elbisemi dikti, saçımı taradı, benim için yemek yaptı -kötü bir şekilde ama denedi- ve çok koruyucu, cesur ve iyi bir baba olmaya kararlıydı... Özünde bir pislik değildi, Ellie. Öyle olmadığını biliyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ondan tekrar hoşlanmam için beni kışkırtma.

İstemiyorum."

Dudağımı ısırdım. "Yanan bir evden çocukları kurtardı."

"Lanet olsun, Winnie." Ellie tezgâhın üzerindeki bloktan büyük bir bıçak çıkardı ve her sandviçi ikiye böldü. Beyaz peynir kalın pastırma dilimlerinin üzerine sızdı.

Kırık kalbime rağmen ağzım sulandı. "Bu ne çeşitti?" "Bu şeftali burbon reçelli pastırma ve brie." Parmaklarını yaladı. "Ve o kadar güzel ki, sana ateşli bekârlığı unutturacak.

çocukları yanan evlerden kurtaran babalar." "Ve dikiş diken."

"Ve dikin." Ellie her sandviçi bir tabağa, salata sosu sürülmüş bir yığın yeşillik salatasının yanına yerleştirdi.

"Ve kedileri evlat edinin."

Önüme bir tabak koyarken yüzünü buruşturdu. "Ve kedileri evlat edin."

"Ve sihirli elleri ve büyük penisleri var ve sana çoklu orgazm yaşıyorlar her seferinde."

Ellie başını salladı. "Beni öldürüyorsun."

"Özür dilerim. Çıkarmam gerekiyordu." Sandviçimi aldım. "Ama bu çok lezzetli görünüyor ve her şeyi daha iyi yapacak. Dexter kim?"

Bize biraz daha şarap doldururken güldü. "Yani, size birden fazla orgazm yaşatmayabilir ama çok iyi bir sandviç."

Yemekten sonra Ellie beni arabama kadar geçirdi ve bana sarılıp vedalaştı. "İki hafta sonra görüşürüz," dedi, "o arada seni deli gibi özleyeceğim."

"Aynen. Yemek için ve beni her zaman daha iyi hissettirdiğin için teşekkürler."

"Elbette." Beni bırakarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İyi olacak mısın?"

Başımı salladım, boğazım kapanmadığı için mutluydum. "Evet, ailem var, sen varsın, kedim var, beni bekleyen yeni bir işim var, daha ne isteyebilirim ki?"

"Her şeyi isteyebilirsin," dedi şiddetle. "Ve bunu hak ediyorsun."

"Teşekkürler." Gülümsedim ve serin sonbahar havasından derin bir nefes alarak gökyüzüne baktım. "Bunu unutmamaya çalışacağım."

"Win, merak ediyorum. Dex senden bu işi kabul etmemeni ve bu hamleyi yapmamamı isteseydi, kalır mıydın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Bir an düşündüm. "Ama böyle büyük ve çılgınca bir şey isteyecek kadar güçlü hissettiğini bilmek güzel olurdu." Güldüm. "Ben de böyle sevilme istiyorum -büyük ve çılgınca. Çünkü ben böyle seviyorum."

Başını salladı. "Biliyorum. Dikkatli sür, tamam mı? Ve bana her zaman mesaj at." "Atacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bana bir öpücük verdi ve ben de arabayı sürdüm.

Ertesi sabah erkenden ailemin evinden ayrıldım, onlara veda ettim ve kırık kalbimi geride bırakmaya kararlı bir şekilde yeni hayatıma doğru yola çıktım.

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

DEX

Çıtırtılar beni boktan konuşmalardan bile önce uyandırdı.

Daldan dala atlayıp duran Freddie Purrcury'yi kurtarmak için bir ağaca tırmanmaya çalıştığım bir rüyanın sisi içinde, bir poşetin çıtırtısını ve ardından gürültülü bir çiğneme sesi duydum. O küçük bok kafalılar kahvaltıda cips mi yiyorlardı?

"Babamın kulak memeleri komik. Sence de öyle değil mi?" Çıtır, çıtır, çıtır. "Nasıl komik?" Luna sordu.

"Bilmiyorum." Hallie ağzına bir şey tıktı ve onun etrafında konuştu.

"Sadece çok büyük ve *loblular*."

Luna kıkırdadı. "Evet."

Torbadan daha fazla çıtırtı. Daha fazla çıtırtı. Ve eğer yanılmıyorsam, göğsüme birkaç kırıntı düştüğünü hissettim.

"Hallie, bak ne yaptın. Babanın göğüs kıllarına Cheetos bulaştırmışsın." Birinin üzerime üflediğini hissettim. "Şimdi gittiler."

"Hayır. Birazını kaçırdın. Tam şurada, turuncu.

Gördün mü?" "Dikkatli ol, Luna. Damlatacaksın."

İşte o zaman karnımda soğuk bir şey hissettim.

Gözlerimi açtım ve karın kaslarımın üstünde mor bir leke gördüm. "Bu da ne böyle?"

"Tostumdaki jöle." Luna eğildi ve bir karıncayıyken gibi höpürdeterek yedi. "Özür dilerim."

"Aman Tanrım." Elinde bir paket Cheetos olan Hallie'ye baktım. Parmakları parlak turuncuyla kaplanmıştı. "Bunun senin kahvaltın olması mı gerekiyordu?"

Omuz silkti. "Acıkmıştım."

"Kız kardeşin tost yaptı. En azından mısır gevreği dökemez miydin?"

"*Tost yapmadı*, bir parça ekmeğin üzerine üzüm jölesi döktü." "Tost makinesini kullanmaya korktum," diye onayladı Luna ağzı doluyken.

Başımı tekrar yastığa koydum. "Saat kaç?"

"Saat yediyi geçti. Winnie'den bir e-posta aldık, dinlemek ister misin?"

Hayır, yapmadım. Onun adını duymak bile yeterince zordu. Gideli on gün olmuştu ve sanki her dakikasında aklımdaydı. Onu her düşündüğümde göğsüm ağrıyordu. Onu aramak için telefonumu binlerce kez elime almıştım ama sesini duymak onu daha az özlememi sağlamayacaktı. Mesaj atmayı düşündüm ama bu bana bencilce geldi; o benden zaman istemişti ve ben de ona zaman vermek istiyordum.

Ayrıca, çılgınca bir şey söylememek için kendime tam olarak güvenmiyordum.

Ben bir aptalım. Geri gel. Seni seviyorum. Benimle kal.

Ama onunla ilgili haberler için de çaresizdim. O iyi miydi? Yeni dairesi nasıldı? Yeni işi? İşini seviyor muydu? Evini özlüyor muydu? *Beni* özlüyor muydu? Onu o yumuşak beyaz kazağın içinde her düşündüğümde, ona biraz daha özlem duyuyordum. Onu bir daha kollarıma alamayacak olmam mümkün müydü?

"Bana okuyabilir misin?" diye sordum.

Hallie iPad'ini almaya gitti ve Luna yapış yapış olmuş ellerini geceliğine sildi. "Tezgâhta biraz jöle var," dedi bana. "Ve yerde."

"Harika."

"Ve Freddie Purrcury içine bastı."

Kaşlarımı çattım. "Daha da iyi."

Hallie elinde Cheetos yerine iPad'iyile geri döndü. "Sevgili Hallie ve Luna," diye okudu. "E-postanızı ve gönderdiğiniz fotoğrafları alınca çok mutlu oldum. Tırnaklarınızı boyarken harika bir iş çıkarmışsınız! Ben de sizinle kuaförde oynamayı özledim. Yeni işim beni çok meşgul ediyor. Her gün bir sürü yeni insanla tanışıyorum. Piglet de seni özlüyor. Yeni evimize henüz alışamadı ve sanırım taşınma konusunda bana kızgın. Ama kapı komşularım senin kadar eğlenceli olmasa da burası çok güzel. Ziyaret için eve ne zaman geleceğimi sormuştunuz, cevabım önümüzdeki hafta sonu. Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki bir iş etkinliği için Cuma'dan Pazar'a kadar orada olacağım. Annenle mi yoksa babanla mı olacaksın bilmiyorum ama bana haber ver, belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Ondan sonra ne zaman evde olacağımdan emin değilim. Yakında tekrar yaz ve bana daha fazla resim gönder. İşte senin için bir tane. Sevgiler, Winnie."

"Sana bir resim gönderdi mi?" Yüzünü görmek için yanıp tutuşarak sordum.

"Evet." Hallie bana ekranı gösterdi ve Winnie'nin masmavi gözlerini, yumuşak gülümsemesini ve pembe yanaklarını görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kucağında Piglet vardı ve fotoğrafta olmaktan en az benim fotoğrafa bakarken hissettiğim kadar mutlu görünüyordu. Boğazıma golf topu büyüklüğünde bir şey takıldı.

"Gelecek hafta sonu neredeyiz baba?" Luna sordu. "Onu görebilir miyiz?" "Uh ..." Düşünmem gerekti. "Annenin düğünü var."

"Ama o gün Cumartesi," dedi Hallie. "Cuma günü buraya geldiğinde onu göremez miyiz? Ya da Pazar, ertesi gün?"

"Belki." Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. "Ona mesaj atıp ne zaman geleceğini öğreneceğim. Ayrıca anneme düğün programını sormam gerekiyor."

"Tamam. Kahvaltı için dışarı çıkabilir miyiz?"

"Sanırım." Ama hiçbir yere gitmek istemiyordum. Sadece yatakta kalmak, onun fotoğrafına bakmak ve kendim için üzölmek istiyordum.

"Winnie'nin fırınına gidebilir miyiz?" "Başka bir yere gidemez miyiz?"

"Hayır, Cumartesi sabahları en sevdiğimiz yer orası." Luna kıkırdadı. "Göğüs kıllarında hâlâ Cheeto tozu var."

Çenemi düşürerek ona en huysuz baba suratımı takındım. "Git giyin ve o geceliği çamaşır sepetine koy. Her yerinde jöle var."

"Winnie'ye hemen şimdi mesaj atıp hafta sonunu sorabilir misin?" Hallie yalvardı.

"Hayır." Ona tam olarak ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyordu. "Önce annemle konuşmak istiyorum. Bugün sizi bıraktıktan sonra bunu yapacağım. Şimdi git giyin."

O ÖĞLEDEN SONRA, araba yolunda kızlarla vedalaştıktan sonra Naomi'ye bir dakikası olup olmadığını sordum.

"Elbette." Kızları dağınık odalarını temizlemeleri talimatıyla eve gönderdi ve kollarını kavuşturarak bana döndü. "Ne oldu?"

"Winnie önümüzdeki hafta sonu şehirde olacak ve kızlar onu görebilecekleri bir zaman olup olmadığını öğrenmek istiyorlar."

Naomi iç çekti. "Önümüzdeki hafta sonu düğün nedeniyle çok yoğun olacak."

"Biliyorum. Onlara bunun işe yaramayacağını söyleyebilirim."

"Hayır, hayır, bunu yapmayın. Sürekli ondan bahsediyorlar ve ziyaretini tamamen kaçıırırlarsa üzürlüler." Soğuk bir Ekim rüzgârı saçlarını alnına savurdu ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Burada ne kadar kalacak?"

"Cuma'dan Pazar'a."

"Seninle mi kalıyor?"

Soru delice bir şeymiş gibi yüzümü buruşturdum. "Hayır! Nerede kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Neden benimle kalsın ki?"

"Sakin ol." Naomi ellerini kaldırdı. "Kızların durumla ilgili konuşmalarına bakılırsa, arkadaştan öte olduğunuzu düşünmüştüm."

"Şey, değiliz. Beni görmek için şehre gelmedi."

Eski sevgilim beni dikkatle inceledi. "Ama onu önemsiyorsun." Gözlerimi kapattım. Çenemi sıktım.

"Naomi, yapma."

"Dex, hadi ama. Sinirlenme. Ayrıldığımızdan bu yana geçen iki yıl içinde kızlar bir kez bile bir kadın arkadaştan söz etmedi ve o geldikten sonra da Winnie şöyle Winnie böyle demekten başka bir şey yapmadılar. Etrafta çok olduğu belli."

"Öyleydi," diye itiraf ettim.

"Sorun değil. Sonsuza kadar yalnız kalmanı beklemiyordum. Sen de Bryce'la olan ilişkiyi her zaman kabullenmiştin."

"Sonsuza kadar yalnız kalmam Winnie ile bir ilişki yaşamamdan çok daha olası."

"Neden?"

Ona kaşlarımı çattım. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü *sana* değer veriyorum, Dex." Parmağıyla göğsümü dürttü. "Belki buna inanmakta zorlanıyorsun ama gerçekten mutlu olmanı istiyorum. Evliliğimizin yürümediği doğru ve onu kurtarmak için yeterince çabaladığını düşünmüyorum, ama bunun yeteneksiz olduğun için olduğuna inanmıyorum. Beni her zaman çıldırtan da buydu. Biriyle iyi bir ortak olabilirsin - eğer ona izin verirsen."

Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Herkesten daha iyi biliyor olmalısın, bu benim tarzım değil."

"Oh, inan bana, biliyorum." İçini çekti. "Ama belki de sen ve ben birbirimize uygun değildik. Belki de kendimi dışlanmış hissetmeyi asla atlatamayacaktım. Belki de

Senin ve benim duygusal yüklerimiz her zaman birbirimize ihtiyacımız olanı vermemize engel olacaktı. Ve ben mutsuz olmaya razı olmayacaktım, Dex. Bu yüzden senden gitmeni istedim."

"Biliyorum."

Sesi yumuşadı. "Ve sen benimle kavga etmedin." Başımı salladım.

"O zamanlar incinmiştim ama ayrı olmamızın daha iyi olacağını kabul ettim. Ve şimdi bana ihtiyacım olanı verebilecek birini buldum."

"Senin adına sevindim," dedim ve bunda ciddiye dim.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. O hafta sonu için bir şeyler ayarlarız. Cuma günü prova için onlara ihtiyacım var, Cumartesi de düğün var ama annem onları saat on gibi evine götürecektir. Yorgun olacaklar."

"Neden onları resepsiyondan almıyorum?"

"Olur. Yat kulübünün lobisinde saat 10:30 diyelim mi?"

Başımı salladım. "Pazartesi çalışmam gerekiyor, o yüzden onları Pazar akşamı geri alacağım."

"Tamam. Hafta sonunuz boyunca onları bana verdiğiniz için tekrar teşekkürler. Bu hafta izinli olduğunuz günlerde bir geceliğine onları isterseniz, bana haber verin. Bunu halledebiliriz."

Bir an düşündüm. "Pazartesi ve Çarşamba günleri bazı koçluk seanslarım var ama Salı da olur."

Gülümsedi. "Mükemmel. Onları okuldan senin alacağını söylerim. Oh -O gün dışçı randevuları var. Sanırım dört-on ve dört-kırkta."

Telefonumu çıkardım ve randevuları girdim. "Tamamdır. Orada olacaklar."

"Güzel." Durakladı. "Bu konuda bir şey söylemeyecektim ama geçen gün kız kardeşinle karşılaştım ve bana babandan bahsetti. Bu çok zor. Çok üzüldüm."

Başımdaki şapkayı düzelttim, Bree'yle hâlâ konuşmadığım için kendimi suçlu hissediyordum. "Evet. Teşekkürler."

"Onu görecektir misin?"

"Sanmıyorum."

Başını salladı. "Anladım."

"Sence çok mu sert davranıyorum?" diye sordum. Naomi liseden beri ve annemin hastalığı boyunca yanımdaydı, bu yüzden

Tarih.

Nefes vererek omuzlarını kaldırdı. "Bence doğru ve yanlış konusunda güçlü bir duygun var ve onun çizginin hangi tarafında olduğunu her zaman biliyorsun. Ama geçmişten gelen acı verici şeyleri bırakmanın, onlara tutunmaktan daha iyi hissettirdiğini de biliyorum."

"Evet." Gitmek için sabırsızlanarak anahtarlarımı elime aldım. "Hâlâ bunu düşünüyorum."

"İyi şanslar. Ve Dex ..." Elini koluma koydu. "İşler duygusallaştığında ilk içgüdünün içine kapanmak olduğunu biliyorum ama Bree'yi dışlama. O senin için endişeleniyor."

Haklı olduğunu bildiğim halde sinirlenerek sertleştim. "Biliyorum. Onunla konuşacağım."

Yirmi dakika sonra Bree'nin arka kapısını çaldım. Justin, Prescott'u omzunda tutarak kapıyı açtı. "Kapıyı şimdi mi çalıyorsun?"

"Hoş karşılanıp karşılanmayacağımdan emin değildim." Çenemi ovuşturdum. "Buraya son geldiğimde biraz bağırış çağırış olmuştu."

Omuz silktili. "Aile bazen bağırır. İçeri gelin."

Evleri nefis kokuyordu ve bana çocukluğumu hatırlatan bir şeyler vardı. Aile odasında yeğenim Peter'la birkaç dakika oyalandıktan sonra Prescott'u Justin'den aldım ve bana doğru uzattım. "Hey, dostum." Gürültülü bir ses çıkardı ve bana gülümsedi.

"Güzel, senden hoşlanıyor." Justin kanepeye uzandı. "Onu bir süre sen taşımaya ne dersin? Onu ne zaman yere bıraksam çığlık atıyor."

"Onu ben alırım." Aslında bebekleri kucağıma almayı severdim. Çok küçük ama aynı zamanda tombullardı ve tam kolumun kıvrımına oturuyorlardı. Ve hiç konuşmazlardı.

Prescott'u yanıma yatırdım ve mutfığa girdim. Bree ocakta mantarları karıştırırken bana baktı. "Sesini duyduğumu sandım. Akşam yemeği için mi geldin?"

"Eğer davet edilirsem."

"Tabii ki davetlisin. Annemin stroganofunu yapıyorum."

"İşte bu." Derin bir nefes aldım. "Mmm. Yıllardır stroganoff yememiştım."

Tavanın altını kapattı ve sotelenmiş mantarları büyük mavi bir tencereye doldurdu. "Çok sık yapmıyorum ama canım çektii. Son zamanlarda annemi düşünüyordum."

Prescott telaşlanmaya başlayınca onu omzuma aldım ve sırtını sıvazladım. "Babamı yine gördün mü?"

Başka bir tencereye su doldurmaya başladı. "Evet. Onu geçen Pazar gördüm.

Ve onu önümüzdeki Cumartesi, yani bugünden bir hafta sonra görecekim." "O nasıl?"

Tencereyi ocağın üzerine koyarak omuz silkti. "Hastayım. Ziyaretler uzun sürmüyor.

Ama geçen sefer Justin ve çocukları getirmiştim." "Bundan hiç bahsetmedi."

"Ondan yapmamasını istedim." Suyun altındaki gazı açtı. "Bu seni üzüyor."

Bir nefes aldım. "Bunun için özür dilerim. Buraya son geldiğimde kendimi kaybettim."

"Yaptın," diye kabul etti, "ama seni bu şekilde kışkırtmamalıydım. Hassas bir konu olduğunu biliyorum."

"Hangi konu? Babamın mı? Yoksa Winnie mi?"

"İkisi de." Yüzünü bana döndü, bir eli kalçasındaydı. "Gitti mi?"

Prescott'un sırtını okşayarak başını kokladım; bebek şampuanı gibi kokuyordu. "Evet."

"Sizler ..." Bir kelime bulmakta zorlandı. "Arkadaş mısınız?"

"Tam olarak değil. Söylediklerim için özür diledim ama o zaman istedi."

Bree başını salladı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Gerçekten incinmiş olmalı."

"Öyleydi." Karnım bir kez daha çukurlaştı. "Ama ona söyledim söylediklerim doğru değildi."

"Gerçek nedir?"

"Gerçek muhtemelen senin söylediğine daha yakındır." Hazırlıksız yakalanmıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Hangi kısmı?"

Prescott'un başının yan tarafını öptüm. "Hepsi, sanırım. Winnie'ye karşı itiraf etmek istediğimden daha fazla şey hissettiğimi. Babamı her zaman geri aldığı için annemden nefret ettiğimi. Diğer insanlara karşı savunmasız olmaktan hoşlanmadığımı."

Kız kardeşim afallamış görünüyordu. "Bunu söyleyeceğini hiç

düşünmemiştim." "Evet, şey ... Ben inatçıyım."
"Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi Hiçbir şey. Şimdi O gitti." I karar verildi değil için söz ziyareti henüz gerçekleşmedi.

"Gitti çünkü ona nasıl hissettiğini söylemedin. Eminim bilseydi o işi tekrar düşünürdü."

"O biliyor," dedim.

Bree'nin kaşları havaya kalktı. "Gitmeden önce ona onu sevdiğini mi söyledin?" Tereddüt ettim. "Sayılır. Evet."

"Ne söyledi?" "Hiçbir şey."

Gözleri irileşti. "Ona onu sevdiğini söyledin ve o *hiçbir şey* söylemedi mi?"

"Cevap vermesi için ona tam olarak bir şans vermedim," diye itiraf ettim. "Hemen ardından çıkıp gittim."

Bree ellerinin topuklarını alnına koydu. "Neden?"

"Çünkü bu konuda yapılacak bir şey yok," dedim ses tonumu dikkatle kontrol altında tutarak. Bir bebek tutmanın kesinlikle yardımı oldu.

"Ama Dex, onu *seviyorsun*. Onunla birlikte olmak istemiyor musun?"

"Eğer burada olsaydı, belki. Ama ondan gitmemesini isteyemezdim. Birbirimizi altı haftadır tanıdıktan sonra mı? Bu delilik."

Bree iki elini de kalçalarının üzerine koydu. "İkinci randevumuzda, Justin-"

"Evet, biliyorum. Sana seninle evleneceğini söyledi. Bu da delilik."

"Ama doğruydu. Şimdi halimize bak."

"Winnie ve ben farklıyız. Ben *kimseyle* evlenmek istemiyorum. Ve daha fazla çocuk istemiyorum."

"Evet, daha fazla çocuk sahibi olmanın sizin için ne kadar kötü olacağını anlayabiliyorum." Prescott'u işaret etti. "Belli ki bebeklerden nefret ediyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bak, korkumla yüzleştim, tamam mı? Ona nasıl hissettiğimi söyledim. Çok genç olması ve başka bir yerde iş bulması berbat bir şey ama asla yürümeyecekti, artık gitti ve ben onsuz da iyi olacağım."

İçini çekti ve dikkatini ocakta kaynayan suya verdi. Bir poşet yumurtalı erişte alıp yırtarak açtı ve içine attı. "Tamam, Dex. Sen öyle diyorsan."

"İstiyorum."

"Çünkü iyi görünmüyorsun. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun."

"Onu özlemeyi bıraktığımda iyi olacağımı söyledim." Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne?"

"Yok bir şey. Tartışmak istemiyorum." "Ama ..."

"Ama yine de reddedilme riskini almak istemediğin için harika olabilecek bir şeyi bir kenara attığını düşünüyorum ve bunu düşünmek beni incitiyor. Ama daha fazla bir şey söylemeyeceğim, çünkü aramızda tuhaflık olmasından nefret ediyorum ve son iki hafta çok tuhaftı." Burnunu çekti. "Sen sahip olduğum tek kardeşsin ve her zaman benim yanımdasın. Umarım benim de her zaman senin yanında olduğumu biliyorsundur."

Duygulandım, sertçe yutkundum. Bu annemin söylediği bir şeydi: Eğer birini seviyorsan, onun yanımdasın demektir. Her zaman. "Teşekkürler."

O GECE yatağında uzanmış, elimdeki telefona bakıyordum. Üç kez Winnie'ye mesaj yazmaya çalıştım ve sonunda her kelimeyi sildim.

Sonunda, kızların iyiliği için kendimi bunu yapmaya zorladım.

Selam. Umarım iyisindir. Kızlar bana gönderdiğin e-postayı okudular ve Newport'ta her şey harika gidiyor gibi görünüyor. Gelecek hafta sonu sen şehirdeyken seni görmek istiyorlar. Ne yazık ki o hafta sonu Naomi'nin düğünü var, yani Cuma ve Cumartesi olmaz. Pazar günü yola çıkmadan önce buluşabilir miyiz? Belki kiliseden sonra annenin pastanesinde? Baskı yok. Bana haber ver.

Yüzlerce kez tekrar okuduktan sonra her kelimesinden tiksindim. Nasıl hissettiğim, onu ne kadar özlediğim, etkinliğine ek olarak *beni* görmek için eve gelmesini ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Belki benimle kalırdı, bütün hafta sonunu birlikte geçirebilirdik. İki gece benim yatağında uyurduk. Birlikte uyanırdık. Hiç onunla uyanmamıştım.

Öfkeyle gönder tuşuna bastım ve telefonumu şarja taktım. Sonra lambayı kapattım, yuvarlandım ve yorganı omzuma çektim.

Sefil. Hayal kırıklığına uğramış. Yalnız.

YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

WINNIE

Dex'ten mesaj geldiğinde yeni dairemdeki kanepemde oturmuş The Alexander için bazı sosyal medya içerikleri üzerinde çalışıyordum.

Nefesimi tutarak üç kez baştan sona okudum.

Nefes vererek gözlerimi kapattım. Göz kapaklarımın arkasından yaşlar süzüldü, bu beni hem şaşırttı hem de kızdırdı. Her şey bu kadar iyi giderken neden hâlâ beni üzme gücüne sahipti ki?

Yeni işimi sevdim ve tüm iş arkadaşlarımı, özellikle de Sandra'yı sevdim. Ellili yaşlarındaydı, yeni dul kalmıştı ve hayatında ikinci bir sayfa açmak için Manhattan'dan taşınmıştı. Çocukları üniversitedeydi ve yalnız yaşıyordu, bu nedenle bazen onunla birlikte gece geç saatlere kadar çalışıyor ve çalışırken akşam yemeği yiyorduk. Arkadaşım olmasa da hızla akıl hocam olmaya başlamıştı ve onun iş ahlakına, tarzına ve cesaretine gerçekten hayrandım.

Alexander çok güzeldi ve bahçelere bakan, kendime ait küçük bir ofisim vardı. Yeni dairem küçüktü - sadece bir yatak odası ve bir banyo - ama işe yakındı, sahilden uzak değildi ve Newport şehir merkezine birkaç dakika içinde yürüyebiliyordum.

Evim gibi hissetmedim.

Kendime zaman tanımamı söyledim - ne de olsa sadece on gün olmuştu - ama içten içe kendimi asla buraya *ait* hissedemeyeceğimden endişeleniyordum. Ellie ve ben şarap tadım yemeğimiz hakkında sürekli iletişim halindeydik ve bu da Cloverleigh Çiftliklerine yakın hissetmemi sağlıyordu.

Ama ilerlemeye, başarılı olmaya ve yeni arkadaşlarla tanışmaya kararlıyım. Gelecek hafta sonu Michigan'dan döndükten sonra iş arkadaşlarımın içki davetlerini kabul etmeye başlayacağıma dair kendime söz vermişim - tabii Dex'i görmeyi başarabilirsem, diye düşündüm, gözlerim onun sözlerinin üzerinde dördüncü kez gezinirken.

Sesi bile ona benzemiyordu. Ne huysuz bir mizah, ne kötü sözler, ne de kişiliği vardı. Sadece açık sözlü, kibar, neredeyse resmiydi.

Beni çoktan unutmuş muydu? Belki de beni görmekten korkmuyordu. Belki de onun için gözden ırak olan gönülden de ııaktı ve ben eskiden tanıdığı bir kııııdan başka bir şey değildim. Ağlama isteğıyle boğazım düğümlendi ama kendimi tuttum.

Derin bir nefes aldıktan sonra telefonumu elime aldım ve onun kullandığı kibar resmiyeti benimsemeye dikkat ederek cevap verdim.

Hey Dex, notun için teşekkürler. Burada işler iyi gidiyor. Kızlardan e-posta almak hoşuma gidiyor ve yüzlerini görmeyi özlüyorum. Pazar sabahı hepinizle Plum & Honey'de buluşabilirim ama kiliseden önce olması gerekiyor çünkü uçağım 11:10'da kalkıyor. Sorun olmazsa bana haber verin.

Gönder tuşuna bastım ve elimdeki telefona baktım. Onun okuduğunu hayal ettiğimde nabzım hızlandı. Neredeydi? İş gecesi miydi? Yatakta mıydı yoksa kanepede mi? Bu gece tekrar yazacak mıydı?

Birden üç nokta belirdi ve nefesimi tuttum. Ama sadece birkaç saniye sürdü ve sonra durdular. Hiçbir cevap gelmedi. Hayal kırıklığına uğrayarak telefonumu bir kenara bıraktım ve yanağımdan süzülen gözyaşını görmezden gelerek yaptığım işe geri döndüm.

İki gün boyunca Dex'ten haber alamadım.

Gecikme için özür dileriz. Pazar sabahı 8:00'de fırında buluşacağız.

Okur okumaz gözyaşlarına boğuldum.

Çok kişiliksizdi! Bu sefer selam bile vermedi. Ve ses tonu daha da düzdü. Dört gözle beklediğini söylese ölür müydü? Ya da bana iyi yolculuklar dilese? Ya da nasıl olduğumu sorması? Neredeyse her gece beni kollarına alıp sevdiğini itiraf ederken nasıl oldu da böyle bir *hiçliğe* dönüştü?

Mesajı Sandra ile buluşmadan hemen önce okudum. On dakika içinde ofisinde olmam g e r e k t i ğ i için hemen koridorun sonundaki tuvalete koştım ve yüzümü temizlemeye çalıştım.

Toplantı bittiğinde Sandra bana iyi olup olmadığımı sordu.

"Ben iyiyim," dedim ona, bir mendile uzanarak. "Biraz kendimde değilmışım gibi görüldüysem özür dilerim. Konuştuğumuz tüm detayları not aldığıma söz veriyorum."

"Sana güveniyorum." Masasının üzerinden bana gülümsedi. "Bugün biraz endişeli görüldüğünü fark ettim. Bir kere bile gülümsediğini görmedim."

"Sanırım evdeki şarap tadım yemeği yüzünden," diye yalan söyledim, gözlerimi not defterime dikerek. "Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum ve işleri denetlemek için orada değilim."

"Elbette. Ama seni tanıdığım kadarıyla her şey kontrol altında ve etkinlik büyük bir başarıya ulaşacak."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım. "Orada olabilmem için izin verdiğiniz ve kedime bakma teklifiniz için gerçekten minnettarım. Yeni evine alışmaya çalışıyor ve seyahat etmenin onun için çok stresli olacağını düşünüyorum."

"Tabii ki." Tereddüt etti. "Peki ya sen? Hâlâ alışmaya çalışıyor musun?"

Tereddüt ettim. "Evet, ama işimi gerçekten seviyorum."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Hiç dışarı çıkıyor musun? Yoksa sosyal hayatınızın büyük bölümünü iş yerindeki geç saatlere kadar süren gecelerimiz mi oluşturuyor?"

Yüzüm kızararak bakışlarımı masasının yüzeyine indirdim. "Burada pek sosyal bir hayatım yok. Dürüst olmak gerekirse, dışarı çıkmak da pek içimden gelmiyor."

"Neden olmasın?"

Konuya girmeyecektim ama aniden "Evde biri vardı" dediğimi duydum.

Yüz ifadesi şaşkındı. "Oh."

Gözyaşlarımı engellemeye çalışarak birkaç kez gözlerimi kırptım. "Özür dilerim. Onu unutmaya çalışıyorum ama bu çok zor."

"Buraya taşındığınız için mi ayrıldınız?"

"Öyle de denebilir... Gerçi çok uzun süredir birlikte değildik. Daha bu yaz tanıştık ama ne yazık ki kısa bir süre içinde ona karşı oldukça güçlü duygular beslemeye başladım."

Başını salladı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Teşekkür ederim ama bunun yardımcı olacağını sanmıyorum. Sadece hayatıma devam etmem gerekiyor." Parmak eklemlerimin arkasıyla burnumu sildim.

"Bu hissi bilirim." Gülümsemesi sempatikti. "Söylemesi yapmaktan daha kolay, değil mi?"

Titrek bir nefes aldım. "Evet. Duygularımı iyi kontrol edemiyorum."

Sandra hafifçe güldü ve mendil kutusunu bana doğru yaklaştırdı. "Aman Tanrım, tatlım. Kimsede var mı?"

"Çoğu insan benden daha fazlasına sahip. Yanlış adamlara hızla ve sert bir şekilde aşık olma gibi bir geçmişim var."

"Ben de öyleydim. Ve sonunda beni hak eden kişiyi buldum." "Bunun üzerinde çalışıyorum." Burnumu sildim. "Ama bunun nesi bu kadar harika?"

peşinden gittiğimi hissediyor musun?"

Tekrar gülümsedi. "Doğru kişiyi bulduğunda bunun cevabını öğreneceksin. Aşktan vazgeçme, Winnie."

Bir mendil daha aldım. "Bu adam bekâr bir baba ve kızlarını biraz tanıdım. Bu hafta sonu evdeyken beni görmek istediler. Evet dedim, ama şimdi yapmalı mıyım bilmiyorum. Bir arada tutmak zor olacak."

"Sadece düşündüğünden daha güçlü olduğunu unutma." Durakladı. "Ve ayrıca bir gün *gerçekten* pişman olacak. Gerçekten daha iyi birini bulacağını mı düşünüyor?"

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ama hayatının geri kalanında yalnız kalmaya oldukça kararlı."

"Ah. Bu *o* adam." Kadın bilerek başını salladı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "O adamla yirmi yıl evli kaldım. Bu konuda bana güvenin. Muhtemelen şu anda büyük bir sefalet tenceresinin içinde pişiyordur."

Omuz silktim. "Kesin bir şey söylemek zor. Mesajlarında duygularını oldukça açık bir şekilde ifade ediyor."

"Dinle, eğer onu görmeye karar verirsen, sadece biraz yüzüne vurmak için harika bir şey giydiğinden emin ol. O bunu hak ediyor."

Bu beni güldürdü. "Tamam."

"Ve geri döndüğünde, seni dışarı çıkaralım. Seni tanıştırmaktan mutluluk duyacağım genç ve hoş çocuklar tanıyorum."

Bu fikir hiç çekici gelmedi ama gülümsemeye ve başımı sallamaya çalıştım. "Bu iyi olur. Teşekkürler."

PERŞEMBE AKŞAMI, eşyalarımı toplarken Ellie'yi aradım. Şarap tadımı için bazı detayları gözden geçirdikten sonra ona Pazar günü Dex ve kızlarla görüşeceğimi söyledim.

"Öyle mi?" İç çekti. "Bu beni neden şaşırtmıyor?"

"Çocuklar beni görmek istedi! Nasıl hayır diyebilirdim ki?"

"Sanırım yapamazdın. Geçen gün onu gördüm."
Nefesim kesildi. "Nerede?"
"Dişçide, her yerde. Bekleme odasında. Çocuklarla birlikte oradaydı."
"Nasıl görünüyordu?"
"Her zamankinden daha huysuz."
"Seni tanıdı mı? Merhaba dedi mi?"
"Homurdandı ve başını salladı."
Hüzünle gülümsedim. "Kulağa doğru geliyor." "Yani kahve içmek için mi buluşuyorsunuz?"
"Evet." Dolabımdaki kıyafetlere baktım. "Sandra harika bir şeyler giymemi söyledi."
"Yap şunu. Onu delirt."
"Ama orası soğuk, değil mi? Ona göre çılgın kazaklarım ve kot pantolonlarım olduğunu sanmıyorum. Eskiden cimri şeyleri severdi."
"Ne var biliyor musun? Sorun kıyafetler değil, Win. Sorun sensin. Ne giydiğinin bir önemi yok. Ortaya çık ve sadece kendin ol, aşık olduğu kişi o, değil mi?"
"Sanırım." Şifonyerin çekmecesini açtım ve onu son gördüğümde giydiğim beyaz kazağı çıkardım. Yumuşak, rahat ve büyük boydu.
-Dünyadan saklanmak istediğimde giydim, onu ateşe vermek istediğimde değil.
Ama onu katladım ve bavulumun içine soktum. Dar, açık ya da birazcık seksi değildi ama rahat ve sıcaktı ve içinde *kendim gibi* hissediyordum.
Eğer ben onun için yeterli değilsem, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

YİRMİ YEDİ

OceanofPDF.com

DEX

Cuma öğleden sonra, sitenin otoparkına girdim ve Winnie'nin garaj yolunda tanımadığım bir araba fark ettim. İlk başta emlakçı ya da eve bakan biri olduğunu düşündüm ama sonra Winnie'nin kendisinin ön kapıdan çıkıp posta kutusunu kontrol ettiğini gördüm.

Nefesim kesildi ve kalbim göğsümde sıkışmaya başladı. Ayağım gaza bastı, araba yoluma girerken lastiklerim gıcırdadı. Garaja bile girmedim ve arabadan atlayıp verandaya doğru koşarken neredeyse motoru kapatmayı unutuyordum.

Ben merdivenleri hızla çıkarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve kapıya doğru geri çekilerek postayı göğsüne bastırdı. "Dex. Selam."

"Merhaba." Nefes nefese, ona karşı bastırılmış duygularla doluyken, tüm vücudum ona dokunma ihtiyacıyla titreşti. Ellerim iki yanımda kıpırdandı. "Yeni mi geldin?"

"Evet." Gözleri garaj yolundaki yabancı arabaya takıldı. "Annemin arabasını ödünç aldım, postaları almak ve buradaki işleri kontrol etmek için."

Başımı salladım, ancak söylediği tek bir kelimeyi bile duymadım. O kadar güzeldi ki. Onu görelili sadece iki hafta olmuştu ama sanki bir yıldır yokmuş gibi hissediyordum. Gözlerindeki gece mavisini, saçlarındaki altın sarısını ya da bana baktığında yanaklarının pembeleşmesini nasıl unutmuşum?

Ayaklarımızı incelerken kalın siyah kirpiklerini indirdi. "Spor salonundan yeni mi geldiniz?"

Koşu ayakkabılarıma baktım. "Evet. Birkaç özel koçluk seansı aldım."

"Nasıl gidiyor?"

"Güzel." Ama bu konuda konuşmak istemiyordum. Gerçekten hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum, sadece onu öpmek istiyordum. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki. Beni bu verandadan iter miydi? Yoksa o da beni öpecek miydi?

Bana baktığında neredeyse kendimi kaybediyordum ve ağzımı onun ağzına dayadım.

Dudakları aralandı ve ben öne doğru sallandım.

"Gitmeliyim," diyerek büyüü bozdu. "Pazar günü görüşürüz." Sonra dirseğine bile çarpmadan yanımdan hızla geçti.

Ne oluyor be? Artık yabancı mıydık? Ben aklımı kaçıırken o nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

"Winnie, bekle." Verandadan atlayıp peşinden koştum ve yolun yarısında kolunu yakaladım.

"Ne?" Kolunu tuttuğum yerden çekti ama yüzünü bana döndü. "Geç kalıyorum. Ellie'yle buluşmam gerek."

Kelimeler için mücadele ettim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "Seni bu gece sonra görebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Dex." "Neden?"

"Çünkü senden uzaklaşmaya çalışıyorum. Ve hava karardıktan sonra seninle yalnız vakit geçirmek yardımcı olmaz."

"Ama seni özledim." Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. "Seni o kadar çok özledim ki."

"Ben de seni özledim." Gözleri doldu ve gözyaşlarını geri kırıptı. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Bu şekilde olmaması gerekiyordu," dedim öfkeyle. "Sana aşık olmamamı söyleyen sendin. Aşk yok, sonsuza kadar mutlu yaşamak yok, Frosty'ler yok demiştin."

"Biliyorum." Omuzları yükseldi ve gözyaşları döküldü. "Benim de seni sevmemem gerekiyordu, Dex. Seninle birlikte olabileceğimi ve kalbimi koruyabileceğimi düşünmüştüm ama bir baktım ki kalbim yok olmuş. Aynı eski hikâye."

"Hayır." Onu omuzlarından tuttum. "Ben o diğer adamlar *değilim*. Anlamıyorsun. Daha genç olsaydım, sana bir gelecek sunabileceğimi düşünseydim, sunardım."

"Peki şu anda bana tam olarak ne öneriyorsun?" Acı acı güldü. "Bir gece mi? Bir hafta sonu mu? Bir şipşak?"

"Bilmiyorum," dedim umutsuzca. "Sadece seni görüp de seninle birlikte olmak istemediğimi biliyorum. Seni sevdiğimi söyledim Winnie. Bu yeterli

değil mi?"

"Hayır." Kollarımdan kurtularak bir adım geri çekildi. "Ben bundan daha fazlasını istiyorum. Benimle bir gelecek için şansını denemekten korkmayan birini istiyorum. Bahanelerin arkasına saklanmayan birini istiyorum. Ve lanet olası Frosty'leri istiyorum."

Onunla tartışamazdım. Ama istediği şansı da kendime veremiyordum.

Ben bir şey söylemeyince annesinin arabasına koştu, atladı ve Kapalı.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arka lambalarına baktım ve tam iki dakika orada dikildim.

O gittikten sonra.

Sonra kızgın bir çocuk gibi tepinerek arabama gittim, bindim ve kapıyı çarptım. Sürücü koltuğuna oturup iki elimle direksiyonu kavradım ve burnumdan sertçe nefes aldım. İstedğim şey tam önümdeymiş gibi hissediyordum ama ona ulaşamıyordum. Rüyamda Freddie Purrcury ile sevişmek gibiydi - tam ona ulaşacak kadar yaklaşmıştım ki, bir sonraki dala atladı.

"Kahrolası kadınlar ve kediler," diye mırıldandım, garajı açıp arabayı içeri çekerken. "İmkânsızlar."

Huzursuz bir geceyi daha tavana bakarak, başımı yastığımın altına gömerek ve sadece birkaç hafta önce burada, yanımda olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak geçirdim. Annemi kaybettiğimden beri hissetmediğim bir acıyla onu özliyordum.

Ama telefonu açıp ona ulaşmayı reddettim. Bunun bir anlamı yoktu. Asla onun tarif ettiği adam olamayacaktım ve aksi takdirde bana yaklaşmayacaktı.

Sadece Pazar gününü atlatmak ve onu unutmaya çalışmak zorundaydım.

Ertesi gün öğleden sonra Chip'ten bir mesaj aldığımda hâlâ evimde oturmuş kendime acıyordum.

Hey, beklenmedik bir şekilde şehre geldim. Bira içmeye ne dersin?

Kesinlikle.

Yeri ve zamanı söyle, orada olacağım.

Saat 5:00'te Southpaw Brewing Co'da buluşalım.

Bu gece yapacak bir işim olduğu için rahatlamış bir şekilde, başparmaklarımla onay işareti gönderdim ve duş almak için yukarı çıktım.

Saat beşten hemen önce Tyler Shaw'ın sahibi olduğu Southpaw Brewing Co'ya girdim. Birkaç saat içinde tıklım tıklım olacaktı ama henüz erken olduğu için barda bir koltuk bulabildim. Menüye göz attıktan sonra bir Knuckleball Ale ve bir sepet kanat sipariş ettim. Daha ilk yudumumu almıştım ki Chip geldi, yanımdaki tabureye çökmeden önce omzumu sıvazladı.

"Selam dostum," dedi. "Seni gördüğüme sevindim." "Seni de. Kasabaya nasıl geldin?"

"Mariah ve ben buraya gelip olası düğün yerlerini kontrol etmeye karar verdik." Barmene işaret etti ve bir Bandbox IPA sipariş etti. "Bugün birkaç yer gördük, sonra April onu eğlence olsun diye bir gelinlikçiye götürdü. Neyse ki beni mazur gördüler."

"Peki düğün ne zaman?"

"Şubat ayının başlarını düşünüyoruz, ancak bahar antrenmanlarında olmam gerekmeyeceği için o ayın sonlarına doğru da yapabiliriz."

Biram ağzımın yarısına kadar gelmişken durakladım. "Gerçekten emekli mi oldun?"

Başını salladı ve birasını önüne koyan barmene teşekkür etti. "Henüz açıklamadım ama bizimkilere söyledim."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Birasından bir yudum aldı. "Aslında harika. Hayatımın bir sonraki bölümü için hazırım, omzum da öyle."

Güldüm. "Senin adına sevindim."

"Ee, nasılsın? Tyler'ın sana Bayside'da biraz eğitim verdiğini duydum."

"Evet. Aslında iyi gidiyor." "Peki çocuklar iyi mi?"

"Çocuklar iyidir." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bu akşam Naomi'nin düğün davetindeler. Onları daha sonra alacağım."

"Hadi canım. Naomi yeniden mi evlendi?"

Başımı salladım. "Bryce Vogel'a. O adamı hatırlıyor musun?"

Chip gözlerini kıstı. "Kızıl saç? Lacrosse takımı? Ailesi ona mezuniyet hediyesi olarak bir yelkenli mi verdi?"

"İşte bu."

"Huh. İlginç." Bana baktı. "Senin için sorun olur mu?"

"Ben iyiyim."

"Neden sesin iyi gelmiyor?"

Nefes vererek biramdan bir yudum daha aldım. "Aptalca bir şey yaptım." "Ne yaptın?"

"Partinizden sonra Winnie'yle çok fazla vakit geçirmeye başladım ve ikimiz de bunun sıradan bir şey olması gerektiği konusunda hemfikir olsak da bir şekilde öyle kalmadı."

Chip başını sallayarak güldü. "Oh adamım, bunun olacağını biliyordum."

Kaşlarını çattım. "Şey, ben yapmadım. En azından durduracak kadar zamanım olmadı. Sonra Rhode Island'da harika bir iş teklifi aldı."

"April bugün bana bundan bahsetti. Demek gitti, ha?"

"Evet. Gitmeden önce, uzun mesafeli de olsa aramızdaki ilişkiyi yürütmek istediğini söyledi ama ben panikledim ve ayrıldım. Şimdi gideli iki hafta oldu ve ben onsuz tam bir enkazım."

"Öyleyse ona nasıl hissettiğini söyle. Geri dönme ihtimali var mı?" "Geri dönmesini istemiyorum! En azından benim için," dedim.

Bana garip bir bakış attı. "Neden olmasın?"

"Çünkü onun böyle bir fedakârlık yapmasını ve benim buna değmediğimi anlamasını istemiyorum. Yani, sadece bir ay, belki altı hafta birlikte olduk. Bu yeterli bir zaman değil." Tereddüt ettim. "Yeterli mi?"

Chip birasından uzun bir yudum aldı. "Yanlış adama soruyor olabilirsin. Ama ne olursa olsun, Mariah'yla tanıştığım gün onunla evleneceğimi biliyordum."

İnledim. "Herkesin nesi var böyle? Bu boku nasıl bu kadar hızlı öğrenebiliyorsun?"

Güldü. "Bilmiyorum. Sadece bir içgüdüydü."

"Winnie'yle tanıştığım gün içgüdülerim bana diğer tarafa kaçmamı söyledi." "Çok genç olduğu için mi?"

"Evet. Bana bir şey *yaptı* ve ben bundan hoşlanmadım. Biri için, özellikle de yirmi iki yaşında biri için böyle şeyler hissetmek istemedim."

"Mariah yirmi dört yaşında," dedi. "O kadar da yaşlı değil."

Bir içki aldım ve düşündüm. "Evet, ama biz farklıyız. Ben çoktan evlendim ve başarısız oldum. Çocuklarım oldu. Ve büyük ligde param yok."

"Winnie parayı önemseyen biri değildir."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye homurdandım. "Ama ona nihai olarak istediği şeyi vaat edemezken buraya geri gelmesini istemeyi aklım almıyor. Yani, ya pişman olursa?"

"Sizce en nihayetinde ne istiyor?"

"Sonunda mı? Evlenmek ve çocuk sahibi olmak için. Ama diyelim ki beş yıl daha buna hazır değil - *kırk yaşında yeni bir aile mi kuracağım?*"

Chip omuz silkti. "Neden olmasın? Ama diyelim ki bir ya da iki yıl içinde hazır oldu. Bu senin fikrini değiştirir miydi?"

"Hayır."

"Aynen öyle. Çünkü sizi gerçekten rahatsız eden yaş değil. Başka bir şey."

Beni bu kadar iyi okuyabilmesine sinirlenerek iki dirseğimi de bara dayadım ve parmaklarımı boynumun arkasında kilitledim. "Ya bir ilişki içinde olmak konusunda kötüysen? Ya kendimden çok fazla şey vermemek için her zaman çok dikkatliysen ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorsam? Belki de Naomi'nin söylediği her şey doğrudur."

Chip derin bir nefes aldı. "Tamam, dinle. Naomi ile evlendiğinizde orada değildim ama daha önce çıktığınızda oradaydım ve bu iyi bir ilişki değildi. Birbirinizi kızdırmaktan, kavga etmekten ve muhtemelen yapacak daha iyi bir şey olmadığı için tekrar bir araya gelmekten başka bir şey yapmadınız. Evleneceğiniz haberini aldığımda şok oldum."

"Evet. İyi bir fikir değildi." Omuz silktim. "Ama Hallie ve Luna buna değdi."

"Winnie hakkında ne düşünüyorlar?" "Ona bayılıyorlar."

"Sana şunu sorayım. Winnie ile yaşadığın bu şey Naomi ile yaşadıklarından farklı mı?"

"Gece ve gündüz," dedim ona.

"En azından Winnie'ye ne olursa olsun hiçbir yere gitmeyeceğini hissettirecek kadar kendinden vazgeçmeyi *deneyebilir* misin? Çünkü onu geri kazanmanın tek yolu bu."

Ona yan gözle baktım. "Kulağa çok korkutucu geliyor."

"Biliyorum. Ciddi değilsen bunu yapma, yoksa kışına tekmeyi basmak zorunda kalırım. O hâlâ benim küçük kuzenim."

"Biliyorum."

"Eğer işler yolunda gider ve buraya taşınırsak, çocuklarımız birlikte beyzbol oynayabilir. Onlara koçluk yapabiliriz. Ya da tribünde her şeyi bilen o pislik babalar oluruz."

Gülerek biramı tekrar elime aldım. "Eğer o adam ben olursam, *lütfen* kıcıma tekmeyi bas."

Bir saat kadar daha takıldık ve sonra Chip, annesi ve üvey babasıyla akşam yemeği için Mariah'yla buluşmak üzere ayrılmak zorunda kaldı. O gittikten sonra kız kardeşimden bir mesaj geldiğini fark ettim.

**Meşgul değilsen uğrayabilir misin? Senin için bir şeyim var.
Pizza ve salata sipariş ettik, bizimle yiyebilirsiniz.**

Saat yedi bile değildi ve kızları on buçukta alana kadar hiçbir planım yoktu, bu yüzden yaklaşık yirmi dakika içinde uğrayacağımı söyledim. Faturamı ödedim ve dışarı çıktım.

Arka kapıdan içeri girdim ve Bree'yi mutfakta buldum. Beni görür görmez, üzerinde *Dexter* yazan bir zarf uzattı. El yazısı tanıdık değildi.

"Babamdan," dedi, masummuş gibi avuçlarını kaldırarak. "Okumadım, ne yazdığını bilmiyorum, okuman için sana baskı yapmıyorum. Sadece sana vereceğimi söyledim ve şimdi verdim."

Bree tabakları, çataları ve peçeteleri çıkarırken ben tezgâha yaslandım. Elimdeki zarfa bakarken çelişkili duygularla boğuşuyordum. "Onu bugün gördün mü?"

"Evet."

"Çocukları aldın mı?"

Başını salladı. "Hepimiz gittik."

"Nasıl geçti?"

"Tamam, sanırım. Artık yataktan kalkamıyor, bu yüzden odasında biraz ziyaret ettik."

"Kulağa iç karartıcı geliyor."

Omuz silkti. "Çocuklarım çok küçük, hiçbir şey bilmiyorlar. Justin merhaba dedi ve oturma odasına geri döndü. Ben babamla konuşurken o çoğunlukla Gloria ve çocuklarla dışarıda oturdu."

"Ne diyor?"

"Aslında bugün daha çok konuştu. Bana nasıl büyüdüğünü, tacizci babasını, annesinin sinir krizlerini anlattı. Üzücüydü ama bana onun hakkında çok fazla fikir verdi." Buzdolabını açtı. "Bira ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Kendisi için bir tane çıkardı ve kapağını kapattı. "Çok fazla zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Aylar mı? Haftalar mı?"

"Sormadım." Birasının ucunu kaldırdı. "Yani bu gece düğün vardı, değil mi?"

"Evet. Birkaç saat içinde kızları resepsiyondan almam gerekiyor. Sabah sekizde Winnie'yle buluşacağız." Kızın

kaşları kalktı. "Winnie şehirde mi?"

Başımı salladım. "Bu gece Cloverleigh Çiftlikleri'nde bir iş etkinliği vardı ve yarın uçacak."

"Onu gördün mü?"

"Dün verandada kısa bir süre kaldım." Yüzümü buruşturdum. "Pek iyi idare edemedim."

Gülümsedi. "Ne yaptın, geceyi onda geçirmesini mi istedin?"

"Hayır," dedim, oysa aklımdan geçen tam olarak buydu. "Sadece acelesi olduğu için onu daha sonra görüp göremeyeceğimi sordum. Ama o hayır dedi."

Kız kardeşim omuz silkti. "Onu suçlayamazsın, Dex. Eğer onu geri istiyorsan, bir şeylerin değiştiğini açıkça ortaya koymalısın."

"Biliyorum," dedim mektubu avucumun içine vurarak. "Bunu düşünüyorum."

Pek iştahım olmamasına rağmen Bree ve Justin ile akşam yemeği yedikten sonra saat sekiz gibi eve döndüm.

Oraya gittiğimde, cesaretimi toplayıp zarfı açmadan önce on beş dakika boyunca tezgâhın üzerindeki zarfa baktım. Bunu, ne yazdığını merak etmekten çok, kendime hâlâ zor şeyler yapabileceğimi kanıtlamak için yaptım.

Daktilo edilmiş sayfaları açarak okumaya başladım.

Sevgili Dexter,

Bu mektup elle yazılmadığı için üzgünüm ama Gloria'dan benim için daktilo etmesini istedim çünkü yazım çok titrek ve her kelimenin net olmasını istiyorum.

Beni görmeye gelmediğin için seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de gelmezdim. Aslında, yıllar önce kendi babam ölürken ben de sizin yerinizdeydim. Beni görmek istemedi ve ben de gitmedim. Üzgün olduğumu kesin olarak söyleyemem ama bazen onu o zaman görseydim ne derdi diye merak ediyorum.

Burada olsaydın sana ne söyleyeceğimi çok düşündüm. Sana iyi bir baba olmadığımı biliyorum ve sana üzgün olduğumu söyledim. Kelimeler yeterince iyi olmazdı, ama onları kastededim. Ciddiyim.

Seninle ne kadar gurur duyduğumu söyledim. Yapacağını söylediğin her şeyi yaptın. Bir adam sadece sözü kadar iyidir ve bu da senin en iyi adam olduğun anlamına gelir.

Bree bana senin inanılmaz bir baba olduğunu söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Onun da tıpkı senin annen gibi harika bir anne olduğunu görebiliyorum. Sabrı, nezaketi ve cömert yüreğiyle beni hayrete düşürürdü. Kız kardeşinde ondan çok şey görüyorum ve sende de olduğunu biliyorum.

Size iyi bir şey aktaramadığım için pişmanım. Nasıl iyi bir baba olunacağını hiç bilemedim ve şimdi biliyorum ki başarısız olmaktan çok korktuğum için denemedim. Ama öğrendiğim bir şeyi aktarmak için hala zaman varsa, o da bu olurdu:

Korkunun, olmak istediğiniz gibi bir adam olmanıza engel olmasına asla izin vermeyin. Geriye dönüp baktığınızda, en önemli şey ne olacak?

Baba

İlk başta çok kızmıştım ve mektubu toparlayıp yakmak istemiştim. Onun pişmanlıkları benim sorunum değildi.

Ama öfkemi kontrol altına aldıktan sonra birkaç derin nefes aldım ve tekrar okudum. Ve tekrar. Ve tekrar. Sonunda öfkem dağıldı ve bir adım geri çekilip biraz daha derine baktım.

Af dilemiyordu, gelmem için yalvarmıyordu, bana herhangi bir yük yüklemiyordu - sadece ondan boktan olmayan tek bir şey, işime yarayabilecek tek bir tavsiye almamı istiyordu.

Ve itiraf etmeliyim ki, tavsiye tam zamanında gelmişti. Korkunun olmak istediğim adamın önüne geçmesine izin veriyordum.

Ama en sondaki soru gerçekten dikkatimi çekti.

Ceketimi tekrar giydim ve verandaya çıktım. Hava serindi ama serin hava ciğerlerime ve yüzüme iyi geldi. Kızları almaya gitme vakti gelene kadar orada oturdum ve sorduğu şeyi düşündüm.

Geriye dönüp baktığımda, kalbimi bir kasada tutacak kadar güçlü olmamın bir önemi var mıydı? Bununla gurur duyar mıydım? Yalnızlığımı bir onur nişanı gibi taşır mıydım?

Yoksa sırf yapabileceğimi kanıtlamak istediğim için sevdiğim birini bıraktığım ve beni mutlu eden birinden uzaklaştığım için sonsuza dek pişman mı olacaktım?

Bu şekilde bakınca ne kadar yanıldığımı gördüm. Ne kadar yanlış yönlendirildiğimi. Ve hayatımın geri kalanını mutlu olmak yerine demir iradeli olarak geçirmek istemedim.

Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Winnie'yi bize bir şans verecek kadar çok seviyordum.

Onu, sonsuza dek mutlu bir son olabileceğine inanacak kadar sevdim.

Ve sabah ona bunu söyleyecektim.

OceanofPDF.com

YİRMİ SEKİZ

OceanofPDF.com

WINNIE

Cumartesi sabahı geç saatlerde annemle birlikte benim için sürpriz olarak planladığı manikür için kuaföre gittik.

İlk başta, kişisel bir zevk için günümünden zaman ayırmaktan çekindim - Cloverleigh Farms'ın verandasındaki masa düzenini denetlemek, çadırın kurulu olduğundan emin olmak, ısıtıcıların orada olduğundan ve çalıştığından emin olmak, şefle görüşmek ve onunla akşamın menüsü üzerine notlarımı gözden geçirmek istedim.

Ama annem bunların hiçbirini duymak istemedi.

"Hadi ama, sadece bir saat. Ve büyük gecenden önce biraz rahatlatan gerekiyor," diye azarladı kahvaltı masasında. "Ayrıca sabahı sırf seninle geçirmek için izin aldım, o yüzden benimle uğraşmak zorundasın."

Sonunda pes ettim ve saat on bir civarında şehre doğru yola çıktık. Annem bizi kuaföre yerleştirirken pembe kadife bir koltuğa oturdum ve Ellie'ye kısa bir mesaj göndermek için telefonumu çıkardım. **Hey, annem bana biraz anne-kız kaynaşma zamanı ayırdı. Beni 2:00 yerine 3:00'te alabilir misin?**

Bir an sonra adımı duydum.

"Winnie geldi!"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Hallie ve Luna'nın bana doğru koştuğunu gördüm. "Aman Tanrım! Selam kızlar!" Telefonumu çantama geri sokarak, onlar bana doğru hızla gelirken ayağa kalktım.

Kollarını belime doladıklarında güldüm. Kot pantolon ve fermuarlı kapüşonlu sweatshirt giymişlerdi, ancak saçları resmi bir şekilde şekillendirilmişti - Hallie'nin her zamanki düz bukleleri yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve ön kısmı geriye doğru bükülmüş ve bebek nefesi dallarıyla yerinde tutulmuştu.

Luna'nın bukleleri yumuşak ve parlaktı ve çiçeklerle süslü bir saç bandı takmıştı.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedim saçlarına hayranlıkla bakarak. "Bu düğün için mi?"

"Evet. Biz çiçekçi kızlarız," dedi Luna heyecanla.

"Ama giydiklerimiz bunlar değil." Hallie gündelik kıyafetlerini işaret etti. "Elbiselerimiz evde."

"Oooh, neye benziyorlar?" Ben sordum.

Luna bir daire çizerek, "Üstleri ışıltı ışıltı, altları ise pırıl pırıl," dedi.

Gülümsedim. "Ne renk?"

"Üst kısmı altın rengi, alt kısmı ise fildişi." Hallie kız kardeşini işaret etti. "Onunki kısa, benimki daha uzun. Ben uzun bir elbise istemiştim."

"Eminim çok güzeldirler." Koyu renk dalgalarına dokundum. "Saçların muhteşem görünüyor."

"Bu da ne?" Annem yanıma geldi ve kızlara gülümsedi. "Ne kadar güzel görünüyorlar değil mi? Bugün annelerinin düğünü var."

"Doğru ya!" Etrafına bakınan annem, sandalyelerden birinde Naomi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın gördü ve el salladı. O da gülümseyip el salladı.

Dex'in eski karısına baktığımı bilmek midemi bulandırsa da ben de gülümsedim. Sarı saçları ve açık teniyle çok güzeldi ve Luna'ya olan benzerliğini hemen fark ettim.

Hallie elimi çekiştirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerimi gelinden ayırıp küçük kıza baktım. "Annemle tırnaklarımı yaptırıyorum."

"Piglet nerede?" Luna sordu. "O da seninle mi geldi?"

"Hayır, Piglet seyahat etmeyi sevmiyor, o yüzden Rhode Island'a geri döndü. Ona benim için bakacak biri var."

"Artık yeni evini seviyor mu?"

Elimi uzattım ve bir o yana bir bu yana salladım. "Hâlâ alışmaya çalışıyor. Freddie Purrcury nasıl?"

"Güzel," dedi Hallie. "Babam onun kaba olduğunu söylüyor ama biz onu seviyoruz." Güldüm. "Kaba olan ne yapıyor?"

Ama tam o sırada Naomi geldi. "Merhaba. Sen Winnie olmalısın?"

"Evet." Gergin bir şekilde elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Elimi soğukkanlı ve sıkı bir şekilde sıktı. "Ben Naomi.

Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum. Kızlar hep sizden bahsediyor." Onlara gülümsedim. "Onlar harika kızlar."

"Taşınman nasıldı?"

"Ah, bilirsin işte. Bu bir taşınmaydı," dedim, hakkımda başka ne bildiğini merak ederek. "Ama yeni işimi seviyorum ve alışmaya çalışıyorum."

"Güzel." Gülümsemesi samimi görünüyordu ve ben de ona karşılık verdim.

"Muhteşem görünüyorsun Naomi," dedi annem. "Fotoğraflarını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler Frannie." Naomi anneme sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Sen nasılsın?" "Winifred'im evde olduğu için bu hafta sonu harikayım." Benim Annem bir kolunu bana doladı ve sıktı. "Onu bir daha bırakmak istemeyeceğim."

"Çocuklarınızdan uzakta olmak zor." Kızlarına baktı. "Ne dersiniz kızlar? Çıkalım mı?"

"Hoşça kalın kızlar," dedim ve her birine sarıldım. "Sizi görmek çok güzeldi."

"Hoşça kal, Winnie. Yarın yine görüşeceğiz, değil mi?" Hallie yalvarırcasına bana baktı. "Babam görüşeceğimizi söyledi."

Dex'le yüzleşme düşüncesi göğsümde bir boşluk hissettirse de başımı salladım. "Evet, sabah görüşürüz."

Dışarı çıktılar ve salonun önünden geçerken camdan el salladım. Sonra elimi karnıma koydum ve nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu annem endişeyle.

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece büyük bir gün ve sinirlerim biraz gergin."

"Her şey harika olacak." Bir kolunu omzuma doladı.

çivi istasyonlarına geri yürüdü. "Biraz inancın olsun."

O GECE Ellie ve ben Cloverleigh Farms'ın barında oturmuş başımıza kadeh kaldırıyorduk. Planladığımız etkinliğin biletleri tükenmiş ve sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti. Konuklar ortamdan yemeklere ve servise kadar her şey hakkında övgüler yağdırmış, gecenin sonunda bir ton şarap satmıştık ve hem Henry DeSantis hem de Bay Fournier

çok etkilendiler. Ek bir bonus olarak, Ellie ve ben birlikte çok eğlenmiştik - neredeyse hiç iş gibi hissetmemiştik.

"Şerefe." Ellie viski bardağını benimkine dokundurdu. "Umarım birlikte yapacağımız pek çok girişimin ilkinde."

"Kesinlikle." Onunla birlikte içtim. "Çok eğlenceliydi."

"Keşke bu kadar uzakta yaşamasaydın," dedi suratını asarak.

"Ben de." Bardağımdaki viskiye baktım. "Yeni işimi seviyorum, ama Bilmiyorum. Bir şeyler doğru gelmiyor. *Kendimi* derimin içinde doğru hissetmiyorum."

Daha dik oturdu ve sırtımı ovdu. "Özür dilerim. Bunu söylemekle bencillik ettim. Oradaki şeylere alışmak için kendine biraz zaman tanı, Win. Sadece birkaç hafta oldu ve boktan bir ayrılık yaşadın. Kendini hiçbir yerde, hatta burada bile iyi hissedeceğinden emin değilim."

"Bu doğru." Bir yudum daha aldım. "Dün onu görmek berbattı." Ellie'ye verandada onunla karşılaşmamla ilgili her şeyi anlatmıştım. "Hâlâ onunla yan yana yaşadığımı hayal bile edemiyorum."

Başını omzuma doğru eğdi. "Evet."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Onu yarın görmek istemiyorum."

"Seni suçlamıyorum."

"İptal edebilir miyim?"

Ellie içini çekti. "Bilemiyorum. Bu çocukları hayal kırıklığına uğratar, değil mi?"

Bu mu?"

"Evet. Ama onları bu sabah gördüm, değil mi?" Başımı salladım. "Ve ben

"Onunla yüzleşip kalbim kırılmıyormuş gibi davranamam."

İç çekti. "Gördün mü? İşte aşk bu yüzden berbat. Neden herkes bunun bu kadar harika olduğunu düşünüyor anlamıyorum."

İlk defa onunla tartışmadım.

ELLIE ve ben Cloverleigh Çiftliği'nden ayrılmadan hemen önce Dex'e bir mesaj gönderdim.

İptal ettiğim için üzgünüm ama yarın sabah gelemeyeceğim.

Kızlara e-posta atarım. Kendinize iyi bakın.

Korkak gibi berbat hissettim ama kendime başka yolu olmadığını söyledim. Birinin kalbimi koruması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

YİRMİ DOKUZ

OceanofPDF.com

DEX

Törenden eve dönerken kızlar saçlarını yaptırmaktan, Winnie'yi kuaförde görmekten, süslü elbiselerinden, müzik ve danstan, pastadan... her şeyden kilometrelerce bahsettiler. Bunları dinlemek bile beni yoruyordu ama o kadar çok şeker ve heyecanla doluydular ki bu gece asla uyuyamayacaklarından endişeleniyordum. Saat on biri çoktan geçmişti ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyorlardı.

Telefonum gelen bir mesajla titrediğinde daha yeni eve girmiştik. Ekranı baktım ve Winnie'den geldiğini gördüm. İlk başta isim beni gülümsetti.

Sonra mesajını okudum ve panikledim. "Kahretsın!"

Kızlar sonunda konuşmayı ve elbiselerinin içinde dönmeyi bırakıp bana baktılar. "Sorun nedir?" Hallie söyledi.

Anlık bir karar verdim. "Hadi kızlar. Bir yere gitmemiz gerekiyor."

"Nerede?" diye sordu Luna.

"Winnie'yi görmeye." Anahtarlarımı aldım. "Ve acele etmeliyiz."

"Yaşasın!" İki kız da aceleyle garaja geri dönüp arabaya binerken tezahürat yaptılar.

"İkinizden biri Winnie'nin ailesinin nerede yaşadığını biliyor mu?"

diye sordum. "Hmm," dedi Hallie. "Şu at ahırının yanında bir yerde mi?"

Luna, "Belki de fırında yaşıyorlardır," diye önerdi.

Kenara çektim ve Chip'e umutsuz bir telefon açtım.

"Alo?"

"Tanrıya şükür cevap verdin."

"Dex? İyi misin?"

"Evet, ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm ama Winnie'nin ailesinin adresini öğrenmem gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Çünkü bu gece onu görmem gerekiyor. Mümkün olduğunda açıklayacağıma söz veriyorum ama o adrese gerçekten ihtiyacım var."

"Tamam. Tyler ve Tyler ve April'lardayız, o yüzden sorabilirim. Bana bir dakika ver, sana mesaj atarım."

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

Bekleyiş sonsuz gibiydi. Varlığımın her zerresi gergin bir enerjiyle yayılıyordu. Bacaklarım zıpladı. Başparmaklarım direksiyona vuruyordu. Midem düğümlendi.

"Bu kadar acil olan ne?" diye sordu Hallie.

"Ona bir konuda yanıldığımı söylemek zorundayım. Ama benimle konuşmak istemeyecektir."

"Peki onu nasıl dinleteceksin?" Luna sordu.

"Güzel soru." Arka koltukta oturanlara baktım. "Dev, Prenses Minnie'nin kendisini affetmesi için ona ne derdi?"

Hallie, "Kedisini kurtarmak zorunda," diye belirtti. "Ve bunu yapmak için yükseklik korkusuyla yüzleşmesi gerekecek."

"Tamam, ama diyelim ki bunu yapmaya hazır," dedim sabırsızlıkla. "Diyelim ki korkusuyla yüzleşmeye, ağaca tırmanmaya ve kediyi kurtarmaya hazır. Ona ne söyleyecek?"

Hallie parmağıyla dudaklarına dokundu. "Dizlerinin üzerine çöker ve bir pislik gibi davrandığı için özür dilerdi. Daha önce sadece korktuğunu ama onun için bir şövalye gibi cesur olacağını açıklardı. Sonra kediyi kurtarır ve onunla arkadaş olmak için bir şans daha isterdi. Çünkü devin gerçekten istediği şey bu, bir arkadaş."

"Kızlar," dedim. "Size ciddi bir şey söylemek zorundayım."

"Winnie'ye aşık olduğun için mi?" Hallie sordu. "Çünkü bunu zaten biliyoruz."

Şaşkınlıkla onlara baktım. "Öyle mi?"

"Evet, başardık," dedi Luna muzaffer bir edayla. "Burnumuzla."

"Ne?"

"Winnie bize nasıl büyü yapılacağını öğretti," diye açıkladı Hallie.

"Kedi için işe yaradı." Luna omuz silkti. "Biz de sizde işe yarayabileceğini düşündük. Gerçi bu konuda bir şey söylemememiz gerekiyordu. Hatta

Winnie bilmiyor." Hallie'ye döndü. "Sence her şeyi berbat mı ettik? Ya Winnie'de değil de sadece babamda işe yarasaydı?"

Hallie başını salladı. "İkisi için de aynı şekilde yaptık. Onu sevmek zorunda."

Telefonum Chip'ten gelen bir mesajla aydınlandığında hâlâ şaşkınlıkla onlara bakıyordum. "Yani senin için sorun yok mu?"

"Tabii ya," dedi Hallie. "Winnie'yi seviyoruz. Ve seni daha az huysuz yapıyor." Sonra Luna'ya döndü. "Ama sanırım onun buraya geri dönmesini sağlamak için başka bir büyü yapmamız gerekebilir."

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Ekranımdaki adrese bir göz attım, GPS'ime yazdım ve gaza bastım. "En azından deneyeceğim."

MacAllister'lar iki katlı tuğla evlerin ve sık ön çimenliklerin sıralandığı dar bir ara sokakta yaşıyorlardı. Evlerinin önüne geldiğimde ev karanlıktı. Hâlâ uyanık olması için dua ederek telefonumu çıkardım, zili çalmak istemiyordum ama çalacaktım.

"Hiç ışık yanmıyor baba." Luna'nın sesi endişeli geliyordu. "Ne yapacaksın?"

"Çıkıp çıkmayacağını öğrenmek için ona mesaj atıyorum."

Winnie, seninle konuşmam gerek. Lütfen.

Hiçbir şey.

**Sana söylemem gereken şeyler var
ve bunu mesajla yapmak
istemiyorum.**

Sessizlik.

**Ailenin evinin önüne park ettim ve eğer
cevap vermezsen kapıyı çalıp herkesi
uyandıracağım.**

Bunu yapmayın.

Adrenalini yükselmişti - uyanıktı!
O zaman gel ve konuş benimle.

**Seni görmek istemiyorum,
Dex.**

**Bu sadece durumu daha
da kötüleştirir.**

**Bana bir şans ver, Winnie. Bir şans. Beni
dinle.**

**Eğer sana bir şans
verirsem, beni tekrar
incitebilirsin.**

**O zaman pencereni aç, çünkü sana söyleyecek bir şeyim var ve bunu
daha fazla tutamayacağım.**

Sevgi ve onu kaybetme korkusuyla direksiyonun arkasından fırladım ve MacAllister'ların ön bahçesine koştum. Arkamdan kızların da arabadan indiğini duydum. Omzumun üzerinden baktım ve onları yolcu kapısının önünde toplanmış, pür dikkat izlerken gördüm.

"Orada kalın," dedim onlara. Birbirlerine tutunarak başlarını salladılar. "Bu çok heyecan verici," dedi Luna.

"Biliyorum," diye onayladı Hallie. "Annemin düğününden bile daha iyi."

Bir sokak lambasının yaydığı ışık konisinin içinde durarak önümdeki karanlık ikinci kat pencerelerine baktım. Hiçbiri açılmamıştı ama ben yine de denemeye karar verdim.

Ellerimle bir megafon oluşturarak avazım çıktığı kadar bağırdım. "Seni seviyorum, Winnie MacAllister! Seni seviyorum ve bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim! Aptaldım ve korkmuştum. Ama sensiz hiçbir şey doğru değil ve eğer seni geri almaya çalışmazsam, hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım." Hallie'nin deve verdiği öğüdü hatırlayarak çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm. "Lütfen bana bir şans daha ver!"

Nefes nefese, bir ışığın yanmasını, bir kapının açılmasını, beni hâlâ sevdiğine dair bir işaret bekledim ... ama ev karanlık ve sessiz kaldı.

Cırcır böcekleri cıvıladı.

En az benim kadar perişan görünen kızlara baktım. Önce birbirlerine, sonra da bana baktılar.

Tam o sırada arkamdaki karanlıktan kadınsı bir sesin geldiğini duydum. "Hey Winnie? Evet, ben Audrey. Sokağın karşısında Wilson'ların evinde bağırان bir adam var ama sanırım seninle konuşuyor."

Oh, lanet olsun.

Dehşete kapılarak dizlerimin üzerinde döndüm. Genç bir çift, sokağın karşısındaki bir evin ön verandasının ışığının altında duruyordu. Kız telefonuyla konuşuyordu.

"Dostum," diye seslendi adam. "Sanırım yanlış evdesin."

Sikeyim. Ben.

Çiftin arkasında ön kapı açıldı ve fıçı göğüslü bir adam kot pantolon, USMC kazağı giymiş ve kaşlarını çatmış bir şekilde ön kapıdan hışımla çıktı. "Burada neler oluyor? Kim bağırıyor?"

"Şuradaki adam Winnie'ye üzgün olduğunu ve onu sevdiğini söylüyor ama yanlış eve gelmiş," dedi kız. "Onun için *gerçekten üzüliyorum.*"

"Ne?" Adamın göğsü daha da kabardı ve gözlerini kısarak bana doğru baktı.

Sonra Winnie'nin annesi verandada göründü, üzerine bir hırka çekmişti. "Her şey yolunda mı?"

Hayır. Her şey yolunda değildi.

"Kim bu adam?" diye sordu babası ve ses tonundan ne demek istediğini anladım: *Kim bu lanet olası aptal?*

"Dex mi?" Frannie öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı. "Sen misin, Dex?"

"Evet. Benim." Bir obruğun açılıp beni yutmasını hiç o anki kadar istememiştim. Eğer çocuklarım orada olmasaydı, yürüyerek kaçabilirdim.

Tam o sırada bir araba garaj yoluna girdi ve Winnie yolcu tarafından atlayınca midem bulandı. Arkadaşı Ellie sürücü tarafından indi ve Winnie ile benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Vay anasını," dedi.

"Dex?" Winnie yolda yürümeye başladı ve kaldırımında durup yukarıdaki sokak lambasının ışığında diz çökmüş bana baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Selam, Winnie!" Hallie ve Luna aşağı yukarı zıplamaya ve deli gibi el sallamaya başladılar. "Merhaba!"

Ve sonra, görünüşe göre yeterince büyük bir izleyici kitlesi olmadığı için, MacAllister'ların evinin önüne başka bir araba yanaştı ve ikinci bir genç kız arabadan atladı. "Güle güle!" diye bağırdı ve araba uzaklaşırken el salladı. Sonra dışarıdaki herkesi fark etti. "Oh, kahretsin. Sokağa çıkma yasağını falan mı kaçırdım?"

"Hayır," dedi ilk genç kız, verandadan aşağı atlayarak. "Tanrım, Emmeline, bu inanılmaz. Kyle tam çıkıyordu ki bu adam

arabasından atladı ve Winnie'ye onu sevdiğini ve bir şans daha istediğini söyleyerek bağırmaya başladı ama bağırduğu yer Wilson'ların eviydi, bizimki değil. Bunun bir önemi yoktu, çünkü Winnie burada bile değildi."

"Audrey, sessiz ol!" Winnie ellerini başının üzerine koydu. "Dex. Bu da ne böyle? Neden dizlerinin üzerindesin?"

"Ona bunu yapmasını biz söyledik!" Hallie gururla bağırdı. "Çünkü dev de böyle yapardı!"

"Sana bir şans daha vermen için yalvarıyordu, Win," dedi Audrey hevesle. "Ona bu şans verecek misin?"

"Audrey, yeter." Frannie arkadan bir elini Audrey'nin ağzının üzerine koydu. Ama başka kimse kıpırdamadı.

İsteksizce ayağa kalktım, iki kızı da ellerinden tuttum ve caddenin karşısına geçtim. Kaldırıma ulaştığımızda, onlara yerlerinde kalmalarını söyledim ve Winnie'nin araba yolunun sonunda donmuş bir şekilde durduğu yere yaklaştım.

"Özür dilerim," dedim. "Bunun büyük bir romantik jest olması gerekiyordu, ama halkın önünde bir aşağılama gösterisine dönüştü."

"Aman Tanrım." Bir kolunu ortasına doladı ve diğer elini ağzına götürdü.

"Ama sanırım artık geri dönemeyecek kadar ileri gittim ve biliyor musun?" Başımı salladım. "İstemiyorum."

"Çünkü seni seviyor," dedi Luna arkamdan. "Baba, o kısmı tekrar söylemelisin, çünkü seni duymadı."

"Çünkü seni seviyorum," diye tekrarladım gözlerinin içine bakarak. "Senin için çok yaşlı olduğumu biliyorum ve istediğin herhangi birine sahip olabilirsin - daha büyük bir banka hesabı olan, daha genç ve daha zeki biri, çok daha az bagajı olan biri."

"Daha az kıllı biri," dedi Hallie.

"Horlamayan biri," diye ekledi

Luna.

"*Dediğim* gibi," diye devam ettim, omzumun üzerinden çocuklarıma kısa ama tehditkâr bir bakış fırlatarak, "Senin için daha iyi birini bulabileceğini biliyorum. Ama seni daha çok seven birini bulamazsın. Ya da benim gibi seninle birlikte olmak isteyecek birini."

"Peki ya daha önce söylediğin onca şey ne olacak?" Winnie gözlerinde yaşlarla sordu. "Yollarımızı nasıl ayırmamız gerektiği hakkında?"

"Seni uzaklaştıracak şeyler söyledim çünkü korkuyordum," diye itiraf ettim. "İçimde söndüremediğim bir ateş yaktın. Sana olan duygularımı kontrol edemiyordum ve ben her zaman kontrolün bende olmasını seven biriyim. Ama

Winnie, bu korku seni sonsuza dek kaybetmekten duyduğum korkunun yanında hiçbir şeydi. Seni sevdiğimi, nerede olursan ol seninle olmak istediğimi söylemeden gitmene asla izin vermemeliydim ve ben liseden mezun olduğumda lanet olası *anaokulunda olmana rağmen* bana inanılmaz şeyler öğrettin."

"Ne?" diye fısıldadı, gözyaşları artık serbestçe akıyordu. Ona gülümsedim. "Sonsuza dek mutlu olacağına inanmak için." "Şimdi onu öp!" diye bağırdı Luna.

"Ve büyü tamamlanmış olacak!" Hallie sözlerini bitirdi.

Winnie'nin yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Vay anasını," diye tekrarladı Ellie.

"Dostum," dedi genç adam.

"Ne diyorsun?" Fısıldadım. "Seni benim yapmak için bir şansım daha olabilir mi?" Kızlara tekrar baktım. "Ya da belki *bizim*?"

"Evet," dedi Winnie, aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. Kollarımın arasında eridi ve bana sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum ve *evet*."

Kızlar öne atılıp ikimizi de kollarının arasına aldılar ve kalbim hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Bir süre sonra şaşkın kalabalığa döndük.

"Her şeyi videoya çektim!" diye bağırdı Emmeline, telefonunu kaldırarak.

"Biliyor musun," dedi Winnie'nin babası başını kaşıyarak, "bu konuda bir şeyler çok tanıdık geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi karısı, bir kolunu onun beline dolayarak. "Ve sanırım bunun için biraz kurabiye ve sıcak çikolata gerekiyor. Kim bir dakikalığına içeri gelip bu ikisini baş başa bırakmak ister?"

"Ben!" diye bağırdı Hallie ve Luna, verandaya doğru koşarak.

"Teşekkürler anne," diye seslendi Winnie. "Bir dakika içinde orada olacağız." MacAllister ailesinin, Kyle'ın ve kızların evin içine doğru ilerleyişini izledik.

"Ben çıkıyorum," dedi Ellie. Winnie'ye sarıldı ve elimi sıktı. "Dex, bu başka bir şeydi."

Yüzüm yanıyordu. "Evet."

"Buna tanıklık ettiğim için mutluyum. Ve sen." Winnie'yi işaret etti. "O şeyi bana borçlusun."

Winnie inledi. "Kahretsin, sanırım öyle. Ne zaman?" "Konuşacağız. İyi geceler çocuklar."

Arabasına bindi ve Winnie'yle beni baş başa bırakarak uzaklaştı - nihayet. Ellerini tuttuğumda titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordum. "Hadi arabama binelim."

"Hayır, üşümüyorum." Gülerek ikinci kez titredi. "Sadece şok oldum ve mutluyum. Bu bir rüya mı?"

"Bir süre için kabus gibi geldi."

"Seni zavallı şey, orada Wilson'ların bahçesinde." Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Ama hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı."

"Ne, kendini aptal yerine mi koydu?"

"Evet. Bu her şey demek! O arabadan indiğimde seni orada dizlerinin üzerinde gördüğümde kalbim eridi. Lapa gibiydim."

Burnundan öptüm. "Ama yine de konuşmayı bana yaptırdın."

"Tabii ki yaptım - caddede koşmak büyük romantik jestin sadece yarısıdır. Erkek yine de her şeyi söylemek zorunda."

"Hepsini söyledim mi? Sana söylemek istediklerimin yarısını atlamışım gibi hissediyorum. Kalabalık beni geriordu."

"Şimdi yalnız olduğumuzu söyle."

Onun mutluluktan uçan yüzüne baktım. "Nerede olursan ol seninle olmak istiyorum. Ve sırf benim için yeni işini bırakıp buraya taşınmanı istemenin boktan ve adaletsiz olduğunu biliyorum."

"Ama benim yapmamı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Seni her zaman yanımda istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Her günü daha güzel kılıyorsun." Dudaklarından öptüm. "Beni daha iyi yapıyorsun."

Gözleri kapandı ve kendini bana yasladı. "Ben de her zaman seninle olmak istiyorum. Bir yolunu bulacağız, Dex. Seni çok seviyorum-Tanrım, bunu söylemek iyi hissettiriyor."

"Bunu duymak iyi hissettiriyor. Hayal ettiğimden bile daha iyi."

Tekrar belinden geriye doğru eğildi. "Fikrini değiştiren ne oldu?"

"Gittiğinde benden kocaman bir parçayı da yanında götürmüşsün ve hayatımda kocaman bir boşluk oluşmuş gibi hissetmek dışında mı?"

Gülümsedi. "Evet."

"Benim için önemli olan insanlarla sohbetler. Kız kardeşimle. Kızlarımla. Justin. Chip. İster inanın ister inanmayın, Naomi bile."

Kaşları kalktı. "Naomi'ye bizden bahsettin mi?"

"Kızların söylediklerinden yola çıkarak bir tahminde bulundu ve ben de bunu inkar etmedim." Onu alnından öptüm. "Artık saklanmaktan ve rol yapmaktan bıktım. Sana aşık olduğumu kimin bildiği umurumda değil."

Gülümsemesi tüm bedenimi ısıttı. "Ben de öyle. Seni babam ve kız kardeşlerimle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Baban benim bir pislik olduğumu düşünüyor olmalı."

"Asla olmaz. Bir gün sana kız kardeşlerimle birlikte onu gün ortasında annemin iş yerine gidip ona aşkını ilan etmeye zorladığımız günün hikayesini anlatacağım." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Bu gece gerçekten de o anın tam bir dönüm noktası."

"Birinin kızlarım için yeterince iyi olduğunu düşünmeyi hayal bile edemiyorum, hele hele kendinden çok daha yaşlı ve zaten iki çocuğu olan bir adamın."

Güldü. "Az önce babamla Frannie'yi tarif ettin, ondan on yaş büyük ve tanıştıklarında *üç* çocukları vardı. Bu konuda tuhaflaşmaya hiç hakkı yok."

"Yine de senin için yeterince iyi olduğumu düşüneceği anlamına gelmez."

"Evet, öylesin." Başını tekrar çenemin altına sıkıştırdı ve ben de onun sıcak, yumuşak bedenini kendime çektim. "Beni mutlu ediyorsun ve bir babanın isteyebileceği tek şey de bu."

"Babamdan bir mektup aldım," dedim sessizce. "Öyle mi?"

"Evet." Boğazımı temizledim. "Sana göstereceğim. Bu aynı zamanda ne kadar inatçı olduğumu fark etmemi sağlayan şeyin bir parçasıydı. Egomun kararları belirlemesine izin vermemin ne kadar aptalca olduğunu. Hayatımı ve onu nasıl yaşamak istediğimi düşündüğümde, sen oradasın."

Göğsümü öptü ve bana daha sıkı sarıldı.

"Seninle ilgilenmek istiyorum," dedim huysuzca. "Buna ihtiyacın olmadığını biliyorum ama benim var."

"Beni korumana bayılıyorum." Sesi hayranlık uyandıracak kadar vahşiydi. "Benden büyük olmanı seviyorum. Bir baba ve itfaiyeci olmanı ve her zaman sana yakın olan insanları güvende tutmaya çalışmanı seviyorum."

Sırtını okşadım. "Kalben kılı bir dev olmama rağmen mi?"

Güldü. "Öyle bile olsa. Sen *benim* kılı devimsin ve ben de sonsuza dek senin prensesin olacağım."

Alnım onunkine yaslandı. "Keşke bu geceyi birlikte geçirebilseydik. Senin yanında uyanmak istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum ama birlikte geçireceğimiz çok gece olacak."

"Kızlarla birlikte seni sabah kahvaltaya götürebilir miyiz?"

"Sen daha iyisin." Tekrar arkasına yaslandı. "Büyüyle ilgili söylediğin neydi?"

"Bunu sen yaptın - sanırım onlara burun oynatmayı sen öğrettin?"

"Hatırladım ama hatırladıklarını bilmiyordum." Eve doğru yürümeye başladığımızda güldü. "Bunun sorumluluğunu üstlenecekler mi?" "Tabii ki edecekler. Kedi için işe yaradığını söylediler ve şimdi de bize."

Verandaya çıktığımızda Winnie, "Muhtemelen şimdi de bir köpek isteyecekler," dedi.

"Ya da bir erkek kardeş."

Bana baktı ve güldü. "Bu seni korkutuyor mu?" "Aslında korkutmuyor."

Çenesi düştü.

Sırtarak ön kapıyı açtım. "Gel hadi. Ailemiz bizi bekliyor."

OTUZ

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

WINNIE

OceanofPDF.com

İKİ AY SONRA

"Bunu yapmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

Ellie anlayışlı değildi. "Hey. Bahse girdin, bahsi kaybettin. Şimdi ödeyeceksin."

Karaoke gecelerinde her zaman ağzına kadar dolu olan kalabalık Meksika restoranına baktım. Ne yazık ki benim için Noel arifesinden önceki geceydi, bu yüzden tüm müdavimlere ek olarak, yer yakındaki tüm kayak merkezlerinden gelen tatil turistleriyle doluydu.

Ailemin her bir üyesinin de orada olduğunu söylemiş miydim? Ayrıca Dex, Hallie ve Luna, Bree ve Justin, Chip ve Mariah ve Sawyer klanının yarısı? Nasıl olduysa hepsi bu geceyi duymuş ve iyi bir zaman olduğunu düşünmüşlerdi - eğer bunu yaşarsam Ellie'yi öldürecektim.

Grubumuz, benden çok daha yetenekli birinin şu anda Whitney Houston şarkısı söylediği sahnenin yakınındaki bir grup masayı işgal etti.

"En iyi arkadaşım olman gerekiyordu," diye sızlandım. "Bir şeyler yapamaz mıyız?"

Ellie masanın öbür ucundan ona, "Dex, yine kurtulmaya çalışıyor," dedi.

"Dex ne kadar kötü olduğumu biliyor." Ona döndüm. "Şarkı söyleyen sesimden nefret ediyorsun."

"Seninle ilgili hiçbir şeyden nefret etmiyorum." Burnuma dokundu. "Ayrıca bu çok komik olacak."

"Ellie, sana yalvarıyorum." Ellerimi çenemin altında birleştirdim ve ona yalvardım. "Beni oraya çıkarmayın. Ölürüm."

"Ölmeyeceksin." Masanın üzerindeki sepetten bir mısır cipsi aldı ve mutlu bir şekilde çtırdattı. "Sadece üç dakikalığına tamamen aşağılanmanın ne demek olduğunu anlayacaksın. Ama ikinizin paylaşacağı ömür boyu mutluluğun yanında üç dakika nedir ki?"

"Bunun da bir anlamı olması gerekmez mi?" "I Wanna Dance with Somebody" biterken panikleyerek sandalyemde zıpladım. "Yani, bu gerçek aşk! Bu daha öncekiler gibi değildi, bir pisliğe aşık olmadım, ruh eşime aşık oldum! Aylardır birlikteyiz! Onun için hayalimdeki işten vazgeçtim."

Hepsi doğruydı. Dex'in Wilson'ların bahçesinde yaptığı büyük romantik jestten sonra Rhode Island'a geri dönmüş ve Sandra Elson'a hafta sonu eve yaptığım ziyarette olanları dürüstçe anlatmışım. Beni kararımı düşünmek için zaman ayırmaya teşvik etti ama kalbimde nereye ait olduğumu biliyordum. İçten özürler dileyerek, bu fırsat için ona teşekkür ettim ve bir hafta sonra istifamı verdim. Gitmeme üzüldü ama beni anladığını söyledi ve iyi dileklerini ilettiler.

Dex toparlanmama ve taşınmama yardım etmek için Newport'a geldi ve ilk tam gecemizi yatağında birlikte geçirdik. Ertesi sabah uyandığımızda, güneş yatak odamın penceresinden içeri süzülürken, beni kollarıyla sardı ve bana ne kadar minnettar olduğunu, beni ne kadar sevdiğini ve hak ettiğim erkek olmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

Şükran Günü'nden önce evime dönmüştüm ve evim satılmadığı için yeniden kapı komşusu olmuşuk - her ne kadar kızların olmadığı her geceyi aynı yatakta geçirsek de.

Ellie margaritasına uzanarak, "Sizin gerçek bir anlaşma yaptığınıza kesinlikle katılıyorum," dedi. "Sadece bahiste herhangi bir *koşul olduğunu* hatırlamıyorum. Noel'e kadar erkeklerden -tüm erkeklerden, hatta ruh eşlerinden bile- uzak durmaya yemin etmişsiniz. Ve sanırım Ekim ayında bir ara aşkınızı ilan ettiğinizi duydum."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni oraya mı çıkaracaksın?" Ağladım. "Seni her gün gelinlerle uğraşmaktan kurtardım! Seni annenden kurtardım!"

Şans eseri, Ellie'nin ailesi Fransa'da uzun zaman geçirme hayallerini gerçekleştirmeye karar vermişti; bu da Abelard'ın yeni bir etkinlik yöneticisine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Geri döneceğimi duyunca beni aradı ve işi devralmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Sadece Ellie'nin çalıştığı yerde çalışmak anlamına geldiği için değil, Abelard Vineyards'ı her zaman sevdiğim için de bu şansı kaçırmamışım. Abelard'ın yarısı büyüklüğündeydi.

Cloverleigh Farms, The Alexander'dan çok daha az görkemliydi ama samimi ve romantikti ve oradaki ilk ayım çok keyifli geçmişti.

Ellie içkisini yudumlarken bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Beni gelinlerden kurtardın, bu doğru. Sen gemiye geldiğinden beri annem de peşimi bıraktı."

"Gördün mü?"

"Ama hayır." Gözleri parlıyordu. "Şarkıyı hâlâ istiyorum."

Ona ters ters baktım. "*Friends*'in çok fazla bölümünü izlemişsin."

"Doğru," diye itiraf etti. "Ama üzgün değilim."

Bir önceki şarkıcı sahneyi terk etti ve sunucu benim adımlı söyledi. Etrafımızdaki herkes bağırdı ve alkışladı. "Hadi, Winnie!" Millie bağırdı.

"*Winnie! Winnie! Winnie! Winnie!*" Hallie ve Luna

bağırıyordu. Umutsuzca, "Paranı ödeyeceğim," dedim.

Ellie güldü ve başını salladı. "Oraya çık, MacAllister." Dex omzumu okşadı. "Bacağını kır, bebeğim."

İsteksizce ayağa kalktım. "Yangın alarmını çalıştırırsam beni hâlâ seviyor olacak mısın?" Beni sahneye doğru itti.

Gözlerim odanın bir tarafındaki kırmızı ÇIKIŞ tabelasını aradı ve dürüstçe kaçmayı düşündüm. Ama bunun yerine omuzlarımı geriye attım, başımı dik tuttum ve sahneye çıktım.

Mikrofonu alarak milyonuncu kez şarkı söyleyebilmeyi diledim.

Dizüstü bilgisayarının başındaki sunucu bana baktı ve dizlerimin vurmasına, ellerimin titremesine ve ağzımın Sahra'dan daha kuru olmasına rağmen başımı salladım.

Müzik başladı ve mikrofonu dudaklarıma götürüp doğru notaları bulmaya çalıştım.

"Adı Lola'ydı."

Ailem ve arkadaşlarım beni cesaretlendirmek için bağırp çağırdılar ama ben ölmek istiyordum. Sesim her zamankinden daha da kötüydü çünkü çok gergindim.

"O bir şov kızıydı."

Ellie'ye baktım, o kadar çok gülüyordu ki gözyaşları yüzünden akıyordu. Dex'le göz göze geldik, göz kırptı, parmaklarını ağzına soktu ve yüksek sesle ıslık çaldı. Hallie ve Luna sandalyelerinden fırlamış, masaların arasında dans ediyorlardı. Annem benim adıma utanmış görünüyordu ama dört kız kardeşim ve babam ayaktaydı ve beni alkışlıyorlardı.

İyi olduğum için değil - *gerçekten çok* kötüydüm - ama beni sevdikleri ve ne olursa olsun beni destekledikleri için. Bir şekilde bu beni şarkının sonuna kadar götürmeye yetti ve neyse ki insanlar şarkıya eşlik etmeye başlamıştı, böylece kendimi o kadar da yalnız hissetmedim.

Şarkının sonunda ben de gülüyordum ve şarkı bittiğinde salon alkıştan yıkıldı - eminim salondaki pek çok kişi şarkının bittiğine sevinmiştir. Mikrofonu sunucuya geri verdim ve hızla yerime koştum. Yüzüm kızarmıştı, oturdum ve margaritamı kapıp kocaman bir yudum aldım.

Ellie hâlâ gözyaşlarını silerek, "Olmasını istediğim her şey buydu," dedi. "Korkunç değil miydi?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Hayır, korkunçtu," diye beni temin etti. "Ama ben çok sevdim."

"Çok cesurdun," dedi Dex, bira şişesini bardağıma tokuşturarak. "Benim için bunu yaptığın için sana minnettar olsam da, senden artık kumar oynamamanı istemek zorundayım. Kulak zarlarım buna dayanamaz."

"Endişelenme." Ellerimi kaldırdım. "Bahis günlerim sona erdi."

"O bahse girdiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Ellie. "Hey, kendime yüzde yüz güveniyordum." "Hey, kendime yüzde yüz güveniyordum. başını Dex'in omzuna yasladı. "Kaybetmem benim suçum değildi." "Bunun için *beni mi* suçluyorsun?" Dex sordu.

"Tamamen. Huysuz suratın ve dar tişörtünle buraya taşınmasaydın, bu gece hepimiz kurtulmuş olabilirdik."

"Bana bir kadının davranışları için erkeğin kıyafetlerinin suçlanamayacağı konusunda ders verdirtme," diye azarladı.

Güldüm. "Ödeşтик diyelim."

"Anlaştık." Yakınıma eğilip kulağıma fısıldadı. "Sana benim diyebildiğim sürece."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EPILOG

OceanofPDF.com

BİR YIL SONRA

WINNIE

"Yeni hikâyeler üzerinde çalışıyor musun?" Hallie'ye yatağının ayak ucuna uzanarak sordum. Noel arifesinden önceki geceydi ve akşamı Dex'in evinde hediye paketleyerek ve Noel kurabiyeleri pişirerek geçirmiştik. Kızların yatak odasının penceresinin dışına kar yağıyordu.

"Eski bir tanesini bitiriyorum," dedi pelüş penguenine sarılarak.

"Öyle mi?" Dex Luna'yı yatırdı ve yatağının kenarına oturdu. "Hangisi?"

"Dev ve prensesle ilgili olan. Bir aşk hikayesine dönüşüyor." "Oooh," dedim. "Bir de bana sor."

"Bir süredir çok iyi arkadaşlardı ama dev prensesle evlenmek istiyor."

"Ama o bir dev," diye karşı çıktı Dex. "Bir prensesle evlenmelerine izin veriliyor mu ki? Ailesinin onun zalim prensle evlenmesini istediğini sanıyordum."

"Dediler ama bu prenses başkalarının ne dediğini umursamıyor. Kendi kararlarını kendisi verir." Bir an düşündü. "O feminist bir prenses."

Güldüm. "Aferin ona."

"Yani evleniyorlar mı?" Luna hevesle sordu.

"Şey, ilk başta dev evlenme teklif etmekten korkuyor. Prens olmadığı için kızın hayır diyeceğini düşünüyor. Ama yine de teklif eder."

"Korkularıyla yüzleşmeyi öğrendiği için mi?" diye sordu Dex.

"Hayır, çünkü onun kulübesi onun mağarasından çok daha güzel ve gerçekten onunla orada yaşamak istiyor."

Dex homurdandı. "Bu dev hikayelerinizde kötü bir şöhrete sahip."

"Ne diyor?" Hallie'nin ayaklarını battaniyelerin arasından geçirdim. "Beni merakta bırakma!"

"Evet diyor, çünkü onu seviyor ve devlerin bile sonsuza dek mutlu yaşamayı hak ettiğine inanıyor."

Luna sıırttı. "Bu iyi bir son."

"Mükemmel bir son." Gülümseyerek ayağa kalktım, parmaklarımı öptüm ve Hallie'nin alnına dokundum, sonra aynısını Luna'ya yaptım. "Aşk hikâyeleri benim favorimdir."

"Peki ya sen baba?" Hallie sordu. "Senin de favorin mi?" "Gittikçe hoşuma gidiyorlar." Dex kızlarına iyi geceler öpücüğü verirken ben kapı aralığına eğildi. "Sabah görüşürüz."

"Hediyeler için sabah erkenden geliyorsun, değil mi Winnie?" Hallie sordu.

"Evet," diye söz verdim. "Uyandığında baban bana mesaj atsın yeter." Kızlar yarın geceyi anneleriyle geçirecekleri için onlara Noel Baba'nın erkenden gelip burada açmaları için bazı hediyeler getireceğini söylemiştik.

"Ve pijamalarınla mı geleceksin?"

"Pijamalarımınla geleceğim."

"Kahvaltı için çikolata parçacıklı krep yapabilir miyiz?" Luna sordu.

"Evet, annemin gizli tarifi."

"İyi geceler kızlar," dedi Dex. "Uyumalısınız yoksa Noel Baba gelmeyecek."

"Erken geleceğini bildiğinden emin misin?" Luna'nın sesi endişeli geliyordu.

"Olumlu." Dex bana doğru yürüyüp ılık düğmesine uzandığında, iki kızın da oda kararmadan önce birbirlerine bakıp burunlarını oynattıklarını gördüm. Merdivenlerden inerken usulca güldüm.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"Kızlar. Sanırım başka bir büyü yapmaya çalışıyorlar."

Aşağıya vardık ve kollarını bana doladı. "Onların bir kedisi, devin prensesi ve benim de sen varken ne istiyor olabilirler ki?"

"Bilmiyorum," dedim, "ama orada kesinlikle bir burun oynatması gördüm."

"Hmm." Başımın üstünü öptü. "Belki de sadece bir Noel dileği tutuyorlardı."

"Doğru. Noel Baba *bu* gece geliyor." Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Hediyelerini benim evden getirmeden önce bir saat bekleyelim mi?"

Elleri popomun üzerinden aşağı kaydı. "O bir saati kanepede sevişerek geçirebilir miyiz?"

Güldüm, ellerimi göğsünde gezdirdim. Her zaman ona yakın olmak istemiştim. "Kesinlikle."

Ertesi sabah, söz verdiğim gibi pazen pijamalarım la Dex'lere gittim. Gece boyunca yaklaşık on beş santim kar yağmıştı, bu yüzden botlarımı giymek zorundaydım ama onları kapıda çıkardım ve kızların geçen yıl Noel'de bana verdiği tüylü kedi çoraplarını giydim.

Hoparlörlerden tatil müzikleri çalarken ve kar yağışları devam ederken, Dex ve ben kahve içtik ve kızların ağacın yanında oturup Noel Baba'dan, babalarından, benden ve hatta kendi ailemden gelen hediyeleri yırtarak açmalarını izledik. Geçen yıl boyunca Hallie ve Luna onlar için neredeyse torunları gibi olmuşlardı - annem onları fırına götürdüğümde bayılırdı ve babam da Cloverleigh Çiftlikleri'ne uğradığımızda bizi görmekten her zaman heyecan duyardı. Geçen hafta eski atlı kızağı ahırdan çıkarmış ve hepimizi karda bir gezintiye çıkarmıştı. Bunun ona kız kardeşlerimin ve benim bitmek bilmeyen soruları ve heyecan çığlıklarıyla büyümemizi hatırlattığını söyledi.

Ailem de Dex ile çok iyi anlaşrdı. Annem onun beni mutlu etmesini çok severdi, babam da onun askeri kariyerine, ilk müdahale görevlisi olarak çalışmasına ve bekar bir baba olarak kızlarına olan bağlılığına saygı duyardı. Hepimiz mümkün olduğunca sık onların evindeki Pazar yemeklerine giderdik.

Kız kardeşiyle de yakınlaşmışım. Bree ve ben, Dex'in huysuzlukları ve inatçı doğası karşısında yaşadığımız ortak hayal kırıklığı nedeniyle birbirimize bağlanmıştık ve Dex sık sık ikimizin birden ona sataşmasına katlanmak zorunda kalıyordu. Eğer Dex ve Justin'in Cumartesi gecesi izinleri varsa, o akşamı genellikle onların evinde kâğıt oynayarak geçirirdik. Bree, Dex geçen bahar ölmeden önce babalarını birkaç kez ziyaret etmeye karar verdiğinde onu desteklediğim için bana özellikle minnettardı. Kızları hiç yanında getirmemiş olsa da, affederek biraz huzur bulduğunu ve mektup için her zaman minnettar olacağını söyledi. I

Daha sonra kızlarla anne ve babası hakkında daha fazla konuştuğunu, çocukluğundaki güzel anıları anlattığını fark ettim ve bu beni mutlu etti.

Millie bazen şakayla karışık düğünümüzü ne zaman planlamaya başlamamız gerektiğini soruyordu ama ben ona acelemiz olmadığını söylüyordum. Birbirimizi ne kadar sevsek de, bu sadece bizimle ilgili değildi ve kızların bu adımı atmaya hazır olduklarından emin olmak istiyorduk.

Ama bana kalırsa, Dex her zaman benim için tek erkek olacaktı.

Ben.

Tüm paketler açıldığında ve kağıtlar, kurdeleler ve Hallie ve Luna yere saçılmış fiyonkların arasına oturdular ve birbirlerine sıkıntılı bir bakış fırlattılar. "Ama baba," dedi Hallie, "eksik olan bir şey var."

"Var mı?" Dex sakince kahvesini yudumladı.

"Evet. Winnie için aldığımız şey," diye fısıldadı Luna, sanki ben orada oturmuyormuşum gibi.

Onlara gülümsedim. "Ama bana çok şey aldınız! İstedğim kitabı, yeni kazağı, Piglet için oyuncağı, kuaför için hediye kartını. Beni şımarttınız!"

"Ama başka bir şey daha var," diye ısrar etti.

"Hmm." Dex kaşlarını çatı. "Biliyor musun, haklısın. Bir şey daha var."

Hallie ayağa fırladı. "Nerede o?"

"Sanırım çorabının içinde."

"Çorabım mı?" Trabzana baktım, dün üç çorap asılıydı; *babam*, *Hallie* ve *Luna'nın* kişiselleştirilmiş çorapları. Bugün onların yanında dördüncü bir çorap asılıydı ve üstünde *Winnie yazıyordu*. "Aman Tanrım!"

Luna da ayağa fırladı. "Git içine bak!"

Dex'e baktım, hiçbir şey söylemedi ama gözleri muziplikle parlıyordu. Fincanımı masaya bırakıp çorabın yanına gittim ve elimi içine soktum.

Parmaklarım küçük bir kutunun etrafında kıvrıldı.

Nefes nefese üçüne dönüp baktım. Hallie ve Luna aşağı yukarı zıplıyorlardı.

"Orada bir şey var mı?" Hallie sordu.

"Evet." Onu çıkarırken kalbim hızla çarptı; parlak gümüş bir kâğıda hediye olarak paketlenmişti ve kırmızı kadife bir kurdeleyle fiyonkla bağlanmıştı.

"Ne aldın?" Dex kayıtsızca sordu.

"Henüz bilmiyorum."

"Kimden?"

Tekrar baktım. "Etiketi yok. Bu bir gizem."

"Peki, buraya getirin. Bakalım çözebilecek miyiz?"

Dex'in kanepede oturduğu ve iki kızın ağacın yanında gergin bir heyecanla birbirlerine sarıldığı yere doğru yürürken tüm oda eğilip dönüyormuş gibi hissediyordu. Ona ulaştığımda elimi uzattım. "Bir fikrin var mı?"

Kahve fincanını benimkinin yanındaki masaya koyarken kutuya baktı. "Hmm. Bunun hakkında bir şeyler biliyor *olabilirim*."

"Öyle!" Luna ağladı.

"Şşşt," diye uyardı Hallie.

Dex, "Belki de sen açmalısın," diye önerdi.

Nabzım hızla atarken kurdeleyi çözdüm ve küçük beyaz bir hediye kutusunu açtım.

"Devam et!" diye bağırdı Luna.

Kapağı kaldırdım, içinde siyah kadife altıgen bir kutu vardı. Nefesim kesildi ve Dex'e baktım.

"Devam et," dedi.

Titreyen parmaklarımla kapağı açtım ve ağacın ışıkları arasında bana göz kırpan pırlanta yüzüğü görünce nefesim kesildi. İnanamayarak göz kırptım ve tekrar kafamı kaldırdığımda Dex ayaklarımın dibinde diz çökmüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Kadife kutuyu ellerimden aldı ve yüzüğü minderden çıkardı. Sol elimi tutarak, "Winnie, geçen yıl hayatımın en mutlu yıllarından biri oldu. Gülüşünle, ruhunla ve kalbinle her günümü aydınlattın. Üçümüz de senin ailemize ait olduğun konusunda hemfikiriz."

"Şimdi bizim için vakit geldi mi, baba?"

Dex alaycı bir gülümsemeyle Luna'ya baktı. "Tam olarak bitirmemiştim ama tamam." Tekrar bana baktı. "Kızlar yüzüğü seçmeme yardım ettiler ve bunun bir parçası olmak istediler. Hayır diyemezdim."

"Tabii ki hayır." Luna ve Hallie gelip babalarının arkasında durunca gözlerim doldu.

"Winnie, seninle ilgili en sevdiğim şey sarılman," dedi Hallie, sanki repliklerine çalışmış gibi. "Kötü bir gün geçirdiğimde beni hep iyi hissettiriyorsun. Okuldaki çocuklar iyi davranmasa ya da ben bir konuda sinirli olsam bile

Seni gördüğümde bana sarılacağını ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını her zaman biliyorum."

Burnumu çektim. "Teşekkür ederim, Hals. Ben de senin sarılmanı seviyorum."

Luna, "Seninle ilgili en sevdiğim şey, evinde her zaman eğlenceli yara bantları bulundurman," dedi. "Ve güzel atıştırmalıklar. Ayrıca benimle salon oyunu ve Barbie oynaman da hoşuma gidiyor."

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsedim. "Senin için her zaman eğlenceli yara bantlarım olacak.

Oyun zamanımızı da seviyorum."

Daha sonra Dex konuştu. "Seninle ilgili en sevdiğim şey herkesin içindeki iyiliği görmek, insanlara cömertlik ve nezaketle davranman ve tüm kalbinle sevmek." Yüzüğü parmağıma taktı. "Bir prensesi hak etmeyen koca kıllı bir dev olduğumu biliyorum ama benimle gün batımına doğru yola çıkarsan beni yaşayan en mutlu dev yaparsın."

"Bizimle birlikte!" Luna ekledi.

"Ona o kısmı söylemesini biz söyledik," diye fısıldadı Hallie. Yarı güldüm, yarı hıçkırdım.

"Bu iyi bir şey."

"Ne diyorsun, Winnie MacAllister? Benimle evlenir misin?"

"Evet," diye ciyakladım, çünkü sesimi zar zor çıkarabiliyordum. "Evet!"

Onu öpmek için eğilmeden önce sadece bir an yüzüğe baktım. Ayağa kalktı, beni kucakladı ve ben de kollarımı boynuna doladım.

Ayaklarım yerden kesilirken ve küçük kızları tezahürat yaparken, kalbinin benimkine karşı attığını hissettim ve güvende olduğumu anladım.

Bugünün bir aile olarak hayatımızın sadece başlangıcı olduğunu biliyordum.

Yaşadığım sürece bu anı asla unutmayacağımı ve bir gün torunlarımıza anlatacağımız bir hikaye olacağını biliyordum.

Duygularıma yenik düşerek yüzümü omzuna gömdüm ve sevinç gözyaşları döktüm; seviliyordum, el üstünde tutuluyordum, evimdeydim.

SON

Dex ve Winnie'nin geleceğine bir göz atmak ister misiniz? [Mail listeme abone olun ve özel bir IGNITE bonus sahnesine anında erişin!](#)

Zaten abone misiniz? Bonus materyallerimin linki için son bülteninizi kontrol etmeniz yeterli! Eğer bulamazsanız, sadece yeniden abone olabilirsiniz ve sahne dakikalar içinde sizin olacaktır.

O zaman yeni nesil Cloverleigh Çiftlikleri Serisi'nde daha fazlası için hazır olun... [Sırada Ellie ve Gianni'nin kitabı TASTE var!](#) Daha fazlasını öğrenmek için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİR HARLOT OL

Yeni yayın uyarıları, bonus materyallere ve özel hediyelere erişim ve tüm duyurularımı ilk önce mi istiyorsunuz? [İki aylık bültenime abone olun!](#)

Harlow'la ilgili her şeyi günü gününe takip etmek, ARC'lere ve hediyelere özel erişim elde etmek ve eğlenceli, pozitif, seksi ve drama içermeyen bir bölgenin parçası olmak ister misiniz? [Bir Harlot olun!](#)

En İyi Hayran olma ve özel ödüller kazanma şansı ister misiniz? [Facebook sayfamı göz atın!](#)

Freebies ve indirimlerden haberdar olmak ister misiniz? [Bookbub'ı deneyin!](#)

Eğer sesli kitapları seviyorsanız, [kitaplarımın sesli versiyonlarını burada bulabilirsiniz!](#)

[OceanofPDF.com](#)

LEZZET

OceanofPDF.com

ELLIE VE GIANNI'NIN HIKAYESINE BIR BAKIŞ...

Dünyada birlikte **mahsur** kalmak isteyeceğim son kişi Gianni Lupo'dur.

Ama yüzyılın kar fırtınası sağ olsun, iki gün boyunca o ukala piçle yol kenarındaki bir motel odasında mahsur kaldım.

Küçük bir yatağı var.

Bazı kadınlar Doğa Ana'ya, kendilerini bir metrelik kas yığınıyla, o masmavi gözlerle, seksi sırtıyla baş başa bırakan kutup girdabı için teşekkür edebilir ama ben etmiyorum. Gianni Lupo'yu hayatım boyunca tanıdım ve bana kötü şans ve beladan başka bir şey getirmedi.

Bu yüzden aramızdaki gerilim, buz gibi savunmamı eritecek kadar ateşli bir sıcaklıkla patladığında, feci sonucun ne olacağını bilmeliydim.

Kocaman bir artı işareti.

Karlar eridikten sonra, birbirimizi sıcak tutarak geçirdiğimiz gecenin anılarından daha fazlasıyla baş başa kalıyorum. Ve aşçılık sahnesinde yükselen bir yıldız olabilir, ama fırındaki *bu çörek*le nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Doğru olanı yapmak istediğini söylüyor ama ben hayatımın geri kalanını birinin benim için karar verdiğini düşünerek geçirmek istemiyorum.

Ama tam Gianni Lupo'yu çözdüğümü düşündüğüm anda, bana nasıl bir adam olabileceğini, nasıl bir aile olabileceğimizi, izin verirsem beni nasıl sevebileceğini gösteriyor.

Ona aşık olmaktan korkuyorum.

Ama bir kez tatmak yeterli olabilir.

TASTE 28 Şubat 2022'de yayınlanacak. Şimdi ön sipariş verin!

OceanofPDF.com

AYRICA MELANIE HARLOW TARAFINDAN

Frenched Serisi

[Frenched](#)

[Yanked](#)

[Forked](#)

[Floored](#)

Mutlu Çılgın Aşk Serisi Bir

[Çeşit Mutluluk](#) . .

[Bir Çeşit Çılgınlık](#) .

[Bir Çeşit Aşk](#)

Düştükten Sonra Serisi

[Erkek Şekeri](#)

[Düştükten](#)

[Sonra Eğer Benim](#)

[Olsaydın](#)

[Bu andan itibaren](#)

İlk ve Tek Seri Sadece [Sen](#)

Sadece [O](#) .

Sadece [Aşk](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

[Karşı Konulmaz](#)

[İnkâr Edilemez](#)

[Doyumsuz](#)

[Kırılmaz Unutulmaz](#)

Bellamy Creek Serisi [Beni](#)

[Çılgına Çeviriyor](#)

[Beni Senin Yap](#)

[Call Me Crazy](#)

[Tie Me Down](#)

Cloverleigh Farms Yeni Nesil Serisi [Ignite](#)

[Lezzet](#)

Ortak Yazılan Kitaplar

[Hold You Close](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Imperfect Match](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Strong Enough](#) (David Romanov ile birlikte yazdığı M/M romantizm)

Kolay [Konuşma Düeti](#)

[Tango Dersi \(Tek Başına Bir Novella\)](#) Okuma

sırası mı istiyorsunuz? [Buraya tıklayın!](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

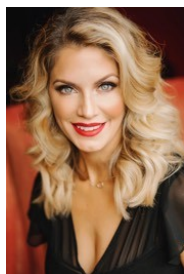
TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostlukları ve cesaretlendirmeleri için aşağıdaki kişilere minnettarlığımı ve şükranlarımı sunuyorum...

Melissa Gaston, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, Kayti McGee, Laurelin Paige, Corinne Michaels, tüm Social Butterfly ekibi, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, Flavia Viotti & Bookcase Literary'den Meire Dias, Evident Ink'ten Nancy Smay, The Romance Bibliophile'den Julia Griffis, düzeltmen Michele Ficht, Champagne Book Design'dan Stacey Blake, Lyric Audiobooks'tan Katie Robinson, anlatıcılar Kirsten Leigh ve Stephen Dexter, Shop Talkers, Sisterhood, Harlots ve Harlot ARC Ekibi, blog yazarları ve etkinlik organizatörleri, Kraliçelerim, betalarım, düzeltmenlerim, dünyanın her yerindeki okuyucularım...

Ve bir kez daha, komik sohbetleri bu kitaptaki birçok sahneye ilham veren kocam ve kızlarıma.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YAZAR HAKKINDA

Melanie Harlow, topuklu ayakkabılarını yüksek, martinisini sek ve geçmişini yaramaz kısımları kalmış olarak seviyor. Bellamy Creek Serisi, Cloverleigh Farms Serisi, One & Only Serisi, After We Fall Serisi, Happy Crazy Love Serisi ve Frenched Serisi'nin yazarıdır.

Kocası ve iki kızıyla birlikte yaşadığı Detroit'in dışındaki evinden yazıyor. Yazmadığı zamanlarda muhtemelen elinde bir kokteyl vardır. Bazen de yazarken.

Onu www.melaniecharlow.com adresinde bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com